

បទានុក្រឹត្យមគ្គម្ហូបថង

ភាគទី៣

២-ឡ

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ព្រះសាសនាបណ្ឌិត្យ

គ.ស. ២៥៣៨ គ. ស. ១៩៩៤

បទានុក្រឹត្យមគ្គម្ហូបថង

បទដ្ឋានក្របដបដប

ភាគទី ៣

ប.ហ

ព្រះសាសនមុនី កិម.តូរ ចន្ទមង្គលោ

ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក នៅពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ក្រុងភ្នំពេញ

រៀបរៀង

បោះពុម្ពលើកទី ៤

ចំនួន ១០០០ ច្បាប់

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស.២៥៤៥ គ.ស.២០០១

PADĀNUKRAM DHAMMAPADA

Volume III

by

Phreah Tepsathā KIM TŪ

Member of the Tripitaka Committee
of the Buddhist Institute

4th Edition 1000 Copies

PHNOM PENH

Published by Buddhist Institute

2001

សេចក្តីបញ្ជាក់

ចំពោះការបោះពុម្ពឡើងវិញ

សៀវភៅ " បទានុក្រមធម្មបទ " នេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ក្នុងឆ្នាំ ២០០១ ដោយមានការឧបត្ថម្ភពីអង្គការ Tathagatha Followers, Taiwan ។

គោលបំណងនៃការបោះពុម្ពឡើងវិញ ហើយចែកផ្សាយទូលាយទៅដល់មូលដ្ឋាន គឺសំដៅ :

- ផ្តល់អោយសិស្ស និងគ្រូ មានឧបករណ៍សំរាប់ស្រាវជ្រាវយ៉ាងល្អប្រសើរ ដើម្បីរៀន និងបង្រៀន ពោលគឺ មានមធ្យោបាយបកប្រែបាលីមកជាខ្មែរដោយខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវ និងគាប់រហ័ស ។

- រក្សាមរតិកវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រសាសនា អក្សរសាស្ត្រជាតិ អោយគង់វង្សឡើងវិញ និងរីកចំរើន ។

- ពង្រីកចំណេះចេះដឹងទូទៅខាងភាសាបាលី ដែលជាចំណែកមួយជួយទ្រទ្រង់ភាសា អក្សរសាស្ត្រ និងការប្រតិបត្តិពុទ្ធសាសនា ក្នុងភាពបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវ ក្នុងចំណោមពុទ្ធមាមកជន ទាំងនៅទីក្រុង ទាំងនៅជនបទ ។

ការបោះពុម្ពក្នុងគ្រាទី ២ នេះ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ រក្សាអត្ថន័យ ខ្លឹមសារ ព្រមទាំងអារម្ភកថារបស់អ្នករៀបរៀងទាំងស្រុង ហើយបោះពុម្ពផ្សាយតាមភាគនីមួយៗ ជាបន្តបន្ទាប់ ។

សូមឧទ្ទិសសៀវភៅ " បទានុក្រមធម្មបទ " នេះ ចំពោះការរីកចំរើនស្មារតីសិក្សា, ស្មារតីស្រឡាញ់ និង លើកស្ទួយអក្សរសាស្ត្រជាតិ ហើយជា

ពិសេស ស្មារតីបង្រួបបង្រួមជាតិ ដើម្បីសុខសន្តិភាពដ៏ស្ថិតស្ថេរ នៅកម្ពុជា ។

សូមព្រះពុទ្ធសាសនា បានចំរើនរុងរឿងស្ថិតស្ថេរ ជាស្ថាពរ !

សូមជនានុជនក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ បានចំរើនលូតលាស់ដុះដាលដោយវិជ្ជា និងវិបុលសុខគ្រប់ប្រការ ហើយរួបរួមគ្នាកសាងប្រទេសជាតិ និងលើកស្ទួយ ព្រះពុទ្ធសាសនា អោយបានរីកចំរើនជាភិយ្យោភាព តរៀងទៅ !

ដោយអានុភាពនៃកុសលកម្មនេះ សូមអោយវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់ព្រះ គ្រូ សិរីសោភ័ណ កិម តួរ បានសំរេចឥដ្ឋមនុញ្ញផលគ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ ។

សូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ចំពោះអង្គការ Tathagatha Followers, Taiwan ដែលបានជួយឧបត្ថម្ភយ៉ាងឧត្តុង្គឧត្តម ដល់ការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ១២ ខែ កុម្ភៈ ព.ស ២៥៤៥ គ.ស ២០០១

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

អារម្ភកថា

សៀវភៅ បទានុក្រមធម្មបទ ភាគទី៣នេះ ខ្ញុំរៀបរៀងបាន ចំនួន ៨០ ទំព័រសរសេរដៃ តាំងពី ព.ស២៤៩៨ គ.ស ១៩៥៤ម៉្លោះ ហើយក៏ ផ្អាកទុកចោលអស់កាលជាច្រើនឆ្នាំ ដោយនឹកឃើញថា សៀវភៅនេះ មាន ទំហំក្រាស់ផង បើទុកជាធ្វើចប់ទៅ ក៏មិនងាយនឹងមានអ្នកណាមួយ អាច ទទួលយក ទៅចាត់ការបោះពុម្ពបានឆាប់ៗដែរ ស្រាប់តែដល់មកខែមេសា គ.ស ១៩៦២ ប៉ុណ្ណោះ ផ្ទះលេខ ១៤០ វិថីព្រះបាទអង្គរេង ក្នុងភ្នំពេញ ដែលធ្លាប់បាន ទទួលយកបទានុក្រមធម្មបទភាគទី ១ ទៅបោះពុម្ពពីឆ្នាំមុននោះ, បានចូលមកនិយាយ សុំយកបទានុក្រមធម្មបទភាគទី៣នេះទៅបោះទៀត ខ្ញុំក៏ មានអំណរជាច្រើន ដោយគិតឃើញថា គោលបំណងរបស់ខ្លួន នឹងបានសំរេច នៅពេលនេះ

១ . បំណងថា នឹងធ្វើបទានុក្រមធម្មបទ រំលែកជា ៣ ភាគឱ្យ ចប់ក្នុងធម្មបទដ្ឋកថាទាំង ៨ ភាគ កាលបើចប់វិធីនេះហើយ, តទៅបើមាន ឱកាស នឹងចាប់ធ្វើវិធីផ្សេងៗ មាន អភិធានប្បវិទ្យា និង ធាតុប្បវិទ្យា ជាដើមទៀត ឱ្យជាបែបផែនមានសម្បូរក្នុងប្រទេស សម្រាប់ សិក្ខាកាម កុលបុត្រទាំងឡាយ ត្រូវការសិក្សាផ្នែកខាងបាលីភាសា ឱ្យមាន ការចេះដឹងទូទៅទូលំទូលាយ ទាំងកុំឱ្យចាញ់ប្រៀបប្រទេសដទៃទៀតផង,

២ . ចំណែកខាងសិក្ខាកាមកុលបុត្រគឺ ភិក្ខុសាមណេរទាំងឡាយ ដែលបានទទួលយកបទានុក្រមធម្មបទភាគទី ១ និងភាគទី ២ ទៅសិក្សាហើយ ក៏មានសេចក្តីពេញអធ្យាស្រ័យនឹងវិធីនេះណាស់ ម៉្លោះហើយក៏មានលោកជា ច្រើនរូប ចេះតែមកសួរខ្ញុំជាញឹកញាប់ដើម្បីរកភាគទី៣ នេះ, លោកខ្លះនិយាយ ទទួលចង់ឱ្យខ្ញុំចាប់បន្តធ្វើភាគទី៣នេះ បន្តទៅទៀត ព្រោះសៀវភៅនេះ លោកអ្នកសិក្សាបាលី ទន្ទឹងចង់បានស្ទើរតែគ្រប់គ្នា ។

អាស្រ័យហេតុដូចខាងលើនេះឯង ដែលចូលមកជំរុញទឹកចិត្តខ្ញុំឱ្យ
ផ្តងវិរិយភាពជាថ្មីឡើងទៀត ។ ខ្ញុំក៏បានប្រគល់សំណៅសរសេរដៃ ចំនួន ៨០
ទំព័រឱ្យ ប៉ៅ-ហិត យកទៅបោះពុម្ពបណ្តើរ ខ្លួនឯងក៏តាំងចាប់ផ្តើមសរសេរ
រៀបរៀងបណ្តើរទៅមុខជាមួយគ្នា អស់រយៈកាលជាង៣ខែ ទើបចប់ ។

ក្នុងការរៀបរៀងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំមិនមែនមានមានប្រកាន់ថាឥត
ភ្នាក់ ឥតគ្រងនោះទេ គង់មានខ្លះ ព្រោះការធ្វើបែបនេះមានម្ល៉ឹងស្ទើរតែ
ហួសកម្លាំងរបស់ខ្លួនទៅហើយ, ហេតុនេះ ខ្ញុំសូមផ្ញើសេចក្តីភ្នាំងភ្នាក់ចំពោះ
គ្រង់បណ្តានិមួយ លើលោកវេយ្យាករណបណ្ឌិតទូទៅ សូមមេត្តាជួយកែ
តម្រង់ដោយសុទ្ធចិត្តផង តែសុំកុំឱ្យមើលរិះគន់ដោយអសុទ្ធចិត្ត ដែលជាហេតុ
នាំឱ្យរំខានប្រយោជន៍ ព្រោះថា ក្នុងលោកទាំងមូលតាមតែកិច្ចការអ្វីក៏ដោយ
អ្នកធ្វើ រមែងតែមានការភ្នាំងភ្នាក់ខុសខ្លះជាធម្មតា ឯការដែលគ្មានភ្នាក់ខុស
សោះនោះ ចំពោះតែអ្នកដែលគ្មានធ្វើអ្វីប៉ុណ្ណោះ ។

ឯយោបល់ និងគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ ក្នុងការរៀបរៀងសៀវភៅ
នេះ ប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងណាៗនោះ ខ្ញុំបានពណ៌នាទុកក្នុងអារម្ភកថា នៅភាគទី ១
និងភាគទី ២ ឯណោះ រួចសព្វគ្រប់ហើយ ។ ក្នុងទីនេះ គ្រាន់តែប្រាប់ថា
មេពាក្យដែលប្រើក្នុងភាគទី ៣ នេះ គឺកំណត់ពីអក្សរ ប ដល់ ហ ។

អ្នកសិក្សា កាលបើបានមើលបាលីក្នុងធម្មបទដ្ឋកថាទាំង ៨ ភាគ ១
ណាមួយ ឃើញបាលីណាដែលមើលទាក់និងគំនិតរបស់ខ្លួន មិនយល់ពាក្យប្រែ
និងធាតុ, បច្ច័យ ឬ វិគ្គហៈ - ល - ចូរមើលរកតាមលំដាប់បទ អក្សរទៅ
គង់នឹងប្រទះឃើញភ្លាមៗ ទាន់បំណងរបស់ខ្លួន ពុំខាន ។

ដោយអំណាចកម្លាំងព្យាយាម ក្នុងការរៀបរៀងសៀវភៅនេះ
ខ្ញុំសូមឧទ្ទិសកុសលនេះ ជូនចំពោះបុព្វការីបុគ្គលទាំងឡាយ មានមាតាបិតា
របស់ខ្ញុំជាដើម សូមឱ្យអស់លោកទាំងអម្បាលនោះ បានសម្រេចនូវវត្ថុ
មនុស្សផលគ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ! ទាំងសូមឱ្យប្រជាពលរដ្ឋទូទៅ

ក្នុងកម្ពុជរដ្ឋទាំងមូល បានសន្តិភាព ហើយបានចំរើនល្អឥតលាស់ដុះដាលដោយ
វិជ្ជា និងវិបុលសុខគ្រប់ប្រការ កុំចីឃ្លាតក្លាយទៅជាប្រការដទៃឡើយ !

ធ្វើនៅថ្ងៃទី ៥ សីហា ព.ស. ២៥០៥ គ.ស. ១៩៦២

ព្រះសាសនមុនី កិម-ត្វរ
វត្តឧណ្ណាលោម, ភ្នំពេញ

អក្សរសង្ខេប

ប្រើក្នុងបទានុក្រមធម្មបទនេះ

អ.	គី	អព្យយកិរិយា ឬអព្យយសព្ទ
អ.ន	-	អសាធារណនាម
អា.ន	-	អាសចននាម
អា.និ	-	អាសចននិបាត
អា.ឥ	-	អា.ការន្តឥត្ថិលិង្គ
ឥ.	-	ឥត្ថិលិង្គ
ឥ.អា	-	ឥ.អាគម
ឡ.អជ្ជ	-	ឡ.អជ្ជត្ថនិវិភត្តិ
ឃយ្យ.ស	-	ឃយ្យ.សត្ថមិវិភត្តិ
ក.ស	-	ក.សកត្ថៈ
កា.ស	-	កាលសត្ថមី
កិ.	-	កិរិយា ឬកិរិយាសព្ទ
គុ.	-	គុណ ឬគុណនាម
តិ.វ	-	តិ.វត្ថុមានវិភត្តិ
តុ.ប	-	តុ.បញ្ចមិវិភត្តិ
ត្ថ.ហី	-	ត្ថ.ហីយត្ថនិវិភត្តិ
ន.	-	នាម
ប៉ុ.	-	ប៉ុលិង្គ
នប៉ុ.	-	នប៉ុសកលិង្គ

និ.	គី	និបាត
និ.អា	-	និគ្គហិតអាគម
ប.ស	-	បកតិសំខ្យា
បុ.ស	-	បុរិសសព្វនាម
ប្ច.សំ	-	ប្ចរណសំខ្យា
ស.អា	-	ស.អាគម
សព្វ.	-	សព្វនាម
សិ.វិ	-	សិ.វិភត្តិ
សំ.ស	-	សំខ្យាសព្វនាម
ស្សុតិ.ភ	-	ស្សុតិ.ភវិស្សន្តិវិភត្តិ
វិ.	-	វិគ្គហៈ
វេវ.	-	វេវចនសព្ទ
ស្សា.កា	-	ស្សា.កាលាតិបត្តិវិភត្តិ
ហ.អា	-	ហ.អាគម

បទានុក្រមធម្មបទ

ប

បកតិ គុ. [ប+ករ+ត] ដែល...ធ្វើហើយដោយប្រការះ, ដែល...ធ្វើ
ទូទៅហើយ (ប្រែត្រឹមតែថា«ដែល...ធ្វើហើយ» ក៏បាន); វិ.
បការេន ករិយេភ្នាភិ > **បកកោ, បកកា, បកកំ** ។

បកតត្ថ គុ. [បកតិ+អត្ថ] មានខ្លួនជាប្រក្រតី (មិនជាប់ចោទដោយ
ហេតុណាមួយ); វិ. **បកកិ អក្កា យេសំ ភេ** > **បកកក្កា** ។

បកតិ ឆ. [ប+ករ+តិ] កិ.ធ្វើដោយប្រការះ, កិ.ធ្វើទូទៅ, កិ.ធ្វើ
(ប្រក្រតី); វិ. **បករណំ** > **បកភិ** ។ . កថាសិទ្ធិ ចុំ. សំឡេង
(សូរ) នៃវាចាជាគ្រឿងពេលដោយប្រក្រតី; វិ. **បកភិយា**
កថា > **បកភិកថា, បកភិកថាយ សន្នោ** > **បកភិ-**
កថាសន្នោ ។ . គិមនិ នចុំ. កិ.ទៅដោយប្រក្រតី, .តាម
ប្រក្រតី; ដំណើរជាប្រក្រតី ។ . ធម្មស្សវនិ នចុំ. កិ.ស្តាប់
នូវធម៌ដោយប្រក្រតី; វិ. **បកភិយា ធម្មស្ស សវនំ** >
បកភិធម្មស្សវនំ ។ . និយាម ចុំ. និយាមៈ (ការកំណត់,
ដំណើរ, ទំនង, សំនាំ) ជាប្រក្រតី ។ . បង្កំទុក្ខ នចុំ. ទីជាទីទៅ
បានដោយសំបុកគីរក់ជាប្រក្រតី, ផ្លូវប្រកបដោយរក់ជាប្រក្រតី
(ទុក្ខិ < ទុ+គម+កិ = វិ. **ទុក្ខេន ភច្ឆន្តិ ឯភ្នាភិ** > **ទុក្ខំ**) ។
- **បញ្ញត្ត គុ.** ដែល...តែងតាំងហើយដោយប្រក្រតី, .បញ្ញត្ត
ហើយដោយប្រក្រតី ។ . បរិហារ នចុំ. វត្ថុជាគ្រឿងនាំទៅ

ដ្តីវិញជាប្រក្រតី, វត្តជាគ្រឿងរក្សាជាប្រក្រតី, កិ.រក្សាដោយប្រ-
 ក្រតី ។ . បាទីវិទិហារណសទិសនិក្ខេប ចុំ. ឬ គុ. ជាមីដាក់
 ចុះប្រាកដស្មើដោយកិ.ឈានទៅនៃព្រះបាទជាប្រក្រតី, ជាមីដាក់ចុះ
 ដូចជាដំហាននៃព្រះបាទជាប្រក្រតី ។ . មនី ចុំ., នចុំ. ចិត្តជា
 ប្រក្រតី ។ . យានី នចុំ. យានជាប្រក្រតី ។ . វនី នចុំ. ទ្រៃជា
 ប្រក្រតី ។ . សយនី នចុំ. កិ.ដេកដោយប្រក្រតី ។

បកាសកិ ចុំ. [ប+កស+ណុ] អ្នកប្រកាស, អ្នកសម្តែង, អ្នកថ្លែង; វិ.
បកាសេភីភិ > **បកាសភោ** ។ ឥ. បកាសិកា ។

បកាសនី នចុំ. [ប+កស+យុ] ការប្រកាស, ការសម្តែង, ការថ្លែង; វិ.
បកាសិយភេតិ > **បកាសនំ** ។

បកាសនីយកម្ម នចុំ. [បកាសនីយ+កម្ម] កម្មគឺសង្ឃតប្បីប្រកាស; វិ.
បកាសេភព្វនិ > **បកាសនិយំ**, **បកាសនិយំ ភម្មំ** >
បកាសនិយភម្មំ = កម្មគឺសង្ឃតប្បីធ្វើដល់ភិក្ខុអ្នកមាន
 អធិករណីដែលសង្ឃតប្បីប្រកាស ។

បកាសេន្តិ ចុំ. [ប+កស+ណេ+អន្ត] កំពុងប្រកាស, កាលប្រកាស; វិ.
បកាសេភីភិ > **បកាសេន្តោ** ។ ឥ. បកាសេន្តិ ។

បកាសេន្តិ កិ. [ប+កស+ណេ+អន្តិ.វ.] ប្រកាស, សម្តែង, ថ្លែង,
 ប្រាកដ ។

បកាសេន្តិ ឥ. [ប+កស+ណេ+អន្ត+ន្យ] កាលប្រកាស, កំពុង
 ប្រកាស...។

ប

បកាសេតុកាម គុ. [បកាសេតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីប្រកាស; វិ.
បកាសេតុំ កាមេភិកិ> **បកាសេតុកាមោ** ។ អ្នកមាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រកាស; វិ. **បកាសេតុំ កាមោ**
អស្សាភិ> **បកាសេតុកាមោ** ។

បកាសេត្វា អ. [ប+កស+ណេ+ត្វា] ប្រកាសហើយ, សម្តែងហើយ,
 ថ្លែងហើយ ។

បកាសេសិ កិ. [ប+កស+ណេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] ប្រកាសហើយ,
 សម្តែងហើយ, ថ្លែងហើយ, ប្រាកដហើយ ។

បកាសេស្សាមិ កិ. [ប+កស+ណេ+ស្សាមិ-ភ.] នឹងប្រកាស, នឹង
 សម្តែង, នឹងថ្លែង ។

បកិណ្ណកវត្តវណ្ណនា ឥ. [បកិណ្ណកវត្ត+វណ្ណ+យុ+អា-ឥ.] កថាជា
 គ្រឿងពណ៌នានូវបកិណ្ណកវត្ត; វិ. **បកិណ្ណកវត្តំ វណ្ណភិ**
ឯកាយាភិ> **បកិណ្ណកវត្តវណ្ណនា** ។

បក្កិ គុ. [បច+ត, ត>ក្ក, លុបច] ដែល...ចម្អិនហើយ, ដណ្តាំហើយ,
 -ស្លហើយ, -ឱ្យឆ្អិនហើយ; ឆេះហើយ, ឆ្អិន, ម៉ុ; វិ. **បចិកន្តិ**>
បក្កំ, បចិយកេភិ ថា> **បក្កំ** ។ . **ឱទនិ** ចុំ. បាយដែល...
 ចម្អិនហើយ, -ឱ្យឆ្អិនហើយ ។ . **កាល** ចុំ. កាលនៃ...គឺ...ចម្អិន
 ហើយ, -ម៉ុហើយ ។ . **បណ្ណ** នចុំ. ស្លឹកឈើ (បន្លែ, អន្ទក់)
 ដែល...ចម្អិនហើយ, -ឱ្យឆ្អិនហើយ ។ . **មត្តិ** គុ. គ្រាន់តែឆ្អិន
 ហើយ, គ្រាន់តែគឺ...ចម្អិនហើយ ។

បក្កន្តី គុ. [ប+កម+ត] ច្រៀសចេញទៅហើយ, ចេញទៅហើយ; វិ. បក្កាមិភិ > បក្កន្តោ ។ - មត្តិ គុ. គ្រាន់តែច្រៀសចេញហើយ, ទើបតែច្រៀសចេញទៅហើយ ។

បក្កមធ្ម ធម្មំ. [បក្ក+មធ្ម] ទឹកឃ្មុំឆ្អិន, ទឹកឃ្មុំដែល...ចម្អិនហើយ ។

បក្កមន្ត ចុំ. [ប+កម+អ+អន្ត] ច្រៀសចេញទៅ, កំពុងច្រៀសចេញទៅ, កាលច្រៀសចេញទៅ; វិ. បក្កមភិភិ > បក្កមន្តោ ។

បក្កមិតុកាម គុ. [បក្កមិតុំ+កម+ណា ឬ កាម] អ្នកចង់ដើម្បីច្រៀសចេញទៅ, អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីច្រៀសចេញទៅ (វិ. ចូលមើល បក្កាសេតុកាម) ។

បក្កមិស្សតិ ភិ. [ប+កម+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងច្រៀសចេញទៅ ។

បក្កមិសុ ភិ. [ប+កម+អ+ឱ.អដ្ឋ.] ច្រៀសចេញទៅហើយ ។

បក្កាមិ ភិ. [ប+កម+អ+ឡ.អដ្ឋ.] ច្រៀសចេញទៅហើយ, ចេញទៅហើយ ។

បក្កុដ្ឋិត គុ. [បក្ក+ឧដ្ឋិត] ដែលពុះហើយ, ដែលពុះកញ្ជ្រោលហើយ, កំពុងពុះ, កំពុងពុះកញ្ជ្រោល, គឺភ្លើងឱ្យឆ្អិនតាំងឡើងហើយ ។

- តើលី ធម្មំ. ប្រេងកំពុងពុះ, ប្រេងគឺភ្លើងឱ្យឆ្អិនតាំងឡើងហើយ ។ - សិប្បិ ធម្មំ. សប្បិ (ទឹកដោះថ្នាំ) កំពុងពុះ ។

បក្កោស ភិ. [ប+កុស+ណា+ហិ.ប., លុបហិ.ប.] ចូរហៅ, ចូរហៅមក ។

បក្កោសាបេត្វា អ. [ប+កុស+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យហៅហើយ, -ឱ្យ

ប

ហោមកហើយ ។

បក្កោសាបេសិ កិ. [ប+កុស+ណាចេ+ឡ-អដ្ឋ., ចុសេ.អា.] ញ៉ាំង...
ឱ្យហោហើយ, -ឱ្យហោមកហើយ ។

បក្កោសាបេស្សន្តិ កិ. [ប+កុស+ណាចេ+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យ
ហោ, -ឱ្យហោមក ។

បក្កោសិ កិ. [ប+កុស+អ+ឡ-អដ្ឋ.] ហោហើយ, ហោមកហើយ ។

បក្កោសិច្ចា អ. [ប+កុស+ឥ.អា.+ច្ចា] ហោហើយ, ហោមកហើយ ។

បក្កដិ នប្បុ. [បក្ក+អដ្ឋិ] ឆ្អឹងនៃស្នាប; វិ. បក្កានំ អដ្ឋិ > បក្កដិ ។

បក្កន្ត គុ. [ប+ខទ ឬខន្ត+ត] ស្ទុះទៅហើយ, លឿនទៅហើយ ។

បក្កន្តភាវ ប្បុ. [បក្កន្ត+ភាវ] ភាវៈនៃ...នោះជា...ស្ទុះទៅហើយ, -លឿន
ទៅហើយ ។

បក្កន្តវ គុ. [បក្ក+អន្តវ] ពួកដទៃ, ចំណែកដទៃ, ចន្លោះនៃពួក ។

បក្កន្តវិយ គុ. [បក្កន្តវ+វិយ] ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងពួកដទៃ, -ក្នុងចំណែកដទៃ,
វិ. បក្កន្តវេ វក្កភិកិ > បក្កន្តវិយោ ។ មានក្នុងពួកដទៃ;
មានក្នុងចំណែកដទៃ; វិ. បក្កន្តវេ ភថោ > បក្កន្តវិយោ ។

បក្កន្តចារិ ប្បុ. [បក្កន្ត+ចរ+ណិ] អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិស្ទុះទៅជាប្រក្រតិ,
អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិលឿនទៅជាប្រក្រតិ; វិ. បក្កន្តចារិកុ
សីលមស្សាកិ > បក្កន្តចារិ ។

បក្កន្តាបេន្ត គុ. [ប+ខទ ឬខន្ត+ណាចេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យស្ទុះទៅ,

ឱ្យលឿនទៅ ។

បក្ខន្តិ កិ. [ប+ខទ+ ប្រខន្ត+អ+ឡ-អដ្ឋ.] ស្ទុះទៅហើយ, លឿនទៅ
ហើយ ។

បក្ខន្តិព្វា អ. [ប+ខទ ប្រខន្ត+ឥ.អា.+ព្វា] ស្ទុះទៅហើយ, លឿនទៅ
ហើយ ។

បក្ខន្តិ ចុំ. [ប+ខទ ប្រខន្ត+ណិ] អ្នកស្ទុះទៅ (អ្នកវាតមុខ) ឬ អ្នកមាន
កិ.ស្ទុះទៅជាប្រក្រតី (អ្នកមានកិ.វាតមុខជាប្រក្រតី); វិ. **បក្ខន្តិ-
ភក្ក** > **បក្ខន្តិ**; **បក្ខន្តិកុំ សីលមស្សាកិ ចា** > **បក្ខន្តិ** ។

បក្ខិ ចុំ. [បត+ខ, ត>ក] បក្ស, ពួក, ស្នាម, ប៉ែកម្ខាង, ប៉ែកនៃ
អវយវៈម្ខាង ។ . បហរណិមត្ត គុ. (កាល) ត្រឹមតែកិ.ទទះនៃ
ស្នាម, ត្រឹមតែកិ.ប្រហារនៃស្នាម ។ . ហតឯកចក្ខុបីវេ-
សប្បិកុណិភាវកុដ្ឋរោគាទិភេទ គុ. ផ្សេងដោយរោគមាន
ភាវៈនៃបុគ្គលជាអ្នកមានប៉ែកនៃអវយវៈម្ខាងគឺខ្យល់កំចាត់បង់
ហើយ (បៀតបៀនហើយ) និងមានភ្នែកម្ខាងនិងខ្លួននិងក្មេង
និងរោគយូងជាដើម ។

បក្ខិកភត្ត នចុំ. [បក្ខិក+ភត្ត] ភត្តគឺទាយកធម្មឱ្យក្នុងបក្ស, ក្នុងថ្ងៃ
បក្ស; វិ. **បក្ខេ ធាកត្សំ (ភក្ក)** > **បក្ខិកំ, បក្ខិកំ ភក្ក** >
បក្ខិកភក្ក ។

បក្ខិត្តិ គុ. [ប+ខិប+ត] ដែល...ដាក់ហើយ, ដាក់ចុះហើយ, ដាក់ចូល
ហើយ, បង់ហើយ ។ . គិន្ធិ ចុំ. ត្រៀងក្រអូបដែល...ដាក់ចុះ
ហើយ, វត្ថុមានក្លិនដែល...ដាក់ចូលហើយ។ . លោណសក្ខវ ចុំ.

ប

ដុំនៃអំបិលដែល...ដាក់ចុះហើយ, បោះទៅហើយ ។ **សីហិតេល**
នចុំ. ប្រេង (ខ្លាញ់) នៃសីហិតេល...ដាក់ចូលហើយ ។

បក្ខី ចុំ. [បក្ខ+ឡ] (សត្វ) មានស្លាប, (បក្សី); វិ. **បក្ខា យស្ស**
អភ័កិ > បក្ខី ។

បក្ខិបន្ត គុ. [ប+ឱប+អ+អន្ត] កាលដាក់ចុះ, ដាក់ចូល, ...។

បក្ខិបាបេត្វា អ. [ប+ឱប+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដាក់ចុះហើយ, ឱ្យ
ដាក់ចូលហើយ ។

បក្ខិបិត្វា អ. [ប+ឱប+ឥ.អា.+ត្វា] ដាក់ចុះហើយ, ច្រកហើយ ។

បក្ខិបិស្សន្តិ កិ. [ប+ឱប+អ+ឥ.អា.+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងដាក់ចុះ, នឹងដាក់
ចូល ។

បគ្គព្ព គុ. [ប+គ្គ+អ] អ្នកឃើសយូង, ច្រឡើសបើស, ឈ្មានបាន;
(កំខណ្ឌប្បក្កិញ្ញាណំ បដិភា, ភាយ យុក្កោ បគ្គព្ពោ =
ញាណដែលកើតឡើងក្នុងខណៈនោះឈ្មោះបដិភា, អ្នកដែល
ប្រកបដោយបដិភានោះឈ្មោះថា បគ្គព្ពោ ។ សិយមេប
គត្តកិកិ > បគ្គព្ពោ = អ្នកទ្រទ្រង់, អ្នកចាំទុកបាន ។ បគ្គព្ព
នេះជាគុណរបស់ទូស្សីលជន) ។

បគុណ គុ. [ប+គុណ+អ] ស្អាត, ជំនាញ; (វិ. ភិលេសាពាណាភាថា
បការេន គុណិយកេ ចណ្ណិយកេកិ > បគុណោ =
ខន្ធដែលគេពណិនដោយប្រការព្រោះមិនមាននៃការបៀតបៀន

នៃកិលេស) ។

បគុណតា ឥ. [បគុណ+តា] ភាវៈនៃ...នោះជារបស់គឺ...ឱ្យស្នាត់ហើយ,
ឱ្យជំនាញហើយ; វិ. **បគុណស្ស ភាវោ** > **បគុណកា** ។

បគុណភាវ ចុំ. [បគុណ+ភាវ] ភាវៈនៃគាថាជារបស់គឺខ្លួនឱ្យស្នាត់
ហើយ ។

បគុណ្ហាតិ កិ. [ប+គហ+ណ្ហា+តិ.វ.] ផ្គង, ផ្គងឡើង, ផ្គូផ្គង, ប្រុង
ប្រៀប ។

បគុយ្ហ អ. [ប+គហ+ត្វា] ផ្គងហើយ, ផ្គងឡើងហើយ...។

បគុហិតវិរិយ គុ. [បគុហិត+វិរិយ] អ្នកមានព្យាយាមផ្គងហើយ, ប្រុង
ប្រៀបហើយ; វិ. **បគុហិតំ វិរិយំ យេន សោ** >
បគុហិតវិរិយោ ។

បគុហេត្វា អ. [ប+គហ+ឯ+ត្វា] ផ្គងហើយ, ផ្គងឡើងហើយ,
ប្រណម្យហើយ ។

បគ្សុរណ នចុំ. [ប+យរ+យុ] ការហូរចេញ, កិ.ហូរចេញ; វិ.
បគ្សុរិយកេកិ > **បគ្សុរណំ** ។

បគ្សុរន្ត គុ. [ប+យរ+អ+អន្ត] កាលហូរចេញ, កំពុងហូរចេញ ។

បគ្សុរន្តិ កិ. [ប+យរ+អ+អន្តិ.វ.] ហូរចេញ, ខ្ទុរចេញ, ស្រកចេញ ។

បគ្សុរាបេន្ត គុ. [ប+យរ+ណាចេ+អន្ត] កាលញ្ចាំង...ឱ្យហូរចេញ.... ។

បគ្សុរិ កិ. [ប+យរ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ហូរចេញហើយ, ខ្ទុរចេញហើយ ។

ប

បគ្បិរិត គុ. [ប+យរ+ត.អា.+ត] ហូរចេញហើយ, ដែលហូរចេញ
ហើយ ។ . អស្សៈ នចុំ. ទឹកភ្នែកដែលហូរចេញហើយ ។
. សេមិសីវីវ នចុំ. សរិះមានញើសហូរចេញហើយ ។

បង្ក ចុំ. [កម្ស+ក] ភក់, កិ.ដេកលើភក់, (ផ្ទាល់ កម្ស ជា បំ; វិ.
កម្សកិ ចលកិកិ> បខ្លោ) ។

បំសុបិសាចក ចុំ. [បំសុ+បិសាចក] បិសាចអ្នកលេងនូវអាចម៍ដី; វិ.
បំសុភិឡិកោ បិសាចកោ> បំសុបិសាចកោ ។ បិសាច
អាស្រ័យនូវអាចម៍ដី; វិ. បំសុនិស្សិកោ បិសាចកោ>
បំសុបិសាចកោ ។

បចន នចុំ. [បច+យុ] ការចំអិន, កិ.ចំអិន, កិ.ដុត, កិ.ដាំ, កិ.ដណ្តាំ,
កិ.ស្ន; វិ. បចយកេកិ> បចនំ ។ (វត្ថុ) ជាគ្រឿងចំអិន,
.សម្រាប់ចំអិន; វិ. បចកិ ឯកេនាភិ> បចនំ ។ . កិម្ម នចុំ.
កម្មកិ.ចំអិន, .កិ.ដណ្តាំ, .កិ.ស្ន, .កិ.ដុត; វិ. បចនំ ឯច
កម្មំ> បចនកម្មំ ។

បចនត្ថ ចុំ. [បចន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ចំអិន, ត្រូវការដល់កិ.
ញ៉ាំង...ឱ្យអ្និន; វិ. បចនស្ស អក្កោ> បចនក្កោ ។

បចននិយាម ចុំ. [បចន+និយាម] ចំនងនៃកិ.ចំអិន, កំណត់នៃកិ.
ចំអិន; វិ. បចនស្ស និយាមោ> បចននិយាមោ ។

បចាបេតិ កិ. [បច+ណាចេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យចំអិន, .ឱ្យដណ្តាំ, .ឱ្យស្ន ។

បចាបេត្វា អ. [បច+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យចំអិនហើយ, ...។

បចាហិ កិ. [បច+អ+ហិ.ប.] ចូរចំអិន, ចូរដណ្តាំ, ចូរសួ, ចូរដុត ។

បចិ កិ. [បច+អ+ល្អៗ-អជ្ជ.] ចំអិនហើយ, ... ។

បចិតិ គុ. [បច+ឥ.អា.+ត] គឺ...ចំអិនហើយ, សួហើយ, ... ។

បចិតុកាម គុ. [បចិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីចំអិន, អ្នកប្រាថ្នាដើម្បី
ចំអិន; វិ. បចិតុំ កាមេភិកិ> បចិតុកាមោ ។ អ្នកមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីចំអិន; វិ. បចិតុំ កាមោ អស្សាភិ>
បចិតុកាមោ ។

បចិតុំ អ. [បច+ឥ.អា.+តុំ] កិ.ចំអិន, ដើម្បីចំអិន ។

បចិត្តា អ. [បច+ឥ.អា.+ត្តា] ចំអិនហើយ, ដណ្តាំហើយ, សួហើយ,
ឆេះហើយ ។

បចិនន្ត គុ. [ប+ចិ+នា+អន្ត] កាលជ្រើសរើស, កំពុងជ្រើសរើស,
កាលបេះ, ... ។

បចិនិស្សាមិ កិ. [ប+ចិ+នា+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ.] នឹងជ្រើសរើស, នឹង
លែលក, ...។

បចេយ្យ កិ. [បច+អ+ឃ្យ.ស.] គប្បីចំអិន, គប្បីដណ្តាំ, គប្បីសួ ។

បចេស្សតិ កិ. [ប+ចិ+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងជ្រើសរើស, នឹងលែលក,
នឹងពិចារណា ។

បច្ចកោសន្ត គុ. [បតិ+អា+កុស+អ+អន្ត] កាលជេរតប, កាលជេរត ។

បច្ចកាតិ គុ. [បតិ+អា+ខា+ត] គឺ...ពោលចំពោះហើយ, ប្រាប់ចំពោះ

ប

ហើយ, លះបង់ហើយ, លាហើយ (ជូនពាក្យហើយ) ។

បច្ចុក្ខាយ អ. [បតិ+អា+ខា+ត្វ] ពោលចំពោះហើយ, ប្រាប់ចំពោះ
ហើយ, លះបង់ហើយ, លាហើយ ។

បច្ចុតិ កិ. [បច+យ+តិ.វ.] គឺ...ចំអិន, រមែងឱ្យផល ។

បច្ចុត្តំ កិ.វ. [បតិ+អត្ត+សិ.វិ.] ចំពោះខ្លួន (ប្រព្រឹត្តអាស្រ័យនូវខ្លួន =
បដិច្ច អក្កានំ ចក្កភិកិ > បច្ចុក្កំ) ។

បច្ចុត្តរណិ នប្បុ. [បតិ+អា+ថរ+យ្យ] (វត្ថុ) ជាគ្រឿងក្រាល, សម្រាប់
ក្រាល (កម្រាល); វិ. **បច្ចុក្ករភិ ឯកេនាភិ > បច្ចុក្ករណំ** ។

បច្ចុន្តិ ប្បុ., នប្បុ. ឬ គុ. [បតិ+អន្ត] មីបំផុតតប, មីបំផុតនៃដែនតប (ព្រំ
ប្រទល់); វិ. **បដិវជ្ជស្ស អន្តោ > បច្ចុន្តោ** ។ . គាម ប្បុ.
បច្ចុន្តគ្រាម, ស្រុកដីតាំងនៅក្នុងមីបំផុតនៃដែនតប; វិ. **បច្ចុន្ត
វិកោ ភារមោ > បច្ចុន្តភារមោ** ។

បច្ចុន្តិម គុ. [បច្ចុន្ត+ឥម] មានក្នុងមីបំផុតនៃដែនតប, មានក្នុងមីបំផុត
នៃព្រំដែន; វិ. **បច្ចុន្ត ភវំ > បច្ចុន្តិមំ** ។ បទនេះប្រើជា
«ជាតតម្ពិត» វិញ្ញក៍បាន ។

បច្ចុមាន គុ. [បច+យ+មាន] កាលនេះ, កាលឱ្យផល, គឺកម្មកាល
ឱ្យនេះ, ... ។

បច្ចុយ ប្បុ. [បតិ+ឥ+ណ] (ហេតុ) ជាដែនអាស្រ័យនូវផលប្រព្រឹត្តទៅ
(ជាបច្ចុយ, ជាមីពឹង, ការពឹងផ្អែក); វិ. **បដិច្ច ផលមេកស្វា
ឯភិ បច្ចុក្កភិកិ > បច្ចុយោ** ។ . វាយិកិ ប្បុ. (បុគ្គល) អ្នកឱ្យ

នូវច្ច័យ; វិ. **បច្ចុយេ ទេកិកិ** > **បច្ចុយទាយកោ** ។

- **ប្បដិសំយុត្ត** គុ. ប្រកបព្រមចំពោះហើយដោយច្ច័យ ។

- **សន្តិចយ** ចុំ. កិ.សន្សំព្រមនូវច្ច័យ, សភាពជាគ្រឿងសន្សំ

ព្រមនូវច្ច័យ; វិ. **បច្ចុយេ សន្តិចនាគិ កេនាគិ** > **បច្ចុយ.**

សន្តិចយោ ។ - **សន្តិស្សិតិ** គុ. ដែលអាស្រ័យព្រមហើយ

នូវច្ច័យ ។ - **សម្បទា** ឥ. ធម្មជាតិជាគ្រឿងដល់ព្រមគឺច្ច័យ;

វិ. **សម្បទ្វិកិ ឯកាយាគិ** > **សម្បទា, បច្ចុយោ ឯច**

សម្បទា > **បច្ចុយសម្បទា** ។

បច្ចុយាការ ចុំ. [បច្ចុយ+អាការ] អាការគឺច្ច័យ, អាការគឺធម៌ជាដែន

អាស្រ័យនូវគ្នានិងគ្នាប្រព្រឹត្តទៅ ។

បច្ចុវេក្ខណ នចុំ. [បតិ+អវ+ឥក្ខ+យុ] កិ.ឃើញចុះចំពោះ (កិ.ពិចារ.

ណា, ការពិចារណា); វិ. **បច្ចុវេក្ខិយកេកិ** > **បច្ចុវេក្ខណំ** ។

- **មត្តា** ឥ. ប្រមាណក្នុងកិ.ឃើញចុះចំពោះ, ប្រមាណក្នុងការ

ពិចារណា ។

បច្ចុវេក្ខន្ត គុ. [បតិ+អវ+ឥក្ខ+អន្ត] កាលឃើញចុះចំពោះ, កាល

ពិចារណា ។

បច្ចុវេក្ខិតព្វ គុ. [បតិ+អវ+ឥក្ខ+ឥ.អា.+តព្វ] គឺ...គប្បីឃើញចុះ

ចំពោះ, .គប្បីពិចារណា ។

បច្ចុវេក្ខិតា អ. [បតិ+អវ+ឥក្ខ+ឥ.អា.+តា] ឃើញចុះចំពោះហើយ,

ពិចារណាហើយ ។

ប

បច្ចុស្សោសិ កិ. [បតិ+អ+សុ+អ+ល្អ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] បានស្តាប់
ចំពោះហើយ, បានឮចំពោះហើយ, បានឮលស្តាប់ហើយ, ឮឮ
យកហើយ ។

បច្ចាគច្ច កិ. [បតិ+អា+គម+អ+ហិ-ច.] ច្របូបច្របាច់មក, ច្របូបច្របាច់មក
វិញ ។

បច្ចាគច្ចតិ កិ. [បតិ+អា+គម+អ+តិ-វ.] ត្រឡប់មក, រមែងត្រឡប់មក ។

បច្ចាគច្ចតុ កិ. [បតិ+អា+គម+អ+តុ-ច.] ច្របូបច្របាច់មក ។

បច្ចាគច្ចិ កិ. [បតិ+អា+គម+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ត្រឡប់មកហើយ, ត្រឡប់
មកវិញហើយ ។ ប្រើជា បច្ចាគច្ចិ ក៏មាន ។

បច្ចាគតិ គុ. [បតិ+អា+គម+ត] ត្រឡប់មកហើយ, ត្រឡប់មកវិញ
ហើយ ។

បច្ចាគន្ទា អ. [បតិ+អា+គម+ត្នា] ត្រឡប់មកហើយ, ត្រឡប់មកវិញ
ហើយ ។

បច្ចាគមនិ នប្ប. [បតិ+អា+គម+យុ] កិ.ត្រឡប់មក, កិ.វិលមកវិញ; វិ.
បច្ចាគម្យកេកិ > បច្ចាគមនំ ។

បច្ចាគមិ កិ. [បតិ+អា+គម+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ត្រឡប់មកហើយ, វិលមកវិញ
ហើយ ។

បច្ចាមិត្ត ប្ប. [បតិ+អម+ឥ-អា.+ត.] បុគ្គលអ្នកទៅដោយភាពជាប្រតិបក្ស
(សត្រូវ); វិ. បដិបក្សភាវេន អមតិ តប្បកិកិ > បច្ចា

បិកោ ១

បច្ចាសីសតិ កិ. [បតិ+អា+សីស+អ+តិ.វ.] ប្រាថ្នាចំពោះ, នឹកចង,
ប៉ុនចង ។

បច្ចាសីសមាន គុ. [បតិ+អា+សីស+មាន] កាលប្រាថ្នាចំពោះ, នឹក
ចង, ប៉ុនចង ។

បច្ចាសីសាមិ កិ. [បតិ+អា+សីស+អ+មិ.វ.] ប្រាថ្នាចំពោះ, នឹកចង,
ប៉ុនចង ។

បច្ចាហារ ចុំ. [បតិ+អា+ហារ+ណ] កិ.នាំមកចំពោះ, កិ.នាំត្រឡប់មក,
កិ.នាំត្រឡប់មកវិញ; វិ. **បច្ចាហារណាំ** > **បច្ចាហារេវ**, **បច្ចា**
ហរិយកេភិ ថា > **បច្ចាហារេវ** ។

បច្ចាហរិត្តា អ. [បតិ+អា+ហារ+ឥ.អា.+ត្តា] នាំមកចំពោះហើយ,
នាំត្រឡប់មកហើយ, នាំត្រឡប់វិញហើយ ។

បច្ចិស្សំ កិ. [បច+យ+ឥ.អា.+ស្សំ.កា.] នឹងឆេះហើយ, នឹងឆេះ,
គឺកម្មនឹងឱ្យឆេះ, ... ។

បច្ចុគ្គន្តិ គុ. [បតិ+ឧ+គម+អន្ត] កាលក្រោកទទួល, កាលជូនដំណើរ ។

បច្ចុគ្គន្តា អ. [បតិ+ឧ+គម+ត្តា] ក្រោកទទួលហើយ, ... ។

បច្ចុគ្គមនិ នចុំ. [បតិ+ឧ+គម+យុ] កិ.ក្រោកឡើងទទួល; វិ.
បច្ចុគ្គមិយកេភិ > **បច្ចុគ្គមនំ** ។

បច្ចុដ្ឋាយ អ. [បតិ+ឧ+ថា+ត្តា] តាំងឡើងចំពោះហើយ, ក្រោកឡើង
ចំពោះហើយ, ត្រឡប់ក្រោកឡើងហើយ ។

ប

បច្ចុបការ ចុំ. [ចតិ+ឧបការ] អ្នកមានឧបការៈតប; វិ. **ចតិ ឧបការោ**
យស្ស សោ> **បច្ចុបការោ** (បច្ចុបការ+ណ) អ្នកមានឧប-
 ការៈតប; វិ. **បច្ចុបការោ យស្ស អភិកិ**> **បច្ចុបការោ**,
 (បតិ+ឧប+ករ+ណ) អ្នកទំនុកចំរុង, អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីទំនុកចំរុង;
 វិ. **បច្ចុបករោកិកិ**> **បច្ចុបការោ** ។

បច្ចុបដ្ឋាបេតិ អ. [ចតិ+ឧប+ថា+ណាចេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅ
 តាំងនៅចំពោះ, ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យតាំងនៅមាំ, ... ។

បច្ចុបដ្ឋាបេតា អ. [ចតិ+ឧប+ថា+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅ
 តាំងនៅចំពោះហើយ, ឱ្យចូលទៅតម្កល់នៅចំពោះហើយ ។

បច្ចុបដ្ឋាសិ កិ. [ចតិ+ឧប+ថា+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ចូលទៅតាំងទុកចំពោះ
 ហើយ, ចូលទៅតម្កល់ទុកចំពោះហើយ, ប្រាកដចំពោះហើយ ។

បច្ចុបដ្ឋិត គុ. [ចតិ+ឧប+ថា+ត] ចូលទៅតាំងនៅចំពោះហើយ,
 ប្រាកដចំពោះហើយ ។

បច្ចុបដ្ឋេនិ កិ. [ចតិ+ឧប+ថា+អ+អន្តិ-វ.] ចូលទៅតាំងនៅចំពោះ,
 ចូលទៅតម្កល់ទុក, ប្រាកដ ។

បច្ចុប្បន្ន គុ. [ចតិ+ឧ+បទ+ត] កាលដែលកើតឡើងចំពោះ ឬកាល
 ដែលកើតឡើងចំពោះមុខ (ដែលកើតឡើងអាស្រ័យនូវហេតុ; វិ.
ការណាំ បដិច្ច ឧប្បន្នោ> **បច្ចុប្បន្នោ**) ។ បច្ចុប្បន្ន, កាល
 ជាបច្ចុប្បន្ន ។ . វិចិត្រ នចុំ. រឿងក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ន, រឿងដែល
 កើតឡើងចំពោះមុខ ។ . ហិចិត្រ នចុំ. ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន,

វត្តជាអម្រស់អម្រក្នុងបច្ចុប្បន្ន, សេចក្តីមិនុកចំរុងដល់គ្នានិងគ្នា
ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

បច្ចុស្ស ចុំ. [បតិ+ឧស+អ] កាលជាទឹកម្ចាត់បង់នូវងងឹត; វិ. **បច្ចុសេភិ**
ភមមេភ្នាភិ > **បច្ចុសោ** (ភារសោ) ។ **សម័យ** ចុំ.
សម័យជាទឹកម្ចាត់បង់នូវងងឹត ។

បច្ចេកពុទ្ធ ចុំ. [បច្ចេក+ពុធ+ត] អ្នកត្រាស់ដឹងដោយចំណែកមួយ ។

បច្ចេកសម្ពុទ្ធ ចុំ. [បច្ចេក+សំ+ពុធ+ត] អ្នកចេះដឹងព្រមដោយចំណែក
មួយ ។

បច្ចេកសម្ពោធិ ឥ. [បច្ចេក+សំ+ពុធ+តិ] ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង
ព្រមដោយចំណែកមួយ ។

បច្ចេតិ កិ. [បតិ+ឥ+អ+តិ.វ.] រមែងត្រឡប់ដល់, ត្រឡប់មក (បច្ចុ+
ណោ+តិ.វ. = សង្រួម, ជឿ) ។

បច្ចោវ នចុំ. [បតិ+ឧវ] មីចំពោះម្លូង (បច្ចោវស្មី=ក្នុងមីចំពោះម្លូង) ។

បច្ចោរោហិត្វា អ. [បតិ+អវ+រុហ+ឥ.អា.+ត្វា] ចុះចំពោះហើយ,
ត្រឡប់ចុះហើយ ។

បច្ច្នោតោ អ. [បច្ច្នា+តោ] ក្នុងខាងក្រោយ, អំពីខាងក្រោយ, ខាង
ក្រោយ ។

បច្ច្នាគព្ភ ចុំ. [បច្ច្នា+គព្ភ] បន្តបំប្លែងក្នុងខាងក្រោយ (បន្តបំប្លែង
ក្នុងខាងក្រោយ, ខាងក្រោយនៃបន្តបំប្លែង; វិ. **បច្ច្នា ភថោ**
ភក្កោ > **បច្ច្នាភក្កោ**, **ភក្កស្ស** **បច្ច្នា** > **បច្ច្នាភក្កោ**) ។

ប

បច្ឆាគេហ នថុ. [បច្ឆា+គេហ] ផ្ទះមានក្នុងខាងក្រោយ, ខាងក្រោយនៃផ្ទះ; វិ. **បច្ឆា ភចំ គេហំ**> **បច្ឆាគេហំ, គេហស្សបច្ឆា**> **បច្ឆាគេហំ** ។

បច្ឆានិវេសន នថុ. [បច្ឆា+និវេសន] ខាងក្រោយនៃនិវេសន៍, ខាងក្រោយនៃផ្ទះជាទីនៅអាស្រ័យ (ខាងក្រោយនៃផ្ទះ) ។ ដូចបច្ឆាគេហំ ។

បច្ឆានុតប្ប នថុ. [បច្ឆា+អនុតប្ប] សេចក្តីក្តៅក្រហាយតាមក្នុងខាងក្រោយ, សេចក្តីក្តៅក្រហាយរឿយៗក្នុងខាងក្រោយ; វិ. **បច្ឆាអនុកប្បនំ**> **បច្ឆានុកប្បំ** ។ អនុតប្ប<អនុ+តប+ណ ។

បច្ឆានុតាប នុំ. [បច្ឆា+អនុតាប] សេចក្តីក្តៅក្រហាយតាមក្នុងខាងក្រោយ, សេចក្តីក្តៅក្រហាយរឿយៗ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ; វិ. **អនុកបនំ**> **អនុកាបោ, បច្ឆា អនុកាបោ**> **បច្ឆានុកាបោ** ។

បច្ឆាពាហំ កិ.វិ. [បច្ឆា+ពាហ+អំ.វិ.] ឱ្យមានដើមដៃក្នុងខាងក្រោយ ។ ប្រើជា **បច្ឆាពាហំ** ក៏មាន ។

បច្ឆាភត្ត នថុ. [បច្ឆា+ភត្ត] កាលជាខាងក្រោយនៃភត្ត; វិ. **ភត្តស្សបច្ឆា**> **បច្ឆាភត្តំ** ។

បច្ឆាភាគ ថុំ. [បច្ឆា+ភាគ] កាលជាចំណែកក្នុងខាងក្រោយ, ទីជាចំណែកក្នុងខាងក្រោយ ។

បច្ឆាមុខករណ នថុ. [បច្ឆាមុខ+ករណ] កិ.ធ្វើឱ្យមានមុខក្នុងខាង

ក្រោយ, កិ.ធ្វើឱ្យជាអ្នកមានមុខក្នុងខាងក្រោយ; វិ. **បច្ឆា មុខំ
យស្ស សោ> បច្ឆាមុខោ** ។

បច្ឆាសមណ ចុំ. [បច្ឆា+សមណ] សមណៈក្នុងខាងក្រោយ ។

បច្ឆិដ្ឋិ កិ. [ប+ឆិទ+យ+ព្យ.អដ្ឋ.] ដាច់ទូទៅហើយ, ដាច់សូន្យហើយ ។

បច្ឆិដ្ឋិស្សតិ កិ. [ប+ឆិទ+យ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងដាច់ទូទៅ, នឹងដាច់
'សូន្យ, នឹងផ្តាច់បង់ ។

បច្ឆិ នចុំ. [បស+ឆិ] ច្រែង ឬ កម្រៃក្នុង, កញ្ជើ, កញ្ជោ វិ. **បសិយភិ
ពាធិយភិ ឯគ្គាភិ> បច្ឆិ** ។ . **បសិព្វក** នចុំ. កម្រៃក្នុងនិង
ករុង, កម្រៃក្នុងនិងស្បោង ។

បច្ឆិនិព្វា អ. [ប+ឆិទ+ឥ.អា.+ព្វា, ចុះនិ.អា.] កាត់ទូទៅហើយ, កាត់
ដាច់ហើយ, ផ្តាច់ហើយ, ដាច់សូន្យហើយ ។

បច្ឆិនិ គុ. [ប+ឆិទ+ត] ដាច់ទូទៅហើយ, ដាច់សូន្យហើយ ។

បច្ឆិម គុ. [បច្ឆា+ឥម] មានក្នុងខាងក្រោយ, កើតក្នុងខាងក្រោយ; វិ.
បច្ឆា ភថោ> បច្ឆិមោ, បច្ឆា ជាភោ> បច្ឆិមោ ។
. **កាយ** ចុំ. កាយមានក្នុងខាងក្រោយ ។ . **កាល** ចុំ. កាលមាន
ក្នុងខាងក្រោយ ។ . **គិហិ** នចុំ. ផ្ទះមានក្នុងខាងក្រោយ, ទី
មានក្នុងខាងក្រោយនៃផ្ទះ ។ . **ចក្កវាឡមុខវដ្ឋិ** ឥ. កណ្តាប់នៃ
មាត់នៃចក្កវាឡមានក្នុងទិសខាងលិច ។ . **ទស្សនិ** នចុំ. កិ.ឃើញ
មានក្នុងខាងក្រោយ, កិ.ឃើញជាទីបំផុត ។ . **បស្ស** នចុំ. ខាង
មានក្នុងខាងក្រោយ ។ . **ភវិកសត្តិ** ចុំ. សត្វកើតក្នុងរាជមានក្នុង

ប

ខាងក្រោយ (ភេថ ខ្មែរកោ (សក្កោ) > ភថកោ, ភថកោ
 សក្កោ > ភថភសក្កោ) ។ . ភវ ចុំ. រាជមានក្នុងខាង
 ក្រោយ ។ . ភាគី ចុំ. ចំណែកមានក្នុងខាងក្រោយ, ទីជាចំណែក
 មានក្នុងខាងក្រោយ ។ . យាមាវស្វានី នចុំ. កាលជាទីចំផុតនៃ
 យាមមានក្នុងខាងក្រោយ, កាលជាទីចំផុតនៃបច្ឆិមយាម ។ . វត្ថុ
 នចុំ. ទីជាទីនៅមានក្នុងបច្ឆិមទិស, មានក្នុងខាងក្រោយ, រឿងមាន
 ក្នុងខាងក្រោយ ។ . ភិក្ខុ ឆ. ជញ្ជាំងមានក្នុងបច្ឆិមទិស, ជញ្ជាំង
 មានក្នុងខាងក្រោយ ។

បដហិ កិ. [ប+ហា.ហា+អ+ហិ.ថ.] ច្រូលះ, ច្រូលះបង់ ។

បដហិន្ត គុ. [ប+ហា.ហា+អន្ត] កាលលះ, កាលលះបង់ ។

បដហិស្ស្វថ កិ. [ប+ហា.ហា+អ+ឥ.អា.+ស្ស្វថ.ភ.] នឹងលះ, នឹងលះ.
 បង់ ។

បដា ឆ. [ប+ជន+ក្វិ] អ្នកកើតដោយប្រការ: (សត្វ, ពួកសត្វ); វិ.
 បការេន ខ្មែរកើត > បថា ។

បដានិ សិ កិ. [ប+ញា+នា+សិ.វ.] ដឹងទូទៅ, ដឹងច្បាស់, ដឹងជាក់ ។

បដាបតិ ឆ. [បដា+បតិ] ម្ចាស់នៃសត្វ ឬ អ្នករក្សានូវសត្វ (ប្រពន្ធ); វិ.
 បថានំ បភិ > បថាបភិ, បថំ បាលេភិភិ ថា >
 បថាបភិ ។

បដ្ឋន្តិ កិ. [បទ+យ+អន្តិ.វ.] ដល់, រមែងដល់ ។

បដ្ឋលន្តិ គុ. [ប+ជល+អន្ត] កាលរុងរឿង, កាលរុងរឿងទូទៅ, កាលភ្លឺ

ព្រោង,...។

បដ្ឋលី កិ. [ច+ជល+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] រុងរឿងទូទៅហើយ, ឆេះសព្វហើយ, ... ។

បដ្ឋលិត គុ. [ច+ជល+ឥ-អា.+ត] គឺ...ឱ្យរុងរឿងទូទៅហើយ, ឱ្យឆេះសព្វហើយ ។

បដ្ឋលីសុ កិ. [ច+ជល+អ+ខំ-អដ្ឋ.] រុងរឿងទូទៅហើយ, ឆេះសព្វហើយ, សន្ទោសន្ទោហើយ ។

បញ្ច ច.សំ. ប្រាំ ។ - អគ្គទាន នចុំ. ទានដ៏លើស (ដ៏ប្រសើរ, ដ៏ថ្លោង) ប្រាំ ។ - អច្ឆរសត នចុំ. រយនៃស្រីអច្ឆរ ប្រាំ ។ - កាមគុណធម្ម ចុំ. ធម៌គឺកាមគុណប្រាំ ។ - កាមគុណមជ្ឈ នចុំ. ពាក់កណ្តាលនៃកាមគុណប្រាំ ។ - កាមគុណវតិ ឥ. សេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាមគុណប្រាំ ។ - កាមគុណសេរី ចុំ. អ្នកសេពនូវកាមគុណប្រាំ; វិ. បញ្ចកាមគុណ សេចក្តី > បញ្ចកាមគុណសេរី ។ - កាមគុណាលយារិរត គុ. ត្រេកអរចំពោះហើយក្នុងអាជីវកម្មកាមគុណប្រាំ ។ - ក្ខជាគារសត នចុំ. រយនៃផ្ទះគឺបុគ្គលសង្គ្រោះហើយដោយកំពូលប្រាំ, រយនៃផ្ទះប្រកបហើយដោយកំពូលប្រាំ ។ - គោរស ចុំ. គោរសប្រាំ, រសនៃគោប្រាំ, រសដែលកើតអំពីគោប្រាំ ។ - អគ្គទាយក ចុំ. ឈ្មោះបញ្ចក្ខមាយក, អ្នកឱ្យនូវទានដ៏ប្រសើរប្រាំយ៉ាង ។ - អង្គិកតុរិយយោស ចុំ. កិ.គឺកង (សំឡេងដ៏គឺកង) នៃតន្ត្រីប្រកបដោយអង្គប្រាំ ។ - ចង្កមសត នចុំ. រយនៃទីជាទីចង្កមប្រាំ ។

ប

. ឆិទ្ធុគេហិ នចុំ. ផ្ទះមានប្រហោងប្រាំ ។ . ចាលិកបាកសត
នចុំ. រយនៃភាជនី (.សៀន, ចាស, ចាន) ដែលបុគ្គលឱ្យឆ្អិនប្រាំ,
រយនៃសម្រាប់ដែលបុគ្គលឱ្យឆ្អិនប្រាំ (រយនៃសម្រាប់ប្រាំ) ។

. ទិស ច.សំ. ដប់ដំលើសដោយប្រាំ (១៥); វិ. បញ្ចហិ អធិការ
ទស > បញ្ចទស ។ . ទិសី ឥ. តិថិទិដប់ប្រាំ (មានក្នុងតិថិដប់
ប្រាំ); វិ. បញ្ចទសនំ បូរណិ > បញ្ចទស (ភីថ) ។

. ទុស្ស្យលកម្មការក ចុំ. អ្នកធ្វើនូវកម្មនៃបុគ្គលអ្នកមានសីលគឺ
ទោសប្រទូស្តហើយប្រាំ, អ្នកធ្វើនូវកម្មនៃបុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល
ប្រាំ ។ . បញ្ចភិក្ខុសតបរិវារ គុ. មានរយនៃភិក្ខុប្រាំ១ជាបរិ-

វារ ។ . ប្បុតិដ្ឋិតី នចុំ. កិ.តំកល់ចុះចំពោះនូវអង្គប្រាំ, កិ.តំកល់
ចុះចំពោះនូវអរយវៈប្រកបដោយអង្គប្រាំ ។ . មហានិធិ ចុំ. កំ-

ណប់ធំប្រាំ, កំណប់ទ្រព្យធំប្រាំ ។ . មាសកមត្ត គុ. មានមាសក
ប្រាំជាប្រមាណ, ត្រឹមតែមាសកប្រាំ ។ . យោជនសតុព្វេធ គុ.
មានកិ.ខ្ពស់ឡើងអស់ទីមានរយនៃយោជនប្រាំជាប្រមាណ, មាន

កំពស់មានរយនៃយោជនប្រាំជាប្រមាណ ។ . វណ្ណកុសុមវស្ស
នចុំ. រៀងគឺផ្កាមានពណ៌ប្រាំ ។ . សង្ហាតីតិ គុ. ប្រព្រឹត្តកន្លង
ហើយនូវធម៌ជាគ្រឿងជំពាក់ប្រាំ ។ . សតគ្យនិក គុ. មានកិ.

ដល់នូវតម្លៃមានរយប្រាំជាប្រមាណ, មានតម្លៃមានរយប្រាំជា
ប្រមាណ ។ . ហិតិថាមធរ គុ. អ្នកទ្រទ្រង់នូវកម្លាំងនៃជីវិតប្រាំ ។

បញ្ចវិធ គុ. [បញ្ច+វិធ] មានប្រការប្រាំ, មានប្រាំយ៉ាង; វិ. បញ្ច
វិធ បករា អស្សាភិ > បញ្ចវិធ ។

បញ្ជីសតិ ច.សំ. [ចញ្ជ+វិសតិ] ខ្ញុំលើសដោយប្រាំ (២៥); វិ.
បញ្ជូហិ អធិកា វិសតិ > បញ្ជូវិសតិ ។

បញ្ជីសតិម ច.សំ. [បញ្ជីសតិ+ម] ជាទីពេញនៃ...ខ្ញុំប្រាំ (គំរប់២៥,
ទី២៥); វិ. បញ្ជូវិសតិយា ចូរណោ > បញ្ជូវិសតិមោ ។

បញ្ជីសតិយោជនិក គុ. [បញ្ជីសតិយោជន+និក ឬណិក] ប្រកបដោយ
យោជន៍២៥ ឬមានយោជន៍២៥; វិ. បញ្ជូវិសតិយោជនេហិ
និយុក្កោ > បញ្ជូវិសតិយោជនិកោ, បញ្ជូវិសតិ-
យោជនានិ យស្សាភិកិ វា > បញ្ជូវិសតិយោ-
ជនិកោ ។

បញ្ជីសតិវស្សាវាស ចុំ. [បញ្ជីសតិវស្ស+អាវាស] សម័យជាទីនៅ
អាស្រ័យអស់វស្សា២៥, ចាំអស់វស្សា២៥ ។

បញ្ជូទ្ធម្មាគិយសំយោជនិ នចុំ. [បញ្ជូទ្ធម្មាគិយ+សំយោជន] សំយោ-
ជនៈប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកខាងលើ៥; វិ. បញ្ជូទ្ធម្មាគេសុ
វត្តភិកិ > បញ្ជូទ្ធម្មាគិយំ, បញ្ជូទ្ធម្មាគិយំ សំយោជនំ >
បញ្ជូទ្ធម្មាគិយសំយោជនំ ។

បញ្ជោរម្មាគិយសំយោជនិ នចុំ. [បញ្ជោរម្មាគិយ+សំយោជន] សំយោ-
ជនៈប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកខាងក្រោម៥ (វិ. ដូច បញ្ជូទ្ធម្មា-
គិយសំយោជនំ) ។

បញ្ជា គុ. [ចញ្ជា+ណ] អ្នកមានប្រាជ្ញា; វិ. បញ្ជា យស្ស អភិកិ >
បញ្ជោ ។

ប

បញ្ញត្តិ គុ. [ប+ញ្ញ+ត] គឺ...បញ្ញត្តហើយ, តែងតាំងហើយ ។

បញ្ញត្តាសនិ នប្បំ. [បញ្ញត្ត+អាសន] អាសនៈដែល...តែងតាំងហើយ,
.ពាក់តែងហើយ, .ក្រាលហើយ, .រៀបចំហើយ ។

បញ្ញត្តិ ឥ. [បំ+ញ្ញ+តិ] ការបញ្ញត្តិ, សេចក្តីបញ្ញត្តិ, សេចក្តីហាម
ប្រាម, សេចក្តីតែងតាំង; វិ. បញ្ញាបនំ > បញ្ញត្តិ ។

បញ្ញវន្ត គុ. [បញ្ញា+វន្ត] អ្នកមានប្រាជ្ញា; វិ. បញ្ញា យេសបត្តិ >
បញ្ញវន្ត ។

បញ្ញវា គុ. [បញ្ញា+វន្ត] អ្នកមានប្រាជ្ញា; វិ. បញ្ញា យេស្ស អត្តិ >
បញ្ញវា ។

បញ្ញា ឥ. [ប+ញ្ញា+អ+រា.ឥ.] ធម្មជាតិដឹងដោយប្រការៈ (ប្រាជ្ញា); វិ.
បកាអេន ខានាភិ > បញ្ញា ។ ធម្មជាតិជាគ្រឿងដែលគេ
ដឹងច្បាស់ (ប្រាជ្ញា); វិ. បញ្ញាយេក ឯកាយាភិ > បញ្ញា ។

បញ្ញាចក្ខុ នប្បំ. [បញ្ញា+ចក្ខុ] ចក្ខុគឺបញ្ញា; វិ. បញ្ញា ឯច ចក្ខុ > បញ្ញា
ចក្ខុ ។ បញ្ញាដូចជាចក្ខុ; វិ. បញ្ញា ចក្ខុ ឥច > បញ្ញាចក្ខុ ។

បញ្ញាតិ គុ. [ប+ញ្ញា+តិ] គឺ...ដឹងទូទៅហើយ, .ដឹងច្បាស់លាស់ហើយ,
ប្រាកដហើយ; វិ. បញ្ញាយិភ្នាភិ > បញ្ញាភោ ។

បញ្ញាតេជ ប្បំ. [បញ្ញា+តេជ] តេជៈនៃប្រាជ្ញា ។

បញ្ញានុរូប គុ. [បញ្ញា+អនុរូប] ដ៏សមគួរដល់ប្រាជ្ញា ។

បញ្ញាបកិ ប្បំ. [ប+ញ្ញ+បក] អ្នកតែងតាំង, អ្នកពាក់តែង, អ្នកក្រាល,

អ្នករៀបចំ; វិ. **បញ្ញាបេក្ខិក៍** > **បញ្ញាបកោ** ។

បញ្ញាបដិលាភ ចុំ. [បញ្ញា+បដិលាភ] កិ.បានចំពោះនូវប្រាជ្ញា; វិ. **បដិលកនំ** > **បដិលាភោ**, **បញ្ញាយ** **បដិលាភោ** > **បញ្ញាបដិលាភោ** ។

បញ្ញាបនិ នចុំ. [ប+ញ្ញ+ប+យ ឬប+ញ្ញ+ណាចេ+យ] កិ.តែងតាំង, កិ. តាក់តែង, កិ.ក្រាល, កិ.រៀបចំ ឬកិ.ញ៉ាំង...អោយដឹងច្បាស់; វិ. **បញ្ញាបិយកេកិ** > **បញ្ញាបនំ** ។

បញ្ញាបាសាទ ចុំ. [បញ្ញា+បាសាទ] ប្រាសាទគឺប្រាជ្ញា; វិ. **បញ្ញា ឯវ** **បាសាទោ** > **បញ្ញាបាសាទោ** ។ ប្រាជ្ញាដូចជាប្រាសាទ; វិ. **បញ្ញា បាសាទោ ភីវ** > **បញ្ញាបាសាទោ** ។

បញ្ញាបេតព្វ គុ. [ប+ញ្ញ+ប+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីតែងតាំង, .តាក់តែង, .ក្រាល... ។

បញ្ញាបេតុំ អ. [ប+ញ្ញ+ប+ណេ+តុំ] វិកិ.តែងតាំង, ដើម្បីតែងតាំង, ...។

បញ្ញាបេត្វា អ. [ប+ញ្ញ+ប+ណេ+ត្វា ឬប+ញ្ញ+ណាចេ+ត្វា] តែងតាំង ហើយ, តាក់តែងហើយ, ក្រាលហើយ, ឬញ៉ាំង... ឱ្យដឹងច្បាស់ ហើយ ។

បញ្ញាបេសិ កិ. [ប+ញ្ញ+ប+ណេ+ស្យ-អជ្ជ.+ស.អា.] តែងតាំងហើយ, ក្រាលហើយ, បញ្ជូនហើយ ។ (ប+ញ្ញ+ណាចេ=ញ៉ាំង...ឱ្យដឹង ត្រូវទៅហើយ) ។

បញ្ញាបេស្សាម កិ. [ប+ញ្ញ+ប+ណេ+ស្សាម.ភ.] នឹងតែងតាំង, នឹងក្រាល,

ប

...(<ប+ញា+ណាបេ=នឹងញាំង...ឱ្យដឹងទូទៅ) ។

បញ្ជាបេហិ កិ. [ប+ញា+ណា+ហិ.ប.] ចូរតែងតាំង, ចូរក្រាល, ចូរបញ្ជូន (<ប+ញា+ណាបេ=ចូរញាំង...ឱ្យដឹងច្បាស់) ។

បញ្ជាយតិ កិ. [ប+ញា+យ+តិ.វ.] គឺ...ដឹងទូទៅ, ដឹងច្បាស់, ប្រាកដ ។

បញ្ជាយនិ នប្បុ. [ប+ញា+យ+យុ] កិ.ដឹងទូទៅ, ប្រាកដ, ជាទីប្រាកដ;
វិ. បញ្ជាយកេកិ> បញ្ជាយនំ, បញ្ជាយភិ ឯក្កាភិ>
បញ្ជាយនំ ។

បញ្ជាយមាសិ គុ. [ប+ញា+យ+មាសិ] កាលដឹងទូទៅ, ប្រាកដ ។

បញ្ជាយិ កិ. [ប+ញា+យ+រាជ្ជ.អជ្ជ.] ដឹងទូទៅហើយ, ប្រាកដហើយ ។

បញ្ជាយិត្ថិ កិ. [ប+ញា+យ+ត្ថ.ហិ.+ស.អា.] គឺ...ដឹងទូទៅហើយ,
ប្រាកដហើយ ។

បញ្ជាយិស្សតិ កិ. [ប+ញា+យ+ស្សតិ.ភ.+ស.អា.] គឺ...នឹងដឹងច្បាស់,
នឹងប្រាកដ ។

បញ្ជាវិមុត្តិ ឥ. [បញ្ជា+វិមុត្តិ] កិ.រួចវិសេសដោយប្រាជ្ញា, កិ.ផុតស្រឡះ
ដោយប្រាជ្ញា; វិ. វិមុត្តនំ> វិមុត្តិ, បញ្ជាយ វិមុត្តិ>
បញ្ជាវិមុត្តិ ។

បញ្ជាវុធ ប្បុ. [បញ្ជា+វុធ] វុធាវុធគឺប្រាជ្ញា, ប្រាជ្ញាដូចជាវុធ; វិ.
បញ្ជា ឯវ វុធាវុធ> បញ្ជាវុធ, បញ្ជា វុធាវុធ
ភិវុធ> បញ្ជាវុធ ។

បញ្ញាវេយ្យត្តិសមន្មាគត គុ. [បញ្ញាវេយ្យត្តិ+សមន្មាគត] ប្រកបហើយ
ដោយភាវៈនៃសេចក្តីឈ្លាសដោយប្រាជ្ញា ។

បញ្ញាសម្បទា ឥ. [បញ្ញា+សម្បទា] សម្បទាគឺបញ្ញា, កិ.ដល់ព្រមដោយ
បញ្ញា; ធម្មជាតិជាហេតុដល់ព្រមដោយបញ្ញា, គឺបញ្ញា; វិ.
សម្បជ្ជនំ> សម្បទា, សម្បជ្ជតិ ឯកាយាតិ ថា>
សម្បទា, បញ្ញាយ សម្បទា> បញ្ញាសម្បទា ។

បញ្ញាសម្បន្ន គុ. [បញ្ញា+សម្បន្ន] អ្នកដល់ព្រមហើយដោយប្រាជ្ញា,
អ្នកមានប្រាជ្ញាដល់ព្រមហើយ; វិ. បញ្ញាយ សម្បន្នោ>
បញ្ញាសម្បន្នោ, បញ្ញា សម្បន្នោ យស្ស សោ>
បញ្ញាសម្បន្នោ ។

បញ្ញាស ប.សំ. ហាសិប ។ - យោជនី គុ. មានយោជន៍ ៥០ជាប្រមាណ;
វិ. បញ្ញាសមគ្គានិ យោជនានិ យេសំ កេ> បញ្ញាស.
យោជនា ។ - យោជនិក គុ. ប្រកបដោយយោជន៍៥០; វិ.
បញ្ញាសយោជនេហិ និយុក្កោ> បញ្ញាសយោ
ជនិកោ; (មានយោជន៍៥០ជាប្រមាណ, ប្រើជាចសមាសវិញ
ក៏បាន) ។ - វស្សាយុសំវត្តនិក គុ. ប្រកបក្នុងកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅ
ព្រមដើម្បីអាយុមានឆ្នាំហាសិបជាប្រមាណ, មានកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅ
ព្រមនៃអាយុមានឆ្នាំ៥០ជាប្រមាណ ។

បញ្ញាសារ បុំ. [បញ្ញា+សារ] ធម៌ជាសារៈគឺប្រាជ្ញា, ធម៌គឺបុគ្គលគប្បី
រលឹកគឺប្រាជ្ញា, ធម៌មានខ្លឹមគឺប្រាជ្ញា, ខ្លឹមគឺប្រាជ្ញា ។

ប

បញ្ញាសីលសមាហិត គុ. [បញ្ញាសីល+សមាហិត] អ្នកតាំងមាំក្នុងប្រាជ្ញា និងសីល, អ្នកមានប្រាជ្ញានិងសីលតំកល់មាំហើយ ។

បញ្ញា ចុំ. [បញ្ញ+អ] ន័យដែលគេគប្បីសួរ, ន័យដែលគេចង់ដឹង (បញ្ញា, ប្រស្នា); វិ. **បញ្ញិកលោ បច្ចិកលោកិ** > **បល្លោ, បល្លិយកិ ល្បាកុំ ឥច្ចកិកិ ចា** > **បល្លោ** ។ ប្រើជាឥត្តិសិទ្ធិ មានដោយច្រើន ។

បដិ ចុំ. [បដ+អ] របស់តែងដល់នូវភាពដ៏គាំគ្រា ((សំពត់); វិ. **បដកិ ជិណ្ណភាវំ គច្ចកិកិ** > **បដោ** ។ ប+ដិ+អ = របស់ ជាគ្រឿងដែលគេបិទបាំងនូវសេចក្តីខ្មាស់ដោយប្រការ: (សំពត់); វិ. **បការេន ជិយកិ អច្ឆាជិយកិ ហិរេមកេនាភិ** > **បដោ** ។ វិរបិតាចារត្តា ៧. ព្រោះភារៈនៃនាងបដាចារាសោះ ជាអ្នកមានអាចារៈប្រាសហើយចាកសំពត់ ។

បដង្កំ ចុំ. [បដ+គម+ក្វិ] មមាច, កណ្តុប, មេអំពៅ, ខ្នុត; វិ. **បដំ គច្ចកិកិ** > **បដខ្លោ** ។

បដាក់ នចុំ. [បដ+ករ+ខ] វត្ថុដែលធ្វើដោយសំពត់ (ទង់, ទង់ជ្រុង); វិ. **បដេន ករិយកិកិ** > **បដាក់** ។

បដិអទាសិ កិ. [បដិ+អ+ទា+អ+ល្ប៍.អជ្ជ.+ស.អា.] បានឱ្យតបហើយ, បានត្រឡប់ឱ្យហើយ, បានសងហើយ ។

បដិកច្ចេវ និ. [បដិកច្ច+ឯវ] មុនមែនពិត, ...។

បដិកណ្តក ចុំ. [បដិ+កណ្តក] ទីនេះប្រើជាគុណ«ជាបន្ទាតប, ជាចម្រូង,

ជាសត្រូវ» ។

បដិករណ នុំ. [បដិ+ករ+យុ] កិ.ធ្វើតប (ការសម្តែង) ។

បដិករិត្យា អ. [បដិ+ករ+ឥ.អា.+ត្យា] ធ្វើតបហើយ, ត្រឡប់ធ្វើហើយ (សម្តែងហើយ) ។

បដិកុដ្ឋិត្យា អ. [បដិ+កុដ្ឋ+ឥ.អា.+ត្យា] គ្របហើយ, ផ្តាច់ហើយ ។

បដិកុដ្ឋិសុំ កិ. [បដិ+កុដ្ឋ+អ+ខំ.អដ្ឋ.] គ្របហើយ, ងត្រឡប់ហើយ, ងចូលហើយ, ខ្វល់ហើយ ។

បដិកុដ្ឋតិ កិ. [បដិ+កុដ្ឋ+អ+តិ.វ.] ងត្រឡប់, កោងត្រឡប់, រួញ, ខ្វល់ ។

បដិកុន្ត គុ. [បដិ+កម+ត] ឈានត្រឡប់ហើយ, ឈានថយហើយ, ត្រឡប់មកហើយ ។

បដិកុម កិ. [បដិ+កម+អ+ហិ.ប., លុបហិ.ប.] ចូរឈានត្រឡប់, ចូរឈានថយ ។

បដិកុមិត្យ គុ. [បដិ+កម+ឥ.អា.+ត្យ] គឺ...គប្បីឈានត្រឡប់, គប្បីឈានថយ ។

បដិកុមន្តិ គុ. [បដិ+កម+អន្ត+ន្ត្រ] កាលឈានត្រឡប់, កាលឈានថយ ។

បដិកុមិត្យា អ. [បដិ+កម+ឥ.អា.+ត្យា] ឈានត្រឡប់ហើយ, ឈានថយហើយ ។

បដិកុមិសុំ កិ. [បដិ+កម+អ+ខំ.អដ្ឋ.] ឈានត្រឡប់ហើយ, ឈានថយហើយ ។

ប

បដិក្ខល គុ. [បដិ+ក្ខល+អ] ជាបដិក្ខល, ជាបដិក្ខល, ជាបដិក្ខល
ខ្លឹម ។ **បដិសិការ** ចុ. កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តថាជាបដិក្ខល,
កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិវត្តនេះជាបដិក្ខល ។ **សញ្ញាវស័** ចុ.
អំណាចនៃសញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់) ថាជាបដិក្ខល, ថាវិវត្ត
នេះជាបដិក្ខល ។

បដិក្កោសតិ កិ. [បដិ+កុស+អ+តិ.វ.] ហាម, ឃាត់ ។

បដិក្កោសន នចុ. [បដិ+កុស+យ] កិ.ហាម, កិ.ឃាត់; វិ. **បដិក្កោសិយកេតិ** > **បដិក្កោសនំ** ។

បដិក្កោសន្ត គុ. [បដិ+កុស+អន្ត] កាលហាម,កាលឃាត់ ។

បដិក្កោសេយ្យ កិ. [បដិ+កុស+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីហាម, គប្បីឃាត់ ។

បដិក្ខិត្ត គុ. [បដិ+ខិច+ត] គឺ...បោះទៅចំពោះហើយ, ហាមហើយ,
ឃាត់ហើយ, ប្រកែកហើយ ។ **កាល** ចុ. កាលនៃ...គឺ...ហាម
ហើយ, ... ។

បដិក្ខិបតិ កិ. [បដិ+ខិច+អ+តិ.វ.] ហាម, ឃាត់, ប្រកែក ។

បដិក្ខិបិ កិ. [បដិ+ខិច+អ+ល្អ.អជ្ជ.] បោះទៅចំពោះហើយ, ហាមហើយ,
ឃាត់ហើយ, ប្រកែកហើយ ។

បដិក្ខិបិតា អ. [បដិ+ខិច+ឥ.អា.+ត្វា] បោះទៅចំពោះហើយ, ហាម
ហើយ, ឃាត់ហើយ, ប្រកែកហើយ ។

បដិខមាបិត គុ. [បដិ+ខម+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យអត់តចហើយ,

-ឱ្យអត់ចំពោះហើយ, -ឱ្យអត់មោសហើយ ។

បដិគីត នប្បំ. [បដិ+គេ+ត] កិ.ច្រៀងតប, ចម្រៀងតប; វិ. បដិ
ភាយនំ> បដិភីកំ ។ ចម្រៀងគីបុគ្គលគប្បីច្រៀងតប; វិ.
បដិភាយិកព្វន្តិ> បដិភីកំ ។

បដិគុណ ប្បំ. [បដិ+គុណ] គុណតប, កិ.តបគុណ ។

បដិគ្គណ្ណន្ត គុ. [បដិ+គហ+ណ្ណ+អន្ត] កាលទទួល, កាលទទួលយក ។

បដិគ្គណ្ណាតុ កិ. [បដិ+គហ+ណ្ណ+តុ.ប.] ចូរទទួល, ចូរទទួលយក ។

បដិគ្គហិ កិ. [បដិ+គហ+អ+ហិ.ប, លុបហិ.ប.] ចូរទទួល, ចូរទទួលយក ។

បដិគ្គហិ ប្បំ. [បដិ+គហ+អ] កិ.ទទួល, កិ.ទទួលយក; វិ. បដិគ្គហ-
ណំ> បដិគ្គហោ ។

បដិគ្គហណ នប្បំ. [បដិ+គហ+យ្យ] កិ.ទទួលយក; វិ. បដិគ្គហិយ-
ភេតិ> បដិគ្គហណំ ។ . មត្តិ គុ. ប្រមាណក្នុងកិ.ទទួល,
ប្រមាណក្នុងកាលជាទីទទួល ។

បដិគ្គាហក ប្បំ. [បដិ+គហ+ណ្យ] អ្នកកាន់យកចំពោះ, អ្នកទទួល, អ្នក
ទទួលយក; វិ. បដិគ្គណ្ណាភីកិ> បដិគ្គាហភោ ។

បដិគ្គហិត គុ. [បដិ+គហ+ស.អា.+ត] គឺ...កាន់យកចំពោះហើយ,
-ទទួលយកហើយ ។ . មត្តិ គុ. គ្រាន់តែគឺ... ។

បដិគ្គហេតព្វ គុ. [បដិ+គហ+អ+តព្វ] គឺ...គប្បីទទួល, -គប្បីទទួលយក ។

បដិគ្គហេតុំ អ. [បដិ+គហ+អ+តុំ] ដើម្បីទទួល, -ដើម្បីត្រង ។

ប

បដិគ្គហេត្វា អ. [បដិ+គហ+អ+ត្វា] ទទួលហើយ, ទទួលយកហើយ, គ្រងហើយ, គ្រាហើយ ។

បដិយ ចុំ. [បតិ>បដិ+ហន+អ, ហន>យ] បដិយះ, សេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់, សេចក្តីខ្លាំងខ្លប់; វិ. **អារម្មណេហញ្ញកិក**> **បដិយោ** ។
- **វិស** ចុំ. អំណាចនៃសេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់, -នៃសេចក្តីខ្លាំងខ្លប់, -នៃទោសៈជាគ្រឿងខ្លាំងខ្លប់ ។ - **សម្បយុត្ត** គុ. សម្បយុត្ត ដោយបដិយះ, ប្រកបព្រមហើយដោយសេចក្តីខ្លាំងខ្លប់, -ដោយ ទោសៈជាគ្រឿងខ្លាំងខ្លប់ ។

បដិយាត ចុំ [បដិ+ហន+ណ, ហន>យាត] កិ.បៀតបៀនចំពោះ, កិ. កម្ចាត់បង់, កិ.បំបាត់បង់, កិ.ការពារ, សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់; វិ. **បដិយាកនំ**> **បដិយាកោ** ។ - ការណ៍ នចុំ. ហេតុ នៃកិ.... ។ - **សិទ្ធិ** ចុំ. សម្លេងនៃកិ.ប៉ះទង្គិច ។

បដិយាតន នចុំ. [បដិ+ហន+យុ] កិ.កម្ចាត់បង់, កិ.បំបាត់បង់, កិ.ការ ពារ ។ - **អត្ថ** ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.កម្ចាត់បង់,... ។

បដិចរន្ត គុ. [បដិ+ចរ+អន្ត] កាលត្រាច់ទៅចំពោះ, ... ។

បដិចោទេថ កិ. [បដិ+ចុទ+ណេ+ថ.ច.] ចូរចោទចំពោះ, ចូរដាស់ តឿនចំពោះ ។

បដិច្ច អ. [បដិ+ត+ត្វា, ត្វា>រច្ច, លុចរ] អាស្រ័យហើយ, ព្រោះអាស្រ័យ ។

បដិច្ច កិ. [បដិ+តស+យ+ហិ.ច, លុចហិ] ចូរមិទបាំង, ចូរទទួល, ... ។

បដិច្ចន្ត គុ. [បដិ+នទ+ត] ដែល...មិទបាំងចំពោះហើយ, ដែលកំបាំង, ដី

កំបាំង ។ . គុណា ចុំ. គុណាដែលបុគ្គលមិនបាំងហើយ, គុណាដ៏
 កំបាំង ។ . ត្តា ឥ. ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...គឺបុគ្គលមិនបាំងហើយ ។
 . បរិស្សយ នចុំ. អន្តរាយដ៏កំបាំង ។ . មហាយោគ្ត នចុំ.
 យានធំដែលគេមិនបាំងហើយ, យានធំដែលមិនបាំងជិតហើយ ។
 . យានី នចុំ. យានដែល...មិនបាំងហើយ, យានដ៏កំបាំង ។

បដិច្ឆាទន នចុំ. [បដិ+ឆទ+យុ] វត្ថុជាគ្រឿងមិនបាំង; វិ. **បដិច្ឆាទេកិ**
ឯកេនាភិ > បដិច្ឆាទនំ ។

បដិច្ឆាទនីយ គុ. [បដិ+ឆទ+អនីយ] វត្ថុដែល...គប្បីមិនបាំង; វិ. **បដិ-**
ច្ឆាទេកព្វន្តិ > បដិច្ឆាទនីយំ ។

បដិច្ឆាទយមាន គុ. [បដិ+ឆទ+ណយ+មាន] កាលមិនបាំង, កាលគ្រប ។

បដិច្ឆាទេតិ កិ. [បដិ+ឆទ+ណេ+តិ.វ.] មិនបាំង, គ្រប, ទទួល ។

បដិច្ឆាទេតុំ អ. [បដិ+ឆទ+ណេ+តុំ] ដើម្បីមិនបាំង, .គ្រប, .ទទួល ។

បដិច្ឆាទេត្វា អ. [បដិ+ឆទ+ណេ+ត្វា] មិនបាំងហើយ, គ្របហើយ,
 លាក់ហើយ, ទទួលហើយ ។

បដិច្ឆាទេន្តិ គុ. [បដិ+ឆទ+ណេ+អន្តិ] កាលមិនបាំង, កាលគ្រប ។

បដិច្ឆាបេន្តិ កិ. [បដិ+ឆទ+ណាបេ+អន្តិ.វ.] ញាំង...ឱ្យមិនបាំង, .ឱ្យ
 គ្រប ។

បដិច្ឆាបេតុំ អ. [បដិ+ឆទ+ណាបេ+តុំ] ដើម្បីញាំង...ឱ្យមិនបាំង, .ឱ្យ
 ទទួល, ... ។

ប

បដិច្ចាបេតា អ. [បដិ+ឆទ+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យបិទបាំងហើយ,
-ឱ្យគ្រប, ឱ្យទទួល ។

បដិច្ចាបេសិ កិ. [បដិ+ឆទ+ណាបេ+ល្ប-អជ្ជ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យបិទ
បាំងហើយ, -ឱ្យគ្របហើយ, ឱ្យទទួលហើយ ។

បដិច្ចិត្តា អ. [បដិ+ឥស+យ+ត្វា] បិទបាំងហើយ, ទទួលហើយ ។

បដិច្ចេយ្យាសិ កិ. [បដិ+ឥស+យ+ឯយ្យាសិ.ស.] គប្បីបិទបាំង,
-ទទួល ។

បដិជគ្គន នប្បុ. [បដិ+ជគ្គ+យ្ម] កិ.ជម្រះ, កិ.សម្អាត, កិ.ថែទាំ, កិ.ទំនុក
បំរុង, សេចក្តីប្រតិបត្តិ; វិ. **បដិជគ្គិយកេភិ** > **បដិជគ្គនំ** ។
- ភាវៈ ប្បុ. ភាវៈគីកិ.ជម្រះ, -គីកិ.សម្អាត, ...; ភាវៈនៃកិ....។

បដិជគ្គន្ត គុ. [បដិ+ជគ្គ+អន្ត] កាលជម្រះ, កាលសម្អាត, កាលទំនុក
បម្រុង, ...។

បដិជគ្គន្តិ កិ. [បដិ+ជគ្គ+អ+អន្តិ.វ.] ជម្រះ, ថែទាំ, ទំនុកបំរុង, ផ្គត់ផ្គង់,
បម្រើ ។

បដិជគ្គាម កិ. [បដិ+ជគ្គ+អ+ម.វ.] ថែទាំ, ទំនុកបំរុង, ...។

បដិជគ្គិតព្វ គុ. [បដិ+ជគ្គ+ឥ.អា.+តព្វ] គី...ជម្រះ, -ថែទាំ, -ទំនុក
បំរុង, ... ។

បដិជគ្គិត្តំ អ. [បដិ+ជគ្គ+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីថែទាំ, -ទំនុកបំរុង,
-បម្រើ, ... ។

បដិជគ្គិត គុ. [បដិ+ជគ្គ+ត.អា.+ត] គឺ...ថែទាំហើយ, ទំនុកចំរុងហើយ, បម្រើហើយ, ផ្គត់ផ្គង់ហើយ ។

បដិជគ្គិត្យា អ. [បដិ+ជគ្គ+ត.អា.+ត្យា] ថែទាំហើយ, ជម្រះហើយ, បោសសម្អាតហើយ, ទំនុកចំរុងហើយ, បម្រើហើយ, ផ្គត់ផ្គង់ហើយ, ប្រតិបត្តិហើយ ។

បដិជានន្ត គុ. [បដិ+ញា+នា+អន្ត] កាលដឹងចំពោះ, កាលប្តេជ្ញា ។

បដិជានាបេត្យា អ. [បដិ+ញា+នា+ណាបេ+ត្យា] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងចំពោះហើយ, អោយប្តេជ្ញាហើយ ។

បដិជានិត្យា អ. [បដិ+ញា+នា+ត្យា] ដឹងចំពោះហើយ, ដឹងតបហើយ, ប្តេជ្ញាហើយ ។

បដិជានិសុ កិ. [បដិ+ញា+នា+ខំ.អដ្ឋ.] ដឹងចំពោះហើយ, ប្តេជ្ញាហើយ ។

បដិជិនាហិ កិ. [បដិ+ជិ+នា+ហិ.ប.] ចូរឈ្នះវិញ, ចូរត្រឡប់ឈ្នះ ។

បដិជិនិត្យា អ. [បដិ+ជិ+នា+ត្យា] ឈ្នះវិញហើយ, ត្រឡប់ឈ្នះហើយ ។

បដិញ្ញា ឥ. [បដិ+ញា+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីប្តេជ្ញា ឬវាចាគឺបុគ្គល គប្បីដឹងតប; វិ. **បដិជាននំ** > **បដិញ្ញា**, **បដិជានិក** ក្លា **ភិ ថា** > **បដិញ្ញា** ។

បដិញ្ញាត គុ. [បដិ+ញា+ត] គឺ...ដឹងចំពោះហើយ, ប្តេជ្ញាហើយ ។

បដិពិដ្ឋតិ កិ. [បដិ+ថា+អ+តិ.វ.] តាំងនៅចំពោះ, បិទនៅសិប, តាំងនៅសិប, ឈរសិប ។

ប

បដិទណ្ឌ ចុំ. [បដិ+ទណ្ឌ] អាជ្ញាតប, ពិន័យតប ។

បដិទាតុំ អ. [បដិ+ទា+តុំ] ដើម្បីឱ្យវិញ, សងវិញ ។

បដិទាបេសិ កិ. [បដិ+ទា+ណាបេ+ស្ប៍-អជ្ជៈ+ស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យឱ្យ
វិញហើយ, ឱ្យសងវិញហើយ ។

បដិទិស្សតិ កិ. [បដិ+ទិស+យ+តិ-វ.] ឃើញចំពោះ, ប្រាកដចំពោះ ។

បដិទេន្តិ កិ. [បដិ+ទា+អ+អន្តិ-វ.] ឱ្យតប, ឱ្យវិញ, សងវិញ ។

បដិនិវត្ត គុ. [បដិ+និ+វត ឬវត្ត+ត] ត្រឡប់វិញហើយ, វិលវិញហើយ ។

បដិនិវត្តិ កិ. [បដិ+និ+វត្ត+ស្ប៍-អជ្ជៈ] ត្រឡប់វិញហើយ, វិលវិញហើយ ។

បដិនិវត្តិត្វា អ. [បដិ+និ+វត្ត+ស-អា.+ត្វា] ត្រឡប់វិញហើយ, វិលវិញ
ហើយ, បែរវិញហើយ, ងាកវិញហើយ ។

បដិនិវេទេត្វា អ. [បដិ+និ+វិទ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងចំពោះហើយ,
ទូលតបហើយ, ក្រាបទូលហើយ ។

បដិនិស្សក្កសង្ខាត គុ. [បដិនិស្សក្ក+សង្ខាត] ពោលគឺកិ.រលាស់
ចោល, កិ.លះបង់, គឺបណ្ឌិតពោលថាកិ.រលាស់ចោល; កិ.លះ
បង់ ។ បដិនិស្សក្ក<បដិ+និ+សជ+អ = វិ. បដិនិស្សជ្ជនំ>
បដិនិស្សត្តោ ។

បដិបក្ខភូតិ គុ. [បដិបក្ខ+ភូត] ជាប្រតិបក្សកើតហើយ, ជាសត្រូវ
(ភូតដែលនៅចុងបទនៃគុណនាម ឬនាមនាមដូច្នេះជាដើមទុកជា
«សកត្ត» មិនបាច់ប្រែថា «កើត» ថា «មាន» ក៏បាន) ។

បដិបដ្ឋតិ កិ. [បដិ+បទ+យ+តិ.វ., យ+ទ>ជ្ជ] ប្រតិបត្តិ, ដើរទៅ ។

បដិបដ្ឋន្ត គុ. [បដិ+បទ+យ+អន្ត] កាលប្រតិបត្តិ, ... ។

បដិបដ្ឋន្តិ កិ. [បដិ+បទ+យ+អន្តិ.វ.] ប្រតិបត្តិ, ដល់ចំពោះ ។

បដិបដ្ឋាហិ កិ. [បដិ+បទ+យ+ហិ.ច.] ចូរប្រតិបត្តិ, ចូរដល់ចំពោះ,
ចូរគ្រប់គ្រង ។

បដិបដ្ឋិ កិ. [បដិ+បទ+យ+ស្យ.អដ្ឋ.] ប្រតិបត្តិហើយ, ដើរទៅហើយ ។

បដិបដ្ឋិត្យ គុ. [បដិ+បទ+យ+ស.អា.+ត្យ] គឺ...គប្បីប្រតិបត្តិ ។

បដិបដ្ឋិត្តំ គុ. [បដិ+បទ+យ+ស.អា.+ត្តំ] ដើម្បីប្រតិបត្តិ, ដើរទៅ ។

បដិបដ្ឋិត្តា អ. [បដិ+បទ+យ+ស.អា.+ត្តា] ប្រតិបត្តិហើយ, គ្រប់គ្រង
ហើយ, ដើរទៅហើយ ។

បដិបត្តិគន្ធិ បុ. [បដិបត្តិ+គន្ធិ] ក្តិនគឺសេចក្តីប្រតិបត្តិ; វិ. **បដិបត្តិ**
ឯច គន្ធា> បដិបត្តិគន្ធា ។

បដិបត្តិប្បដិវេធម្ម បុ. [បដិបត្តិ+បដិវេធ+ធម្ម] ធម៌ជាគ្រឿងចាក់ផ្ទុះ
ចំពោះដោយអំណាចនៃសេចក្តីប្រតិបត្តិ, បដិបត្តិធម៌និងបដិវេធ
ធម៌ ។

បដិបត្តិសម្បទា ឥ. [បដិបត្តិ+សម្បទា] កិ.ដល់ព្រមដោយសេចក្តី
ប្រតិបត្តិ; វិ. **សម្បទ្ធនំ> សម្បទា, បដិបត្តិយា**
សម្បទា> បដិបត្តិសម្បទា ។

បដិបថ បុ. [បដិ+បថ] ផ្លូវតប, ផ្លូវជួបគ្នា ។

ប

បដិបន្ត គុ. [បដិ+បទ+ត] ប្រតិបត្តិហើយ, ដើរទៅហើស ។ ត្នា ឥ.
ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នកប្រតិបត្តិហើយ, ជាអ្នកដើរទៅហើយ ។

បដិប្បស្សម្ពត្ត កិ. [បដិ+ប+សម្ព+អ+តុ.ច.] ចូររម្ងាប់, ចូរស្លាប់, ចូរ
ស្លាប់រម្ងាប់,...។

បដិប្បស្សម្ពន្តិ កិ. [បដិ+ប+សម្ព+អ+អន្តិ.វ.] រម្ងាប់, ស្លាប់, ស្លាប់
រម្ងាប់ ។

បដិប្បសម្ពិ កិ. [បដិ+ប+សម្ព+អ+ស្ស.អដ្ឋ.] រម្ងាប់ហើយ, ស្លាប់
ហើយ, ស្លាប់រម្ងាប់ហើយ, សះស្បើយហើយ ។

បដិប្បហរន្ត គុ. [បដិ+ប+ហរ+អន្ត] កាលប្រហារតប ។

បដិប្បហិណិសុ កិ. [បដិ+ប+ហិ+ណា+មិ.អដ្ឋ.] បញ្ជូនទៅចំពោះ
ហើយ, បញ្ជូនត្រឡប់ហើយ ។

បដិបាដិ ឥ. [បដិ+បត+ឥ, ត>ដ, ច>បា] ការធ្លាក់ចុះទៅតាមសមត្ថរ
(លំដាប់, លំដាប់និងលំដាប់); វិ. បដិបូបេន បកនំ > បដិ.
បាដិ ។

បដិបាទេយ្យាសិ កិ. [បដិ+បទ+ណេ+ឯយ្យាសិ.ស.] គប្បីឱ្យដល់
ចំពោះ; តាក់តែង, ចាត់ចែង ។

បដិបាទេសិ កិ. [បដិ+បទ+ណេ+ស្ស.អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យដល់
ចំពោះហើយ, តាក់តែងហើយ, ចាត់ចែងហើយ, ។

បដិបិទ្បនត្ត ចុំ. [បដិបិទ្បន+អត្ត] សេចក្តីថាកិ.បៀតបៀនចំពោះ, កិ.
រិចជាន់ (បដិបិទ្បន<បដិ+បិទ្ប+យុ = វិ. បដិបិទ្បនយកេ.

កិ> បដិប័ទ្ធុនំ) ។

បដិបុច្ឆិតារោ ចុ. [បដិ+បុច្ឆ+ឥ.អា.+តុ+យោ.វិ.] វិជនអ្នកសួរតប
ទាំងឡាយ, ។

បដិបុច្ឆិស្សាមិ កិ. [បដិ+បុច្ឆ+អ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ក.] នឹងសួរតប ។

បដិប្បស្សន្ធទរថ គុ. [បដិប្បស្សន្ធទ+រថ] អ្នកមានសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ
រម្ងាប់ចំពោះហើយ, .ស្លាប់ហើយ; វិ. បដិប្បស្សន្ធា ទរថោ
យស្ស ភោ> បដិប្បស្សន្ធទរថោ ។ បដិប្ប-
ស្សន្ធទ<បដិ+ប+សភ+ត ។

បដិប្បស្សន្ធវិមុត្តិ ឥ. [បដិប្បស្សន្ធវិ+មុត្តិ] កិ.ផុតវិសេសដោយអំណាច
នៃកិ.រម្ងាប់ចំពោះ, កិ.ផុតស្រឡះដោយអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ។

បដិប្បរតិ កិ. [បដិ+ផរ+អ+តិ.វ.] រមែងផ្សាយទៅចំពោះ, ... ។

បដិពទ្ធ គុ. [បដិ+ពធ ប្បពន្ធ+ត] គឺ...ចងចំពោះហើយ, ជាប់ចំពោះ
ហើយ, ប្រតិព័ទ្ធហើយ ។ ចិត្ត គុ. មានចិត្តជាប់ចំពោះហើយ,
មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធហើយ; វិ. បដិពទ្ធំ ចិត្តំ យេហិ ភោ> បដិ-
ពទ្ធចិត្តា ។ មនិ គុ. មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធហើយ; វិ. បដិពទ្ធា
មនោ យេន ភោ> បដិពទ្ធមនោ ។

បដិពាហិតិ កិ. [បដិ+វហ+អ+តិ.វ.] ហាម, ឃាត់, រារាំង, ការពារ ។

បដិពាហនការណ ឥច្ចុំ. [បដិពាហន+ការណ] ហេតុនៃកិ.នាំត្រឡប់,
.កិ.ហាម, .កិ.ឃាត់, .កិ.ការពារ; ហេតុជាគ្រឿងនាំត្រឡប់,
.ជាគ្រឿងហាម, .ជាគ្រឿងឃាត់, .ជាគ្រឿងការពារ, .ជាគ្រឿង

ប

រាវង ១ បដិពាហនិ<បដិ+វហ+យុ = វិ. បដិពាហនិ
ឯកោភិ> បដិពាហនំ ។

បដិពាហនុបាយ ចុ. [បដិពាហន+ឧបាយ] ឧបាយនៃកិ.ហាម, ឧបាយជា
គ្រឿងឃាត់,... ។

បដិពាហន្ត គុ. [បដិ+វហ+អន្ត] កាលហាម, កាលឃាត់, ... ។

បដិពាហិតុំ អ. [បដិ+វហ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីហាម, -ឃាត់, -ការ
ពារ...។

បដិពាហិត្វា អ. [បដិ+វហ+ឥ.អា.+ត្វា] ហាមហើយ, ឃាត់ហើយ, ការ
ពារហើយ, ... ។

បដិមគ្គ ចុ. [បដិ+មគ្គ] ផ្លូវតប, ផ្លូវជួបគ្នា ។

បដិមណ្ឌិត គុ. [បដិ+មណ្ឌ ឬមធិ+ឥ.អា.+ត] ប្រដាប់ចំពោះហើយ,
ពាក់តែងហើយ, ស្អិតស្អាងហើយ ។

បដិមំសេ កិ. [បដិ+មាស+អ+ស.អា.+ឯយ្យ.ស., មាស>មំ] គប្បីពិចា-
រណា ។

បដិមាណេត្វា អ. [បដិ+មាស+ណេ+ត្វា] រាប់ចំពោះហើយ, រាប់អាន
ចំពោះហើយ ។

បដិមាណេសិ កិ. [បដិ+មាស+ណេ+ស្យ័.អជ្ជ.+ស.អា.] រាប់ចំពោះ ហើយ,
រាប់អានចំពោះហើយ ។

បដិមុក្ក គុ. [បដិ+មុត+ក, ក>ក្ក] ពាក់ហើយ, ដែល...ពាក់ហើយ ។

បដិយត្ត គុ. [បដិ+យត+ត] គឺ...ពាក់តែងហើយ, ចាត់ចែងហើយ ។
 . ភាវ័ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាបស់គឺ...ពាក់តែងហើយ ។ . ភិក្ខា ឥ.
 ភិក្ខា (ចង្កាន់) ដែល...ចាត់ចែងហើយ ។ . ភត្តាទិ គុ. (វត្ត)
 មានភត្តដែលបុគ្គលពាក់តែងហើយជាដើម វិ. បដិយក្ក ភក្ក>
 បដិយក្កភក្ក, បដិយក្កភក្ក អាទិ យស្ស កំ> បដិ-
 យក្កភក្កាទិ ។

បដិយាទាបេត្វា អ. [បដិ+យត+ណាចេ+ត្វា, ត>១] ញ៉ាំង...ឱ្យពាក់
 តែងហើយ, ឱ្យចាត់ចែងហើយ ។

បដិយាទាបេសិ កិ. [បដិ+យត+ណាចេ+ព្យ-អដ្ឋ.+ស-អា., ត>១] ញ៉ាំង
 ឱ្យពាក់តែងហើយ, ឱ្យចាត់ចែងហើយ, ឱ្យរៀបចំហើយ ។

បដិយាទិត គុ. [បដិ+យត+ត-អា.+ត] គឺ...ពាក់តែងហើយ, ចាត់ចែង
 ហើយ ។ . ភាវ័ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាបស់គឺ...ពាក់តែងហើយ, ... ។
 . សក្កាវ ចុំ. សក្ការៈដែល...ចាត់ចែងហើយ ។

បដិយាទេតិ កិ. [បដិ+យត+ណេ+តិ-វ.] ពាក់តែង, ចាត់ចែង ។

បដិយាទេត្វា អ. [បដិ+យត+ណេ+ត្វា] ពាក់តែងហើយ, ចាត់ចែង
 ហើយ; ញ៉ាំង...ឱ្យ... ។

បដិយាទេយ្យ កិ. [បដិ+យត+ណេ+ឯយ្យ-ស.] តប្បីពាក់តែង, ... ។

បដិយាទេសិ កិ. [បដិ+យត+ណេ+ព្យ-អដ្ឋ.+ស-អា.] ពាក់តែង
 ហើយ, ចាត់ចែងហើយ, រៀបចំហើយ ។

បដិយាទេស្សាមិ កិ. [បដិ+យត+ណេ+ស្សាមិ-ភ.] នឹងពាក់តែង,

ប

នឹងចាត់ចែង, នឹងរៀបចំ ។

បដិរាជ ចុំ. [បដិ+រាជ] ស្តេចជាប្រតិប័ក្ស, ស្តេចជាសត្រូវ; វិ. បដិ-
បក្ខោ រាជា> បដិរាជា ។

បដិរូប គុ. [បដិ+រូប] មានរូបប្រៀប, សមគួរ ។

បដិរូបក គុ. [បដិ+រូប+ក] រូបប្រៀប, មានរូបប្រៀប, រូបជាជំនួស ។

បដិលទ្ធិ គុ. [បដិ+លភ+ត] គឺ...បានចំពោះហើយ, -ត្រឡប់បានហើយ ។

- ក្ខណៈ ចុំ. ខណៈនៃ...គឺ...បានចំពោះហើយ ។ - គុណៈ ចុំ.

គុណៈដែល...បានចំពោះហើយ ។ - មហាលាភិ គុ. មានលាភធំ

បានចំពោះហើយ; វិ. បដិលទ្ធិ មហាលាភោ យេន

សោ> បដិលទ្ធិមហាលាភោ ។ - អស្ស្យាស គុ. មានកិ.

ដកដង្ហើមចេញបានចំពោះហើយ, មានសេចក្តីត្រេកអរបាន

ចំពោះហើយ ។

បដិលភន្តិ កិ. [បដិ+លភ+អ+អន្តិ-វ.] បានចំពោះ, ត្រឡប់បាន ។

បដិលភិ កិ. [បដិ+លភ+អ+ល្ប-អជ្ជ.] បានចំពោះហើយ, ត្រឡប់បាន
ហើយ, បានទៀតហើយ ។

បដិលភិត្តា អ. [បដិ+លភ+ឥ.អា.+ត្វា] បានចំពោះហើយ, ត្រឡប់បាន
ហើយ ។

បដិលាភិ ចុំ. [បដិ+លភ+ណ] កិ.បានចំពោះ, កិ.ត្រឡប់បាន; វិ.
បដិលាភនំ> បដិលាភោ ។ - ការណិត្តា ឥ. ព្រោះភាវៈ
នៃ...ជាហេតុនៃកិ.បានចំពោះ ។

បដិលោកយាមិ កិ. [បដិ+លភ+ណយ+ស្យាមិ.ភ., លុបស្ស] នឹងញ៉ាំង
ឱ្យបានចំពោះ ។

បដិវចន នប្ប. [បដិ+វចន] ពាក្យតប, ពាក្យត ។

បដិវេយ្យំ កិ. [បដិ+វេ+អ+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីពោលតប ។

បដិវសតិ កិ. [បដិ+វស+អ+តិ.វ.] នៅអាស្រ័យ, រមែងនៅអាស្រ័យ ។

បដិវាត នប្ប. [បដិ+វាត] មិច្ឆាប្រតិបត្តិប្រាសន្តវខ្យល់; វិ. ចាកំ បកិ.
ចកកិកិ> បដិចាកំ ។ មិច្ឆាប្រាសនៃខ្យល់; វិ. ចាកស្ស
បដិ> បដិចាកំ ។

បដិវិជ្ឈតិ កិ. [បដិ+វិធ+យ+តិ.វ.] ចាក់ធ្លុះចំពោះ, ត្រាស់ដឹង ។

បដិវិជ្ឈន្ត គុ. [បដិ+វិធ+យ+អន្ត] កាលចាក់ធ្លុះចំពោះ, កាលត្រាស់ដឹង ។

បដិវិជ្ឈតព្វ គុ. [បដិ+វិធ+យ+តព្វ] គឺ...គប្បីចាក់ធ្លុះចំពោះ, គប្បី
ត្រាស់ដឹង ។

បដិវិជ្ឈតុំ អ. [បដិ+វិធ+យ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីចាក់ធ្លុះចំពោះ, ត្រាស់
ដឹង ។

បដិវិជ្ឈត្វា អ. [បដិ+វិធ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ចាក់ធ្លុះចំពោះហើយ, ត្រាស់
ដឹងហើយ ។

បដិវិជ្ឈស្សតិ កិ. [បដិ+វិធ+យ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងចាក់ធ្លុះចំពោះ,
នឹងត្រាស់ដឹង ។

បដិវិទ្ធិ គុ. [បដិ+វិធ+ត] គឺ...ចាក់ធ្លុះចំពោះហើយ, ត្រាស់ដឹងហើយ ។

ប

គុណ ចុំ. គុណដែល...ចាក់ធ្លុះចំពោះហើយ, គុណដែល...
ត្រាស់ដឹងហើយ ។ . លោកុត្តរធម៌ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមាន
លោកុត្តរធម៌ចាក់ធ្លុះចំពោះហើយ ។

បដិវេនយ្យំ កិ. [បដិ+វិ+និ+អ+ឈយ្យំ-ស.] គប្បីនាំបង់, គប្បីបន្ថោ
បង់... ។

បដិវេនាទេសិ កិ. [បដិ+វិ+នុម+ណេ+ល្យ-អជ្ជ.+ស-អា.] បន្ថោបង់
ចំពោះហើយ, ... ។

បដិវេត គុ. [បដិ+វិ+វេ+ត] វៀរចំពោះហើយ, វៀរស្រឡះហើយ ។

បដិវិស្សកិ គុ. [បដិ+វិស+ណ្យ] អ្នកស្ម័គ្រស្មាល, អ្នកជិតជិត, វិ. បដិ-
ចិស្សកិកិ> បដិចិស្សកោ ។

បដិវិស ចុំ. [បដិ+វិស, ចុះនិ.អា.] ចំណែក ។ ដូច កោដ្ឋាស ។

បដិវេធ ចុំ. [បដិ+វិធ+ណ] កិ.ចាក់ធ្លុះចំពោះ កិ.ត្រាស់ដឹង; វិ.
បដិចិជ្ឈនំ> បដិចេនោ ។ ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីចាក់ធ្លុះ
ចំពោះ, .គប្បីត្រាស់ដឹង; វិ. បដិចិជ្ឈកញោកិ> បដិចេ-
នោ ។

បដិសញ្ញក្ខតិ កិ. [បដិ+សំ+ចិក្ខ+អ+តិ.វ.] ឃើញព្រមចំពោះ, ពិចារ-
ណា, ពិនិត្យពិច័យ ។

បដិសញ្ញក្ខត្វា អ. [បដិ+សំ+ចិក្ខ+ឥ-អា.+ត្វា] ឃើញព្រមចំពោះហើយ,
ពិចារណាហើយ ។

បដិសន្តារ ចុំ. [បដិ+សំ+ថរ+ណ] កិ.ក្រាលព្រមចំពោះ, កិ.ប្រាស្រ័យ,

កិ.ទទួលរាក់ទាក់, (បដិសន្ថារះ); វិ. **បដិសន្ថារណំ** > **បដិសន្ថារោ** ។ វាទះជាគ្រឿងក្រាលព្រមចំពោះ, រៀបរៀងព្រមចំពោះ; វិ. **បដិសន្ថារកិ ឯកេនាភិ** > **បដិសន្ថារោ** ។ ការរក ចុំ. អ្នកធ្វើនូវបដិសន្ថារះ; វិ. **បដិសន្ថារំ ករោភិកិ** > **បដិសន្ថារការោ** ។ កុសល គុ. អ្នកឃ្លាសក្នុងបដិសន្ថារះ។ វុត្តិ គុ. អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិផ្លូវបដិសន្ថារះ, កិ.ប្រព្រឹត្តិផ្លូវបដិសន្ថារះ ។

បដិសន្និ ឥ. [បដិ+សំ+ធា+តិ] កិ.ទ្រទ្រង់ព្រមចំពោះ, កិ.តចំពោះ (បដិសន្និ); វិ. **បដិសន្នានំ** > **បដិសន្និ** ។ គ្គហណកាល ចុំ. កាលជាទីចាប់នូវបដិសន្និ, កាលនៃកិ.ចាប់នូវ ... ។ គ្គហណតចជហនវិស្សដ្ឋនិទ្ទោក្កមនសជាតិយាមេថុនសេវនចុតិសំខាត ពោលគឺកិ.ចាប់នូវបដិសន្និនិងកិ.លះបង់ (សក) នូវសំណក និងកិ.ឈានចុះកាន់កិ.ដេកលក់ដីប្រាសចាកសេចក្តីរង្សៀស និងកិ.សេពនូវមេថុនដោយនាងនាគីមានជាតិស្មើគ្នា និងកិ.ច្យុតិ, គឺបណ្ឌិតពោលថា... ។ វិញ្ញាណ នចុំ. វិញ្ញាណគឺបដិសន្និ; វិ. **បដិសន្និ ឯច ចិញ្ញាណំ** > **បដិសន្និចិញ្ញាណំ** ។

បដិសម្ពិទា ឥ. [បដិ+សំ+ភិទ+អ+រា.ឥ.] ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងបែកព្រមចំពោះ (បដិសម្ពិទា); វិ. **បដិសម្ពិទ្ធកិ ឯភាយាភិ** > **បដិសម្ពិទា** ។ ប្បុត្តិ គុ. អ្នកដល់ហើយនូវបដិសម្ពិទា; វិ. **បដិសម្ពិទាយោ បក្កា** > **បដិសម្ពិទប្បក្កា** ។ អ្នកមានបដិសម្ពិទាដល់ហើយ; វិ. **បដិសម្ពិទាយោ បក្កា យេហិ**

ប

កេ> បដិសម្ពិទ្ធប្បក្កា (ខ័ណ្ឌាសថា) ។

បដិសម្មោទន ឥច្ចុ. [បដិ+សំ+មុទ+យ្យ] កិ.វិករាយព្រមចំពោះ; វិ.

បដិសម្មោធិយកេ> បដិសម្មោទនំ ។

បដិសន្នាន គុ. [បដិ+សល+ណាន] (មី) ជាមីគេចចេញអំពីពួកហើយសម្លំនៅ; វិ. គណកោ បដិក្កមិក្កា សលភិ ឯក្កាភិ> បដិសន្នានំ ។ ជាមីគេចចេញហើយសម្លំនៅ; វិ. បដិក្កមិក្កា សលភិ ឯក្កាភិ> បដិសន្នានំ ។

បដិសន្នានាភាម គុ. [បដិសន្នាន+អាភម៌] អ្នកមានសេចក្តីត្រេកអរ ទូទៅក្នុងកិ.គេចចេញចាកពួកហើយសម្លំនៅ; វិ. បដិសន្នានេ អាវារមោ អស្សាភិ> បដិសន្នានាវារមោ ។

បដិសន្និទ្ធ គុ. [បដិ+សល+ត, ត>ន្ន៌] (ប្រទេស) ជាមីគេចចេញអំពីពួកហើយសម្លំនៅ; វិ. គណកោ បដិក្កមិក្កា សលភិ ឯក្កាភិ> បដិសន្និទ្ធនោ (បទេសោ) ។ អ្នកគេចចេញអំពីពួកហើយសម្លំនៅ; វិ. គណកោ បដិក្កមិក្កា សលភិភិ> បដិសន្និទ្ធនោ ។

បដិសំវេទិ កិ. [បដិ+សំ+វិទ+អ+ន្ន៌.អជ្ជ.] ដឹងព្រមចំពោះហើយ, ទទួល ហើយ, សោយហើយ, បានហើយ ។

បដិសំវេទិយមាន គុ. [បដិ+សំ+វិទ+ឥ.អា.+យ+មាន] ពី...កាលដឹង ព្រមចំពោះ, .កាលទទួល, .សោយ, .បាន ។

បដិសំវេទេសិ កិ. [បដិ+សំ+វិទ+ណេ+ន្ន៌.អជ្ជ.+ស.អា.] ដឹងព្រមចំពោះ

ហើយ, ទទួលហើយ, សោយហើយ, បានហើយ ។

បដិសំហិរិត្វា អ. [បដិ+សំ+ហរ+ឥ.អា.+ត្វា] នាំទៅព្រមចំពោះហើយ,
ប្រមូលហើយ, បត់ហើយ, ... ។

បដិសាមនដ្ឋាន ន. [បដិសាមន+ថាន] ទីជាទីទុកដាក់, ទីជាទីថែទាំ ។

បដិសាមិតកាល ចុំ. [បដិសាមិត+កាល] កាលនៃ...គឺ...ទុកដាក់ហើយ,
...ថែទាំហើយ ។

បដិសាមេតព្វ គុ. [បដិ+សម+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីទុកដាក់, ...គប្បីថែទាំ ។

បដិសាមេតិ កិ. [បដិ+សម+ណេ+តិ.វ.] ទុកដាក់, ថែទាំ ។

បដិសាមេន្ត គុ. [បដិ+សម+ណេ+អន្ត] កាលទុកដាក់, កាលថែទាំ ។

បដិសារាណីយកម្ម ន. [បដិសារាណីយ+កម្ម] កម្មគឺសង្ឃគប្បីធ្វើ
ដល់ភិក្ខុអ្នកមានអធិករណ៍ដែលសង្ឃគប្បីឱ្យរលឹកតប, កម្មដែល
សង្ឃគប្បីញ៉ាំងភិក្ខុអ្នកមានអធិករណ៍ឱ្យរលឹកតប ។

បដិសាសន ន. [បដិ+សាសន] ពាក្យបណ្តាំតប, ដំណឹងតប, សំបុត្រ
តប,... ។

បដិស្សុណិ កិ. [បដិ+សុ+ណា+ល្អ.អដ្ឋ.] ទទួលស្តាប់ហើយ, ទទួល
យកហើយ ។

បដិស្សុណិត្វា អ. [បដិ+សុ+ណា+ឥ.អា.+ត្វា] ទទួលស្តាប់ហើយ,
ទទួលយកហើយ ។

បដិស្សុណីសុ កិ. [បដិ+សុ+ណា+ខ្ញុំ.អដ្ឋ.] ទទួលស្តាប់ហើយ, ទទួល

ប

យកហើយ ។

បដិសេធចេតិ កិ. [បដិ+សិធ+ណេ+តិ.វ.] ហាម, ឃាត់,... ។

បដិសេធចេត្តា អ. [បដិ+សិធ+ណេ+ត្តា] ហាមហើយ, ឃាត់ហើយ,... ។

បដិសេវតិ កិ. [បដិ+សិវ+អ+តិ.វ.] សេពចំពោះ, អាស្រ័យសេព ។

បដិសេវិតព្វ គុ. [បដិ+សិវ+ឥ.អា.+តព្វ] គឺ...គប្បីសេពចំពោះ, គប្បី
អាស្រ័យសេព ។

បដិស្សត គុ. [បដិ+សវ+ត ឬបដិ+សតិ] អ្នករព្វកចំពោះ, អ្នកត្រឡប់
រព្វក, អ្នកទទួលយក, អ្នកមានសតិចំពោះមុខ ។

បដិស្សរណំ នប្បុ. [បដិ+សវ+យ្យ] សេចក្តីរព្វកតប, ជាទីពឹងអាស្រ័យ,
ធម្មជាតិជាគ្រឿងរលឹកអាស្រ័យ, ធម្មជាតិជាគ្រឿងរលឹកតប; វិ.
បដិស្សរិយកេភិ> បដិស្សរណំ, បដិស្សរភិ ឯកេ.
នាកិ> បដិស្សរណំ ។

បដិស្សវ ប្បុ. [បដិ+សុ+ណ] សេចក្តីប្តេជ្ញា; វិ. បដិស្សវណំ>
បដិស្សវោ ។

បដិស្សត គុ. [បដិ+សុ+ត] គឺ...ស្តាប់តបហើយ, ទទួលស្តាប់ហើយ,
ទទួលហើយ ។

បដិស្សត្តា អ. [បដិ+សុ+ត្តា] ស្តាប់តបហើយ, ទទួលស្តាប់ហើយ,
ទទួលហើយ ។

បដិហញ្ញតិ កិ. [បដិ+ហន+យ+តិ.វ.] បៀតបៀនចំពោះ, លំបាក, ខ្លាំង

ខ្ទប់, ចឹះ, ជល់, ទង្កិច ។

បដិហញ្ញមាន គុ. [បដិ+ហន+យ+មាន] កាលបៀតបៀនចំពោះ, លំបាក, ខ្លាំងខ្ទប់, ... ។

បដិហញ្ញិ កិ. [បដិ+ហន+យ+ញ្ញ-អដ្ឋ.] បៀតបៀនចំពោះហើយ, លំបាក ហើយ, ខ្លាំងខ្ទប់ហើយ, ... ។

បដិហញ្ញិត្វា អ. [បដិ+ហន+យ+ឥ.អា.+ត្វា] បៀតបៀនចំពោះហើយ, លំបាកហើយ, ខ្លាំងខ្ទប់ហើយ, ... ។

បដិហញ្ញេយ្យ កិ. [បដិ+ហន+យ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីបៀតបៀនចំពោះ, គប្បីលំបាក, គប្បីខ្លាំងខ្ទប់, ... ។

បដិហតិ គុ. [បដិ+ហន+ត] គឺ...គប្បីបៀតបៀនចំពោះហើយ, ខ្លាំងខ្ទប់ ហើយ, ទង្កិចហើយ ។

បដិហននដ្ឋាន នចុំ. [បដិហនន+ហន] មីជាមីបៀតបៀនចំពោះ, មីជា មីខ្លាំងខ្ទប់, មីជាមីទង្កិច ។

បដិហនិត្វា អ. [បដិ+ហន+ឥ.អា.+ត្វា] បៀតបៀនចំពោះហើយ, កម្ចាត់បង់ហើយ, ចឹះទង្កិចហើយ, ... ។

បដិហន្តិ កិ. [បដិ+ហន+អ+តិ.វ.] បៀតបៀនចំពោះ, ខ្លាំងខ្ទប់, កម្ចាត់, ... ។

បដិ ចុំ. [បដ ប្ទប+ដិ+អ] វត្ថុដល់នូវភាពជាបស់គ្រាំគ្រា ឬវត្ថុបិទ បាំងនូវអវយវៈដែលញាំងសេចក្តីខ្មាសឱ្យកម្រើក (សំពត់, ផ្ទាំង សំពត់); វិ. បកិ ជីណ្ឌភាវំ គប្បកិកិ> បដោ, បំ ហិ.

ប

កោបិនំ ជេភិ បដិច្ចាទេភិភិ ចា> បដោ ។

បដោទិ ចុំ. [ប+តុម+ណ] ប្រដាប់សម្រាប់ចាក់, .សម្រាប់ចោះ
(ជន្មត្យ); វិ. **បក្កុជ្ជិកិ អនេនាភិ> បដោទោ ។** ប្រើជា
«បំពោទោ» ក៏បាន ។

បដ្ឋបនិ នចុំ. [ប+ប័ប+យ] កិ.តាំងទុក, កិ.តម្កល់ទុក, កិ.តាំងផ្ដើម; វិ.
បដ្ឋបិយកេភិ> បដ្ឋបនំ ។

បដ្ឋបេតុំ អ. [ប+ប័ប+ណ+តុំ] ដើម្បីតាំងទុក, .តម្កល់ទុក, .តាំងផ្ដើម ។

បដ្ឋបេត្វា អ. [ប+ប័ប+ណ+ត្វា] តាំងទុកហើយ, តម្កល់ទុកហើយ,
តាំងផ្ដើមហើយ ។

បដ្ឋបេថំ កិ. [ប+ប័ប+ណ+ថ.ប.] ច្រូតាំងទុក, ច្រូតម្កល់ទុក, ច្រូត
តាំងផ្ដើម ។

បដ្ឋបេសិ កិ. [ប+ប័ប+ណ+ស្យ.អដ្ឋ.+ស.អា.] តាំងទុកហើយ, តម្កល់
ទុកហើយ, តាំងផ្ដើមហើយ ។

បដ្ឋាយិ និ. ចាប់ផ្ដើម, តាំងតែ, តាំងពី ។

បដ្ឋិតប្បត្តនិ គុ. [បដ្ឋិត+បត្តន] អ្នកមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតាំងទុកហើយ,
.តម្កល់ទុកហើយ; វិ. **បដ្ឋិកា បក្កុនា យេន សោ> បដ្ឋិ-
កប្បក្កុនោ ។**

បឋមំ គុ. [បឋ+អម] ធម្មជាតិដែលគេពោលក្នុងខាងដើម (ជាដំបូង, ជា
ប្រថម); វិ. **បឋមិយកេ អាទិម្ហិ ឧច្ចារិយកេភិ> បឋមំ ។**

- ឱម្មារ ចុំ. ធរណីជាដំបូង, ...។ - គិណ្ឌ ចុំ. គភិ (បន្ទប់, ល្ងែង)

ជាដំបូង ។ . តិវ គុ. មុនជាង ។ . ទ្វារកោដ្ឋក ចុំ. ស៊ុមនៃទ្វារ
 ជាប្រថម, .ជាដំបូង ។ . ទស្សនិ នចុំ. កិ.ឃើញជាប្រថម ,
 .ជាដំបូង ។ . បទទ្ធវយ នចុំ. ប្រជុំនៃពីរនៃបទជាប្រថម, .ជា
 ដំបូង ។ . យាមសមនន្តរ នចុំ. កាលមិនមានកាលដទៃ
 ស្មើដោយយាមជាប្រថម, កាលជាមីលំដាប់ស្មើនៃយាមជាប្រថម ។
 . យាមាតិក្កម ចុំ. កាលជាមីលានកន្លងនៃយាមជាប្រថម, កាល
 ជាមីប្រព្រឹត្តកន្លងនៃយាមជាប្រថម ។ . យាមាវសាន នចុំ.
 កាលជាមីចំផុតចុះនៃបឋមយាម ។ . យោព្វន នចុំ. វ័យជា
 ដំបូង ។ . សង្ឃាទិសេសកម្ម នចុំ. កម្មគឺសង្ឃាទិសេសជា
 ប្រថម, កម្មគឺពួកនៃអាចត្តិមានសង្ឃគឺភិក្ខុអ្នកត្រូវហើយគប្បី
 ប្រាថ្នាក្នុងកាលខាងដើមនិងកាលដំសេសជាប្រថម ។

បឋមុបគតិ គុ. [បឋម+ឧប+គម+ត] អ្នកចូលទៅដល់ហើយជាដំបូង,
 អ្នកចូលទៅនៅមុន, អ្នកនៅមុន, វិ. បឋមំ ឧបគច្ឆិ
 ឧបគច្ឆិ ភាគិ> បឋមុបគកោ ។

បឋវី ឥ. [បុបុ+ល្ប, ឧនៃបុ>អ, ឧនៃបុ>អវ] ធម្មជាតិក្រាស់ (ផែនដី) ។
 បឋវី<ប+បវ+ល្ប = ធម្មជាតិជាមីដើរទៅនៃសត្វ, វិ. បឋវិ
 ឯភាគិ> បឋវី ។ . ប្បទេស ចុំ. ប្រទេសនៃផែនដី ។
 . ប្បវេសន នចុំ. កិ.ចូលទៅកាន់ផែនដី (ល្បការន្តត្តិលិង្គ
 កាលបើរួមចូលជាបទសមាសមានសំយោគដូច្នោះ ត្រូវវស្សៈជា ឥ
 វិញ) ។ . ឧទ្រិយនសទ្ធិ ចុំ. សម្លេងនៃកិ.ស្រុតនៃផែនដី,
 សម្លេងជាមីស្រុតចុះនៃផែនដី ។ . កិថា ឥ. វាចាជាគ្រឿងពោល

ប

នូវផែនដី ។ . កម្សាន្ត នចុំ. កិ.ញ៉ាំងផែនដីឱ្យកក្រើក, .ឱ្យ
ញាប់ញ័រ, .ឱ្យរញ្ជួយ; កិ.កក្រើកនៃផែនដី, កិ.ញាប់ញ័រនៃផែនដី ។
. កថាបសុតបញ្ចសតភិក្ខុវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃភិក្ខុមានរយប្រាំ
ជាប្រមាណ អ្នកខ្វល់ខ្វាយក្នុងវាចា ជាហេតុពោលប្រារព្ធនូវផែនដី ។
. កថាបសុត គុ. អ្នកខ្វល់ខ្វាយក្នុងវាចាជាហេតុពោលប្រារព្ធ
នូវផែនដី ។ . គិត គុ. មើលហើយក្នុងផែនដី ។ . និស្ស័យ គុ.
អាស្រ័យហើយនូវផែនដី ។ . បរិយន្ត គុ. មានផែនដីជាទីបំផុត
ជុំវិញ ។ . សមចិត្តតា ឥ. ភាវៈនៃ...នោះជាអ្នកមានចិត្តស្មើ
ដោយផែនដី; វិ. បឋវិយា សមំ> បឋវិសមំ,
បឋវិសមំ ចិក្កំ យស្ស សោ> បឋវិសមចិក្កោ,
បឋមវិសមចិក្កស្ស ភាវោ> បឋវិសមចិក្កកា ។

បឋវោជា ឥ. [បឋវី+ឧជា] ឧជាផែនដី, ឧជាដែលកើតអំពីផែនដី ។
បណ្ណវង្សប្រព្រជ្ជា ឥ. [បណ្ណវង្ស+ប្រព្រជ្ជា] កិ. បួសនៃបុគ្គលអ្នកមាន
អវយវៈដ៏ស ។
បណ្ណវបព្វតបញ្ជាវ ចុំ. [បណ្ណវបព្វត+បញ្ជាវ] ញាកនៃភ្នំឈ្មោះបណ្ណវៈ ។
បណ្ឌិត្ត នចុំ. [បណ្ឌិត+ណ្យ] ភាវៈនៃបណ្ឌិត, ភាវៈនៃបុគ្គលជាបណ្ឌិត;
វិ. បណ្ឌិតស្ស ភាវោ> បណ្ឌិត្ត ។
បណ្ឌិត ចុំ. [ប+ឱ+ឥត ឬបឱ+តឬបណ្ណ+ឥ+ត] អ្នកប្រព្រឹត្តទៅដោយ
ប្រាជ្ញា, មួយទៀត អ្នកមានប្រាជ្ញាកើតព្រមហើយ, អ្នកទៅដោយ
ញាណគតិ (បណ្ឌិត, អ្នកប្រាជ្ញ); វិ. សុខុមេសុបិ អកេសុ
បណ្ឌកិ គច្ឆកិ ទុក្ខាទិណំ ចិទ្យនាទិកំបិ អាការំ ជាណា

ភិកិ> បណ្ណា, បណ្ណាយ គកោ គកោ បចក្កោភិ>
 បណ្ណិកោ ។ អថថា សញ្ញាកា បណ្ណា ឯកស្សាភិ>
 បណ្ណិកោ, បណ្ណិកិ ញ្ញាណភិយា ភច្ចភិកិ>
 បណ្ណិកោ ។ . តិវិ ចុំ. ជាបណ្ឌិតជាង, ជាបណ្ឌិតវិសេស ។
 . តិវិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាបណ្ឌិត ។ . ទាវកិ ចុំ. ទាវក (ក្មេង) ជា
 បណ្ឌិត ។ . ម៉ានី ឥ. អ្នកមានមានៈថាអញជាបណ្ឌិត (ឬថា) អ្នក
 មានមានៈថាខ្លួនជាបណ្ឌិត; វិ. បណ្ណិកោ (អហំ) ភិកិ
 មារោ> បណ្ណិកមារោ, បណ្ណិកមារោ យស្សាភិកិ>
 បណ្ណិកមារិ ។

បណ្ឌ ឥ. [បឌិ+ឌ] លឿង, ពណ៌លឿង ។ . កម្ពុលសិលាសន ឥចុំ.
 សិលាសនៈឈ្មោះបណ្តុកម្ពុល, អាសនៈជាវិការៈនៃធុមានពណ៌ដូច
 ជាពណ៌នៃសំពត់កម្ពុលលឿង ។ . កាសាវបារុបនអក្ខិអញ្ញន-
 សីសមក្ខនាទិ ឥចុំ. កិច្ចមានកិ.ដណ្តប់នូវសំពត់កាសាវៈមាន
 ពណ៌លឿង និងកិ.បន្តក់នូវភ្នែក និងកិ.លាបនូវក្បាលជាដើម ។
 . បលាសវណ្ណ ឥ. មានពណ៌ដូចជាពណ៌នៃស្លឹកឈើលឿង
 . បលាសសទិស ឥ. ប្រាកដស្មើដោយស្លឹកឈើមាន
 ពណ៌លឿង ។ . រោគាភិភូត ឥ. គឺរោគលឿងគ្របសង្កត់
 ហើយ ។ . រោតិ ចុំ. អ្នកមានរោគលឿង; វិ. បណ្ណ រោគោ>
 បណ្ណរោគោ, បណ្ណរោគោ យស្សាភិកិ> បណ្ណរោតិ ។

បណាមេត្វា អ. [ប+នម+ណេ+ត្វា, ន>ណ] ញ៉ាំង...ឱ្យឱនទៅហើយ,
 ប្រណម្យហើយ, បណ្តេញហើយ ។

ប

បណាមេន្ត គុ. [ប+នម+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យឱនទៅហើយ,
កាលបណេញ ។

បណាមេសិ កិ. [ប+នម+ណេ+ស្យ+អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យឱនទៅ
ហើយ, បង្ហានទៅហើយ, បណេញហើយ ។

បណិធាន នចុំ. [បណិ+ធា+យ្យ] សេចក្តីតាំងទុកទូទៅ, សេចក្តីប្រាថ្នា;
វិ. បណិធិយកេកិ> បណិធានំ ។

បណិត គុ. [បធាន+នីត, ន>ណ] វត្ថុដែលគេនាំទៅគឺដល់នូវភាពជា
ប្រធាន (ប្រណិត, ផ្ចិតផ្ចង់, ឧត្តម, ថ្លៃថ្នា); វិ. បធានភាវំ
និកំ ភកំ> បណិកំ ។ ប្បណិតា គុ. ប្រណិតៗ, ផ្ចិតផ្ចង់ៗ
(គុណនាម ឬនាមនាមដែលមានបទផ្ទួនត្រូវគ្នាដូច្នោះត្រូវយកបទ
មួយខាងដើមទុកដូចជានិបាត ត្រូវប្រែថា «ប្រណិតដីក្រែលែង,
ផ្ចិតផ្ចង់ដីក្រែលែង,...») ។ បិណ្ឌបាត ចុំ. បិណ្ឌបាតដី
ប្រណិត, ដីផ្ចិតផ្ចង់ ។

បណេតិ កិ. [បណ+ណេ+តិ.វ.] បញ្ជូត, តែងតាំង, បង្ហាច់ ដាក់ចុះ ។

បណ្ណ នចុំ. [បណ+ណ] ស្លឹកឈើ, បន្លែ, ក្រដាស, សំបុត្រ, បញ្ជី; (វិ.
ប្បយកិកិ> បណ្ណំ, បណិយកិ មោហារិយកិកិ>
បណ្ណំ) ។ សិស្ស នចុំ. កម្រាលជាវិការៈនៃស្លឹកឈើ ។
សាលា ឥ. សាលា (រោង) ដែលគេប្រក់ហើយដោយស្លឹក; វិ.
បណ្ណាហិ ឥទិកា សាលា> បណ្ណសាលា ។ ស្នូ-
បេយ្យ នចុំ. បន្លែនិងវត្ថុជាប្រយោជន៍ដល់សម្ប, បន្លែនិងគ្រឿង

សម្ម ១ - ច្រើត្តិ នចុំ. អត្រជាវិការៈនៃស្លឹកឈើ ១ - អត្តិ ចុំ.
ប្រយោជន៍ដល់ស្លឹកឈើ, ដល់ចន្លៃ, ... ។

បណ្ណវស ច.សំ. [បញ្ច+វស] ដប់ដំក្រែកលែងដោយប្រាំ (១៥); វិ.
បញ្ចហិ អធិកា ធន> **បណ្ណវស** ។ បញ្ច ចុំ., ឥ. បញ្ច
១៥, ប្រស្នា១៥ ។ យោជន៍ពហល គុ. មានកម្រាស់មាន
យោជន៍១៥ជាប្រមាណ ។ សោឡស្រវស្ស្រទ្វេសិក គុ. មាន
ឆ្នាំ ១៥ ឬ១៦ គឺជនគប្បីសម្តែងឡើង, គឺជនគប្បីមាយបាន; គឺជន
គប្បីមាយបានថាវិស្តីនេះមានឆ្នាំ១៥ ឬ១៦ ។

បណ្ណវសម ច.សំ. [បណ្ណវស+ម] ទី១៥, តំរប់១៥; វិ. **បណ្ណវសន្នំ**
បូរណា> **បណ្ណវសមោ** ។

បណ្ណវសី ច.សំ. [បណ្ណវស+វស] (តិថិ) ទី១៥, តំរប់១៥; វិ. **បណ្ណវសន្នំ**
បូរណា> **បណ្ណវសី** ។ ចុះអបច្ច័យនិងឈ្លៀសប្រាប់
ឥតិលិង្គផង ។

បណ្ណាការ ចុំ. [បណ្ណ+អា+ករ+ណ] របស់ដែលបុគ្គលនាំមកមួយ
អន្លើដោយប័ណ្ណ, សំបុត្រ, បញ្ជី (បណ្ណាការ, ជំនួន, តង្វាយ); វិ.
បណ្ណាន សទ្ធិ អាករិយកេ អានិយកេកិ> **បណ្ណាការោ** ។

បណ្ណាការភិហារ ចុំ. [បណ្ណាការ+អភិហារ] កិ.នាំទៅចំពោះនូវ
បណ្ណាការ, កិ.នាំទៅនូវគ្រឿងបណ្ណាការ ។

បណ្ណាស ច.សំ. ហាសិប ។ បណ្ណាសហត្ថ គុ. មានហត្ថហាសិប
និងហាសិបជាប្រមាណ ។ យោជន៍វិត្ត គុ. មានទទឹងមាន

ប

យោជន៍ហសិបជាប្រមាណ ។ យោជនាយាម គុ. មាន
បណ្តោយមានយោជន៍ហសិបជាប្រមាណ ។ សង្ឃឹសតវី-
សតិសតតមនិសមត្ថ គុ. អាចក្នុងកិ.ទៅអស់មិហសិបនិង
ហុកសិបនិងមួយរយនិងមួយរយម្ភៃ ។

បតតិ កិ. [បត+អ+តិ.វ.] ធ្លាក់ចុះ, ធ្លាក់ទៅ, ដួល, ជ្រុះ ។

បតនបណ្ណបលាស ចុំ. [បតន+បណ្ណ+បលាស] ស្លឹកឈើមានពណ៌
លឿងដែលជ្រុះចុះ, -ជាមីធ្លាក់ចុះ ។

បតនាការប្បត្តិ គុ. [បតនាការ+បត្តិ] ដល់ហើយនូវអាការកីកិ.ធ្លាក់ចុះ ។

បតន្តិ គុ. [បត+អន្ត] កាលធ្លាក់ចុះ. -ដួល, -រលំ, -ជ្រុះ ។

បតិ កិ. [បត+អ+ល្យ-អដ្ឋ.] ធ្លាក់ចុះហើយ, ដួលហើយ, រលំហើយ,
ជ្រុះហើយ ។

បតិ ចុំ. [បា+តិ] អ្នករក្សា (ម្ចាស់, ប្តី); វិ. បាភិ រក្ខតិភិ > បភិ ។
- កុល នចុំ. ត្រកូលនៃប្តី ។

បតិដ្ឋបេតព្វ គុ. [បតិ+បេ+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យតាំងនៅ
ចំពោះ, -ឱ្យមិតនៅចំពោះ ។

បតិដ្ឋសិ កិ. [ប+បា+អ+សិ.វ., បា>តិដ្ឋ] តាំងនៅចំពោះ, តាំងនៅសិប,
មិតនៅចំពោះ, មិតនៅសិប ។

បតិដ្ឋហន្តិ កិ. [ប+បា+អ+អន្តិ.វ.+ហ.អា., បា>តិដ្ឋ] តាំងនៅចំពោះ,... ។

បតិដ្ឋហិ កិ. [ប+បា+អ+ល្យ-អដ្ឋ.+ហ.អា., បា>តិដ្ឋ] មិតនៅចំពោះហើយ

ចំពោះហើយ, បិតនៅសិប្បហើយ ។

បតិដ្ឋហិស្ស កិ. [ប+ហំ+អ+ស្ស.ក.+ហ.អា., ហំ>តិដ្ឋ] នឹងតាំងនៅ
ចំពោះហើយ,... ។

បតិដ្ឋហិស្សតិ កិ. [ប+ហំ+អ+ស្សតិ.ក.+ហ.អា., ហំ>តិដ្ឋ] នឹងបិតនៅ
ចំពោះ, ... ។

បតិដ្ឋហេយ្យ កិ. [ប+ហំ+អ+ឯយ្យ.ស., ហំ>តិដ្ឋ] ឥប្បិបិតនៅចំពោះ ។

បតិដ្ឋាតិ កិ. [ប+ហំ+អ+តិ.វ.] តាំងនៅចំពោះ, បិតនៅសិប្ប ។

បតិដ្ឋាតុំ អ. [ប+ហំ+តុំ, ហំ>តិដ្ឋ] ដើម្បីតាំងនៅចំពោះ, បិតនៅសិប្ប ។

បតិដ្ឋានកតភាវំ ចុំ. [បតិដ្ឋាន+កត+ភាវ] ភាវៈនៃ...នោះជាអ្នកមានទីជា
ទីតាំងនៅចំពោះធ្វើហើយ, ជាអ្នកមានទីតាំងធ្វើហើយ; ភាវៈនៃ
ទីតាំងជាគុណជាតិ...ធ្វើហើយ ។

បតិដ្ឋានត្ថ ចុំ. [បតិដ្ឋាន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់ធម្មជាតិជាទីតាំង, ដល់
កិ.តាំងនៅ ។

បតិដ្ឋានភូត គុ. [បតិដ្ឋាន+ភូត] ជាទីតាំង ឬជាទីតាំងកើតហើយ, ជា
ធម្មជាតិជាទីតាំងនៅចំពោះកើតហើយ ។

បតិដ្ឋានារហិ គុ. [បតិដ្ឋាន+អរហ] គួរដល់កិ. តាំងនៅចំពោះ, គួរនូវកិ.
បិតនៅសិប្ប ។

បតិដ្ឋាបយមាន គុ. [ប+ហំ+ណាបយ+មាន, ហំ>តិដ្ឋ] កាលញ៉ាំង...ឱ្យ
បិតនៅចំពោះ, ... ។

ប

បតិដ្ឋាបិតមត្តិក គុ. [ចជដ្ឋាចិត+មត្តិក] មានដីស្អិតគឺ...ឱ្យប្រតិស្ឋាន
 ហើយ, មានដីខ្មៅគឺ...ញ៉ាំងអ្នកណាមួយឱ្យតាំងទុកចំពោះហើយ,
 ...; វិ. បកិដ្ឋាបិកា បកិកា យស្មី កំ> បកិដ្ឋាបិក.
 បកិកំ ។

បតិដ្ឋាបិត គុ. [ច+ថា+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យតាំងនៅចំពោះ
 ហើយ, ឱ្យតម្កល់នៅចំពោះហើយ ។

បតិដ្ឋាបេតុំ អ. [ច+ថា+ណាចេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យបិតនៅចំពោះ,...។

បតិដ្ឋាបេត្វា អ. [ច+ថា+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យតាំងនៅចំពោះ
 ហើយ, ... ។

បតិដ្ឋាបេថំ កិ. [ច+ថា+ណាចេ+ថ.ប.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យតាំងនៅចំពោះ, ...។

បតិដ្ឋាបេយ្យ កិ. [ច+ថា+ណាចេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យបិតនៅ
 សីម, ... ។

បតិដ្ឋាបេសិ កិ. [ច+ថា+ណាចេ+ព្យ.អជ្ជ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យតាំង
 នៅចំពោះហើយ, ... ។

បតិដ្ឋាយ អ. [ច+ថា+ត្វា] បិតនៅសីមហើយ, តាំងនៅចំពោះ
 ហើយ, ...។

បតិដ្ឋាសិ កិ. [ច+ថា+អ+ព្យ.អជ្ជ.+ស.អា.] បិតនៅសីមហើយ, ... ។

បតិដ្ឋិត គុ. [ច+ថា+ឥ.អា.+ត] បិតនៅចំពោះហើយ, តម្កល់នៅ
 ហើយ, ... ។ - កាល ប៉ុ. កាលនៃ...នោះតាំងនៅចំពោះហើយ ។

ដ្ឋាន ន.ប្ប. ទីនៃ...នោះបិទនៅចំពោះហើយ ។ . ត្នា ឥ.
 ព្រោះភាវៈនៃ...នោះជា...តាំងនៅចំពោះហើយ ។ . ទិវស្ស ប្ប. ថ្ងៃ
 នៃ...នោះតាំងនៅចំពោះហើយ ។ . ប្បត្តន គុ. មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតម្កល់ទុកហើយ; វិ. **បក្ខិជ្ជកា បក្ខុនា យេន សោ>**
បក្ខិជ្ជកប្បក្ខុនោ ។ . ភាវៈ ប្ប. ភាវៈនៃ...នោះជា...តាំងនៅ
 ចំពោះហើយ ។

បតិ គុ. [បត+ឥ.អា.+ត] ធ្លាក់ចុះហើយ, ជ្រុះចុះហើយ ។ . កាល
 ប្ប. កាលនៃ... ។ . ដ្ឋាន ន.ប្ប. ទីនៃ...នោះធ្លាក់ចុះហើយ ។
 . ភាវៈ ប្ប. ភាវៈនៃ...នោះជា...ធ្លាក់ចុះហើយ ។

បតិ គុ. [បត+ឥ.អា.+តុ] ដើម្បីធ្លាក់ចុះ, ដើម្បីជ្រុះចុះ, ... ។

បតិ គោទកពិន្ទុ ន.ប្ប. [បតិ+ឧទក+ពិន្ទុ] តំណក់នៃទឹកដែលធ្លាក់ចុះហើយ។

បតិ ត្នា អ. [បត+ឥ.អា.+ត្នា] ធ្លាក់ចុះហើយ, ដួលហើយ, រលំហើយ,
 ជ្រុះចុះហើយ ។

បតិ ទេវតា ឥ. [បតិ+ទេវតា] មានប្តីដូចជាទេវតា; វិ. **បកិ ទេវកា**
ភិវ យស្សា សា> បកិទេវកា ។

បតិ ស្សតិ កិ. [បត+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ក.] នឹងធ្លាក់, នឹងធ្លាក់ទៅ ។

បតិ សុ កិ. [បត+អ+ខំ.អជ្ជ.] ធ្លាក់ហើយ, ធ្លាក់ចុះហើយ ។

បតេយ្យ កិ. [បត+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីធ្លាក់ចុះ, ... ។

បតោទ ប្ប. [ប+តុទ+ណ] គ្រឿងប្រហារសម្រាប់ចាក់ (ជន្លូញ); វិ.

**បក្កុជ្ជកិ ឯកោភិ > បកោណ ។ . យដ្ឋិ ឥ. ដងនៃ
ជន្មញ្ច ។ . សញ្ញា ឥ. សញ្ញា (សេចក្តីសម្គាល់) នៃជន្មញ្ច ។**

បត្តា អ. [បត+ត្វា] ដល់ហើយ, លុះហើយ ។

**បត្ត គុ. [បត ឬអាច+ត] ដល់, ដល់ហើយ, លុះហើយ ។ ចុំ. បាត្រ,
រាជនៈ = វិ. បកកិ យក្ក សោ > បក្កោ ។ នចុំ. ស្លាប,
ត្របក, ស្លឹក, ស្លឹកឈើ = វិ. បកកិ អចិវេនាភិ > បក្កំ ។
. កាល ចុំ. កាលនៃ...នោះដល់ហើយ ។ . ចិវរកាយពន្ធនាទិ**

**គុ. (បរិក្ខារ) មានបាត្រនិងចិវរនិងសំពត់សម្រាប់ចងនូវកាយជា
ដើម; វិ. បក្កោ ច ចិវរំ ច កាយពន្ធនំ ច >
បក្កចិវរកាយពន្ធនំ, បក្កចិវរកាយពន្ធនំ អាជិ
យស្ស សោ > បក្កចិវរកាយពន្ធនាទិ ។ . ចិវរក្តាហក
ចុំ. អ្នកកាន់យកនូវបាត្រនិងចិវរ; វិ. បក្កចិវរំ គណ្ណាភិភិ >
បក្កចិវរក្តាហកោ ។ . ចិវរប្បដិគ្គហណ ឥចុំ. កិ.ទទួល
យកនូវបាត្រ និងចិវរ ។ . ចិវរមូល ឥចុំ. តម្លៃនៃបាត្រនិងចិវរ ។
. ដ្ឋាន ឥចុំ. ទីដែលដល់ហើយ, ទីនៃ...ដល់ហើយ ។ . ធម្ម ចុំ.
ធម៌ដែល...ដល់ហើយ; គុ. មានធម៌ដល់ហើយ ។ . នាឡិ ឥ.
ទងនៃស្លាប, នាឡិនៃ... ។ . បចនចិវរវជនាទិ គុ. (កិច្ច) មាន
កិ.ដុតនូវបាត្រនិងកិ.ជ្រលក់នូវចិវរជាដើម ។ . បុដ្ឋ ចុំ. កញ្ចប់នៃ
ស្លឹក ។ . មណ្ឌន ឥចុំ. កិ.ប្រដាប់នូវបាត្រ ។ . សព្វញ្ញត-
ញ្ញាណ គុ. មានសព្វញ្ញតញ្ញាណដល់ហើយ ។**

បត្តាភិសេក គុ. [បត្ត+អភិសេក] មានអភិសេកដល់ហើយ; វិ. បក្កោ

អភិសេកោ យស្ស សោ> បក្កាភិសេកោ ។

បក្កាសនមូល នប៉ុ. [បក្កាសន+មូល] ប្រទេសជាទីតាំងនៃអាសនៈ
ដែលដល់ហើយ ។

បត្តិ ឥ. [បទ+តិ] កិ.ដល់, កិ.លុះ; វិ. **បឌ្ឍនំ> បក្កិ** ។ ចំណែកគឺ
បុគ្គលគប្បីដល់ ឬចំណែកជាគ្រឿងដល់ (ចំណែកបុណ្យ); វិ.
បឌ្ឍិកញ្ចាភិ> បក្កិ, **បឌ្ឍិកិ ឯភាយាភិ ថា> បក្កិ** ។

បត្តិកិ ឥ. [បត្តិ+ណិក] មានចំណែកគឺបុគ្គលគប្បីដល់, មានចំណែក
បុណ្យ; វិ. **បក្កិ យស្ស អក្កិភិ> បក្កិកោ** ។

បត្តិដី ឥ. [ប+ថវ+ត] គឺ...លាតហើយ, - លាហើយ, - ត្រដាងហើយ,
- ក្រាលហើយ ។

បត្តនតា ឥ. [បត្តន+តា] ភាវៈនៃសេចក្តីប្រាថ្នា; វិ. **បក្កនស្ស
ភាថោ> បក្កនកា** ។

បត្តនា ឥ. [បត្ត+យុ+អា.ឥ.] សេចក្តីប្រាថ្នា, សេចក្តីចង់បាន; វិ.
បក្កនំ> បក្កនា ។ - វិសី ប៉ុ. អំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នា, ...។

បត្តបត្តមូលកិ ឥ. [បត្ត+បត្ត+មូល+ក] មានបាយមួយទូកដៃនិងមួយទូក
ដៃជាប្រមាណ, មានបាយមួយកំបង់និងមួយកំបង់ជាប្រមាណ ។

បត្តយមាន ឥ. [បត្ត+ណយ+មាន] កាលប្រាថ្នា; កាលប៉ុនប៉ង ។

បត្តយសើ កិ. [បត្ត+ណយ+សេ.ហិ. ឬអជ្ជ.] ប្រាថ្នា, ប្រាថ្នាហើយ ។

បត្តយិ កិ. [បត្ត+ណយ+ឡ-អជ្ជ.] ប្រាថ្នាហើយ, ប៉ុនប៉ងហើយ ។

ប

បត្តិ កិ. [ប+ថវ+អ+ល្ប-អជ្ជ.] ក្រាលហើយ, លាតហើយ, លាហើយ, ត្រដាងហើយ, ផ្សាយទៅហើយ ។

បត្តិភាសន នប្ប. [បត្តិវិភ+អាសន] អាសនៈដែល...ក្រាលហើយ, ... ។

បត្តិព្វា អ. [ប+ថវ+ផ.អា.+ត្វា] ក្រាលហើយ,... ។

បត្តិត គុ. [បត្ត+ផ.អា.+ត] ដែល...ប្រាថ្នាហើយ, .តាំងទុកហើយ (ប្រើជា«បដិស្ឋិត»ក៏មាន ។ . **ប្បត្តិន** គុ. មានសេចក្តីប្រាថ្នាតាំងទុកហើយ, មានសេចក្តីប្រាថ្នាប្រាថ្នាហើយ; វិ. **បត្តិកា បត្តនា យេហិ ភេ**> **បត្តិកប្បត្តនា** ។ . **ប្បត្តិតិ** គុ. មានន័យដែល...ប្រាថ្នាហើយៗ, តំណែងដែល...ប្រាថ្នាហើយៗ ។

បត្តេត្វា អ. [បត្ត+ណេ+ត្វា] ប្រាថ្នាហើយ, ប៉ុនប៉ងហើយ ។

បត្តេន្តិ កិ. [បត្ត+ណេ+អន្តិ.វ.] ប្រាថ្នា, ប៉ុនប៉ង, ចង់បាន ។

បត្តោមន ប្ប. [បត្ត+មន] បាយគី... ចម្អិនដោយអង្ករមួយទូកដៃ, .មួយកំបង់, បាយមានមួយទូកដៃជាប្រមាណ ។

បថ នប្ប. [បថ+អ] បថ, ចំណែកជាគ្រឿងដល់ (ផ្លូវ, ជើង, ស្នាមជើង, ហេតុ, និព្វាន); វិ. **បថន្តិ ងកេនាភិ**> **បថំ** ។

បថក្ខិណ គុ. [ប+ថក្ខ+ណ] ប្រថក្ខិណ, កិ.វិលទៅក្នុងខាងស្តាំ, ឱ្យតាំងនៅក្នុងខាងស្តាំ ។ . **ក្តាហិ** ប្ប. អ្នកកាន់យកដោយខាងស្តាំ, អ្នកកាន់យក (នូវឱវាទ) ខាងស្តាំ; វិ. **បថក្ខិណំ (ឱវាទំ) ភណ្ឌាភិភិ**> **បថក្ខិណភ្នាហិ** ។

បទចេតិយ នចំ. [បទ+ចេតិយ] ចេតិយគឺស្នាមនៃព្រះបាទ ។

បទជាត នចំ. [បទ+ជាត] ស្នាមជើង (ជាត ជា «សកត្ត»មិនបាច់ប្រែ
ក៏បាន) ។

បទទ្ធិយ នចំ. [បទ+ទ្ធិយ] ប្រជុំនៃពីរនៃបទ, ពួកនៃពីរនៃបទ; វិ. ទ្ធិន្នំ
សម្បហោ> ទ្ធិយំ, បទានំ ទ្ធិយំ> បទទ្ធិយំ ។ ទ្ធិយ
<ទ្ធិ+ណ ។

បទនិក្ខេប ចំ. [បទ+និក្ខេប] កិ.ដាក់ចុះនូវជើង ។ និក្ខេប <និ+និប+
ណ ។

បទភាណ ចំ. [បទ+ភាណ] កិ.ពោលដោយបទ, កិ.សូត្រដោយបទ ។
ភាណិ<ភណ+ណ ។ . អត្ថិ ចំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ពោលដល់
បទ ។

បទវ នចំ. [ប+ទវ+វ] រនាប ។

បទលក្ខណ នចំ. [បទ+លក្ខណ] លក្ខណៈនៃជើង, . នៃស្នាមជើង ។

បទវលញ្ញ ចំ. [បទ+វលញ្ញ] ស្នាមនៃជើង, .នៃព្រះបាទ ។

បទវារ ចំ. [បទ+វារៈ] វារៈនៃជើង, ជំហាននៃជើង ។

បទហន្ត គុ. [ប+ហ+អន្ត] កាលតាំងទុក, កាលផ្ដើមតាំង (កាលតាំង
ព្យាយាម) ។

បទហិត្វា អ. [ប+ហ+ស.អា.+ត្វា] តាំងទុកហើយ, តម្កល់ទុកហើយ,
តាំងព្យាយាមហើយ ។

ប

បទានុបទិក គុ. [បទានុបទ+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅតាមស្នាមជើងជាលំដាប់
នៃស្នាមជើង, -ដោយលំដាប់នៃស្នាមជើង ។

បទានុសារ ចុំ. [បទ+អនុ+សរ+ណ] កិ.រលឹកតាមនូវស្នាមជើង, -នូវ
ជើង, លំអាននៃស្នាមជើង ។

បទាលេត្វា អ. [ប+ទល+ណេ+ត្វា] ចំណាយហើយ, ចំបែកហើយ ។

បទីប ចុំ. [ប+ទិប+អ] ប្រទីប, ចង្កៀង, ភ្លើង (វិ. **បការេន**
ទិប្បកិកិ > **បទិបោ**) ។

បទីបុជ្ជលន នចុំ. [បទីប+ឧជ្ជលន] កិ.រុងរឿងឡើងនៃប្រទីប,
-ដោយប្រទីប (ឧជ្ជលន<ឧ+ជល+យុ = វិ. **ឧជ្ជលិយកេកិ**>
ឧជ្ជលនំ, **បទិបស្ស** **បទិបេន** ចា **ឧជ្ជលនំ**>
បទិបុជ្ជលនំ ។

បទិដ្ឋ គុ. [ប+ទុស+ត] គឺទោសប្រទ្ធាស្តហើយ ។ - កិម្មន្តិ គុ. អ្នក
មានការងារគឺទោសប្រទ្ធាស្តហើយ; វិ. **បទុដ្ឋោ កម្មន្តោ**
យស្ស សោ> **បទុដ្ឋកម្មន្តោ** ។ - ចិត្តិ គុ. អ្នកមានចិត្តគឺ
ទោសប្រទ្ធាស្តហើយ ។ - មាសិសពិ ឥ. ភាវៈនៃបុគ្គលជាអ្នកមាន
ចិត្តគឺទោសប្រទ្ធាស្តហើយ; វិ. **បទុដ្ឋំ មាសិសំ យស្ស សោ**>
បទុដ្ឋមាសិសោ, **កស្ស ភាវោ**> **បទុដ្ឋមាសិសោ** ។

បទិម នចុំ. [បទ+កុម ឬប+ទរ+ឧម] ផ្កាដល់នូវការបូជាមានការបូជានៃ
ទេវតាជាដើម ឬផលជាតដុះក្នុងភក់ (ឈូក, ផ្កាឈូក); វិ. **បទិកិ**
ទេវបូជានិ យាកិកិ> **បទិមំ**, **បទិមិ** **បទិមិ** **ទេវកិ** រុហ.

ភកិ ចា> ចទុមំ ។ . កណ្ឌិកា ឥ. កំពូលនៃផ្កាឈូក, បាច់
នៃផ្កាឈូក, ជន្លាច់នៃផ្កាឈូក ។ . គុណិបន្និ គុ. ដែលដេកក្នុង
គភីនៃផ្កាឈូក, អ្នកដេកហើយក្នុងគភីនៃផ្កាឈូក ។ . នាឡ ចុំ.
ទងនៃផ្កាឈូក ។ . បត្តិ នចុំ. ស្លឹកនៃឈូក ។ . លក្ខណិ នចុំ.
លក្ខណៈនៃផ្កាឈូក, ធម្មជាតិជាគ្រឿងកំណត់គឺផ្កាឈូក ។

បទុមិនិគិច្ច នចុំ. [បទុមិនី+គិច្ច] គុម្ពមានឈូក, គុម្ពនៃឈូក, .នៃផ្កា
ឈូក ។

បទុមិនិបត្តិ នចុំ. [បទុមិនី+បត្តិ] ស្លឹកនៃគុម្ពមានឈូក, ស្លឹកនៃឈូក ។

បទុមុត្តរបានមូល នចុំ. [បទុមុត្តរ+បាន+មូល] ប្រទេសជាទីតាំងនៃ
ព្រះបាទ ឬ ទីជិតនៃព្រះបាទ ឬ បាទមូលនៃព្រះពុទ្ធព្រះនាមបទុ-
មុត្តរៈ ។

បទុស្សេត្វា អ. [ប+ទុស+យ+ណេ+ត្វា] ប្រទ្ធស្តហើយ ។

បទុស្សតិ កិ. [ប+ទុស+យ+តិ.វ.] ប្រទ្ធស្ត ។

បទុស្សិត្វា អ. [ប+ទុស+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ប្រទ្ធស្តហើយ ។

បទេស ចុំ. [ប+ទិស+ណ] ប្រទេស, ដំបន់, គ្រឿងសម្លេងអាង,
សភាវៈជាគ្រឿងប្រាកដ ។ . ញ្ញាណ នចុំ. ញ្ញាណជាគ្រឿង
សម្លេងអាង, ញ្ញាណគឺចំណែកដែលបណ្ឌិតគប្បីសំដែងអាង ។

. រាជ ចុំ. ព្រះរាជា (ស្តេច) ក្នុងប្រទេស, ព្រះរាជាជាធំក្នុង
ប្រទេស ។

បទោស ចុំ. [ប+ទុស+ណ] ការប្រទ្ធស្ត, សេចក្តីប្រទ្ធស្ត; វិ. បទុ

ស្សនំ > បទោសោ ។

បទ្គម នប្បំ. ឈូក, ផ្កាឈូក (មើល បទ្គម) ។

បធាន នប្បំ. [ប+ធា+យ] ព្យាយាមជាគ្រឿងតម្កល់ទុកទូទៅ, ជាគ្រឿងតាំងទុកទូទៅ (ប្រែត្រឹមតែ«ព្យាយាម»ប៉ុណ្ណោះក៏បាន; វិ. **បទហន្តិ ឯកេនាភិ > បធានំ ។** កម្មិកតិស្សត្ថេវ ចុំ. ព្រះថេរៈឈ្មោះបធានកម្មិកតិស្សៈ, ព្រះថេរៈឈ្មោះតិស្សៈអ្នកប្រកបក្នុងកម្មគឺព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងទុកទូទៅ, ។ - ចរិយា ៧. កិ.ប្រ. ព្រឹត្តិនូវព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងទុកទូទៅ, កិ.ប្រព្រឹត្តិនូវព្យាយាម ។

បន និ. ក៏, ឯ, ចំណែកខាង, ប៉ុន្តែ, ប៉ុន្តែថា, ... ។

បនយេ កិ. [ប+និ+អ+ឯយ្យ.ស.] ឥប្បីនាំទូទៅ, ឥប្បីបង្គាប់, ឥប្បីដាក់ចុះ (ប្រើជា «បណយេ» ក៏មាន) ។

បនសកទលិផលាទិ គុ. [បនស+កទលិ+ផល+អាទិ] (ផ្ទៃ) មានផ្ទៃនៃខ្នុរនិងផ្ទៃនៃចេកជាដើម; វិ. **បនសោ ច កទលិ ច > បនសកទលិ, កស្ស ផលំ > បនសកទលិផលំ, កំអាទិ យស្ស កំ > បនសកទលិផលាទិ ។**

បនុណ្ណប្បមាទ គុ. [បនុណ្ណ+បមាទ] អ្នកមានសេចក្តីប្រមាទបន្តោចង់ហើយ (បនុណ្ណ<ប+នុទ+ត); វិ. **បនុណ្ណា បមាទោ យេន សោ > បនុណ្ណាប្បមាទោ ។**

បន្ទូ កិ. [ប+នុទ+អ+ហិ.ប.] ច្រូបន្តោចង់ ។

បន្ទូទិតា អ. [ប+នុទ+ឥ.អា.+ត្វា] បន្តោចង់ហើយ ។

បន្តិ គុ. [ប+អម+ត] ដ៏ស្ងាត់, ដែលស្ងប់ស្ងាត់ ។ **សេនាសន-**
វាលី ចុំ. អ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ដោយប្រក្រតី ឬ អ្នក
 មានកិ.នៅក្នុងសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ជាប្រក្រតី; វិ. **បន្តិសេនាសនេ**
ចសកិ សីលេនាភិ > បន្តិសេនាសនចាស, បន្តិសេនា
សនេ ចសិកុំ សីលមស្សាភិ ចា > បន្តិសេនាសន
ចាសី ។

បន្តិ ចុំ. [បចិ+អ, ចុះនិ.អា.] ប្រទេសជាទីទៅនៃជន (ផ្ទះ); វិ.
បថយន្តិ យន្ត្យសិនិ > បន្តោ ។

បន្តិភារ គុ. [បន្ត+ភារ] អ្នកមានភារៈដាក់ចុះហើយ; វិ. **បន្តោ ភារេ**
យេន សោ > បន្តិភារេ ។ បន្តិ < បម+ត ។

បបញ្ច ចុំ. [ប+បចិ+អ, ចុះនិ.អា.] កិ.យឺតយូរ, ដំណើរយឺតយូរ, កាលដ៏
 យឺតយូរ; វិ. **បបញ្ចេយភេភិ > បបញ្ចោ ។**

បបញ្ចន្តិ អ. [ប+បចិ+អន្ត, ចុះនិ.អា.] កាលយឺតយូរ ។

បបញ្ចាភិរត គុ. [បបញ្ច+អភិ+រម+ត] អ្នកត្រេកអរសិច់ហើយក្នុង
 ធម៌ដ៏យឺតយូរ, ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងញាំងសត្វឱ្យយឺតយូរ; វិ.
បបញ្ចោ អភិរមិត្តភិ > បបញ្ចាភិរកោ ។

បបតន្តិ កិ. [ប+បត+អ+អន្តិ.វ.] ធ្លាក់ចុះ, ធ្លាក់ចុះទៅ, រលំ, ដួល,
 ជ្រុះ ។

បបតិតា អ. [ប+បត+ស.អា.+ត្វា] ធ្លាក់ចុះហើយ, ដួលហើយ,
 រលំហើយ, ... ។

ប

បបា ឥ. [ប+បា+អ+អា.ឥ.] អណ្ណង, អណ្ណងមិក វិ. **បំ បិច្ឆន្តស្ស-
មិកិ> បបា** ។

បបាតិ ចុំ. [ប+បត+ណ] ប្រទេសជាដែនធ្លាក់ចុះនៃជន (ជ្រោះ, ជ្រោះ
ភ្នំ); វិ. **បបន្តស្មាភិ> បបាកោ** ។ . តជី នចុំ. ត្រាំងនៃ
ជ្រោះ ។

បបុប្ផក នចុំ. [ប បុប្ផាន+បុប្ផ+ក] ផ្កាជាប្រធាន (តេភូមិកវដ្តជាមិក
ទូទៅ); វិ. **បបាណំ បុប្ផំ> បបុប្ផកំ** ។ . សំខាតិ គុ. ពោលគឺ
ផ្កាជាប្រធាន, ពោលគឺមិកជាមិកទូទៅ ។

បប្បដិកា ឥ. [បប្បដ+ឥក+អា.ឥ.] ក្រមរ, ក្រមរឈើ ។

បប្បោតិ កិ. [ប+អប្ប+ឱ+តិ.វ.] ដល់, លុះ, បាន ។

បបុជ្ឈន្តិ គុ. [ប+បុជ+យ+អន្ត] កាលដឹងច្បាស់, កាលភ្ញាក់, កាលភ្ញាក់
រលឹក ។

បបុជ្ឈន្តិ កិ. [ប+បុជ+យ+អន្តិ.វ.] ភ្ញាក់, ភ្ញាក់រលឹក ។

បបុជ្ឈិត គុ. [ប+បុជ+យ+ឥ.អា.+ត] ដែលភ្ញាក់ហើយ ។ . កាល ចុំ.
នៃ...ភ្ញាក់ហើយ ។

បបុជ្ឈិតា អ. [ប+បុជ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ភ្ញាក់ហើយ, ភ្ញាក់រលឹកហើយ ។

បបុជ្ឈយ្យ កិ. [ប+បុជ+យ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីភ្ញាក់, គប្បីភ្ញាក់រលឹក ។

បបុទ្ធ គុ. [ប+បុជ+ត] ភ្ញាក់ហើយ, ភ្ញាក់រលឹកហើយ; វិ. **បបុជ្ឈ-
ភ្នាភិ> បបុទ្ធោ** ។

បពោធនចោទនកម្ម នចុំ. [បពោធន+ចោទន+កម្ម] កម្មគីកិ.ញ៉ាំង
ជនឱ្យភ្ញាក់និងកិ.ដាស់តឿន ។

បព្វជតិណា នចុំ. [បព្វជ+តិណា] ស្មៅដំណេកទន្សាយ ។

បព្វជនី នចុំ. [ប+វជ+យុ] កិ.វៀរទូទៅ, កិ.បួស; វិ. បព្វជិយកេកិ>
បព្វជនំ ។

បព្វជនត្ថ ចុំ. [បព្វជន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.បួស ។

បព្វជន្តិ កិ. [ប+វជ+អន្តិ.វ.] វៀរទូទៅ, បួស ។

បព្វជបាទុកា ឥ. [បព្វជ+បាទុក] ទ្រនាប់ (ឬស្បែក) ជើងជាវិការះនៃ
ស្មៅដំណេកទន្សាយ ។

បព្វជាបិទ គុ. [ប+វជ+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យបួសហើយ, គឺ...
ញ៉ាំងឱ្យបួសហើយ ។

បព្វជាហិ កិ. [ប+វជ+អ+ហិ.ច.] ចូរបួស ។

បព្វជិត [ប+វជ+ឥ.អា.+ត] ចុំ. អ្នកវៀរទូទៅ, អ្នកបួស; គុ. បួស
ហើយ; វិ. បព្វជិកិ> បព្វជិកោ ។ . កាល ចុំ. កាល
នៃ...បួសហើយ, កាលនៃ...ជាបព្វជិត ។ . កិច្ច នចុំ. កិច្ចនៃបព្វ
ជិត ។ . ភាវ ចុំ. ភាវនៃ...ជាអ្នកបួសហើយ ។ . វេស ចុំ.
ភេទនៃបព្វជិត ។

បព្វជិតកាម គុ. [បព្វជិតុំ+កម+ណា] អ្នកចង់ដើម្បីបួស, អ្នកប្រាថ្នា
ដើម្បីបួស; វិ. បព្វជិតុំ កាមេកិកិ> បព្វជិតុំកាមោ ។

ប

បព្វជិតំ អ. [ប+វជ+ឥ.អា.+តំ] កិ.បួស, ដើម្បីបួស ។

បព្វជិស្ស កិ. [ប+វជ+អ+ឥ.អា.+ស្ស.ក.] នឹងបួសហើយ ។

បព្វជិស្សន្តិ កិ. [ប+វជ+អ+ឥ.អា.+ស្សន្តិ.ក.] នឹងបួស ។

បព្វជិសុំ កិ. [ប+វជ+អ+ឧ.អដ្ឋ.] បួសហើយ ។

បព្វជ្ជន្តរាយ ចុំ. [បព្វជ្ជ+អន្តរាយ] អន្តរាយនៃបព្វជ្ជា, នៃផ្នួស ។

បព្វជ្ជា ឥ. [ប+វជ+អ+អា.ឥ.] កិ.វៀរទូទៅ, កិ.វៀរមុន, កិ.បួស, ផ្នួស;

វិ. បព្វជនំ > បព្វជ្ជា ។ - មិត្តិ គុ. គ្រាន់តែ (ឬត្រឹមតែ) បព្វជ្ជា ។ - សក្ការិ ចុំ. សក្ការៈដើម្បីបព្វជ្ជា, សក្ការៈគឺបុគ្គលតប្បវិទ្ធិដោយអំណាចនៃបព្វជ្ជា ។

បព្វត ចុំ. [បព្វ+ត] ភ្នំ (វិ. បព្វំ ឯកស្វី អភិភិ > បព្វកោ (សេលោ) ។ - ក្បួច្ឆិ ឥ. ផ្ទៃនៃភ្នំ ។ - ក្បួដិ ចុំ. កំពូលនៃភ្នំ ។

- គហណិ នចុំ. ទីស្បាតនៃភ្នំ, ទីដីញៀតស្បាតនៃភ្នំ ។ - ដ្ឋិ គុ. អ្នកបិតនៅលើភ្នំ, អ្នកឈរនៅលើភ្នំ; វិ. បព្វកេ ភិដ្ឋភិ > បព្វកដ្ឋោ ។ - និទិ ឥ. មេទឹក (ស្ទឹង, ទន្លេ) ដែលហូរមកអំពី

ភ្នំ; វិ. បព្វកកោ សន្និកា នជិ > បព្វកនជិ ។ - អន្តរ នចុំ. ចន្លោះនៃភ្នំ, ខាងក្នុងនៃភ្នំ ។ - អន្តិ ចុំ. ទីបំផុតនៃភ្នំ,

ជានៃភ្នំ ។ - ប្បបាតិ ចុំ. ជ្រោះមានក្នុងភ្នំ, ជ្រោះនៃភ្នំ ។ - បាទកម្មិក គុ. អ្នកធ្វើនូវការងារទៀបជើងនៃភ្នំ; វិ.

បព្វកបាទេ កម្មំ ករោភិភិ > បព្វកបាទកម្មិកោ ។ អ្នក

ប្រកបក្នុងកម្មទៀបជើងនៃភ្នំ; វិ. បព្វកបាទកម្មេ និយុកោ >

បព្វកប្បាធកម្មិកោ ។ . មត្តិកំ នចុំ. ទីបំផុតនៃភ្នំ, កំពូលនៃ
ភ្នំ ។ . មុទ្ធនិដ្ឋិតិ គុ. ទិពនៅហើយលើកំពូលនៃភ្នំ ។

បព្វតានុសារ ចុំ. [បព្វត+អនុសារ] លំអាននៃភ្នំ, ជួរនៃភ្នំ ។

បព្វាជនីយកម្ម នចុំ. [បព្វាជនីយ+កម្ម] កម្មត្រូវដល់កិ. បណ្តេញ, កម្មគឺ
សង្ឃតប្បវិទ្ធិដល់ភិក្ខុអ្នកមានអធិករណីដែលសង្ឃតប្បវិទ្ធិបណ្តេញ ។
. កិរណិត្ត ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើនូវកម្មត្រូវដល់កិ.បណ្តេញ,
ប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើនូវបព្វាជនីយកម្ម ។

បព្វាជនិ នចុំ. [ប+វជ+យ្យ] កិ.បណ្តេញ, កិ.បណ្តេញចង់, កិ.កម្ចាត់
ចង់ ; វិ. **បព្វាលីយកេតិ** > **បព្វាលនំ** ។

បព្វាជយន្ត គុ. [ប+វជ+ណយ+អន្ត] កាលបណ្តេញ, កាលបណ្តេញ
ចង់ ។

បព្វាជយំ គុ. [ប+វជ+ណយ+អន្ត+សិ.វិ.] កាលបណ្តេញ, កាល
បណ្តេញចង់ ។

បព្វាជយីសុ កិ. [ប+វជ+ណយ+ខំ.អជ្ជ.] ញ៉ាំង...ឱ្យបួសហើយ, បំបួស
ហើយ ។

បព្វាជេតុ កិ. [ប+វជ+ណេ+តុ.ច.] ត្រូវញ៉ាំង...ឱ្យបួស, ត្រូវបំបួស, ត្រូវ
បណ្តេញ ។

បព្វាជេត្វា អ. [ប+វជ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យបួសហើយ, បំបួស
ហើយ ។

បព្វាជេន្តិ កិ. [ប+វជ+ណេ+អន្តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យបួស, បំបួស ។

ប

បញ្ចាជេម កិ. [ប+វជ+ណេ+ម.ប.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យចូស, ចូរបំចូស ។

បញ្ចាជេយ្យ កិ. [ប+វជ+ណេ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យចូស, គប្បី
បំចូស ។

បញ្ចាជេសិ កិ. [ប+វជ+ណេ+ស្ត.អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យចូសហើយ,
បំចូសហើយ ។

បញ្ចារ ចុំ. ញក, ញកភ្នំ ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. មីមានញក, មីជាមីតាំងនៃញក ។

បភង្គណ ចុំ. ពុកផុយ, ពុករលួយ ។ - ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាបស់ពុកផុយ,
-ពុករលួយ ។

បភស្សរ គុ. [បភា+សរ+អ] (សរិះ) ជាដែនផ្សាយចេញនៃពន្លឺ; វិ.
បភា សរភិ គស្មាភិ > បភស្សរោ ។ ប្រែថាមានរស្មី
ផ្សាយចេញក៏បាន ។

បភាវេន្ត គុ. [ប+ភវ+ណេ+អន្ត] កាលសម្តែង ។

បភាសេតិ កិ. [ប+ភាស+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យភ្លឺ, -ឱ្យភ្លឺច្បាស់, បំភ្លឺ ។

បភិជ្ជន្តិ កិ. [ប+ភិទ+យ+អន្តិ.វ.] បែក, ធ្លាយ, បែកធ្លាយ, បំបែក,
ទំលាយ ។

បភិជ្ជសុ កិ. [ប+ភិទ+យ+ឱ.អដ្ឋ.] បែកហើយ, ធ្លាយហើយ, បែក
ធ្លាយហើយ ។

បភិន្តិ គុ. [ប+ភិទ+ត] បែកហើយ, ធ្លាយហើយ, បែកធ្លាយហើយ,
ទំលាយហើយ ។

បរោមនី នចុំ. [ប+ភិ+យុ] កិ.បែក, កិ.បំបែក, កិ.ធ្លាយ, កិ.ទំលាយ, កិ.បែកធ្លាយ ។

បមជ្ជនិភាវំ ចុំ. [បមជ្ជន+ភាវ] ភាវៈគឺកិ.ស្រវឹងទូទៅ, ភាវៈគឺសេចក្តី ប្រមាទ, ភាវៈនៃ... ។ បមជ្ជនិ<ប+មទ+យ+យុ ។

បមជ្ជសិ កិ. [ប+មទ+យ+សិ.វ.] ប្រមាទ, ធ្វេសប្រហែស ។

បមជ្ជិត្វា អ. [ប+មទ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ប្រមាទហើយ, ធ្វេសប្រហែស ហើយ ។

បមជ្ជិត្ត កិ. [ប+មទ+យ+ឥ.អា.+ត្ត.ហិ.] ប្រមាទហើយ, ធ្វេសប្រហែស ហើយ ។

បមត្តិ គុ. [ប+មទ+ត] អ្នកប្រមាទហើយ, អ្នកធ្វេសប្រហែសហើយ; វិ. បមត្តិភាគិ> បមត្តោ ។ . ចារិ ចុំ. អ្នកប្រព្រឹត្តប្រមាទ ហើយ, អ្នកប្រព្រឹត្តដោយភាវៈជាអ្នកប្រមាទ, ជាអ្នកធ្វេស ប្រហែស ។

បមាណ នចុំ. [ប+មា+យុ] ការប្រមាណ, កិ.រាប់ទូទៅ; វិ. បមិយ. ភេតិ> បមាណំ ។ . ជានិន នចុំ. កិ.ដឹងនូវប្រមាណ ។ . យុត្តិកិ គុ. គួរដល់ប្រមាណ, ប្រកបហើយដោយប្រមាណ ។

បមាទិ គុ. [ប+មទ+ណ] សេចក្តីប្រមាទ, សេចក្តីធ្វេសប្រហែស; វិ. បមជ្ជនំ> បមាទោ ។ . កាល ចុំ. កាលនៃសេចក្តីប្រមាទ, កាលនៃ...មានសេចក្តីប្រមាទ ។ . ចារិ ចុំ. កិ.ប្រព្រឹត្តិដោយ សេចក្តីប្រមាទ, កិ.ប្រព្រឹត្តិដោយអំណាចនៃសេចក្តីប្រមាទ ។

ប

ជីវិត កិ.វ. រស់នៅដោយសេចក្តីប្រមាទ ។ ដ្ឋាន នចំ.
 ជាហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ។ មរណ នចំ. កិ.
 ស្លាប់គឺសេចក្តីប្រមាទ, កិ.ស្លាប់ព្រោះសេចក្តីប្រមាទ ។ វិហារី
 ចំ. អ្នកនៅដោយសេចក្តីប្រមាទ ឬអ្នកមានកិ.នៅដោយសេចក្តី
 ប្រមាទជាប្រក្រតី; វិ. បមាទេន វិហារិកិ> បមាទ
 វិហារី, បមាទេន វិហារិកុំ សីលមស្សាភិ ចា>
 បមាទវិហារី ។

បមាទី ចំ. [បមាទ+ឡ] អ្នកមានសេចក្តីប្រមាទ; វិ. បមាទោ យស្ស
 អភិកិ> បមាទី ។

បមុខ [ប+មុខ] មុខជាប្រធាន (ជាប្រមុខ, ជាប្រធាន) វិ. បមាទំ
 មុខំ> បមុខំ ។

បមុច្ចតិ កិ. [ប+មុច+យ+តិ.វ.] រួចទូទៅ, រួចស្រេច ។

បមុញ្ញតិ កិ. [ប+មុច+អ+តិ.វ., ចុះនិ.អា] រួចទូទៅ, រួចស្រឡះ, ដោះ
 លែង ។

បមុញ្ញេ គុ. [ប+មុច+អ+ឯក្យ.ន., ចុះនិ.អា.] គប្បីលែងទៅ, គប្បីរួច
 ស្រេច, ... ។

បមុជ្ជី គុ. [ប+មុស+ត] ដែល...វង្វេងហើយ, ភ្លេចហើយ ។ ភណ្ណក
 នចំ. ភណ្ណៈដែល...ភ្លេចហើយ; គុ. មានភណ្ណៈភ្លេចហើយ ។

បមុត្យំ នចំ. [បមុត្ត+ណ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នករួចទូទៅ, រួចស្រឡះ; វិ.
 បមុត្តស្ស ភាវោ> បមុត្យំ ។

បមុទិតមន គុ. [បមុទិត+មន] មានចិត្តរីករាយហើយ; វិ. **បមុទិ-
កោ មនោ យស្ស កោ> បមុទិកមនោ** ។

បមុយ្ហាមិ កិ. [ប+មុហ+យ+មិ.វ.] វង្វេង, ងងងោង, ភាន់ភាំង ។

បមុស្សិ កិ. [ប+មុស+យ+ស្ស-អជ្ជ.] ភ្លេចហើយ ។

បមុស្សន្តិ កិ. [ប+មុស+យ+អន្តិ.វ.] ភ្លេច, រមែងភ្លេច ។

បមុស្សិត្វា អ. [ប+មុស+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ភ្លេចហើយ ។

បមោក្ខន្តិ កិ. [ប+មោក្ខ+អ+អន្តិ.វ.] រួចស្រឡះ, ផុតស្រឡះ ។

បមោទតិ កិ. [ប+មុទ+អ+តិ.វ.] រីករាយទូទៅ ។

បមោទន្ត គុ. [ប+មុទ+អន្ត] កាលរីករាយទូទៅ ។

បយតបាលី ឥ. [បយត+បាលិ+ឡ-ឥ.] អ្នកមានដៃលាងហើយ,
មានដៃស្អាត, មានដៃត្រៀមចាំហើយ ; វិ. **បយកោ បាលី
យាយ សា> បយកបាលី** ។ បយតិ<ប+យត+អ =
លាង, ជម្រះ, សម្អាត ។

បយាត គុ. [ប+យត+ណ] គឺ...តាក់តែងហើយ, ចាត់ចែងហើយ ។

បយិរុបាលតិ កិ. [បរិ+ឧប>បយិរុប+អាស+អ+តិ.វ., ចុះយ.អា.(១)]
ចូលទៅអង្គុយជិត ។

បយិរុបាលិត្វ គុ. [បរិ+ឧប>បយិរុប+អាស+ឥ.អា+ត្វ.ចុះយ.អា.] គឺ...

១. យក រ ទៅដាក់លើ ឧ, យក យ ទៅដាក់នឹង ឥ ។

ប

គប្បីចូលទៅអង្គុយជិត ។

បយិរុប្បាសេថ កិ. [បរិ+ឧប>បយិរុប+អាស+អ+ឯថ.ស., ចុះយ.អា.]

គប្បីចូលទៅអង្គុយជិត ។

បយុត្តិ គុ. [ប+យុជ+ត] ដែល... ប្រកបទូទៅហើយ ។ . ចោរ ចុំ. ចោរដែល...ប្រកបទូទៅហើយ, ច្រើនទៅហើយ ។ . បុរិស ចុំ. បុរសដែល...ប្រកបទូទៅហើយ ។

បយោគករណ ឥចុំ. [បយោគ+ករណ] កិ.ធ្វើនូវព្យាយាមជាគ្រឿង ប្រកបទូទៅ (បយោគ<ប+យុជ+ណ = វិ. បយុជ្ជកិ ឯកេ. នាគ> បយោគោ) ។

បយោជិត គុ. [ប+យុជ+ត+ឥ.អា.] គឺ...ប្រកបហើយ, ប្រកបទូទៅ ហើយ, គឺ...ឱ្យប្រកបហើយ, ឱ្យប្រកបទូទៅហើយ ។ . ត្តិ ឥចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺ...ឱ្យប្រកបទូទៅហើយ ។ . ប្បលោភនិ ឥចុំ. កិ.ប្រលោមដែល...ប្រកបទូទៅហើយ (បលោភនិ<ប+លុភ+ យុ = កិ.ប្រលោម, កិ.ល្ងងលោម, កិ.ល្ងង; វិ. បលោភិយ. កេកិ> បលោភនំ ។

បយោជិស្ស កិ. [ប+យុជ+អ+ស្ស.ក.+ឥ.អា.] នឹងប្រកបហើយ, នឹងប្រកបចូលហើយ ។

បយោជេត្វា អ. [ប+យុជ+ណេ+ត្វា] ប្រកបហើយ, ប្រកបទូទៅ ហើយ ។

បយោជេសិ កិ. [ប+យុជ+ណេ+ស្យ.អដ្ឋ.+ស.អា.] ប្រកបហើយ, ប្រកប

ចូទៅហើយ ។

បរកុដ្ឋ នចំ. [បរ+កុដ្ឋ] ជញ្ជាំងផ្ទះនៃបុគ្គលដទៃ (កុដ្ឋ<កុដ+អ = វិ. ភូជកិ និទ្ទកិ មក្កនិ>ភុដ្ឋ) ។ ប្រើជា កុដ្ឋ ក៏មាន ។

បរកុល នចំ. [បរ+កុល] ត្រកូលដទៃ, ត្រកូលនៃបុគ្គលដទៃ ។

បរក្កម កិ. [បរ+កម+អ+ហិ.ប.] ចូរឈានទៅក្នុងខាងក្នុង, ចូរព្យាយាម, ចូរប្រឹងប្រែង ។

បរក្កម ចុំ. [បរ+កម+អ] កិ.ឈានទៅក្នុងខាងមុខ, កិ.ព្យាយាម, កិ.ប្រឹងប្រែង; វិ. បរក្កមនិ > បរក្កមោ ។

បរក្កមិ កិ. [បរ+កម+អ+ល្អ.អជ្ជ.] ឈានទៅក្នុងខាងមុខហើយ, ព្យាយាមហើយ, ប្រឹងប្រែងហើយ ។

បរក្កមិត្តា អ. [បរ+កម+ត្តា+ឥ.អា.] ឈានទៅក្នុងខាងមុខហើយ, ព្យាយាមហើយ, ប្រឹងប្រែងហើយ ។

បរក្កមេ កិ. [បរ+កម+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីឈានទៅមុខ, គប្បីព្យាយាម, គប្បីប្រឹងប្រែង ។

បរគង្គា ឥ. [បរ+គង្គា] គ្រើយខាងនាយនៃទន្លេគង្គា, ខាងនាយនៃ... ។

បរគុណមក្ខលក្ខណ គុ. [បរគុណមក្ខ+លក្ខណ] មានកិ.លុបបន្លំគុណនៃជនដទៃជាលក្ខណៈ ។

បរគេហ នចំ. [បរ+គេហ] ផ្ទះដទៃ, ផ្ទះនៃជនដទៃ ។

បរចិត្ត នចំ. [បរ+ចិត្ត] ចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ។ . ជាននភិក្ខុ ចុំ. ភិក្ខុអ្នក

ប

ដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ។

បរតិវី នចុំ. [ចរ+តិវ] ត្រើយខាងនាយ, ឆ្នេរខាងនាយ ។

បរត្ថ ចុំ. [ចរ+អត្ថ] ប្រយោជន៍នៃបុគ្គលដទៃ ។

បរទត្ថបដីវី ចុំ. [ចរទត្ថ+ឧច+ដិវ+ណី] អ្នកមានកិ. ចូលទៅរស់នៅ
ដោយមានដែលបុគ្គលដទៃឱ្យហើយជាប្រក្រតី; វិ. បរទ
ទិណ្ឌុ(ទាន្ត) > បរទក្ក (ផ្កាស់ ទិណ្ឌុ ជា ទក្ក), បរទក្កេន
ឧបជីវិកុំ សីលមស្សាកិ > បរទក្កបជីវិ ។ អ្នកមាន
កិ.រស់នៅអាស្រ័យដោយមានដែលបុគ្គលដទៃឱ្យហើយជាប្រក្រតី;
វិ. បរទក្ក ឧបាទាយ ជីវិកុំ សីលមស្សាកិ > បរទក្ក
បជីវិ ។

បរទារ ចុំ. [ចរ+ទារ] ប្រពន្ធនៃបុគ្គលដទៃ ។ . កម្មី នចុំ. កម្មតិកិ.
សេពន្ធរប្រពន្ធនៃបុគ្គលដទៃ ឬ កម្មតិកិ.ប្រព្រឹត្តិកន្លងនូវប្រពន្ធនៃ
បុគ្គលដទៃ; វិ. បរទារសេចនំ ឯច កម្មំ > បរទារកម្មំ,
បរទារភិចរណំ ឯច ចា កម្មំ > បរទារកម្មំ ។ . កម្មា-
ភិវតិ តុ. អ្នកត្រេកអរចំពោះហើយក្នុងកម្មតិកិ.សេពន្ធរប្រពន្ធនៃ
បុគ្គលដទៃ ។ . សេវនី ឥ. កិ.សេពន្ធរប្រពន្ធនៃបុគ្គលដទៃ ។

បរទារុបសេវនី នចុំ. [ចរទារ+ឧចសេវន] កិ. ចូលទៅសេពន្ធរប្រពន្ធ
នៃបុគ្គលដទៃ ។

បរទារុបសេវី ចុំ. [ចរទារ+ឧច+សិវ+ណី] អ្នកមានកិ.ចូលទៅសេពន្ធរប្រពន្ធ
នៃបុគ្គលដទៃជាប្រក្រតី, អ្នកចូលទៅសេពន្ធរប្រពន្ធនៃ

បុគ្គលដទៃជាប្រក្រតិ; ៧. បរណំ ឧបសេថកំ សីល.
វស្សាភិ> បរណូបសេថ, បរណំ ឧបសេថកិកិ>
បរណូបសេថ ។

បរទុក្ខបធាន នចំ. [បរទុក្ខ+ឧបធាន] កិ. ចូលទៅតាំងទុកនូវទុក្ខដល់
បុគ្គលដទៃ, កិ.ផ្តល់នូវទុក្ខក្នុងបុគ្គលដទៃ (ឧបធាន<ឧប+ធា+
យ) ។

បរទុក្ខប្បាទន នចំ. [បរទុក្ខ+ឧប្បាទន] កិ.ញ៉ាំងទុក្ខឱ្យកើតឡើងដល់
បុគ្គលដទៃ (ឧប្បាទន<ឧប+បទ+យ) ។

បរបរិគ្គហិត គុ. [បរ+បរិគ្គហិត] ដែល...ដទៃកំណត់កាន់យកហើយ,
ដែលបុគ្គលដទៃហ្វូងហែងហើយ (បរិគ្គហិត<បរិ+គហ+ត+វ.
អា.) ។

បរបស្ស នចំ. [បរ+បស្ស] ខាងនៃបុគ្គលដទៃ, ខាងដទៃ ។

បរមត្ថ ចំ. [បរម+អត្ថ] ប្រយោជន៍យ៉ាងក្រៃលែង, ដ៏ក្រៃលែង,
ដ៏ឧត្តម, ដ៏ប្រសើរ ។ . និព្វានសុខ នចំ. សុខគឺនិព្វានជា
ប្រយោជន៍យ៉ាងក្រៃលែង ។ . បារមី វ. បារមីជាប្រយោជន៍ដ៏
ក្រៃលែង ។ . ភូតិ គុ. ជាប្រយោជន៍ដ៏ក្រៃលែង, ជាប្រយោជន៍
ដ៏ក្រៃលែងកើតហើយ ។ . សិច្ចបក្ខិកិ គុ. ប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
ចំណែកនៃបរមត្ថសច្ចៈ, ដ៏សច្ចៈជាប្រយោជន៍ដ៏ក្រៃលែង ។
. សិវាវ ចំ. ធម៌ជាសារៈមានប្រយោជន៍ដ៏ក្រៃលែង, ធម៌មាន
សារៈជាប្រយោជន៍ដ៏ក្រៃលែង ។

បរមទាន នចំ. [បរម+ទាន] ទានយ៉ាងក្រៃលែង, ទានដ៏ប្រសើរ, ... ។

ប -

បរមទុក្ខរ ន.ប្ប. [បរម+ទុក្ខរ] ដែល...ធ្វើដោយលំបាកយ៉ាងក្រៃលែង
(ទុក្ខរ<ទុ+ករ+អ = (អំពើ) ដែលគេធ្វើបានដោយលំបាក,
-ដោយកម្រ; វិ. ទុក្ខន ភរិយភិកិ> ទុក្ខរំ ។

បរមប្បិច្ឆ គុ. [បរម+អប្បិច្ឆ] អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិចដ៏ក្រៃលែង
(អប្បិច្ឆ<អប្ប+ឥច្ឆា = វិ. អប្បា ឥច្ឆា យស្ស សោ>
អប្បិច្ឆោ) ។ . ភាវំ ប្បិ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
ដ៏ក្រៃលែង ។

បរមវិសុទ្ធសទ្ធាពុទ្ធិវិយប្បដិមណ្ឌិត គុ. [បរម+វិសុទ្ធ+សទ្ធា+ពុទ្ធិ
+វិយ+ចដិមណ្ឌិត] ប្រដាប់ចំពោះហើយដោយសទ្ធានិងប្រាជ្ញា
និងព្យាយាមដោយហ្មត់ចត់យ៉ាងក្រៃលែង (វិសុទ្ធ<វិ+សុធ+ត =
ស្អាត, ហ្មត់ចត់, បរិសុទ្ធ) ។

បរមវោទានប្បត្ត គុ. [បរម+វោទាន+បត្ត] ដល់ហើយនូវសេចក្តីផ្ទុះផង
យ៉ាងក្រៃលែង (វោទាន<វិ+អវ+ទា+យុ = សេចក្តីស្អាត, ហ្មត់
ចត់, -ផ្ទុះផង, វិ. វោទិយភេកិ> វោទានំ, វោទាយ.
ភិកិ ថា> វោទានំ) ។

បរមសណ្ត គុ. [បរម+សណ្ត] ល្អិតយ៉ាងក្រៃលែង, ឆ្មារដ៏ក្រៃលែង ។

បរមសុខតា ឥ. [បរមសុខ+តា] ភាវៈនៃ...ជាសុខយ៉ាងក្រៃលែង; វិ.
បរមំ សុខំ> បរមសុខំ, បរមសុខស្ស ភាវោ>
បរមសុខកា ។

បរមសុខុមាល គុ. [បរម+សុខុមាល] ល្អិតល្អយ៉ាងក្រៃលែង, ល្អិតទន់

យ៉ាងក្រែកលែង, ចម្រើននៅក្នុងសេចក្តីសុខយ៉ាងក្រែកលែង ។

បរម្បរាភត គុ. [បរម្បរ+រាភត] គឺអាចារ្យដទៃនិងអាចារ្យដទៃទៀត
នាំមកហើយ, គឺអាចារ្យតៗគ្នានាំមកហើយ (គឺអាចារ្យនាំមកហើយ
តៗគ្នា) ។

បរម្មុខា និ. ក្នុងទីដទៃនៃមុខ, ក្នុងទីកំបាំង, ក្នុងទីកំបាំងមុខ ។

បរលោក ចុំ. [បរ+លោក] លោកដទៃ, លោកខាងមុខ ។ - គឺមន-
មត្ត ចុំ. ផ្លូវជាទីទៅកាន់លោកខាងមុខ, កាន់បរលោក ។
- សង្កហិ ចុំ. សេចក្តីសង្រ្គោះក្នុងបរលោក ។

បរវជ្ជានុបស្សិ ចុំ. [បរវជ្ជ+អនុ+មិស+ណិ] អ្នកមានកិ.ឃើញរឿយៗ
នូវទោសនៃជនដទៃជាប្រក្រតី; វិ. បរច្នំ អនុបស្សិកុំ
សីលមស្សាភិ> បរច្នំនុបស្សិ ។

បរវាទមោចន នចុំ. [បរវាទ+មុច+យុ] កិ.ដោះនូវវាទៈនៃជនដទៃ,
កិ.រួចចាកវាទៈនៃជនដទៃ ។

បរវិសយ ចុំ. [បរ+វិសយ] វិស័យនៃបុគ្គលដទៃ, ដែននៃបុគ្គលដទៃ ។

បរសន្តក គុ. [បរ+សន្តក] ជារបស់នៃបុគ្គលដទៃ ។

បរសេនា ត. [បរ+សេនា] សេនានៃស្តេចដទៃ ។

បរសេល ចុំ. [បរ+សេល] ភ្នំដទៃ, ភ្នំជាវិការៈនៃថ្មដទៃ, ខាងនាយ
នៃភ្នំ, ខាងនាយនៃភ្នំជាវិការៈនៃថ្ម (វិ. សិលានំ វាសិ>
សេលោ, សិលានំ វិការោ (បព្វកោ)> សេលោ) ។

ប

បរស្មេ និ. ខានស្តែក, ក្នុងថ្ងៃខានស្តែក ។

បរហត្ថគត គុ. [បរ+ហត្ថ+គត] ទៅហើយក្នុងដៃនៃបុគ្គលដទៃ,
នៅក្នុងដៃនៃបុគ្គលដទៃ ។

បរាគារ នប្បំ. [បរ+អគារ] ផ្ទះនៃបុគ្គលដទៃ ។

បរាជយ ប្បំ. [បរ+ជ+ណ] កិ.ឈ្នះក្នុងខាងមុខ, កិ.ចាញ់, បរាជយ; វិ.
បរាជយនំ > បរាជយោ ។

បរាជិត គុ. [បរ+ជ+ត] ចាញ់ហើយ, ចាលចាញ់ហើយ, គឺ...ឱ្យចាញ់
ហើយ ។

បរាជិត្វា អ. [បរ+ជ+ត្វា] ចាញ់ហើយ ។

បរាជិយមាន គុ. [បរ+ជ+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យចាញ់, គឺ...កាល
ផ្តាញ់ ។

បរាជិស្សន្តិ កិ. [បរ+ជ+អ+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងចាញ់ ។

បរាជិត្តំ អ. [បរ+ជ+ត្តំ] ដើម្បីផ្តាញ់, ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យចាញ់ ។

បរានុទយា ឥ. [បរ+អនុ+ទយ+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីអាណិតរឿយៗនូវ
បុគ្គលដទៃ, សេចក្តីអាណិតតាមនូវបុគ្គលដទៃ ។

បរាមសិត្វា អ. [បរ+អា+មស+ត្វា+ឥ.អា.] ស្តាប់ហើយ, អង្អែល
ហើយ, ស្តាប់អង្អែលហើយ, ចាប់ហើយ, កាន់ហើយ ។

បរាមាស ប្បំ. [បរ+អា+មស+ណ] កិ.ស្តាប់, កិ.អង្អែល, កិ.ស្តាប់
អង្អែល,...; វិ. បរាមសនំ > បរាមាសោ ។

បរិកម្មមាន គុ. [បរិ+កម្ម+មាន] កាលទាញ, កាលកន្ត្រាក់ ។

បរិកម្មិត្តា អ. [បរិ+កម្ម+ត្តា+ស.អា.] ទាញហើយ, កន្ត្រាក់ហើយ ។

បរិកម្ម នប្ប. [បរិ+ករ+រម្ម] បរិកម្ម, កិ.ធ្វើជុំវិញ វិ. **បរិករោគិ
ឈានំ បដិសទ្ធិរោគិកិ> បរិកម្មំ, បរិករណំ ចា>
បរិកម្មំ** ។ - មហន្តតា ស. ភាវនៃ...ជាអ្នកមានបរិកម្មដ៏ធំ ។

បរិករ ប្ប. [បរិ+ករ+អ] ក្រោះ, គ្រឿងក្រោះ ។ - ពន្លនដ្ឋាន នប្ប. ទី
ជាទីចងនូវគ្រឿងក្រោះ ។

បរិកស្សមាន គុ. [បរិ+កស្ស+មាន] កាលទាញមក, កាលទាញត្រឡប់
(កាលភ្ជួរជុំវិញ) ។

បរិក្ខយ ប្ប. [បរិ+ឱប្បធិ+អ ច្នណ] កិ.អស់ទៅជុំវិញ, កិ.អស់រលីង; វិ.
បរិក្ខយនំ> បរិក្ខយោ ។

បរិខា ស. [បរិ+ខនច្នណុ+កិ+អា.ស.] ទីដែលគេដឹកដោយជុំវិញក្នុងខាង
ក្រៅនៃក្រុង (គូ, ស្នាមភ្លោះ); វិ. **បរិ សមន្តកោ នគរស្ស
ពាហិរេ ខញ្ញកេកិ> បរិខា** ។ - បិដ្ឋី នប្ប. ខ្នងនៃគូ, នៃ
ស្នាមភ្លោះ ។

បរិក្ខារ ប្ប. [បរិ+ករ+ណ] បរិក្ខារ ។ - គ្គហណ នប្ប. កិ.កាន់យកនូវ
បរិក្ខារ ។ - ប្បដិដគ្គន នប្ប. កិ.ជម្រះនូវបរិក្ខារ, កិ.ថែទាំនូវ
គ្រឿងបរិក្ខារ ។

បរិក្ខិត គុ. [បរិ+ឱប+ត] គឺ...បិទបាំងហើយ, គឺ...ពន្លត់ហើយ ។
- ភាវ ប្ប. ភាវនៃ...ជាអ្នកគឺ...បិទបាំងហើយ, ពន្លត់ហើយ,

ប

រូបវិតហើយ ។

បរិក្ខិបន្ត គុ. [បរិ+ឱច+អន្ត] កាលបិទបាំង, កាលឥន្ទឥន្ទ, កាលរូបវិត ។

បរិក្ខិបាបេត្វា អ. [បរិ+ឱច+ណាចេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យបិទបាំងហើយ, ឱ្យ
ឥន្ទឥន្ទហើយ ។

បរិក្ខិបិត្វា អ. [បរិ+ឱច+ត្វា+ឥ.អា.] បិទបាំងហើយ, ឥន្ទឥន្ទហើយ
រូបវិតហើយ ។

បរិក្ខិបិស្សាមិ កិ. [បរិ+ឱច+អ+ស្សាមិ.ក.+ឥ.អា.] នឹងបិទបាំង, នឹង
ឥន្ទឥន្ទ, នឹងរូបវិត ។

បរិក្ខិណ គុ. [បរិ+ឱ+ត] អស់ជុំវិញហើយ, អស់រលីងហើយ ។ . កាម
គុ. អ្នកមានកាមអស់រលីងហើយ, វិ. បរិភ័ណា ភាមា យស្ស
សោ> បរិភ័ណាភាមោ ។ . តណ្ហា គុ. អ្នកមានតណ្ហាអស់
រលីងហើយ ។ . បត្តិ គុ. មានស្លាបអស់រលីងហើយ ។ . រាវី គុ.
មានភពអស់រលីងហើយ ។ . វិរាវី គុ. មានសម្បត្តិអស់រលីង
ហើយ, មានភោគៈគឺបុគ្គលគប្បីសោយអស់ជុំវិញហើយ ។

បរិគ្គហណ ឧប្បុ. [បរិ+គហ+យ្យ] កិ.កាន់យកជុំវិញ, កិ.កំណត់កាន់
យក, កិ.ហ្វូងហែង, កិ.ឃ្នាំមើល, កិ.គន់មើល ។

បរិគ្គហិត គុ. [បរិ+គហ+ត+ឥ.អា.] គឺ...កំណត់កាន់យកហើយ, ហ្វូង
ហែងហើយ ។

បរិគ្គហិត្តំ អ. [បរិ+គហ+ត្តំ+ឥ.អា.] ដើម្បីកំណត់កាន់យក, ចាប់យក,
ឃ្នាំមើល, ហ្វូងហែង ។

បរិគ្គណ្ឌិតា អ. [បរិ+គហ+ណ្ណ+ត្វា+ស.អា.] កំណត់កាន់យកហើយ, ចាប់យកហើយ, ឃ្នាំមើលហើយ, ហ្វូងហែងហើយ ។

បរិគ្គណ្ឌិស្ស្យាមិ កិ. [បរិ+គហ+ណ្ណ+ស្ស្យាមិ.ភ.+ស.អា.] នឹងកំណត់ កាន់យក, នឹងចាប់យក, នឹងឃ្នាំមើល, នឹងហ្វូងហែង ។

បរិគិលន្ត គុ. [បរិ+គិល+អន្ត] កាលលេច, កាលលេចចូលទៅ, កាល លេចជុំវិញ ។

បរិគុយ្ហន្តិ កិ. [បរិ+គុហ+យ+អន្តិ.វ.] លាក់, លាក់ទុក, បិទបាំង ។

បរិគ្គាហិក គុ. [បរិ+គហ+ណ្ណ+ស.អា.] អ្នកកំណត់កាន់យក, អ្នករក្សា, អ្នកគ្រប់គ្រង; វិ. **បរិគ្គណ្ណាភិកិ** > **បរិគ្គាហិកោ** ។

បរិចយ ប៉ុ. [បរិ+ចិ+អ] កិ.សន្សំជុំវិញ, កិ.ថ្នឹក, កិ.ស្វាធាយន៍; វិ. **បរិចយនំ** > **បរិចយោ** ។

បរិចរណ នប៉ុ. [បរិ+ចរ+យ្យ] កិ.បំរើ; វិ. **បរិចរិយកេភិ** > **បរិ. ចរណំ** ។

បរិចរតុ កិ. [បរិ+ចរ+អ+តុ.ប.] ចូរបំរើ, ចូរប្រព្រឹត្តជុំវិញ ។

បរិចរាហិ កិ. [បរិ+ចរ+អ+ហិ.ប.] ចូរបំរើ, ចូរប្រព្រឹត្តជុំវិញ ។

បរិចរិត្ត គុ. [បរិ+ចរ+ត្ត+ស.អា.] គឺ...គប្បីបំរើ ។

បរិចរេ កិ. [បរិ+ចរ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីបំរើ ។

បរិចារិក គុ. [បរិ+ចរ+ណិ+ក.ស.] អ្នកបំរើ; វិ. **បរិចារិកិ** > **បរិ. ចារិ, បរិចារិ ឯច** > **បរិចារិកោ** ។

ប

បរិចារិយមាន គុ. [បរិ+ចរ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលបំរើ ។

បរិចារមេ កិ. [បរិ+ចរ+ណេ+ម.វ. ឬក.] បំរើ, នឹងបំរើ ។

បរិចិត គុ. [បរិ+ចិ+ត] គឺ...សន្សំជុំវិញហើយ, .អប់រំហើយ, .កពួនហើយ ។

បរិចុម្ពិត្វា អ. [បរិ+ចុម្ព ឬចុត+ត្វា+ឥ.អា.] ជប់ហើយ, ជញ្ជក់ហើយ, (ជប់ដោយមាត់ មិនមែនប្រែថា ទើប ដោយច្រមុះទេ, បើបំណងសេចក្តីថាទើប ឬ ហិត គេប្រើ ឃាយិត្វា វិញ) ។

បរិច្ច អ. [បរិ+ឥ+ត្វា] កំណត់ហើយ ។

បរិច្ចជន្តិ កិ. [បរិ+ចជ+អ+អន្តិ.វ.] បរិច្ចាគ, លះ, លះបង់ ។

បរិច្ចជន្ត គុ. [បរិ+ចជ+អន្ត] កាលបរិច្ចាគ, កាលលះ, កាលលះបង់ ។

បរិច្ចជិ កិ. [បរិ+ចជ+អ+ល្យ.អជ្ជ.] បរិច្ចាគហើយ, លះហើយ, លះបង់ហើយ ។

បរិច្ចជិត្វា អ. [បរិ+ចជ+ត្វា+ឥ.អា.] បរិច្ចាគហើយ, លះហើយ, លះបង់ហើយ ។

បរិច្ចជិស្សាមិ កិ. [បរិ+ចជ+អ+ស្សាមិ.ភ.+ឥ.អា.] នឹងបរិច្ចាគ, នឹងលះ, នឹងលះបង់ ។

បរិច្ចត្តិ គុ. [បរិ+ចជ+ត] គឺ...បរិច្ចាគហើយ, .លះហើយ, .លះស្រឡះហើយ ។

បរិច្ចាគ ចុំ. [បរិ+ចជ+ណ] កិ.បរិច្ចាគ, ការលះ, ការលះបង់; វិ.

បរិច្ចដនំ > បរិច្ចាគោ ។

បរិច្ចដ្ឋមាន គុ. [បរិ+ឆិទ+យ+មាន] គឺ...កាលកំណត់, កាលកំណត់
កាត់ ។

បរិច្ចដ្ឋតិ កិ. [បរិ+ឆិទ+អ+អន្តិ.វ.+និ.អា.] កំណត់, កំណត់កាត់ ។

បរិច្ចដ្ឋតុំ អ. [បរិ+ឆិទ+ឥ.អា.+តុំ+និ.អា.] ដើម្បីកំណត់, ដើម្បីកំណត់
កាត់ ។

បរិច្ចដ្ឋត្វា អ. [បរិ+ឆិទ+ឥ.អា.+ត្វា+និ.អា.] កំណត់ហើយ, កំណត់កាត់
ហើយ ។

បរិច្ចដ្ឋតុ គុ. [បរិ+ឆិទ+ត] គឺ...កំណត់ហើយ, កំណត់កាត់ហើយ ។

បរិច្ចេទ ប៉ុ. [បរិ+ឆិទ+ណ] កិ.កំណត់, កិ.កំណត់កាត់; វិ. **បរិច្ចេ-
ទនំ > បរិច្ចេទោ** ។ . វចនន ឧប៉ុ. ពាក្យជាគ្រឿងកំណត់, ពាក្យ
ជាគ្រឿងពោលដោយអំណាចនៃសេចក្តីកំណត់ ។

បរិជនិ ប៉ុ. [បរិ+ជន] ជនជាបរិវារ (ជនជាបរិស័ទ, ជនជិតខាង); វិ.
បរិថារោ ជនោ > បរិជនោ ។

បរិជានន នប៉ុ. [បរិ+ញា+យុ] កិ.កំណត់ដឹង; វិ. **បរិញ្ញាយកេភិ >
បរិជាននំ** ។

បរិជានន្ត គុ. [បរិ+ញា+នា+អន្ត] កាលកំណត់ដឹង, កាលដឹងជុំវិញ ។

បរិជានិតព្វ គុ. [បរិ+ញា+នា+តព្វ] គឺ...គប្បីកំណត់ដឹង, គប្បីដឹងជុំ
វិញ ។ . អត្ថ ប៉ុ. សេចក្តីថាគឺបុគ្គលគប្បីកំណត់ដឹង ។ . ធម្ម ប៉ុ.

ប

ធម៌គឺបុគ្គលគប្បីកំណត់ដឹង ។

បរិជណ្ណ គុ. [បរិ+ជរ+ត] ចាស់, ចាស់ទ្រុមហើយ, ចាស់ជុំវិញ, ចាស់ជុំវិញហើយ, គ្រាំគ្រា ។ - កុល នចុំ. ត្រកូលចាស់, -គ្រាំគ្រា ។
ហត្ថិសាលាទិ គុ. (ផ្ទះ) មានរោងនៃដីចាស់ហើយជាដើម, -គ្រាំគ្រាហើយជាដើម ។

បរិញ្ញា ន. [បរិ+ញា+អ+អា.ន.] កិ.កំណត់ដឹង ឬគុណជាតិជាគ្រឿងកំណត់ដឹង; វិ. **បរិជាននំ** > **បរិញ្ញា** ។

បរិញ្ញាត គុ. [បរិ+ញា+ត] គឺ...កំណត់ដឹងហើយ ។ - ភោជន គុ. អ្នកមានភោជនកំណត់ដឹងហើយ; វិ. **បរិញ្ញាកំ ភោជនំ យេហិ ភេ** > **បរិញ្ញាកភោជនា** ។

បរិញ្ញាភិសមយាទិ គុ. [បរិញ្ញា+អភិសមយ+រាទិ] (គុណជាតិ) មានកិ.ត្រាស់ដឹងដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងកំណត់ដឹងជាដើម, មានកិ.ដល់ព្រមចំពោះដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងកំណត់ដឹងជាដើម ។

បរិញ្ញេយ្យ គុ. [បរិ+ញា+ណ្យ] ធម៌គឺបុគ្គលគប្បីកំណត់ដឹង; វិ. **បរិជានិកញោភិ** > **បរិញ្ញេយ្យា** ។

បរិឌ្ឍមាន គុ. [បរិ+ឌហ+យ+មាន] គឺ...កាលដុត ។

បរិណាត គុ. [បរិ+នម+ត, ន>ណ] បង្ហាន់ទៅហើយ, ប្រែប្រួលហើយ ។ - ត្តិា ន. ភាវៈនៃ...ជា ...បង្ហាន់ទៅហើយ ។

បរិណាមតិ កិ. [បរិ+នម+អ+តិ.វ.] បង្ហាន់ទៅ, ប្រែប្រួល, ក្លាយទៅ ។

បរិតស្សតិ កិ. [បរិ+តស+ស+តិ.វ.] តក់ស្លុត, រន្ធត់ ។

បរិត្តក គុ. [បរិត្ត+ក] មានប្រមាណតិច, តូច, ស្លូតស្លើង; វិ.
បរិត្តានិ បរិមាណានិ អស្សាភិ > បរិត្តកំ ។ វិជ្ជ ឆប្ប.
 ពួងមានប្រមាណតិច, ពួងមានប្រមាណបន្តិចបន្តួច ។

បរិត្ត គុ. [បរិ+អត្ត] កិ.កាន់យកដោយជុំវិញ(តិច, បន្តិច, បន្តិចបន្តួច,
 តូច, ស្លូតស្លើង); វិ. **បរិកោ អក្កំ > បរិត្តំ ។** ពិ ៧. ភាវៈ
 នៃ...ជាប់ស្រួត, .តិច ។ . ប្បមាណ គុ. មានប្រមាណតិច,
 .ងឹតូច ។ . សិទ្ធិពិ ៧. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានសម្មាសិទ្ធិ, .មានសម្មា
 ស្លូតស្លើង; វិ. **បរិត្តា សទ្ធា យស្ស សោ > បរិត្តសទ្ធា,
 កស្ស ភាថោ > បរិត្តសទ្ធកា ។** សុខ ឆប្ប. សុខតិច,
 សុខតូច, សុខបន្តិចបន្តួច ។

បរិតាយថ កិ. [បរិ+តា+យ+ថ.ប.] ចូររក្សា, ចូរការពារ ។

បរិតាស ប្ប. [បរិ+តស+ណ] សេចក្តីពាក់ស្អុត, សេចក្តីស្អុត, រន្ធត់; វិ.
បរិតសនំ > បរិតាសោ ។

បរិទហាបេត្វា អ. [បរិ+ធា+ណាបេ+ត្វា] ឱ្យស្លៀកដណ្តប់ហើយ,
 ញ៉ាំង...ឱ្យ... ។

បរិទហិត្វា អ. [បរិ+ធា+ត្វា+ស.អ.] ស្លៀកដណ្តប់ហើយ ។

បរិទហេស្សតិ កិ. [បរិ+ធា+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងស្លៀកដណ្តប់ ។

បរិទេវន្តិ ឆ. [បរិ+ទេវ+អន្ត+ល្ប] កាលខ្សឹកខ្សួល, កាលអណ្តើតអណ្តក ។

បរិទេវមាន គុ. [បរិ+ទេវ+មាន] កាលខ្សឹកខ្សួល, កាលអណ្តើតអណ្តក ។

ប

បរិទេវិត [បរិ+ទេវ+ឥ.អា.+ត] ន. សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល, គុ. ដែលខ្សឹកខ្សួលហើយ, ដែលអណ្តិតអណ្តកហើយ ។

បរិទេវិសុ កិ. [បរិ+ទេវ+អ+ខ្ញុំ.អដ្ឋ.] ខ្សឹកខ្សួលហើយ, អណ្តិតអណ្តកហើយ ។

បរិនិដ្ឋិត គុ. [បរិ+និ+ថា+ឥ.អា.+ត] សម្រេចហើយ, សម្រេចសព្វហើយ, ចប់ហើយ ។

បរិនិព្វន្តិ កិ. [បរិ+និ+វា+អ+អន្តិ.វ.] បរិនិព្វាន, រលត់ជុំវិញ ។

បរិនិព្វាន នប្បុ. [បរិ+និ+វា+យុ] បរិនិព្វាន, កិ.រលត់ជុំវិញ ។ . កាលប៉ុ. កាលជាមីបរិនិព្វាន, កាលនៃកិ.រលត់ជុំវិញ ។ . មព្រាក ប៉ុ. គ្រែជាមីបរិនិព្វាន ។

បរិនិព្វាយន្តិ កិ. [បរិ+និ+វា+ណាយ+អន្តិ.វ.] រលត់ដោយជុំវិញ, បរិនិព្វាន ។

បរិនិព្វាយិ កិ. [បរិ+និ+វា+ណាយ+ស្យ.អដ្ឋ.] រលត់ដោយជុំវិញហើយ, បរិនិព្វានហើយ ។

បរិនិព្វាយិសុ កិ. [បរិ+និ+វា+ណាយ+ខ្ញុំ.អដ្ឋ.] រលត់ដោយជុំវិញហើយ, បរិនិព្វានហើយ ។

បរិនិព្វត គុ. [បរិ+និ+វា+ត] បរិនិព្វានហើយ, រលត់ជុំវិញហើយ ។ . ភាវ ប៉ុ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកបរិនិព្វានហើយ ។

បរិបក្ក គុ. [បរិ+បច+ត] ចាស់ជុំវិញហើយ, ឆ្អិនជុំវិញហើយ, ទុំហើយ ។ . អម្ពបិណ្ឌិធរ គុ. ទ្រទ្រង់ នឹងចង្កោមនៃស្វាយទុំ ។ . ភាវ

ប៉ុ. រាវៈនៃ...ជា...ចាស់ជុំវិញហើយ, រាវៈនៃ...ជាអ្នកមានញាណ
 ចាស់ជុំវិញហើយ, ខ្ញុំហើយ ។ . សិរីវិ គុ. អ្នកមានសិរិវៈចាស់
 ជុំវិញហើយ, ខ្ញុំហើយ, ដោយហើយ; វិ. **បរិបក្កំ សិរិ យស្ស**
សោ> បរិបក្កសិរិរោ ។

បរិបន្ត ប៉ុ. [បរិ+បថ+អ,ចុះនិ.អា.] សេចក្តីអន្តរាយ (អន្តរាយជាគ្រឿង
 បៀតបៀនក្នុងផ្លូវ) ។

បរិបាក ប៉ុ. [បរិ+បថ+អ ចូណ] កិ.ចាស់ជុំវិញ, កិ.ខ្ញុំ; វិ. **បរិបចនំ>**
បរិបាកោ ។ . គិតត្តា ព្រោះរាវៈនៃ...ជា...ដល់ហើយនូវកិ.
ចាស់ជុំវិញ ។

បរិបុច្ឆា ឥ. [បរិ+បុច្ឆ+អ+អា.ឥ.] កិ.សាកសួរ; វិ. **បរិបុច្ឆនំ> បរិ.**
បុច្ឆា ។

បរិបុច្ឆន្ត គុ. [បរិ+បុច្ឆ+អន្ត] កាលសាកសួរ ។

បរិបូណ្ណ គុ. [បរិ+បុរ+ត] បរិបូណ៌ហើយ, ពេញជុំវិញហើយ, ពេញ
 លេញហើយ, គ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ . គិញ្ញ គុ. មានគភិបរិបូណ៌
 ហើយ, មានគភិត្រប់កំណត់ហើយ ។ . បត្តិចីវរ គុ. មានបាត្រ
 និងចីវរគ្រប់គ្រាន់ហើយ; វិ. **បរិបុណ្ណំ បក្កចិវរំ យស្ស**
សោ> បរិបុណ្ណបក្កចិវរោ ។ . វស្សកាល ប៉ុ. កាល
នៃ...មានភ្លៀងបរិបូណ៌ហើយ ។ . វស្សភាវំ ប៉ុ. រាវៈនៃ...ជា...
មានភ្លៀងបរិបូណ៌ហើយ ។ . វិរិយ គុ. មានព្យាយាមបរិបូណ៌
ហើយ ។

បរិបូរេតិ កិ. [បរិ+បុរ+អ+តិ.វ.] បរិបូរ, ពេញជុំវិញ, ពេញលេញ,

គ្រប់គ្រាន់ ។

បរិបូរិ កិ. [បរិ+បុរ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] បរិបូណិហើយ, ពេញជុំវិញហើយ, ពេញលេញហើយ, គ្រប់គ្រាន់ហើយ ។

បរិបូរេតិ កិ. [បរិ+បុរ+ណេ+តិ.វ.] ឱ្យបរិបូរ, បំពេញ; ...។

បរិបូរវតិ កិ. [បរិ+បួរ+អ+តិ.វ.] អណ្តែតទៅ, រសាត់ទៅ, លឿនទៅ ។

បរិបូរវប្បសោទិ គុ. [បរិបួរ+បសោទិ] មានសេចក្តីជ្រះថ្លាអណ្តែតទៅ;
... វិ. បរិបូរេវា បសារោ យស្ស ភោ > បរិបូរេវ-
សារោ ។

បរិប្លោសិតិ គុ. [បរិ+ផុស+ឥ.អា.+ត] គឺ...ព្រោះព្រំហើយ, ស្រោច
ស្រប់ហើយ ។

បរិប្លោសិត្យា អ. [បរិ+ផុស+ឥ.អា.+ត្យា] ព្រោះព្រំហើយ, ស្រោចស្រប់
ហើយ ។

បរិផន្តតិ កិ. [បរិ+ផន្ត+អ+តិ.វ.] ញាប់ញ័រ, ស្ទុះស្ទា, ឆ្លេឆ្លា, អន្ទះ
អន្ទែង ។

បរិពហិវ គុ. [បរិ+ពហិ+វ] មានក្នុងខាងក្រៅ, កើតក្នុងខាងក្រៅ; វិ.
បរិពហិ ភចំ > បរិពហិវ; បរិពហិ ខាត > បរិព-
ហិវ ។

បរិពុជតិ កិ. [បរិ+វុជ+អ+តិ.វ.] វៀរ, វៀរជុំវិញ, លះ, បណ្តេញ ។

បរិពុយ នប្បុ. [បរិ+វុយ+អ] (វត្ថុ) ជាហេតុអស់ទៅជុំវិញ(ស្បៀង); វិ.

**ចរិត្យភិ ចរិយភិ ឯកោភិ > ចរិត្យំ ។ អា-
ហរណត្ថំ ដើម្បីកិ.នាំមកនូវស្បៀង ។**

ចរិត្យាជក ចុំ. [ចរិ+វជ+លុ] អ្នកវៀរ, អ្នកវៀរជុំវិញ, (អ្នកចូលពួក
មួយខាងក្រៅពុទ្ធសាសនា; វិ. **ចរិត្យភិភិ > ចរិត្យាជកោ ។**
. បរិសា ឥ. បរិស័ទនៃចរិត្យាជក, បរិស័ទគឺចរិត្យាជក, ចរិត្យាជក
គឺបរិស័ទ ។ . អាវាមារិមុខ គុ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់អាវាម
នៃចរិត្យាជក ។

ចរិត្យមិ កិ. [ចរិ+ភម+អ+ល្យ-អជ្ជ.] វិលទៅជុំវិញហើយ, វង្វេងវង្វាន់
ហើយ, សឹកហើយ ។

ចរិត្យណ្ណ ចុំ. [ចរិ+ភធិ+អ,ចុះនិ.អា.] កិ.ព្រោះព្រំ ។

ចរិត្យវាមិ កិ. [ចរិ+ភ្វ+អ+មិ-វ.] កើតជុំវិញ, មើលងាយ ។

ចរិត្យវិ កិ. [ចរិ+ភ្វ+អ+ល្យ-អជ្ជ.] កើតជុំវិញហើយ, មើលងាយហើយ ។

ចរិត្យាសន្តិ កិ. [ចរិ+ភាស+អ+អន្តិ-វ.] ជេរ, ប្រទេច, ផ្តាសា ។

ចរិត្យាស ចុំ. [ចរិ+ភាស+អ] កិ.ជេរ, កិ.ប្រទេច, កិ.ផ្តាសា; វិ.
ចរិត្យាសនំ > ចរិត្យាសោ ។

ចរិត្យាសិត្យា អ. [ចរិ+ភាស+ឥ.អា.+ត្យា] ជេរហើយ, ប្រទេចហើយ,
ផ្តាសាហើយ ។

ចរិត្យានិស្សាមិ កិ. [ចរិ+ភិទ+និគ្គហិតអា.+ឥ.អា.+ស្សាមិ-ភ.] នឹងចំ
លាយជុំវិញ, នឹងញុះញង់, នឹងល្បួង ។

ប

បរិភិទ្ទិស្ត កិ. [បរិ+ភិទ+និគ្គហិតអា.+អ+ខំ.អដ្ឋ.] ចំណាយជុំវិញហើយ, ញុះញង់ហើយ, ល្បួងហើយ ។

បរិភុញ្ញាន ឧប្ប. [បរិ+ភុជ ឬភុញ+យុ] កិ.បរិភោគ, កិ.ប្រើប្រាស់; វិ. បរិភុញ្ញាយកេតិ > បរិភុញ្ញានំ ។ . ប្បញ្ញា ឥ. ប្រាជ្ញាជា គ្រឿងបរិភោគ, ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងពិចារណាហើយទើបបរិភោគ ។

បរិភុញ្ញានកិ ឧប្ប. ឬឧប្ប. [បរិ+ភុជ ឬភុញ+ណុ] អ្នកបរិភោគ, អ្នកប្រើ ប្រាស់; វិ. បរិភុញ្ញាកិ > បរិភុញ្ញានកោ ។ . ស្សាមិ- សទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយជនជាម្ចាស់អ្នកបរិភោគ ។

បរិភុញ្ញានគុ គុ. [បរិ+ភុជឬភុញ+អន្ត] កាលបរិភោគ, កាលប្រើប្រាស់, ឬ កំពុង... ។

បរិភុញ្ញាមាន គុ. [បរិ+ភុជ ឬភុញ+មាន] ប្រែដូច បរិភុញ្ញាន ។

បរិភុញ្ញាយមាន គុ. [បរិ+ភុជ ឬភុញ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាល បរិភោគ, គឺ...ប្រើប្រាស់ ។

បរិភុញ្ញិត្តំ អ. [បរិ+ភុជ ឬភុញ+ឥ.អា.+ត្ថំ] ដើម្បីបរិភោគ, ដើម្បីប្រើ ប្រាស់; កិ.បរិភោគ, កិ.ប្រើប្រាស់ ។

បរិភុញ្ញិត្តា អ. [បរិ+ភុជ+និ.អា+ឥ.អា+ត្តា] បរិភោគហើយ, ប្រើប្រាស់ ហើយ ។

បរិភុញ្ញិស្សតិ កិ. [បរិ+ភុជ+និ.អា.+ឥ.អា.+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងបរិភោគ, នឹងប្រើប្រាស់ ។

បរិភុត្ត គុ. [បរិ+ភុជ+ត] គឺ...បរិភោគហើយ, -ប្រើប្រាស់ហើយ ។

បរិភ័ត្តាវសេស គុ. [បរិភ័ត្ត+វសេស] ដ៏សេសចុះចាកភ័ត្តដែល...
បរិភោគហើយ, ភ័ត្តដ៏សេសសល់ដែល...បរិភោគហើយ ។

បរិភោគ ចុំ. [បរិ+ភុជ+ណ] ការបរិភោគ, ការប្រើប្រាស់, ឬកិ...; វិ.
បរិភុញ្ជនំ > **បរិភោគោ** ។ - **អត្ថ** ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.
បរិភោគ, ត្រូវការដល់កិ.បរិភោគ,... ។ - **ភាជន** នចុំ. ភាជន៍នៃ
គ្រឿងបរិភោគ, ភាជន៍សម្រាប់ដាក់នូវវត្ថុជាគ្រឿងបរិភោគ ។
- **មត្ត** គុ. ប្រមាណក្នុងកិ.បរិភោគ, ប្រមាណក្នុងកាលជាទី
បរិភោគ, ប្រមាណក្នុងកាលជាទីប្រើប្រាស់ ។

បរិភោគាវសាន នចុំ. [បរិភោគ+វសាន] ទីបំផុតចុះនៃកិ.បរិភោគ,
កាលជាទីបំផុតចុះនៃកិ....., កាលជាទីស្រេចនៃកិ... ។

បរិមជ្ជន្ត គុ. [បរិ+មជ+យ+អន្ត] កាលដុះ, កាលខាត, កាលដុះខាត,
កាលច្របាច់, កាលឈ្លី, កាលន្ទត ។

បរិមជ្ជសិ កិ. [បរិ+មជ+យ+សិ.វ.] ដុះ, ខាត, ដុះខាត, ច្របាច់, ឈ្លី,
ន្ទត ។

បរិមជ្ជិ កិ. [បរិ+មជ+យ+ន្ទ.អជ្ជ.] ដុះហើយ, ខាតហើយ, ដុះខាត
ហើយ, ឈ្លីហើយ, ច្របាច់ហើយ ។

បរិមជ្ជិត្វា អ. [បរិ+មជ+យ+ត.អា.+ត្វា] ដុះហើយ; ខាតហើយ, ដុះខាត
ហើយ, ច្របាច់ហើយ, ឈ្លីហើយ, ន្ទតហើយ ។

បរិមិលាតិ គុ. [បរិ+មិលេ ឬមិល+ត] ដែលស្ងួតជុំវិញហើយ, ស្រពោនជុំ
វិញហើយ, ស្ងួតហើយ, ស្រពោនហើយ, រញ្ជមហើយ, ។ កិរិយា.

សព្ទ មិលាយតិ ១

បរិមុច្ចតិ កិ. [បរិ+មុច+យ+តិ.វ.] រួចផុត, រួចស្រឡះ, ផុតស្រឡះ ។

បរិមោចេស្សាមិ កិ. [បរិ+មុច+ណេ+ស្សាមិ.ក.] នឹងញ៉ាំ...ឱប្រូចផុត, នឹងឱប្រូចស្រឡះ, នឹងឱប្រូចផុតស្រឡះ, នឹងដោះស្រាយ ។

បរិយត្តិ ឥ. [បរិ+អថ+ត្តិ] សម្មជាតិដែលបណ្ឌិតគប្បីរៀន (បិដក ព្រះត្រៃបិដក); វិ. បរិយាប្បណិកព្វាភិ > បរិយត្តិ ។ ធម្ម ចុំ. ធម៌គឺបរិយត្តិ, បរិយត្តិធម៌, ធម៌គឺកុលបុត្រគប្បីរៀន ។

សាសនិ, . និ ឥ. ឬ ឥ. សាសនៈគឺបរិយត្តិ, ពាក្យជាគ្រឿង ប្រៀនប្រដៅគឺបរិយត្តិ, ពាក្យជាគ្រឿងប្រៀនប្រដៅគឺកុលបុត្រ គប្បីរៀន; វិ. បរិយត្តិ ឯង សាសនំ > បរិយត្តិសាសនំ ។

បរិយន្តិ គុ. [បរិ+រន្ត+យ.អា.] មីបំផុតផ្សិត, ជាយ, ចុងកាត់ ។

បរិយាទយិញ្ចា អ. [បរិ+អា+ទា+ឥ.អា.+ញ្ចា] កាន់យកផ្សិតហើយ, គ្រប សង្កត់ហើយ, រូបរិតហើយ ។

បរិយាទាយ អ. [បរិ+អា+ទា+យ.អា.+ញ្ចា] កាន់យកផ្សិតហើយ, គ្រប សង្កត់ហើយ, រូបរិតហើយ ។

បរិយាបន្តិ គុ. [បរិ+អា+បន+ត+យ.អា.] ដល់ផ្សិតហើយ, រាប់ចូល ហើយ, រាប់បញ្ចូលហើយ ។

បរិយាប្បណិទ្តិ កិ. [បរិ+អថ+ឧណា+អន្តិ.វ.+យ.អា.] រៀន, សិក្សា ។

បរិយាប្បណិត្តំ អ. [បរិ+អថ+ឧណា+ឥ.អា.+ត្តិ+យ.អា.] ដើម្បីរៀន, កិ.រៀន, កិ.សិក្សា ។

បរិយាបុណិត្តា អ. [បរិ+អប+ឧណា+ឥ.រា.+ត្នា+យ.រា.] រៀន
ហើយ, សិក្សាហើយ ។

បរិយាបុណិស្សាម កិ. [បរិ+អប+ឧណា+ឥ.រា.+ស្សាមិ.ភ.+យ. រា.]
នឹងរៀន, នឹងសិក្សា ។

បរិយាយ ចុំ. [បរិ+អយ+ណ+យ.រា.] ហេតុជាមិច្ឆាច្រើត្តទៅជុំវិញ, កិ.
ច្រើត្តទៅជុំវិញ, (បរិយាយ, សេចក្តីបរិយាយ, សេចក្តីអម); វិ.
បរិយាយនំ បរិចគ្គនំ > បរិយាយោ ។

បរិយុដ្ឋានិ នចុំ. [បរិ+ឧ+ហា+យុ+យ.រា.] កិ.តាំងឡើងជុំវិញ, កិ.ស្តាប់,
កិ.ស្តាត់, កិ.ខ្វល់ខ្វាយ, កិ.ដាលឡើង; វិ. បរិយុដ្ឋិយកេភិ >
បរិយុដ្ឋានំ ។

បរិយុដ្ឋិពិ គុ. [បរិ+ឧ+ហា+ឥ.រា.+ត+យ.រា.] គឺ...តាំងឡើងជុំវិញ
ហើយ, .ស្តាប់ហើយ, .ស្តាត់ហើយ,... ។ . ត្តិា ឥ. ព្រោះភាវៈ
នៃ...នោះជា... គឺ...តាំងឡើងជុំវិញហើយ, .ចាំស្តាប់ហើយ ។
. មគ្គសិទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយផ្លូវគឺចោរតាំងឡើងជុំវិញ
ហើយ, .ចាំស្តាប់ហើយ ។

បរិយុដ្ឋិសុ កិ. [បរិ+ឧ+ហា+អ+ឧ.អជ្ជ., ចុះយ.រា.] តាំងឡើងជុំវិញ
ហើយ, ស្តាប់ហើយ, ស្តាត់ហើយ, ចាំស្តាប់ហើយ ។

បរិយេសិនិ នចុំ. [បរិ+ឥស ឬឧស+យុ, ចុះយ.រា.] កិ.ស្វែងរក, ការស្វែង
ស្វែង; វិ. បរិយេសិយកេភិ > បរិយេសនំ ។ ជាមិស្វែង
រក; វិ. បរិយេសភិ ឯភ្នាក់ > បរិយេសនំ ។ . អត្ថ ចុំ.

ប

ប្រយោជន៍ដល់កិ.ស្វែងរក ។ មត្តិ គុ. ប្រមាណក្នុងកិ.ស្វែងរក,
ប្រមាណក្នុងកាលជាមីស្វែងរក ។

បរិយេសន្តិ គុ. [ចរិ+ឥសច្ចងស+អន្ត+យ.អា.] កាលស្វែងរក, កំពុង
ស្វែងរក ។

បរិយេសន្តិ កិ. [ចរិ+ឥសច្ចងស+អ+អន្តិ.វ.+យ.អា.] ស្វែងរក, ស្វះ
ស្វែង ។

បរិយេសមាន គុ. [ចរិ+ឥសច្ចងស+មាន+យ.អា.] កាលស្វែងរក, កំពុង
ស្វែងរក ។

បរិយេសាបេត្វា អ. [ចរិ+ឥស+ណាចេ+ត្វា+យ.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យស្វែង
រកហើយ, ឱ្យស្វះស្វែងហើយ ។

បរិយេសិត្យ កិ. [ចរិ+ឥស+ឥ.អា.+ត្យ] គឺ...គប្បីស្វែងរក ។

បរិយេសិត្តំ អ. [ចរិ+ឥស+ឥ.អា.+ត្តិ] កិ.ស្វែងរក, ដើម្បីស្វែងរក ។

បរិយេសិត្វា អ. [ចរិ+ឥស+ត្វា+យ.អា.] ស្វែងរកហើយ, ស្វះស្វែង
ហើយ ។

បរិយេសិស្សាមិ កិ. [ចរិ+ឥស+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ.+យ.អា.] នឹងស្វែង
រក, នឹងស្វះស្វែង ។

បរិយោទបេយ្យ កិ. [ចរិ+អវ+មា+ណាចេ+ឯយ្យ.ស.+យ.អា.] គប្បី
ញ៉ាំង...ឱ្យផ្ទុះផង, គប្បីឱ្យហ្មត់ចត់, គប្បីឱ្យបរិសុទ្ធ, គប្បីឱ្យ
ស្អាត ។

បរិយោទាត គុ. [ចរិ+អវ+មា+ត+យ.អា.] ផ្ទុះផង, ហ្មត់ចត់, បរិសុទ្ធ,

ស្មាត ១

បរិយោសន្ធិតិ កិ. [បរិ+អវ+នហ+យ+តិ.វ.+យ.អា.] រូបរិត, គ្រប
សង្កត់, ស្រោច, ចាក់ស្រែះ ។

បរិយោសន្ធិត្វា អ. [បរិ+អវ+នហ+យ+ឥ.អា.+ត្វា+យ.អា.] រូបរិត
ហើយ, គ្របសង្កត់ហើយ, ស្រោចហើយ, ចាក់ស្រែះហើយ ។

បរិយោសានិ នចំ. [បរិ+អវ+សា+យុ+យ.អា.] មីបំផុតចុះជុំវិញ, មី
ចប់, កាលជាមីចប់, កាលជាមីហើយស្រេច ។

បរិយោសាបេន្តិ គុ. [បរិ+អវ+សា+ណាចេ+អន្ត+យ.អា.] កាលញ៉ាំង
...ឱ្យផុតចុះជុំវិញ, កាលឱ្យចប់, កាលបញ្ចប់, កាលឱ្យហើយ
ស្រេច ។

បរិយោសិតិ គុ. [បរិ+អវ+សា+ឥ.អា.+ត+យ.អា.] គឺ...ឱ្យផុតចុះជុំ
វិញហើយ, ឱ្យចប់ហើយ, បញ្ចប់ហើយ ។

បរិវដ្ឋតិ កិ. [បរិ+វដ្ឋ+អ+តិ.វ.] វៀរជុំវិញ, វៀរស្រឡះ, វៀរ, ចៀស
វាង ។

បរិវដ្ឋនិ នចំ. [បរិ+វដ្ឋ+យុ] កិ.វៀរជុំវិញ, កិ.វៀរស្រឡះ, កិ.វៀរ,
កិ.ចៀសវាង; វិ. បរិច្ច័យភេតិ > បរិច្ច័នំ ។ អត្ថាយ
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.វៀរ, ... ។

បរិវដ្ឋយស្សុ កិ. [បរិ+វដ្ឋ+ណាយ+ស្សុ.ច.] ចូរវៀរ, ចូរចៀសវាង,... ។

បរិវដ្ឋយេ កិ. [បរិ+វដ្ឋ+ណាយ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីវៀរ, គប្បីចៀស
វាង, ... ។

ប

បរិវេណ្តត្វ កិ. [បរិ+វេណ្ត+អ+ត្វ] គឺ...គប្បីវៀរ, គប្បីចៀសវាង, ...។
យុត្តកិ គុ. គួរគឺ...គប្បីវៀរ, ជាប់សំគួរគឺ...គប្បីចៀសវាង ។

បរិវេណ្តតិ កិ. [បរិ+វេណ្ត+អប្បណេ+តិ.វ.] វៀរ, ចៀសវាង, ឱ្យវៀរ, ឱ្យ
ចៀសវាង ។

បរិវេណ្តតុំ អ. [បរិ+វេណ្ត+អ+តុំ] កិ.វៀរ, កិ.ចៀសវាង, ដើម្បីវៀរ,
ដើម្បីចៀសវាង ។

បរិវេណ្តយ្យ កិ. [បរិ+វេណ្ត+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីវៀរ, គប្បីចៀសវាង, ...។

បរិវេណ្តន្ត គុ. [បរិ+វេណ្ត+អ+អន្ត] កាលវិលជុំវិញ,... ។

បរិវេណ្តតិ កិ. [បរិ+វេណ្ត+អ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញ, ប្រែ, ប្រែប្រួល,
ប្រែត្រឡប់, រាយ, ប្រកាច់ ។

បរិវេណ្តមាន គុ. [បរិ+វេណ្ត+មាន] កាលប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញ, ... ។

បរិវេណ្តាបេត្វា អ. [បរិ+វេណ្ត+ណេ+បេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញ
ហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យរាយហើយ, ... ។

បរិវេណ្តិត្វា អ. [បរិ+វេណ្ត+ឥ.វ.ណេ+ត្វា] ប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញហើយ, ប្រែហើយ,
ប្រែប្រួលហើយ, ប្រែត្រឡប់ហើយ, រាយហើយ, ប្រកាច់
ហើយ ។

បរិវេណ្តិយមាន គុ. [បរិ+វេណ្ត+ឥ.វ.ណេ+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ
ជុំវិញ, ... ។

បរិវេណ្តិត្វា អ. [បរិ+វេណ្ត+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញហើយ,

ញ៉ាំង...ឱ្យរាយហើយ ។

បរិវត្តន្ត គុ. [បរិ+វត្ត+ណេ+អន្ត] កាលប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញ, ... ។

បរិវត្តសិ កិ. [បរិ+វត្ត+ណេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស.រា.] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅជុំវិញហើយ, -ឱ្យប្រែហើយ, -ឱ្យប្រែប្រួលហើយ, -ឱ្យប្រែត្រឡប់ហើយ, -ឱ្យរាយហើយ, -ឱ្យប្រកាច់ហើយ ។

បរិវារណ ឧប្ប. [បរិ+វរ+យ្យ] កិ.ចោមរោម, កិ.ឡោម, កិ.ព័ទ្ធ, កិ.ឡោមព័ទ្ធ, កិ.ហែហាម, កិ.ដង្ហែ; វិ. បរិវារិយកេកិ > បរិវារណាំ ។ - ធ្វើដើម្បីកិ.ចោមរោម, ... ។ - អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.ចោមរោម,... ។

បរិវារ ចុ. [បរិ+វរ+ណ] ការចោមរោម (បរិវារ, ភ្នំគូ); វិ. បរិវារណាំ > បរិវារោ ។ - ភិក្ខុ ចុ. ភិក្ខុជាបរិវារ ។ - យក្ខ ចុ. យក្សជាបរិវារ ។

បរិវារយិសុ កិ. [បរិ+វរ+ណយ+ខ័.អដ្ឋ.] ចោមរោមហើយ, ឡោមហើយ, ព័ទ្ធហើយ, ឡោមព័ទ្ធហើយ, ហែហាមហើយ, ដង្ហែហើយ ។

បរិវារសម្បទា ឥ. [បរិវារ+សម្បទា] កិ.ដល់ព្រមដោយបរិវារ, កិ.បរិច្ចរដោយបរិវារ ។ (សម្បទា <សំ+បទ+អ+រា.ឥ); វិ. សម្បទ្ធនំ > សម្បទា ។ (ធម្មជាតិ) ជាហេតុដល់ព្រម; វិ. សម្បទ្ធគិ ឯកាយាគិ > សម្បទា ។

បរិវារិក គុ. [បរិវារ+ឥក] អ្នកចោមរោម, អ្នកហែហាម (បរិវារ) ។

ប

បុរិសសហស្ស ច. សំ. ពាន់នៃចុរសអ្នកហែហម, ជាបរិ-

វារ ។

បរិវារិត គុ. [បរិ+វរ+ឥ.វា.+ត] គឺ...ចោមរោមហើយ, គឺ...ហែហម
ហើយ ។

បរិវារត្វា អ. [បរិ+វរ+ណេ+ត្វា] ចោមរោមហើយ, ហែហមហើយ ។

បរិវារេថ កិ. [បរិ+វរ+ណេ+ថ.ច.] ចូរចោមរោម, ចូរហែហម ។

បរិវារេសុំ កិ. [បរិ+វរ+ណេ+ខ្ញុំ.អដ្ឋ. ចុះស.អា.] ចោមរោមហើយ,
ហែហមហើយ ។

បរិវិតក្ក បុំ. [បរិ+វិ+តក្ក+ណ] សេចក្តីត្រិះរិះ, សេចក្តីគិត (បរិវិតក្ក);
វិ. បរិវិតក្កនំ > បរិវិតក្កោ ។

បរិវិតក្កេត្វា អ. [បរិ+វិ+តក្ក+ណេ+ត្វា] ត្រិះរិះហើយ,...។

បរិវិសតិ កិ. [បរិ+វិស+អ+តិ.វ.] អង្គាស, បំរើ ។

បរិវិសមាន គុ. [បរិ+វិស+មាន] កាលអង្គាស, កាលបំរើ ។

បរិវិសិ កិ. [បរិ+វិស+អ+ឡ.អដ្ឋ.] អង្គាសហើយ, បំរើហើយ ។

បរិវិសិតុំ អ. [បរិ+វិស+ឥ.វា.+តុំ] ដើម្បីអង្គាស, កិ.អង្គាស, បំរើ ។

បរិវិសិត្វា អ. [បរិ+វិស+ឥ.វា.+ត្វា] អង្គាសហើយ, បំរើហើយ ។

បរិវិសិស្សតិ កិ. [បរិ+វិស+អ+ឥ.វា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងអង្គាស, នឹងបំរើ ។

បរិវិសេយ្យាសិ កិ. [បរិ+វិស+អ+ឯយ្យាសិ.ស.] ដើម្បីអង្គាស, គប្បី

បំរើ ១

បរិវិម័ស កិ. [ចរិ+មាន+ស+ហិ.ច., អញ្ជាស់:ជាមា.មាន, ផ្លាស់ ម នៃ អញ្ជាស់>វ, អា នៃអញ្ជាស់>ឥ ឬ ជា ល្ប, ផ្លាស់មាន>ម, លុចហិ] ចូរ ពិចារណា, ចូរល្បង ។

បរិវុត គុ. [ចរិ+វុ+ត] គឺ...ចោមរោមហើយ, .ហែហមហើយ, .ឡោម ហើយ, .ព័ទ្ធហើយ ។

បរិវេណ នប្ប. [ចរិ+វិ+ណិ, ណិ>ណ] មីដែលគេរៀបចំជុំវិញខាងក្រៅ នៃផ្ទះ (បរិវេណ) ។ . ទ្វារ នប្ប. ទ្វារនៃបរិវេណ ។ . វិហារ. បត្តចីវរាទិ គុ. (វត្ត ឬទី) មានបរិវេណនិងវិហារនិងបរិក្ខារមាន បាត្រនិងចីវរជាដើម ។

បរិវេសន-នា នប្ប., ឥ. [ចរិ+វិស+យ្យ] កិ.អង្កាស, កិ.បំរើ; វិ. ចរិវិ. សិយភេតិ> ចរិចេសនំ, -នា ។

បរិសក្កតិ កិ. [ចរិ+សក+យ+តិ.វ.] ព្យាយាម, ខ្វល់ខ្វាយ, កកេះកកាយ, កខ្វេសកខ្វាស ។

បរិសក្កន នប្ប. [ចរិ+សក្ក+យ្យ] សេចក្តីព្យាយាម; សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ, កិ.កកេះកកាយ, កិ.កខ្វេសកខ្វាស; វិ. ចរិសក្កិយភេតិ> ចរិសក្កនំ ។ . ដ្ឋាន នប្ប. មីជាមីកេះកកាយ, ... ។

បរិសង្កមាស គុ. [ចរិ+សកិ+មាន, ចុះនិគ្គហិតអា.] កាលរង្សៀស, កាល ពិភាល់, កាលសង្ស័យ ។

បរិសង្កិត គុ. [ចរិ+សកិ ឬសង្ក+ឥ.អា.+ត] គឺ...រង្សៀសហើយ,

ប

. សង្ស័យហើយ ។

បរិសង្កិញ្ញា អ. [បរិ+សកិ ឬសង្ក+ឥ.អា.+ញ្ញា] រង្សៀសហើយ, សង្ស័យហើយ, ធិរាល់ហើយ ។

បរិស.សា នប្ប. ឬឥ. [បរិ+សិ+អ+អា.ឥ.] បរិស័ទ(អភិធានឬវិចិត្រិកា វិ. បរិ សមណុកោ សេន្ត្រស្សនិ> បរិសា : ខាងអភិធម្មត្ថវិភា. វិនិ; វិ. បរិ សមណុកោ សេន្ត្រ កស្មី ថ្វាលេភិ កំ បរិសំ) ។

. អន្តរ នប្ប. ចន្លោះនៃបរិស័ទ, រវាងនៃបរិស័ទ, ខាងក្នុងនៃបរិស័ទ ។ . បរិយន្ត ប្ប. ទីបំផុតជុំវិញនៃបរិស័ទ, ទីចុងកាត់នៃបរិស័ទ, ជាយនៃបរិស័ទ ។ . មជ្ឈ័ គុ. កណ្តាលនៃបរិស័ទ ។

បរិសប្បន្តិ កិ. [បរិ+សប្ប+អ+អន្តិ.វ.] ទៅដោយជុំវិញ, លូនទៅ, វារទៅ ។

បរិសម្ពាហន្ត គុ. [បរិ+សំ+វាហ+អន្ត] កាលប្រចាច់, កាលន្ទត ។

បរិសុទ្ធ គុ. [បរិ+សុធរ+ត] បរិសុទ្ធ, ម៉ត់ចត់, ស្អាត; វិ. បរិសុទ្ធស័កិ> បរិសុទ្ធា ។ . កិម្ម គុ. អ្នកមានកម្មបរិសុទ្ធហើយ; វិ. បរិសុទ្ធិ កម្មំ យស្ស សោ> បរិសុទ្ធកម្មោ ។ . ចិត្តិ គុ. អ្នកមានចិត្តដ៏បរិសុទ្ធ ។ . តណ្ហាលាទិ គុ. (វត្ថុ) មានអង្ករដ៏បរិសុទ្ធជាដើម, មានអង្ករសំរាំងជាដើម, មានអង្ករដើមជាដើម ។ . វារី ប្ប. ភារៈនៃ...ជា...បរិសុទ្ធ ។ . សមណៈ អ្នកបរិសុទ្ធ, អ្នកម៉ត់ចត់ ។ . សិលាទិមត្តក គុ. ហេតុត្រឹមតែគុណជាតមានសីលបរិសុទ្ធជាដើម ។

បរិសុស្សតិ កិ. [បរិ+សុស+ស+តិ.វ.] រឹងស្លុត, ហួតហែង, ក្រៀម

ក្រោះ ។

បរិសោធចេតិ កិ. [បរិ+សុធរ+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យបរិសុទ្ធ, ឱ្យម៉ត់
ចត់, ឱ្យស្អាត ។

បរិសោធចេយ្យ កិ. [បរិ+សុធរ+ណេ+ឈ្យ-ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
បរិសុទ្ធ, ... ។

បរិស្សយ នប្បុ. [បរិ+សិ+អ] សភាវៈជាគ្រឿងដេកដោយជុំវិញ
(អន្តរាយ, សេចក្តីអន្តរាយ); វិ. បរិ សមនុកោ សេភិ ឯកេ-
នាភិ > (១) បរិស្សយោ ។ - មោចនត្ថំ ដើម្បី កិ.បញ្ជ្រាវស
នូវអន្តរាយ, ដើម្បីកិ.ឱ្យរួចផុតចាកសេចក្តីអន្តរាយ ។

បរិស្សាវនី នប្បុ. [បរិ+សុ+យុ] (វត្ថុ) សម្រាប់ត្រងនូវមីក (សំពត់
សម្រាប់ត្រងមីក, តម្រងមីក) : វិ. បរិស្សាវេភិ ឯកេ-
នាភិ > រិស្សាវនំ ។ - ករណិមត្ត គុ. ត្រឹមតែ ឬ គ្រាន់តែ
កិ.ធ្វើនូវសំពត់សម្រាប់ត្រងមីក ។

បរិស្សាវិត គុ. [បរិ+សុ+វ.អា.+ត] គឺ...ត្រងហើយ ។ - ត្នា ឥ. ព្រោះ
ភាវៈនៃ...ជាបស្ថិតិ...ត្រងហើយ ។

បរិស្សាវេត្នា អ. [បរិ+សុ+ណេ+ត្នា] ញ៉ាំង...ឱ្យត្រងហើយ ។

បរិស្សាវេន្តិ គុ. [បរិ+សុ+ណេ+អន្ត, ចុះល្អ-ឥ.] កាលត្រង, កាល
ញ៉ាំង...ឱ្យត្រង ។

បរិហារណា នប្បុ. [បរិ+ហរ+យុ] កិ.នាំទៅជុំវិញ, (កិ.រក្សា, កិ.គ្រប់គ្រង,

១. តាំងវិគ្គហៈ ជាអធិករណសាធនៈ ក៏បាន ។

ប

សេចក្តីបរិហារ) ; វិ. បរិហរិយកេតិ> បរិហារណំ ។

បរិហរន្តិ កិ. [បរិ+ហរ+អ+អន្តិ.វ.] នាំទៅជុំវិញ, រក្សា, វិលទៅ, ដើរ
ក្រឡឹង ។

បរិហរមាន គុ. [បរិ+ហរ+មាន] កាលនាំទៅជុំវិញ, កាលរក្សា, កាល
គ្រប់គ្រង ។

បរិហរិតព្វ គុ. [បរិ+ហរ+ឥ.អា.+តព្វ] គឺ...គប្បីនាំទៅជុំវិញ, -គប្បីរក្សា ។
- តាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជារបស់ដែល...គប្បីនាំទៅជុំវិញ, -គប្បី
រក្សា ។

បរិហរិតុំ អ. [បរិ+ហរ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីនាំទៅជុំវិញ, កិ.រក្សា ។

បរិហរិយមាន គុ. [បរិ+ហរ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលនាំទៅជុំវិញ,
-កាលរក្សា ។

បរិហរិស្សាមិ កិ. [បរិ+ហរ+ឥ.អា.+អ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងនាំទៅជុំវិញ,
នឹងរក្សា, នឹងគ្រប់គ្រង ។

បរិហានា ឥ. [បរិ+ហា+យុ+អា.ឥ.] សេចក្តីសាបសូន្យ ។

បរិហានិមុខ នបុំ. [បរិហានិ+មុខ] មាត់នៃសេចក្តីសាបសូន្យ ។

បរិហានី ឥ. [បរិ+ហា+យុ+ន្ន.ឥ.] សេចក្តីសាបសូន្យ ។

បរិហាបេយ្យាសិ កិ. [បរិ+ហា+ណាបេ+ឯយ្យាសិ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
សាបសូន្យ ។

បរិហាយតិ កិ. [បរិ+ហា+ណាយ+តិ.វ.] រមែងសាបសូន្យ ។

បរិហាយិ កិ. [ចរិ+ហា+ណយ+ឡ-អជ្ជ.] សាបសូន្យហើយ ។

បរិហាយិត្វា អ. [ចរិ+ហា+ណយ+ឥ.អា.+ត្វា] សាបសូន្យហើយ ។

បរិហាយិស្សតិ កិ. [ចរិ+ហា+ណយ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងសូន្យ, នឹងសាបសូន្យ ។

បរិហារ ចុំ. [ចរិ+ហរ+ណ] កិ.នាំទៅជុំវិញ, កិ.រក្សា; (វត្ថុជាគ្រឿងរក្សា); វិ. ចរិហារណាំ > ចរិហារោ ។

បរិហាស ចុំ. [ចរិ+ហស+ណ] កិ.សើចខ្លាំង, កិ.សើចធំអក; វិ. ចរិហាសនំ > ចរិហាសោ ។

បរិហិន គុ. [ចរិ+ហា+ត, ត>ឡន] សូន្យហើយ, សាបសូន្យហើយ, បាត់បង់ហើយ ។ . ជ្ឈាន គុ. អ្នកមានឈានសាបសូន្យហើយ ។ . ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...សាបសូន្យហើយ ។ . ភោតិ គុ. អ្នកមានភោតៈសាបសូន្យហើយ ។ . លោភសក្ការ គុ. អ្នកមានលាភនិងសក្ការៈសាបសូន្យហើយ ។

បរូបយាតិ គុ. [ចរ+ឧប+ហន+ណិ, ហន>យាត] អ្នកចូលទៅសម្លាប់នូវសត្វដទៃ; វិ. ចរំ ឧបយាកេភិកិ > ចរូបយាភិ ។ អ្នកចូលទៅសម្លាប់នូវសត្វដទៃដោយច្រក្រតិ; វិ. ចរំ ឧបហនភិសិលេនាភិ > ចរូបយាភិ ។ អ្នកមានកិ.ចូលទៅសម្លាប់នូវសត្វដទៃជាច្រក្រតិ; វិ. ចរំ ឧបហនុំ សិលមស្សាភិ > ចរូបយាភិ ។

បរុទ្ធ គុ. [ច+រុហ+ត] ដុះទូទៅហើយ, ដុះច្រូចច្រួលហើយ ។

ប

កេសនខ គុ. មានសក់និងក្រចកដុះច្រូចច្រួលហើយ ។

កេសមស្សកាល ចុំ. កាលនៃ...មានសក់និងពួកមាត់ដុះទូទៅ
ហើយ, -ដុះច្រូចច្រួលហើយ ។

បរោទិ កិ. [ប+រុទ+អ+ល្ប-អជ្ជ.] យំទូទៅហើយ, យំរៀបរាប់ហើយ,
យំរកហើយ ។

បរោសហស្ស គុ. [បរោ+សហស្ស] ជាខាងមុខនៃពាន់, ខាងមុខអំពី
ពាន់; (មានពាន់ជាខាងមុខ, មានពាន់ដីច្រើន, ច្រើនពាន់); វិ.
សហស្សស្ស បរោ> បរោសហស្សំ, សហស្សកោ
ចា បរោ> បរោសហស្សំ ។

បលាត គុ. [បល+ត] រត់ទៅហើយ, បោលទៅហើយ, ហើរទៅ
ហើយ ។

បលាបិយមាន គុ. [បល+ណាចេ+ឥ-អា.+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យរត់
ទៅ,...។

បលាបេត្តិ អ. [បល+ណាចេ+ត្ថុ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យរត់ទៅ, កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យ
បោលទៅ ។

បលាបេត្វា អ. [បល+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យរត់ទៅហើយ, ... ។

បលាបេម៌ កិ. [បល+ណាចេ+ម៌-ច.] ច្នៃញ៉ាំង...ឱ្យរត់ទៅ, ... ។

បលាបេសិ កិ. [បល+ណាចេ+ល្ប-អជ្ជ., តុះស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យរត់ទៅ
ហើយ, ... ។

បលាបេស្សាមិ កិ. [បល+ណាចេ+ស្សាមិ-ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យរត់ទៅ,...។

បណាយតោ គុ. [បល+ណាយ+អន្ត+ស.វិ., ផ្ទាល់អន្ត+ស.វិ.>តោ]
កាលរត់ទៅ, ... ។

បណាយនិ នចុំ. [បល+ណាយ+យុ] កិ.រត់ទៅ, ជាហេតុញ្ចាំង...ឱ្យរត់
ទៅ...។ . តិន្តិ ឥ. ខ្សែជាហេតុញ្ចាំងដីឱ្យរត់ទៅ, ... ។ . ភាវ
ចុំ. ភាវៈនៃកិ.រត់ទៅ, ភាវៈគឺកិ.រត់ទៅ ។ . មន្តិ នចុំ. មន្តជាគ្រឿង
ញ្ចាំងដីឱ្យរត់ទៅ, ... ។

បណាយន្តិ កិ. [បល+ណាយ+អន្តិ.វ.] រត់ទៅ, បោលទៅ, ហើរទៅ ។

បណាយមាន គុ. [បល+ណាយ+មាន] កាលរត់ទៅ, ... ។

បណាយិត្ត កិ. [បល+ណាយ+ឥ.រា.+ត្ត] គឺ...គប្បីរត់ទៅ, ...។

បណាយិតុកាម គុ. [បណាយិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីរត់ទៅ, អ្នក
ប្រាថ្នាដើម្បីរត់ទៅ; វិ. បណាយិតុំ ភាវេភិភិ> បណាយិ-
តុភាវេ ។ . តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកចង់ដើម្បីរត់ទៅ,...; វិ.
បណាយិតុកាមស្ស ភាវេ ។ បណាយិតុកាមភា ។

បណាល នចុំ. [បល+អល] (ធម្មជាត) ហើរទៅដោយខ្យល់ (ស្លឹកឈើ,
ចំបើង); វិ. បណាល បលភិ គច្ចភិភិ> បណាលំ ។
- បិណ្ណ ចុំ. ដុំនៃចំបើង, នៃស្លឹកឈើ ។

បណាស ចុំ. ចួនចុំ. [ប+លស+អ, អនៃល>អា] (សភាវៈ) ទៅប្រាស
ដោយខ្យល់ (ស្លឹកឈើ, ចំបើង); វិ. បណាស បណាសភិ
អបគច្ចភិភិ> បណាសោ ។ . អក្កិ ចុំ. ភ្លើងឆេះនូវចំបើង
(ភ្លើងចំបើង) ។

ប

បលិខតិ កិ. [ប+លិខ+អ+តិ.វ.] ជេប, បូញ, ញាក់ ។

បលិគុណ្ឌិត គុ. [បរិ+គុណ្ឌ+ឥ.អា.+ត, រ>ល] គឺ...ធីន្ទធីន្ទហើយ, រុំធីន្ទ
ហើយ ។

បលិត គុ. [បឋ+ឥ.អា.+ត, ច>ល] ឆ្អិន, ខ្ញុំ (ស្លុវ), (បាល+ឥ.អា.+ត,
ប>ប) (ធម្មជាត) ដែលគេរក្សា; វិ. បាលយភិភិ > បលិកំ ។
- កើសី គុ. អ្នកមានសក់ស្លុវ ។ - សិរី គុ. អ្នកមានក្បាលស្លុវ ។

បលិបថ ចុំ. [បរិ+បថ, រ>ល] ផ្លូវអម, ផ្លូវអន្តរាយ ។

បលិពុន្ទន ចុំ. [បរិ+ពុធ+យុ, រ>ល] កិ.កង្វល់, កិ.ធីន្ទធីន្ទ.កិ.ជាប់ចំពាក់,
កិ.រូបរិត ។ - អត្ថិ ចុំ. សេចក្តីថាកិ.កង្វល់, សេចក្តីថាកិ.ធីន្ទធីន្ទ,
អត្ថថាកិ.ធីន្ទធីន្ទ ។ ច្បាប់ខ្លះថា បលិពុន្ទនិ<បរិ+ពុធ+យុ ។

បលិពុន្ទន្ត គុ. [បរិ+ពុធ+អន្ត, រ>ល] កាលធីន្ទធីន្ទ, កាលជាប់នៅ ។

បលិពោធ ចុំ. [បរិ+ពុធ+ណ, រ>ល] សេចក្តីខ្វល់, កង្វល់, សេចក្តី
រវល់, បលិពោធ ។

បលិវេដ្ឋិត គុ. [បរិ+វេថ+ឥ.អា.+ត, រ>ល] រុំហើយ, ធីន្ទធីន្ទហើយ ។
- កណ្ណ គុ. មានកធីន្ទធីន្ទហើយ ។

បលិវេថេត្វា អ. [បរិ+វេថ+ណេ+ត្វា, រ>ល] ធីន្ទធីន្ទហើយ, រុំធីន្ទ
ហើយ, ... ។

បលិវេធនិ នចុំ. [បរិ+វិធ+យុ, រ>ល] កិ.ធីន្ទធីន្ទ, កិ.រុំធីន្ទ, កិ.ញាប់
ញ័រ ។ - អត្ថិ ចុំ. សេចក្តី គឺកិ.ធីន្ទធីន្ទ, អត្ថថាកិ.ធីន្ទធីន្ទ, រុំធីន្ទ ។

បល្ល័ង្ក គុ. [ប+លុច ឬលុញ+ត] រង្គោះហើយ, ជ្រុះហើយ, រុះហើយ, រដកហើយ ។ បក្កិដី ឥ. មេស្វាមានរោមរង្គោះហើយ, ... ។

បល្ល័ត្ត គុ. [ប+លុភ+ត] ជាប់នៅហើយ, លោភទូទៅហើយ ។

បលេតិ កិ. [បល+អ ឬឯ+តិ.វ.] ហើរទៅ, អណ្តែតទៅ ។

បលោភិយមាន គុ. [ប+លុភ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលល្ងាច, កាលប្រលោម, កាលល្ងាចលោម ។

បលោភិស្សាម កិ. [ប+លុភ+អ+ស្សាម.ភ.+ឥ.អា.] នឹងល្ងាច, នឹងប្រលោម, នឹងល្ងាចលោម ។

បលោភេតុំ អ. [ប+លុភ+ណេ+តុំ] ដើម្បីល្ងាច, ប្រលោម, ល្ងាចលោម ។

បលោភេត្វា អ. [ប+លុភ+ណេ+ត្វា] ល្ងាចហើយ, ប្រលោមហើយ, ល្ងាចលោមហើយ ។

បល្លវមាន ឬ បលវមាន គុ. [បល្ល ឬបល+អវ+មាន] កាលអណ្តែតទៅ, កាលរសាត់ទៅ ។

បល្លង្គ ប៉ុ. [បវិ+អង្គ+ណ, លុចត, វ>ល] បល្ល័ង្ក, ភ្នែក, ព្រះភ្នែក, ព្រះទ័ន (គ្រែមានបង្អែក កៅអីវែង) បល្ល័ង្ក អាភូជិត្វា ឧជុំ កាយំ និសិទិ អង្គុយផ្គត់ (ឬផត់) នូវភ្នែក តម្រង់កាយ ។

បល្ល័ល ឥប៉ុ. [បល+អល] ភក់, ស្រះ (មើលអភិធាន.សូចិ) ។

បវដ្ឋមាន គុ. [ប+វដ្ឋ+មាន] កាលវិលទូទៅ, កាលបម្រះននៀវល,

ប

កាលប្រមៀល ។

បវដ្តិតា អ. [ប+វដ្ត+ឥ.អា.+តា] វិលទូទៅហើយ, បម្រះននៀល
ហើយ ។

បវដ្តេន្ត គុ. [ប+វដ្ត+ណេ+អន្ត] កាលវិលទៅ, កាលបម្រះននៀល ។

បវដ្តេសិ កិ. [ប+វដ្ត+ណេ+ឡ.អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យវិលទៅ
ហើយ, ឱ្យបម្រះននៀលហើយ ។

បវដ្ឋតិ កិ. [ប+វដ្ឋ+អ+តិ.វ.] ចម្រើនទូទៅ, ចម្រើន, រុងរឿង ។

បវដ្ឋន្តិ កិ. [ប+វដ្ឋ+អ+អន្តិ.វ.] ចម្រើនទូទៅ, ចម្រើន ។

បវត្ត គុ. [ប+វត្ត+អ] ប្រព្រឹត្តទៅហើយ, ដែលប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។
ចេតនា ឥ. ចេតនាដែលប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។ ដ្ឋានិ ន. ចុំ. ទី
នៃ...ប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។ សិនេហាវស ចុំ. អំណាចនៃសេចក្តី
ស្នេហាប្រព្រឹត្តទៅហើយ, អំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់... ។

បវត្តន្ត គុ. [ប+វត្ត+អន្ត] កាលប្រព្រឹត្តទៅ, កំពុងប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវត្តតិ កិ. [ប+វត្ត+អ+តិ.វ.] រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវត្តមាន គុ. [ប+វត្ត+មាន] កាលប្រព្រឹត្តទៅ, កំពុងប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវត្តយមាន គុ. [ប+វត្ត+ណយ+មាន] កាលញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវត្តយសុ កិ. [ប+វត្ត+ណយ+ឱ.អដ្ឋ.] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

បវត្តាវ គុ. [ប+វវ+តុ, វ>ត, ត+តុ>តុ+អំ.វ, ឱនៃតុ>អាវ] អ្នកពោល, អ្នក

ប្រាប់, អ្នកបង្ហាញ ។ ក្នុងអង្គកថាយើងចេញទៅជាអដ្ឋិវរត្តិតហុ-
វនៈជា អាទិក្ខន្តានំ គួរតែជាអាទិក្ខន្តានំ ឬ អាទិក្ខនំ ឬក៏យ៉ាងណា ?
សូមផ្ញើមតិនេះលើវេយ្យាករណបណ្ឌិតទូទៅ ។

បវ្រត្តិ ឥ. [ប+វត ឬវតុ+តិ] កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅ, ដំណើរប្រព្រឹត្តិទៅ (ដំណឹង,
រឿង, ប្រវត្តិ, បវត្តិកាល, វេលាជាទីប្រព្រឹត្តិទៅ, ហេតុជាទីប្រព្រឹត្តិ
ទៅ); វិ. **បវត្តនំ > បវត្តិ** ។ ជាននត្ថំ ដើម្បីកិ.ដឹងនូវ
ដំណឹង, នូវហេតុជាទីប្រព្រឹត្ត ។ ស្សវនដ្ឋាន នចុំ. ទីជាទីពឹង
ដំណឹង ។

បវ្រត្តិត តុ. [ប+វត្ត+ឥ.អា.+ត] ដែល...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ, គឺ...ឱ្យ
ប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។ បវ្រធម្មចក្ក តុ. មានចក្រគឺធម៌ដ៏ប្រសើរ
ដែល...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ; វិ. **ធម្មា ឯច ចក្កំ > ធម្មចក្កំ,
បវរំ ធម្មចក្កំ > បវរធម្មចក្កំ , បវត្តកំ បវរធម្មចក្កំ
យេន សោ > បវត្តកប្បវរធម្មចក្កោ** ។ មានធម៌ដូចជា
ចក្រដ៏ប្រសើរដែល...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ; វិ. **ធម្មា ចក្កំ
ស័ច > ធម្មចក្កំ, ...**(ក្រោយនេះដូចខាងដើម) ។

បវ្រត្តិត កិ. [ប+វត្ត+អ+ត្ថ.ហិ., ចុះឥ.អា.] ប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

បវ្រត្តិស្សតិ កិ. [ប+វត្ត+អ+ស្សតិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវ្រត្តេត្វា អ. [ប+វត្ត+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

បវ្រត្តេថ កិ. [ប+វត្ត+ណេ+ថ.ច.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវ្រត្តេន្ត តុ. [ប+វត្ត+ណេ+អន្ត] កាលប្រព្រឹត្តទៅ, កាលញ៉ាំង...ឱ្យ

ប

ប្រព្រឹត្តទៅ ។

បវត្តេសិ កិ. [ប+វត្ត+ណេ+ញ្ញ្រ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្ត
ទៅហើយ ។

បវនិ នចុំ. [ប+វន] ប្រែជាប្រធាន (ប្រែភ្នំ, ប្រែស្បាត); វិ. **បចានំ
ចនំ > បចនំ** ។

បវរ គុ. [ប+វរ] ប្រសើរទូទៅ, ប្រសើរចំផុត, (ចាត្រឹមតែ «ប្រសើរ»
ក៏បាន) ។

បវស្សិ កិ. [ប+វស្ស+អ+ញ្ញ្រ-អដ្ឋ.] ធ្លាក់ចុះទូទៅហើយ, បង្ករចុះ
ហើយ ។

បវារណា ឥ. [ប+វរ+យុ+អា.ឥ.] តិថីជាទីញ៉ាំងសង្ឃឱ្យប្រាថ្នាទូទៅ,
ឱ្យត្រេកអរទូទៅ (បវារណា, បវារណាកម្ម); វិ. **បចារេភិ
ឯភិស្សាភិ > បចារណា** (តិថី) ។

បវារិត គុ. [ប+វរ+ណេ+ត, ចុះឥ.អា.] គឺ...បវារណាហើយ, គឺ...ឱ្យ
បវារណាហើយ ។

បវារេតព្វ កិ. [ប+វរ+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យប្រាថ្នាទូទៅ
ហើយ, គឺ...គប្បីបវារណា ។

បវារេត្វា អ. [ប+វរ+ណេ+ត្វា] បវារណាហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យប្រាថ្នា
ទូទៅហើយ ។

បវារេសិ កិ. [ប+វរ+ណេ+ញ្ញ្រ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] បវារណាហើយ,
ញ៉ាំង...ឱ្យប្រាថ្នាទូទៅហើយ ។

បវាឡ ន. បុ. [ប+វល+ណ, ល>ឡ] កែវប្រវាឡៈ ឬកែវប្រពាឡ ។
 . ធារា ឥ. ទង់ជាវិការៈនៃកែវប្រពាឡ ។ . មយ គុ. ជាវិការៈនៃ
 កែវប្រពាឡ, សម្រេចហើយដោយកែវប្រពាឡ, គឺ...ធ្វើហើយ
 ដោយកែវប្រពាឡ (វិការតទ្ធិត, និច្ចន្តតទ្ធិត, ចកតតទ្ធិត)។ . យដ្ឋី
 ឥ. ដងជាវិការៈនៃកែវប្រពាឡ ។

បវាយតិ កិ. [ប+វេ+អ+តិ.វ.] ផ្សាយទៅ, ចក់ទៅ, ផាត់ទៅ ។

បវាស បុ. [ប+វស+ណ] ទីជាទីនៅប្រាស, ទីជាទីនៅព្រាត់ប្រាស; វិ.
បវសនំ > បវាសោ ។

បវាសី គុ. [ប+វស+ណិ] អ្នកនៅប្រាស, អ្នកនៅព្រាត់ប្រាស; វិ.
បវសភីកិ > បវាសិ ។

បវាហេត្វា អ. [ប+វហ+ណេ+ត្វា] ចណ្តែតហើយ, ចន្សាត់ចង់ហើយ ។

បវិជ្ឈិត្វា អ. [ប+វិធ+យ+ត្វា, ចុះឥ.អា.] ប្រមៀលហើយ ។

បវិដ្ឋ គុ. [ប+វិស+ត] ចូលទៅហើយ, ចូលមកហើយ ។ . កាល បុ.
 កាលនៃ...ចូលទៅហើយ ។ . ក្ខណិ បុ. ខណៈនៃ...ចូលទៅ
 ហើយ ។ . និម្មិ ន. ប្រហោង...ចូលទៅហើយ ។ . បវិដ្ឋ គុ.
 ចូលទៅហើយៗ ។ . បុព្វ គុ. ធ្លាប់ចូលទៅហើយ ។ . ភាវំ បុ.
 ភាវៈនៃ...ជាអ្នកចូលទៅហើយ ។ . មត្តិ គុ. គ្រាន់តែចូលទៅ
 ហើយ; គ្រាន់តែគឺ...ចូលទៅហើយ ។

បវិម្ព គុ. [ប+វិធ+ត] គឺ...ប្រមៀលហើយ, .បោះទៅហើយ ។ . ត្តា
 ឥ. ព្រោះភាវៈនៃ...ជារបស់គឺ...ប្រមៀលហើយ ។

ប

បរិវិត្ត គុ. [ប+វិ+វិច+ត] ស្ងាត់ទូទៅហើយ, ស្ងប់ស្ងាត់ហើយ ។

បរិវេក គុ. [ប+វិ+វិច+ណ, ច>ក] មីស្ងាត់, មីជាមីស្ងាត់, មីស្ងប់ស្ងាត់ ។

. វស ចុំ. វសដែលកើតអំពីមីស្ងាត់, .មីស្ងប់ស្ងាត់; វិ. **បរិចេកកោ ឧប្បន្នោ រសោ> បរិចេករសោ** ។

បរិស កិ. [ប+វិស+អ+ហិ.ប., លុចហិ] ច្រូចូលទៅ, ច្រូចូលមក ។

បរិសតិ កិ. [ប+វិស+អ+តិ.វ.] ចូលទៅ, ចូលមក ។

បរិសថ កិ. [ប+វិស+អ+ថ.ប.] ច្រូចូលទៅ, ច្រូចូលមក ។

បរិសនិ នចុំ. [ប+វិស+យុ] កិ.ចូលទៅ; វិ. **បរិសិយកេកិ> បរិសនំ** ។ (មី) ជាមីចូលទៅ; វិ. **បរិសកិ ឯក្កាភិ> បរិសនំ** ។ . អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.ចូលទៅ ។ . សមយ ចុំ. សម័យនៃកិ.ចូលទៅ ។ . អាការ ចុំ. អាការនៃកិ.ចូលទៅ, អាការជាមីចូលទៅ ។

បរិសន្តិ កិ. [ប+វិស+អ+អន្តិ.វ.] ចូលទៅ, ចូលមក ។

បរិសិត្វា អ. [ប+វិស+ត្វា, ចុះត.រា.] ចូលទៅហើយ, ចូលមកហើយ ។

បរិស្ស អ. [ប+វិស+ត្វា] ចូលទៅហើយ ។

បរិស្សសេ កិ. [ប+វិ+សស+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីស្និទ្ធស្នាល, .រាប់អាន ។

បរុត្តិ ឥ. [ប+វត+តិ, អនៃវ>ឧ] ពាក្យប្រែដូច បរុត្តិ ។

បវេក្ខាមិ កិ. [ប+វិស+ខ+ស្សាមិ.ភ., ស>ក, ស្សាមិ>ខាមិ, វិ>វេ] នឹង
ចូលទៅ ។

បវេច្ឆន្តិ គុ. [ប+វិស+ឆ+អន្ត, ស>ច, វិ>វេ] កាលញ៉ាំង...ឱ្យហូរទៅ,
កាលចង្អុរទៅ ។

បវេណិ ឬ បវេណី ភ. [ប+វិ+ណិ ឬណី] បវេណី, ប្រពៃណី (បែប
ផែន, សណ្តាប់ធ្នាប់) ។ - វិជ្ជ័ នបុំ. ភាវៈនៃ...ជាព្រះរាជាដោយ
ប្រពៃណី ។ - បាលកិ គុ. អ្នករក្សានូវប្រពៃណី ។ (បាលកិ
<បាល+ណុ); វិ. **បវេណិ បាលកិ** > **បវេណិ-
បាលកោ** ។

បវេទយន្តិ កិ. [ប+វិទ+ណយ+អន្តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងទូទៅ, ប្រាប់,
សម្តែង, ប្រកាស ។

បវេទយមាណិ គុ. [ប+វិទ+ណយ+មាន] កាលញ៉ាំង...ឱ្យដឹងជាទូទៅ,
កាលប្រាប់, កាលសម្តែង, កាលប្រកាស ។

បវេទិតិ គុ. [ប+វិទ+ត, ចុះឥ.អា.] គឺ...ឱ្យដឹងទូទៅហើយ, គឺ...ប្រាប់
ហើយ, គឺ...សម្តែងហើយ ។

បវេទេត្វា អ. [ប+វិទ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងទូទៅហើយ, សម្តែង
ហើយ, ប្រាប់ហើយ ។

បវេទេសិ កិ. [ប+វិទ+ណេ+ស្យ.អដ្ឋ.; ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងទូទៅ
ហើយ, សម្តែងហើយ, ប្រាប់ហើយ ។

បវេជន្តិ គុ. [ប+វិធ+អន្ត] កាលញាប់ញ័រ, កាលញាក់ញ័រ, កាលទម្រាក់

ប

បទ្រើក ១

បវេធមាន គុ. [ប+វិធជ+មាន] ប្រែដូច បវេធន្ត ។

បវេធិ កិ. [ប+វិធជ+អ+ល្ប-អដ្ឋ.] ញាប់ញ័រហើយ, ... ។

បវេសនិ នប្បំ. [ប+វិស+យ្យ] កិ. ចូលទៅ, ការចូលទៅ; វិ. បវិសិយកេកិ > បវេសនំ ។ (ឱ) ជាមិចូលទៅ; វិ. បវិសកិ ឯក្កាកិ > បវេសនំ ។

បវេសយីសុ កិ. [ប+វិស+ណយ+ខំ-អដ្ឋ.] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅហើយ ។

បវេសេត្ត កិ. [ប+វិស+ណេ+ត្ត] គឺ...គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅ, គឺ...គប្បីឱ្យចូលទៅ ។

បវេសេតុកាម គុ. [បវេសេតុំ+កម+ណ] ចង់ដើម្បីចូលទៅ, ប្រាថ្នាដើម្បីចូលទៅ; វិ. បវេសេតុំ កាមេកិកិ > បវេសេតុកាមោ ។ មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីចូលទៅ; វិ. បវេសេតុំ កាមោ អស្សាកិ > បវេសេតុកាមោ ។

បវេសេត្វា អ. [ប+វិស+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅហើយ, ចញ្ជូលទៅហើយ, ឱ្យចូលទៅហើយ ។

បវេសេន្តិ កិ. [ប+វិស+ណេ+អន្តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅ, ឱ្យចូលទៅ ។

បវេសេសិ កិ. [ប+វិស+ណេ+ល្ប-អដ្ឋ., តុះស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅហើយ, ឱ្យចូលមកហើយ ។

បសត្តិ ឬ បសដ្ឋិ គុ. [ប+សំស+ត] គឺ... សរសើរហើយ; វិ. បសំ.

សិយភ្នាក់ > **បសក្កោ, បសដ្ឋោ** ។

បសន្តិ គុ. [ប+សទ+ត, ត>អន្ត, លុច ១] ថ្នាំ, ជ្រះថ្នាំ, ជ្រះថ្នាំហើយ; វិ.

បសិទភិកិ > **បសន្តំ, បសិទភិ ថា** > **បសន្តំ** ។ - ឱទ្ធ-

ករហិទសិទិសិ គុ. ប្រាកដស្មើដោយអន្លង់នៃទឹកដីថ្នាំ ។ - ឱទ្ធ-

ករហិទ នចំ. អន្លង់នៃទឹកដីថ្នាំ ។ - ឱទ្ធកិ នចំ. ទឹកថ្នាំ, ទឹកដី

ថ្នាំ ។ - **កាលិ** ចំ. កាលនៃ...ជ្រះថ្នាំហើយ ។ - **ចិត្តិ** គុ. មាន

ចិត្តជ្រះថ្នាំហើយ; វិ. **បសន្តំ ចិត្តំ យស្ស ភោ** > **បសន្ត-**

ចិក្កោ ។ - **មាសិសិ** គុ. មានចិត្តជ្រះថ្នាំហើយ, មានឆន្ទៈមានក្នុង

ចិត្តជ្រះថ្នាំហើយ ។

បសន្នោទិកិ គុ. [បសន្ត+ឧទក] មានទឹកដីថ្នាំ; វិ. **បសន្តំ ឧទកំ**

យស្ស កំ > **បសន្នោទកំ** ។

បសយ្ហរូប នចំ. [បសយ្ហ+រូប] (ក្នុងទីនេះប្រើជាបទគុណ) មានរូប

គឺ...គប្បីកំហែងបាន, មានសភាពគឺ...គប្បីសង្កត់សង្កិនបាន, -គប្បី

ញាំញីបាន, -គ្របសង្កត់បាន (បសិយ្ហ<ប+សហ+ណ្យ) ។

បសវ័តិ កិ. [ប+សុ+អ+តិ.វ.] សោយ, បាន, ប្រសព្វ, ទទួល, ហូរទៅ ។

បសវិស្សាមិ កិ. [ប+សុ+អ+ស្សាមិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងសោយ, នឹង

បាន, ... ។

បសុ ចំ. [បស+ឧ] សត្វគឺគេគប្បីចងទុក (សត្វចិញ្ចឹម); វិ. **បសវិ-**

កញោ ពន្លិកញោកិ > **បសុ** ។ សត្វដែលគេគប្បីចិញ្ចឹម; វិ.

បសេកញោ ធាសេកញោកិ > **បសុ** ។ បើជាពហុវចនៈ

ប

តាំងជា បសុ+យោ.វិ., ផ្លាស់ឧ>អ, យោ>វោ = បសវោ ។

បសំសការណ នប្បុ. [បសំស+ការណ] ហេតុនៃសេចក្តីសរសើរ ។

បសំសនិ នប្បុ. [ប+សំស+យុ] សេចក្តីសរសើរ, កិ.សរសើរ; វិ.

បសំសិយកេកិ> បសំសនំ ។ មត្តិ គុ. ពាក្យ គ្រាន់តែ

សេចក្តីសរសើរ, សព្វបើសេចក្តីសរសើរ ។

បសំសន្តិ កិ. [ប+សំស+អ+អន្តិ.វ.] រមែងសរសើរ ។

បសំសសិ កិ. [ប+សំស+អ+សិ.វ.] សរសើរ, រមែងសរសើរ ។

បសំសា ឥ. [ប+សំស+អ+រា.ឥ.] ការសរសើរ, សេចក្តីសរសើរ; វិ.

បសំសនំ> បសំសា ។ មត្តិ គ្រាន់តែសេចក្តីសរសើរ ។

បសំសិត្ត កិ. [ប+សំស+ត្ត, ចុះឥ.អា.] គឺ...គប្បីសរសើរ ។

បសំសិត គុ. [ប+សំស+ត, ចុះឥ.អា.] គឺ...សរសើរហើយ ។

បសំសិត្តា អ. [ប+សំស+ត្តា, ចុះឥ.អា.] សរសើរហើយ ។

បសំសិយភាវ ប្បុ. [បសំសិយ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺ...គប្បី
សរសើរ ។ បសំសិយ<ប+សំស+ណ្យ, ចុះឥ.អា. = វិ.

បសំសិកញោកិ> បសំសិយោ ។

បសំសុប្បាទន នប្បុ. [បសំស+ឧប្បាទន] កិ.ញាំងសេចក្តីសរសើរឱ្យ
កើតឡើង ។

បសាទកាយ ប្បុ. [បសាទ+កាយ] កាយដ៏ថ្លាស្អាត ។ (បសាទ<ប+
សទ+ណ) = សេចក្តីជ្រះថ្លា; វិ. បសាទនំ> បសាទោ ។

អាការដែលបុគ្គលជ្រះថ្លាដោយវិសេស; វិ. **វិសេសេន បសា
ធិយភិកិ> បសាទោ** ។

បសាទពហុល គុ. [បសាទ+ពហុល] ច្រើនដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា,
ក្រាស់ដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា ។

បសាទភញ្ញ នប្បុ. [បសាទ+ភញ្ញ] ពាក្យគឺបុគ្គលគប្បីពោលដោយ
សេចក្តីជ្រះថ្លា; -គប្បីពោលដោយអំណាចនៃសេចក្តីជ្រះថ្លា ។

បសាទាន្ទរូប គុ. [បសាទ+អន្ទរូប] ដ៏សមគួរដល់សេចក្តីជ្រះថ្លា ។

បសាទេតុកាម គុ. [បសាទេតុ+កម+ណ] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
ជ្រះថ្លា; វិ. **បសាទេតុ ភាមេភិកិ> បសាទេតុភាមោ** ។

បសាទេតុំ អ. [ប+សទ+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យជ្រះថ្លា, កិ.ញ៉ាំង...
ឱ្យជ្រះថ្លា ។

បសាទេត្វា អ. [ប+សទ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យជ្រះថ្លាហើយ ។

បសាទេន្ត គុ. [ប+សទ+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យជ្រះថ្លា ។

បសាទេសិ កិ. [ប+សទ+ណេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យជ្រះថ្លា
ហើយ ។

បសាធនិ នប្បុ. [បសាធន+យុ] វត្ថុជាគ្រឿងញ៉ាំងកិច្ចឱ្យសម្រេច ឬ វត្ថុជា
គ្រឿងប្រដាប់ (គ្រឿងប្រដាប់, គ្រឿងបសាធនះ); វិ. **បសាធនិ
ឯកេនាភិ> បសាធនំ** ។ . **បេឡិកា** ន. ហិបសម្រាប់ដាក់
នូវវត្ថុជាគ្រឿងប្រដាប់, ហិបសម្រាប់ដាក់នូវវណ្ណៈជាគ្រឿង
ប្រដាប់, ហិបសម្រាប់ដាក់នូវគ្រឿងប្រដាប់ (បេឡិកសព្ទនេះប្រែ

ប

បានន័យផ្សេងទៀតថា : ស្មុគ្រ, កំប្រោង) ។ . ភណ្ណ នចំ.
ភណ្ណៈគឺគ្រឿងប្រដាប់, ភណ្ណៈគឺវត្ថុជាគ្រឿងប្រដាប់ ។ . យោគ្គ
គុ. គួរដល់កិ.ប្រដាប់ ។

បសាធិត្ថំ អ. [ប+សាធិ+ត្ថំ, ចុះឥ.អា.] ដើម្បីប្រដាប់ ។

បសាធចត្វា អ. [ប+សាធិ+ណេ+ត្វា] ប្រដាប់ហើយ, ស្ថិតស្ថាន
ហើយ ។

បសាធចស្សាមិ កិ. [ប+សាធិ+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងប្រដាប់, នឹង
ញ៉ាំង...ឱ្យប្រដាប់ ។

បសារេតិ កិ. [ប+សរ+ណេ+តិ.វ.] សណ្ឋក, លាត, លា, លាចេញ,
សន្លឹង ។

បសារេត្វា អ. [ប+សរ+ណេ+ត្វា] សណ្ឋកហើយ, លាតហើយ, លា
ហើយ, លាចេញហើយ, សន្លឹងហើយ ។

បសារេន្ត គុ. [ប+សរ+ណេ+អន្ត] កាលសណ្ឋក, ... ។

បសារេសិ កិ. [ប+សរ+ណេ+ស្ម័.អដ្ឋ..ចុះស.អា.] លាហើយ, លា
ចេញហើយ,... ។

បសីទន្តិ កិ. [ប+សទ+អ+អន្តិ.វ., សទ>សិទ] ថ្នាំ, ជ្រះថ្នាំ ។

បសីទិត្វា អ. [ប+សទ+ត្វា, សទ>សិទ, ចុះឥ.អា.] ជ្រះថ្នាំហើយ ។

បសុតិ គុ. [ប+សុ+តិ] ខ្វល់ខ្វាយ, អ្នកខ្វល់ខ្វាយ; វិ. បសុតិកិ>
បសុកោ ។

បស្ច័តិ ឆ. [ប+ស្ច+តិ] (ផ្ទះ) ជាទីប្រសូតិ; វិ. បសចកិ ឯក្កាភិ> បស្ចុភិ ។ កិ.ប្រសូតិ; វិ. បសចនំ> បស្ចុភិ ។ យវ នប្បុ. ផ្ទះជាទីប្រសូតិ ។

បសេនទិ ន. ព្រះនាមនៃព្រះរាជាជាធំក្នុងដែនកោសល ។

បស្ស កិ. [ទិស+អ+ហិ.ប., ទិស>បស្ស, លុចហិ.ប.] ចូរឃើញ, ចូរមើល ។

បស្ស ន. ខាង, ម្ខាង (ទក្ខិណបស្ស ខាងស្តាំ, វាមបស្ស ខាងឆ្វេង) ។

បស្សតា គុ. [បស្សន្ត+នា.វិ, ន្ត+នា>តា] កាលឃើញ, កាលមើល ។

បស្សតិ កិ. [ទិស+អ+តិ.វ.] ឃើញ, មើល ។

បស្សតុ កិ. [ទិស+អ+តុ.ប.] ចូរឃើញ, ចូរមើល ។

បស្សតោ គុ. [បស្សន្ត+ស.វិ., ន្ត+ស>តោ] កាលឃើញ, កាលមើល ។

បស្សថ កិ. [ទិស+អ+ថ.ប.] ចូរមើល, ចូរឃើញ ។

បស្សទ្ធិ គុ. [ប+សំភ+ត, ត>ទ្ធិ, ស>ស្ស, លុចនិគ្គហិត] ស្ទប់ហើយ, រម្ងាប់ហើយ, ស្ទប់រម្ងាប់, សះស្បើយ; វិ. បស្សទ្ធិភិ> បស្សទ្ធិ ឆោ ។ ទិវថ គុ. អ្នកមានសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយរម្ងាប់ហើយ ។

បស្សនសីល គុ. [បស្សន+សីល] អ្នកមានកិ. ឃើញជាប្រក្រតិ; វិ. បស្សនំ សីលបស្សភិ> បស្សនសីលោ ។ បស្សន< ទិស+យុ = វិ. បស្សិយភេភិ> បស្សនំ ។

បស្សន្ត គុ. [ទិស+អន្ត, ទិស>បស្ស] កាលឃើញ, កាលមើល ។

ប

បស្សសិ កិ. [ឱស+អ+សិ.វ.] ឃើញ, មើល ។

បស្សិ កិ. [ឱស+អ+ស្ស-អដ្ឋ.,] ឃើញហើយ, មើលហើយ ។

បស្សិតុកាម គុ. [បស្សិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីឃើញ ។

បស្សិតុំ អ. [ឱស+តុំ, ចុះឥ.អា.] ដើម្បីឃើញ, កិ.ឃើញ ។

បស្សិត្វា អ. [ឱស+ត្វា, ចុះឥ.អា.] ឃើញហើយ ។

បស្សិស្សតិ កិ. [ឱស+អ+ស្សតិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងឃើញ ។

បស្សេ កិ. [ឱស+អ+ឈ្យ-ស.] គប្បីឃើញ ។ ន. ទីខាង, ក្បែរខាង ។

បស្សេសុំ ន. [បស្ស+សុ, ផ្លាស់ អនៃស្ស>ង] ក្នុងខាងទ., ទៀបខាងទ. ។

បហដ្ឋិ គុ. [ប+ហស+ត] រីករាយទូទៅហើយ, រីករាយហើយ ។ . មា-

និសី គុ. អ្នកមានចិត្តរីករាយទូទៅហើយ, អ្នកមានគន្លុះមានក្នុងចិត្ត
រីករាយហើយ ។

បហតិ គុ. [ប+ហរ+ត ឬហន+ត] គឺ...ប្រហារហើយ, .គោះហើយ,
.វាយហើយ, ខ្ទប់ហើយ ។ . ភាវី នចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...
ប្រហារហើយ ។ . បហតដ្ឋាន នចុំ. ទីនៃ...គឺ...ប្រហារ
ហើយៗ ។

បហន្វា អ. [ប+ហន+ត្វា] កម្ចាត់ចង់ហើយ, សម្លាប់ហើយ ។

បហវិ កិ. [ប+ហរ+អ+ហិ.ប.] ចូរច្រហារ, ចូរវាយ, ... ។

បហរណាទិ គុ. [បហរណ+អាទិ] (កម្ម) មានកិ.ប្រហារជាដើម;

វិ. បហរណំ អាទិ យេសំ កានិ> បហរណាទិនិ
(ភឡានិ) ។ បហរណិ<ប+ហរ+យុ = វិ. បហរិយកេតិ>
បហរណំ ។

បហរន្តុ កិ. [ប+ហរ+អ+អន្តុ-ច.] ចូរច្រហារ, ចូរវាយ, ... ។

បហរាបេសិ កិ. [ប+ហរ+ណាបេ+ល្អ-អជ្ជ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យ
ច្រហារហើយ, ... ។

បហរិត្ត កិ. [ប+ហរ+ត្ត, ចុះស.អា.] គឺ...គប្បីច្រហារ ។

បហរិតុកាមតា នចុំ. [បហរិតុកាម+តា] ភាវៈនៃ... ជាអ្នកចង់ដើម្បី
ច្រហារ; វិ. បហរិតុ កាបេតិកិ> បហរិតុកាបេ, កស្ស
កាបេតា> បហរិតុកាមកា ។

បហរិត្វា អ. [ប+ហរ+ត្វា, ចុះស.អា.] ច្រហារហើយ ។

បហរិស្សតិ កិ. [ប+ហរ+អ+ស្សតិ.ភ., ចុះស.អា.] នឹងច្រហារ ។

បហរិស្តុ កិ. [ប+ហរ+អ+ខ្ញុំ-អជ្ជ.] ច្រហារហើយ ។

បហរេយ្យ កិ. [ប+ហរ+អ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីច្រហារ ។

បហស្សថំ កិ. [ប+ហា+អ+ស្សថំ.ភ.] នឹងលះ, នឹងលះចង់ ។

បហំសិ កិ. [ប+ហំស+អ+ល្អ-អជ្ជ.,] រីករាយហើយ, ស្រស់ស្រាយ
ហើយ, ស្រស់បោះហើយ, ញញឹមញញែមហើយ ។

បហំសិតមុខ គុ. [បហំសិត+មុខ] មានមុខស្រស់ចំព្រង, មានមុខរីក
រាយហើយ ។

ប

បហំសិត្តា អ. [ប+ហំស+ត្តា, ចុះផ.អា.] រីករាយហើយ, ញញឹម
ញញែមហើយ ។

បហាតព្វ កិ. [ប+ហា+តព្វ] គឺ... គប្បីលះ, គប្បីលះបង់ ។ - អត្ថិ ចុំ.
សេចក្តីថាគឺ...គប្បីលះបង់ ។

បហាតវេ អ. [ប+ហា+តវេ] ដើម្បីលះបង់ ។

បហាតុំ អ. [ប+ហា+តុំ] ដើម្បីលះបង់ ។

បហាន នចុំ. [ប+ហា+យ] កិ.លះ, កិ.លះបង់(ជាមីលះបង់); វិ.
បហាយកេ > បហានំ ។ - កិវ ចុំ. អ្នកធ្វើនូវកិ.លះបង់ ។
- អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.លះបង់ ។ - បរិញ្ញា ឥ.
ធម្មជាតិគឺបុគ្គលគប្បីកំណត់ដឹងដោយអំណាចនៃកិ.លះបង់, ឈ្មោះ
បហានបរិញ្ញា ។

បហាយ អ. [ប+ហា+ត្វា] លះហើយ, លះបង់ហើយ, លះចោល
ហើយ, ទុកហើយ ។

បហារ ចុំ. [ប+ហរ+ណ] កិ.ប្រហារ; វិ. បហារណំ > បហារោ ។
- ទាន នចុំ. កិ.ឱ្យនូវកិ.ប្រហារ ។

បហិណតុំ កិ. [ប+ហិ+ណា+តុ-ប.] ចូរបញ្ជូនទៅ, ចូរបញ្ជូនមក, ចូរផ្ញើ
ទៅ ។

បហិណាមិ កិ. [ប+ហិ+ណា+មិ-វ.] បញ្ជូនទៅ, បញ្ជូនមក, ផ្ញើទៅ ។

បហិណិ កិ. [ប+ហិ+ណា+ញ្ញ-អដ្ឋ.] បញ្ជូនទៅហើយ, បញ្ជូនមកហើយ,

ធ្វើទៅហើយ ។

បហិណិត្តា អ. [ប+ហិ+ណា+ត្តា, អាណែណា>ឥ] បញ្ជូនទៅហើយ,
បញ្ជូនមកហើយ, ធ្វើទៅហើយ ។

បហិណិត្ត ភិ. [ប+ហិ+ណា+ត្ត-អដ្ឋ.] បញ្ជូនទៅហើយ,... ។

បហិណិស្សតិ ភិ. [ប+ហិ+ណា+ស្សតិ-ភ.] នឹងបញ្ជូនទៅ, ... ។

បហិណិសុ ភិ. [ប+ហិ+ណា+ខំ-អដ្ឋ.] បញ្ជូនទៅហើយ,... ។

បហិត គុ. [ប+ហិ+ត] គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ ។ . ត្តិ គុ. មានខ្លួន
បញ្ជូនទៅហើយ ។ . បហិត គុ. គឺ...បញ្ជូនទៅហើយៗ ។ . ភាវ័
ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ ។ . សញ្ញាណ នចុំ.
សញ្ញា ឬសញ្ញាណនៃ...គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ, សេចក្តីសំគាល់នៃ...
គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ ។ . សិសិនី នចុំ. ដំណឹង, សំចុត្រ, ពាក្យ
បណ្តាំគឺ...បញ្ជូនទៅហើយ, ធ្វើទៅហើយ ។

បហិយិ ភិ. [ប+ហា+យ+ល្ប-អដ្ឋ., អាណែហា>ឥ] សាចសូន្យហើយ,
លះចង់ហើយ ។ ច្រើនជា បហិយិ ក៏មាន ។

បហិន គុ. [ប+ហា+ត, ត>ល្បន] គឺ...លះចង់ហើយ, បន្ទាត់ចង់ហើយ ។
កិសាវ័ គុ. អ្នកមានទឹកចត់គឺភាគទឹកិលេសបន្ទាត់ចង់ហើយ,
លះចង់ហើយ, អ្នកមានកិលេសដូចជាទឹកចត់លះចង់ហើយ, អ្នក
មានទឹកចត់លះចង់ហើយ ។ . ត្តិ ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...គឺ...លះ
ចង់ចោលហើយ ។ . បាប គុ. អ្នកមានបាបលះចង់ចោលហើយ,
បន្ទាត់ចង់ហើយ ។ . បុញ្ញ គុ. អ្នកមានបុណ្យលះចង់ហើយ,

ប

. មាន គុ. អ្នកមានមានលះចង់ហើយ ។

បហិនសោកសល្លតា ឥ. [បហិនសោកសល្ល+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នក
មានសរគីសេចក្តីសោកលះចង់ហើយ; វិ. សោភោ ឯច
សន្នំ> សោកសន្នំ, បហិន សោកសន្នំ យេន
សោ> បហិនសោកសន្នោ, បហិនសោកសន្នូស្ស
ភាវោ> បហិនសោកសន្នុកា ។

បហិយតិ កិ. [ប+ហា+យ+តិ.វ., អាវៃហា>ញ] គឺ...លះ, លះចង់,
-បន្យាត់ចង់ ។

បហុត គុ. [ប+ហូ+ត] ច្រើន, ល្មម, ល្មមគ្រាន់, គ្រប់គ្រាន់ ។
អន្តបាទ គុ. មានបាយគឺបុគ្គលគប្បីស៊ីនឹងទឹកគឺបុគ្គលគប្បីផឹក
ដីច្រើន, មានបាយនិងទឹកច្រើន ។

បហោតិ កិ. [ប+ហូ+អ+តិ.វ.] ល្មម, ល្មមគ្រាន់, ត្រឹមល្មម, គ្រប់
គ្រាន់ ។

បហោនកិ គុ. [ប+ហូ+យុ+ក.ស.] ល្មម, ល្មមគ្រាន់, ត្រឹមល្មម, គ្រប់
គ្រាន់ ។ . និយាម ចុំ. ទំនងនៃ...ល្មមគ្រាន់, លំអាននៃ...។

បហោសិ កិ. [ប+ហូ+អ+ញ្ច-អជ្ជ., ចុះស.អា.] ល្មមហើយ, គ្រប់គ្រាន់
ហើយ ។

បហោស្សតិ កិ. [ប+ហូ+អ+ស្សតិ.ភ.,] នឹងល្មម, នឹងល្មមគ្រាន់, នឹង
គ្រប់គ្រាន់ ។

បំស្មំ នចុំ. [បំស+ឧ] អាចម៍ដី, ផងដី, លំអងដី ។

បំសុក្ខល នប្ប. [បំសុ+ក្ខល] សំពត់ដល់នូវភាពដែលគេគួរខ្ពើមដូចជា
 អាចម៍ដី (សំពត់បង្សក្ខល) វិ. **បំសុំ ចិយ ភុច្ឆិកភាមំ ឧល្ល-**
ភិភិ > **បំសុក្ខលំ** ។ . សញ្ញា ៧. សេចក្តីសំគាល់ចាស់ពត់
 បង្សក្ខល ។

បំសុក្ខលិក គុ. [បំសុក្ខល+លិក] អ្នកមានកិ.ទ្រទ្រង់នូវសំពត់
 បង្សក្ខលជាប្រក្រតី ; វិ. **បំសុក្ខលធារណំ សិលមស្សាភិ** >
បំសុក្ខលិកោ ។ អ្នកមានកិ.ទ្រទ្រង់នូវសំពត់បង្សក្ខលជាវត្ថុ; វិ.
បំសុក្ខលធារណំ វគ្គមស្សាភិ > **បំសុក្ខលិកោ** ។ . ត្ថេរី
 ៧. ព្រះចេរីអ្នកមានកិ.ទ្រទ្រង់នូវសំពត់បង្សក្ខលជាប្រក្រតី ។

បំសុខន្ទ ប្ប. [បំសុ+ខន្ទ] ដុំនៃអាចម៍ដី, គំនរនៃ... ។

បំសុចុណ្ណ នប្ប. [បំសុ+ចុណ្ណ] កម្ទេចនៃអាចម៍ដី, ផង់នៃ..., លំអិតនៃ...។

បំសុបរិមាណ គុ. [បំសុ+បរិមាណ] មានអាចម៍ដីជាប្រមាណ ។

បាកដ៏ គុ. [ប+កដ+អ, ប>ប] (សភាវៈ) ដល់នូវកិ.យើញ (ប្រាកដ,
 ជាក់ស្តែង, ល្បីល្បាញ); វិ. **ទស្សនំ ភជភិ ភុច្ឆិកភិ** >
ធាភដោ ។ . បរិស្សយ ប្ប. អន្តរាយប្រាកដ, អន្តរាយជាក់
 ស្តែង ។

បាកដ៏ភូត គុ. [បាកដ+ភូត, ចុះល្ប] ជាធម្មជាតិមានសេចក្តីប្រាកដកើត
 ហើយ ។

បាកតិក គុ. [បកតិ+លិក] (សភាវៈ) តាំងនៅដោយប្រក្រតី ឬតាំងនៅ
 ដោយសភាវៈជាប្រក្រតី; វិ. **បកតិយា ភិជ្ជភិភិ** > **ធាភកិកោ**។

ប

អត្ថិសន្តាប ចុំ. កម្លៅនៃភ្លើងដែលតាំងនៅដោយភាវៈជា
ប្រក្រតី ។ . សិរីវិ គុ. មានសិរិវៈតាំងនៅដោយប្រក្រតី ។

បាកវត្ត នចុំ. [បាក+វត្ត] វត្តក៏បុគ្គលគប្បីឱ្យឆ្អិនប្រព្រឹត្តទៅ (ស្បៀង,
គ្រឿងសម្ល, ម្ហូប) ។ . មូល នចុំ. ទ្រព្យជាមូល (តម្លៃ) នៃវត្តក៏
បុគ្គលគប្បីឱ្យឆ្អិនប្រព្រឹត្តទៅ ។

បាការ ចុំ. [ប+ករ+ណ] (ប្រទេស) ដែលគេធ្វើដោយជុំវិញ (កំពែង);
វិ. បរិ សមន្តកោ ភរិយភិកិ> បាការោ ។ . អន្តរ នចុំ.
ចន្លោះ ឬរវាងនៃកំពែង, ខាងក្នុងនៃកំពែង ។ . បរិក្ខិត្ត គុ. ដែល
បុគ្គលបិទបាំងហើយដោយកំពែង, ដែល...ព័ន្ធព័ន្ធហើយដោយ
កំពែង, ដែល...ហ៊ុមព័ន្ធហើយដោយកំពែង ។ . បរិក្ខេប ចុំ.
កិ.បិទបាំងដោយកំពែង, វត្តជាគ្រឿងបិទបាំងដោយកំពែង ។

បាចិន គុ. [ប+អច+ល្អ, ចុះន.ស.] មិសដែលព្រះអាទិត្យលេចចេញជា
ដំបូង (មិសខាងកើត); វិ. បឋមំ ជាភោ អញ្ជាភិ វថិ យស្សំ
សា> បាចិ, បាចិ ងវ> បាចិនំ ។ . ចក្កវាឡមុខវដ្តិ ឆ.
កណ្តាប់នៃមាត់នៃចក្រវាឡក្នុងមិសខាងកើត ។ . ទិសា ឆ.
មិសខាងកើត ។ . ទ្វារ នចុំ. ទ្វារមានក្នុងមិសខាងកើត ។ . និន្ទ
គុ. ដែលឱនទៅហើយក្នុងមិសខាងកើត, ទេរទៅហើយកាន់
មិសខាងកើត ។ . បច្ឆិមទ្វារ នចុំ. ទ្វារមានក្នុងមិសខាងកើត
និងទ្វារមានក្នុងមិសខាងលិច ។ . វិសមិតទាយ នចុំ. ព្រៃជាទិឱ្យ
នូវអភ័យដល់ម្រឹគជិតស្រុកឈ្មោះបាចិនវិសៈ, ព្រៃឈ្មោះបាចិនវិស.
មិតទាយៈ ។

បាជិយមាន គុ. [បជ+យ+មាន, ចុះស.រា.] គឺ...កាលបរទេ, កាល
កៀងទេ ។

បាជេតិ កិ. [បជ+ណេ+តិ.វ.] រមែងបរទេ, កៀងទេ, ដើរទេ ។

បាជេត្វា អ. [បជ+ណេ+ត្វា] បរទេហើយ, កៀងទេហើយ ។

បាជេថ កិ. [បជ+ណេ+ថ.ប.] ចូរបរទេ, ចូរដើរទេ ។

បាជេន្ត គុ. [បជ+ណេ+អន្ត] កាលបរទេ, កាលកៀងទេ ។

បាជេសិ កិ. [បជ+ណេ+សិ.អដ្ឋ., ចុះស.រា.] បរទេហើយ ។

បាជេហិ កិ. [បជ+ណេ+ហិ.ប.] ចូរបរទេ, ចូរកៀងទេ ។

បាជិកង្គ គុ. [បជ+កង្គ+អ] គឺ...គប្បីប្រាថ្នាចំពោះ, ប្រាកដ ។

បាជិត្ត គុ. [បជ+អត្ត] មានដ៏លើសដែលបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលជាទីដួស
ដាក់ក្នុងភាជន៍, មានដ៏ប្រសើរ... ។ ប្រើជា បាតិ ក៏មាន ។

បាជិភោគ គុ. [បតិ+ភុជ+ណ, ត>ដ] អ្នករក្សា (អ្នកធានា, អ្នករ៉ាប់រង)
វិ. បតិភុត្ថុកិ បាលយតិកិ> បាជិភោគោ ។

បាជិមោក្ខ នប្បុ. [បជ+មោក្ខ+អ ឬមុច+អ] (ធម្មជាតិ ឬសីល) ញ៉ាំង
បព្វជិតឱ្យផុតចាកទុក្ខ មានអបាយិកទុក្ខជាដើម ឬចាកភ័យមាន
អត្តានុវាទភ័យជាដើម; វិ. សីលំ យោ នំ បាតិ រក្ខតិ កំ
មោភោតិ មោចយតិ អាបាយិកាទិហិ ទុក្ខេហិ អក្កា
នុចារាទិហិ ចា ភយេហិកិ> បាជិមោក្ខំ ។ សីល
នប្បុ. សីលគឺបាជិមោក្ខ ។ ឥឡូវប្រើ បាតិមោក្ខ វិញ ។

ប

បាដិយេក្ក កិ.វិ. ឬនិ ផ្សេងគ្នា, ផ្នែកផ្សេងៗ, ដោយឡែកពីគ្នា ។

បាដិហារិយ នចំ. [បដិ+ហរ+ណ្យ, អនៃរ>ត.] (ធម្មជាត) នាំទៅនូវ ធម៌ជាប្រតិបក្ស ឬនាំចង់នូវធម៌ជាសត្រូវ (បាដិហារ្យ); វិ. បដិ- បក្ខេ ហរក៌កិ> បាដិហារិយំ ។ . ករណវេលា ត. វេលាជាទីធ្វើនូវបាដិហារ្យ ។

បាដិហោរ នចំ. [បដិ+ហិ+ណ, ហិ>ហោរ ឬហរ, អនៃហ>ត>ង] (ពាក្យ ប្រែនិងវគ្គហៈដូច បាដិហារិយ)

បាថ ចំ. [បថ+ណ] អត្ថគីបណ្ឌិតពោល (បាថៈ, បាលី); វិ. បថយ- កេកិ> បាថោ ។

បាថសេស ចំ. [បាថ+សេស] សេសនៃបាលី, បាថៈដ៏សេស, បាលីដ៏ សេស ។

បាថេយ្យកភិក្ខុ ចំ. [បាថេយ្យក+ភិក្ខុ] ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងដែនបាថា; ភិក្ខុ អ្នកនៅក្នុងក្រុងបាថា; វិ. (បាថេយ្យកិ<បាថា+ឯយ្យក = វិ. បាថាយំ តសន្តិកិ> បាថេយ្យកា) ។

បាណ ចំ. [ប+អន+ណ] (សភាវៈ) ជាហេតុរស់នៅនៃសត្វ (សត្វ, ជីវិត); វិ. បានន្តិ ខីតន្តិ សក្កា ឯកេនាភិ> បាណោ ។ . កោដិ ត. កោដិនៃសត្វ ។ . យាតី គុ. បុគ្គលអ្នកសម្លាប់នូវសត្វ; វិ. បាលាំ ហនក៌កិ> បាណាយាភិ ។ . សីម គុ. ស្នើដោយ ជីវិត ។ . សហស្ស ច.សំ. ពាននៃសត្វ ឬពាននៃសត្វមានជីវិត ។

បាណក ចំ. [បាណ+ក] សត្វតូច, សត្វល្អិត, ដង្កូវ ។ . វិទ្ធិ គុ. គីសត្វ

ល្អិតចោះហើយ, គឺដង្កូវចោះហើយ ។

បាណាតិបាត ចុំ. [បាណ+អតិ+ចត+ណ] (ចេតនាធម៌) ជាហេតុញ្ចាំងសត្វមានជីវិតឱ្យធ្លាក់ចុះកន្លង ឬចេតនាធម៌ជាហេតុសម្លាប់នូវសត្វមានជីវិត; វិ. ធាណំ អភិបារកេភិ ឯកេនាភិ > ធាណាភិ-ធារកោ ។

បាណាតិបាតី គុ. [បាណ+អតិ+ចត+ណិ] អ្នកញ្ចាំងសត្វមានជីវិតឱ្យធ្លាក់ចុះកន្លង ឬអ្នកសម្លាប់នូវសត្វមានជីវិត; វិ. ធាណំ អភិបារកេភិ > ធាណាភិបាតី ។

បាណិ ចុំ. [បណ+ឥ ឬបា+ណិ] ដៃ, បាតដៃ ។ . អាទិ គុ. (បហរណវត្ថុ) មានបាតដៃជាដើម ។ . តិល ឧបុំ. ផ្នែនៃដៃ, ផ្នែនៃបាតដៃ ។ . ប្បហារាទិ គុ. (គ្រឿងប្រហារ) មានកិ.ប្រហារដោយបាតដៃជាដើម ។ . សិទ្ធិ ចុំ. សួរនៃបាតដៃ ។

បាតនិ ឧបុំ. [ចត+យុ] កិ.ធ្លាក់ទៅ, កិ.ធ្លាក់ចុះ, កិ.ញ្ចាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះ, កិ.ទម្លាក់ចុះ; វិ. ធាភិយកេភិ > ធាកនំ ។

បាតព្វ កិ. [បា+តព្វ] គឺ...គប្បីផឹក; វិ. បិចិកព្វន្តិ > ធាកព្វ ។ . យុត្តិកិ គុ. គួរគឺ...គប្បីផឹក, ជារបស់គួរគឺ... ។

បាតយិស្សាមិ កិ. [ចត+ណាយ+ស្សាមិ-ភ., ចុះឥ-អា.] នឹងញ្ចាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះ, នឹងទម្លាក់ចុះ ។

បាតរាស ឧបុំ. [បាតោ+អស+ណ, ចុះ-អា.] (ភោជន) គឺបុគ្គលគប្បីស៊ីក្នុងវេលាព្រឹក; វិ. ធារកោ អសិកព្វន្តិ > ធាករាសំ ។

ប

អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់រោជនគីបុគ្គលគប្បីស៊ីក្នុងវេលា
ព្រឹក ។ វេលា ឥ. វេលានៃរោជនគីបុគ្គលគប្បីស៊ីក្នុងវេលា
ព្រឹក ។

បាតិភី គុ. [បត+ណេ+ត] គឺ...ឱ្យធ្លាក់ចុះហើយ, គឺ...ទម្លាក់ចុះហើយ
(ដុះដាក់, ស្មោះដាក់) ។

បាតុ គ.វ. ឱ្យដាក់, ប្រាកដ ។ កម្មាយ ដើម្បីបាតុកម្ម, ដើម្បីកិ.ធ្វើឱ្យ
ប្រាកដ ។ ភូតិមត្តិ គុ. គ្រាន់តែកើតប្រាកដហើយ ។

បាតុកិច្ចា អ. [បាតុ+ករ+ត្វ, ចុះឥ.អា.] ធ្វើឱ្យប្រាកដហើយ, ធ្វើឱ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ ។

បាតុកាម គុ. [បាតុ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីផឹក; វិ. បាតុកាមេ.
ភិភិ > បាតុកាមេ ។

បាតុភវិ កិ. [បាតុ+ភូ+អ+ល្ប-អដ្ឋ.] មានប្រាកដហើយ, កើតប្រាកដ
ហើយ ។

បាតុភវិស្សតិ កិ. [បាតុ+ភូ+អ+ស្សតិ-ភ.ចុះឥ.អា.] នឹងមានប្រាកដ, នឹង
កើតប្រាកដ ។

បាតុរហោសិ កិ. [បាតុ+អ+ហុ+អ+ល្ប-អដ្ឋ., ចុះរ+ស.អា.] បានមាន
ប្រាកដហើយ, បានកើតប្រាកដហើយ ។

បាតុំ អ. [បា+តុំ] ដើម្បីផឹក, កិ.ផឹក ។

បាតេតិ កិ. [បត+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះ, ទម្លាក់ចុះ (ដុះដាក់,
ស្មោះដាក់) ។

បាតេត្តា អ. [បត+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះហើយ, ...។

បាតេយ្យាថ កិ. [បត+ណេ+ឃយ្យាថ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះ... ។

បាតេសិ កិ. [បត+ណេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះហើយ, មធ្យាក់ចុះហើយ ។

បាតេស្យាមិ កិ. [បត+ណេ+ស្យាមិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យធ្លាក់ចុះ, នឹងឱ្យ ដួល, នឹងឱ្យរលំ ។

បាតោ និ. ក្នុងពេលព្រឹក, អំពីព្រឹក, អំពីព្រលឹម ។

បាថេយ្យ នប្ប. [បថ+ណេយ្យ] (វត្ថុ) ជាប្រយោជន៍ក្នុងផ្លូវ, ឬជា ប្រយោជន៍ដល់ផ្លូវ (ស្បៀង); វិ. បថេ បថស្ស វា ហិកំ > បាថេយ្យំ ។ - កិច្ច នប្ប. កិច្ចដោយវត្ថុជាប្រយោជន៍ក្នុងផ្លូវ, កិច្ចដោយស្បៀង ។

បាថ ប្ប. [បថ+ណេ] (អវយវៈ) តែងដើរទៅ (ជើង); វិ. បថ្មតិ ភច្ច- ភិភិ > បាថោ ។ - កថលិក និ. ក្បឿងជាទីរងនូវជើង, អំបែងសម្រាប់រងនូវជើង, ។ - កុក្កិច្ច នប្ប. កិ.រពិសដោយជើង, កិ.រពិសនៃជើង ។ - អគ្យានិក គុ. ដល់នូវតម្លៃបាទមួយ, គួរនូវ តម្លៃបាទមួយ ។ - គុដ្ឋិក ប្ប. មេម្រាមនៃជើង, មេជើង ។ - ចលិន នប្ប. កិ.កម្រើកនៃជើង, កិ.ញាប់ញ័រនៃជើង ។ - ច្រិច្ច នប្ប. ប្រហោងនៃជើង, ចង្វែកនៃជើង ។ - ដ្ឋានិ នប្ប. ទីជាទីតាំង នៃជើង, ទីនៃជើង ។ - តល នប្ប. ផ្នែកនៃជើង ។ - ធោវនិ- នហានាទិកាល ប្ប. កាលមានកាលជាទីលាងនូវជើងនិងកាល

ប

ជាទិដ្ឋភាពជាដើម ។ . ធោវនមត្ត គុ. វត្ថុគ្រាន់តែទឹកសម្រាប់
 លាងនូវជើង, សព្វបើទឹកសម្រាប់លាងនូវជើង ។ . ធោវនុទក
 នចុំ. ទឹកសម្រាប់លាងនូវជើង ។ . អន្តិ នចុំ. ទីបំផុតនៃជើង, ចុង
 នៃជើង ។ . បរិកម្មាទិការក គុ. អ្នកធ្វើនូវកិច្ចមានបរិកម្មនូវ
 ជើងជាដើម។ . បរិចារិកា ឥ. ស្រ្តីអ្នកបំរើនូវជើង, ស្រ្តីអ្នកបំរើ
 ទៀបជើង (ប្រពន្ធ) ។ . បស្ស្យ នចុំ. ខាងនៃជើង ។ . បំសុ
 នចុំ. អាចម៍ដីដែលជាប់ព្រំដីជើង, លំអិតដីនៃជើង ។ . បិដ្ឋិ ឥ.
 ខ្នងនៃជើង, ខ្នងនៃព្រះបាទ ។ . បីវកា ឥ. តាំងជាទិវងនៃ
 ជើង ។ . បីវ នចុំ. តាំងជាទិវងនូវព្រះបាទ, សម្រាប់ទ្រនូវ
 ព្រះបាទ ។ . បុញ្ជានក គុ. ឱ្យជាសំពត់ជួតនូវជើង ។ . មត្ត គុ.
 ទ្រព្យត្រឹមតែបាទមួយ, ត្រឹមតែមួយបាទ ។ . មូលី នចុំ. ប្រទេស
 ជាទីតាំងនៃជើង, ជាទីតាំងនៃជើង, ទីជិតនៃជើង ។ . មូលិក គុ.
 បុរសអ្នកប្រកបក្នុងប្រទេសជាទីតាំងនៃជើង, អ្នកប្រកបក្នុងទីជិត
 នៃជើង ។ . សញ្ញាត គុ. អ្នកមានជើងសង្រួមហើយ, អ្នក
 សង្រួមហើយដោយជើង ។ . សម្ពាហនិ នចុំ. កិ. ត្រចាច់នូវ
 ជើង, កិ. ន្ទតនូវជើង ។

បាទាសិ កិ. [ប+អ+ទា+អ+ល្អ+អជ្ជ., ចុះស.អា.] បានឱ្យទូទៅហើយ,
 បានប្រគល់ឱ្យហើយ, បានថ្វាយហើយ ។

បាទុកបត្តថាលកធមករកកាយពន្ធនអំសពន្ធនមណ្ណន នចុំ.

[បាទុក+បត្ត+ថាលក+ធមករក+កាយពន្ធន+អំសពន្ធន+មណ្ណន]

កិ. ប្រដាប់ដោយទ្រនាប់ជើង និងបាត្រនិងសៀននិងធមក្រកនិងវត្ថុ

ធន្តនិងអង្ស្យក (កាយធន្តន សំពត់សម្រាប់ចងនូវកាយ, អំសធន្តន សំពត់សម្រាប់ពាក់ព្វដីស្នា)

បាទុកមណ្ឌន នចុំ. [បាទុក+មណ្ឌន] កិ.ប្រដាប់នូវទ្រនាប់ជើង, កិ. ប្រដាប់ដោយទ្រនាប់ជើង ។

បាទុកមណ្ឌនានុយោគ ចុំ. [បាទុក+មណ្ឌន+អនុយោគ] ការប្រកប ពាមនូវកិ.ប្រដាប់ដោយទ្រនាប់ជើង ។

បាទោទក នចុំ. [បាទ+ខទក] ទឹកសម្រាប់លាងនូវជើង ។

បាទិ នចុំ. [បា+យុ] កិ.ផឹក; វិ. បិចិយកេភិ> បាទិ ។ ជាទិផឹក; វិ. បិចិ ឯភ្នាភិ> បាទិ ។ ជាគ្រឿងផឹក; វិ. បិចិ ឯកេនាភិ> បាទិ ។ ទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក; វិ. បាគត្ថន្តិ> បាទិ ។ . រោជនី នចុំ. ទឹកនិងរោជន, ទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក និងបាយគីបុគ្គលគប្បីស៊ី ។ . អាគារី នចុំ. ផ្ទះជាទិផឹក (រោង សុរា) ។

បាទិយ គុ. [បា+អនិយ] (ទឹក) គីបុគ្គលគប្បីផឹក; វិ. បាគត្ថន្តិ> បាទិយ ។ . យដិ ចុំ. ក្នុមសម្រាប់ដាក់នូវទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក, ក្នុមដ៏ពេញដោយទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក ។ . យដិបរិរោជនីយ. យដិ ចុំ. ក្នុមសម្រាប់ដាក់នូវទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹកនិងក្នុមសម្រាប់ ដាក់នូវទឹកគីបុគ្គលគប្បីប្រើប្រាស់, ក្នុមសម្រាប់ដាក់នូវទឹកគាន់ និងក្នុមសម្រាប់ដាក់នូវទឹកប្រើប្រាស់ ។ . វារកិ ចុំ. បំពង់សម្រាប់ ដាក់នូវទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក, ដបសម្រាប់ដាក់នូវ... ។

បាប នចុំ. ប្លុតុ. [ប+អប+អ] (អកុសល) ញាំងសត្វអោយដល់នូវទុក្ខមាន

ប

អបាយទុក្ខជាដើម (បាច,លាមក,អាក្រក់); វិ. សក្កេ អបាយា
ធិនុក្ខំ បាចេភិកិ> បាចំ ។

បាចក គុ. [បាច+ក] ជាបាច, ដ៏លាមក, អាក្រក់ ។

បាចកម្ម នថុ. [បាច+កម្ម] កម្មជាបាច, កម្មដ៏លាមក, កម្មដ៏អាក្រក់ ។

បាចកម្មី គុ. [បាចកម្ម+ឡ] អ្នកមានបាចកម្ម, អ្នកមានកម្មដ៏លាមក; វិ.
បាចំ កម្មំ> បាចកម្មំ, បាចកម្មំ យស្ស អភិកិ>
បាចកម្មី ។

បាចការី គុ. [បាច+ករ+ណី] អ្នកធ្វើនូវបាច; វិ. បាចំ ករោភិកិ>
បាចការី ។ អ្នកធ្វើនូវបាចដោយប្រក្រតី; វិ. បាចំ ករោភិ
សីលេនាភិ> បាចការី ។ អ្នកមានកិ.ធ្វើនូវបាចជាប្រក្រតី;
វិ. បាចំ កាកុំ សីលេមស្សាភិ> បាចការី ។

បាចគរហី គុ. [បាច+គរហ+ណី] អ្នកពិះដៀលនូវបុគ្គលបាច, -នូវ
បុគ្គលលាមក, -នូវបុគ្គលអាក្រក់; វិ. បាចំ គរហាភិកិ>
បាចគរហី ។ ចងវិគ្គហៈជា ៣ សាធនៈដូច «បាចការី»ក៏បាន ។

បាចជីវិត នថុ. [បាច+ជីវិត] ជីវិតដ៏លាមក, ការរស់នៅដ៏លាមក, ការ
រស់នៅដោយលាមក ។

បាចតវ គុ. [បាច+តវ] បាចជាង, លាមកជាង, អាក្រក់ជាង (បាច
វិសេស, លាមកវិសេស) ។

បាចធម្ម ថុ. ឬគុ. [បាច+ធម្ម] ធម៌ជាបាច, ធម៌លាមក, អ្នកមានធម៌ជា
បាច, អ្នកមានធម៌លាមក ។

បាបនិន្ទ គុ. [បាប+និន្ទ] និនទៅក្នុងបាប, បង្ហានទៅក្នុងបាប ។
និន្ទ<និ+មន+ណ, ម>ន, លុបណ ។

បាបភាវ ចុំ. [បាប+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកបាប, .ជាអ្នកលាមក ។

បាបមិត្ត ចុំ. ឬគុ. [បាប+មិត្ត] មិត្តជាបាប, មិត្តលាមក, អ្នកមានមិត្ត
លាមក ។ . សំសិគ្គ ចុំ. កិ.ច្រឡូកច្រឡំដោយបាបមិត្ត, កិ.ជាប់
ជំពាក់ដោយ...។ សំសិគ្គ<សំ+សជ+ណ ។

បាបយិម្ហា កិ. [ប+អប+ណយ+ម្ហា-អជ្ជ., ចុះឥ-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យដល់
ហើយ, .ឱ្យលុះហើយ ។

បាបរាសិ ចុំ. [បាប+រាសិ] គំនរនៃបាប, កងនៃបាប ។

បាបវគ្គវណ្ណនា ឥ. [បាបវគ្គ+វណ្ណ+យុ+អា-ឥ.] កថាជាគ្រឿងពណ៌នា
នូវបាបវគ្គ, កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវសេចក្តីនៃបាបវគ្គ; វិ. បាប-
ចក្កំ បាបចក្កស្ស ចា អក្កំ ចណ្ណកិ ឯកាយាកិ>
បាបចក្កចណ្ណនា ។

បាបរូបសមនិ នចុំ. [បាប+វិ+ឧប+សម+យុ] កិ.ចូលទៅរម្ងាប់
វិសេសនូវបាប, កិ.ចូលទៅរម្ងាប់នូវបាប; វិ. ចូបសមិយកេកិ>
ចូបសមនំ, បាបស្ស ចូបសមនំ> បាបចូបសមនំ ។

បាបសុបិនិ ចុំ. [បាប+សុបិន] សុបិនដ៏លាមក, កិ.យល់សប្តដ៏លាមក,
កិ.យល់សប្តអាក្រក់ ។

បាបិកិ គុ. [បាប+ណិក ឬឥក] លាមក, អាក្រក់, មានបាប, នាំមកនូវ
បាប ។

ប

បាបិច្ច គុ. [បាច+ឥច្ចា] អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏លាមក, អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាជាបាច; វិ. បាបា ឥច្ចា យេសំ កេ> បាបិច្ចា ។

បាបិធិ គុ. [ប+អប+ធិ, ចុះឥ.អា.] គឺ...ឱ្យដល់ហើយ; វិ. បាបិធិ. ភ្នាក់> បាបិកោ ។

បាបិម គុ. [បាច+ឥមន្ត] អ្នកមានបាច, អ្នកប្រាថ្នានូវបាច; វិ. បាបិ យស្ស អភ្នឹកិ> បាបិមា, បាបិ ឥច្ចកិកិ> បាបិមា ។

បាបិយ គុ. [បាច+ឥយ] បាចជាង, លាមកជាង, បាចដោយវិសេស, លាមកដោយវិសេស (អាក្រក់ជាង); វិ. ឥមេ បាបា អយមិមេសំ វិសេសេន បាបាភិ> បាបិយោ ។

បាបុណន្ត គុ. [ប+អប+ឧណា+អន្ត] កាលដល់, កាលលុះ ។

បាបុណន្តិ គិ. [ប+អប+ឧណា+អន្តិ.វ.] រមែងដល់, រមែងលុះ ។

បាបុណាតុ គិ. [ប+អប+ឧណា+តុ.ប.] ចូរដល់, ចូរលុះ ។

បាបុណិ គិ. [ប+អប+ឧណា+ល្យ.អដ្ឋ.] ដល់ហើយ, លុះហើយ, ទាន់ហើយ ។

បាបុណេ គិ. [ប+អប+ឧណា+ឯយ្យ.ស.] គប្បីដល់, គប្បីលុះ, គប្បីទាន់ ។

បាបុណេយ្យំ គិ. [ប+អប+ឧណា+ឯយ្យ.ស.] គប្បីដល់, ... ។

បាបេ អា.ឥ. [បាបា+សិ.វិ., យកស្រះអាណេបា+សិ>ឯ] ម្ចាស់ស្រីបាច, ម្ចាស់ស្រីលាមក ។

បាបេតិ កិ. [ប+អប+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យដល់,...។

បាបេតុំ អ. [ប+អប+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យដល់, កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យដល់ ។

បាបេត្វា [ប+អប+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដល់ហើយ ។

បាបេយ្យ កិ. [ប+អប+ណេ+ឈ្យ.ស.] គប្បីញ៉ាំង... ឱ្យដល់ ។

បាបេសិ កិ. [ប+អប+ណេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យដល់ហើយ ។

បាបេស្សតិ កិ. [ប+អប+ណេ+ស្សតិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យដល់ ។

បារិដ្ឋំ នប្បុ. [បឋម+អាភដ] ទ្រព្យដែលគេនាំមកហើយជាដំបូង (ទ្រព្យជាដើមទុន); វិ. **បឋមំ អាកកំ** > **បារិដ្ឋំ** ។ ទ្រព្យដែលបុគ្គលអ្នកប្រាថ្នានាំមក; វិ. **បក្កេន្តហិ អាករិយកេកិ** > **បារិដ្ឋំ** ។ អារិដ្ឋិ < អា+ភរ+ត, ត > ដ, លុបរ ។

បាមោក្ខី គុ. [បមុខ+ណ] អ្នកបិតនៅក្នុងភាវៈនៃខ្លួនជាប្រមុខ (ជាប្រធាន); វិ. **បមុខភាវេ កិដ្ឋកិកិ** > **បាមោក្ខា** ។

បាមោជ្ជំ នប្បុ. [បមុទិត+ណ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នករិករាយទូទៅ, ភាវៈនៃចិត្តរិករាយទូទៅ (សេចក្តីរិករាយទន់); វិ. **បមុទិតស្ស បុគ្គល.ស្ស ចិត្តស្ស តា ភាវេតា** > **បាមោជ្ជំ** ។ . ពហុល គុ. ច្រើនដោយសេចក្តីរិករាយទន់, ច្រើនដោយប្រាមោធិ ។

បាយមាស គុ. [បាយ+មាស] កាលឱ្យផឹក, កាលញ៉ាំង...ឱ្យផឹក ។

បាយាសបាដិ ឥ. [បាយាស+បាដិ] ភាជនៈនៃបាយបាយាស, ភាជនៈដាក់

បា

នូវបាយបាយាស, អាជនៈដ៏ពេញដោយបាយបាយាស ។

បាយាសបិណ្ណ ចុំ. [បាយាស+បិណ្ណ] ដុំនៃបាយបាយាស ។ បាយាស < បា+អស = បាយទាំងគឺបុគ្គលគប្បីផឹកទាំងគឺបុគ្គលគប្បីស៊ី (យក អានៃបា>អាយ+អស>បាយាស) ។

បាយាសិ កិ. [ច+អ ច្ចរា+យា+អ+ស្យ-អដ្ឋ. ចុះស-អា.] ទៅហើយ, ដើរ ទៅហើយ, ចរទៅហើយ ។

បាយីសុ កិ. [ច+អ+យា+អ+ខំ-អដ្ឋ.] ទៅហើយ, ដើរទៅហើយ (<បា+ណាយ+ខំ-អដ្ឋ.) ផឹកហើយ ។

បាយេតិ កិ. [បា+ណេ+តិ-វ., អានៃបា>អាយ] ផឹក, បៅ, ញ៉ាំង...ឱ្យ ផឹក, -ឱ្យបៅ ។

បាយេត្វា អ. [បា+ណេ+ត្វា, អានៃបា>អាយ] ញ៉ាំង...ឱ្យផឹកហើយ, -ឱ្យបៅហើយ ។

បាយេន្ត គុ. [បា+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យផឹក, -ឱ្យបៅ...។

បាយេហិ កិ. [បា+ណេ+ហិ-ច., អានៃបា>អាយ] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យផឹក, -ឱ្យបៅ ។

បារគិកិ គុ. [បារ+គិ] អ្នកដល់ហើយនូវត្រើយ, អ្នកមានត្រើយ ដល់ហើយ; វិ. បារំ ភកោ > បារភកោ ។ បារិ <បារ+អ = ត្រើយ, និព្វាន, ខាងនាយ ។

បារគវេសិ គុ. [បារ+គវេស+ណិ] អ្នកស្វែងរកនូវត្រើយ, អ្នកមានកិ. ស្វែងរកនូវត្រើយជាប្រក្រតិ; វិ. បារំ ភចេសកិ > បារភ

ចេសី, ធារំ គចេសិកុំ សីលមស្សាភិ > ធារគចេសី ។

ធារគាមី គុ. [ធារ+គម+ណី] អ្នកដល់នូវត្រើយ, អ្នកមានកិ.ដល់នូវ
ត្រើយជាប្រក្រតី ។

ធារត្ថិ គុ. [ធារ+គម+រ] អ្នកដល់នូវត្រើយ; វិ. **ធារំ គច្ឆកិកិ > ធារត្ថ ។**

ធារមី ឥ. [ធារ+ម] ភាវៈនៃពោធិសត្វដ៏ឧត្តម ឬអំពើនៃពោធិសត្វដ៏
ឧត្តម; វិ. **បរមស្ស ឧត្តមស្ស ពោធិសក្កស្ស ភាថា
កម្មំ ថា > ធារមី ។**

ធារាជិកាបត្តិអាបជ្ជន នប្ប. [ធារាជិក+អាបត្តិ+អាបជ្ជន] កិ.ត្រូវនូវ
អាបត្តិឈ្មោះធារាជិក ។

ធារាបាវ គុ. [ធារ+វា] ត្រើយនិងមិនមែនត្រើយ, ត្រើយតូចនិង
ត្រើយធំ ។

ធារាវតបាទសទិសបាទ គុ. [ធារាវត+បាទ+សទិស+បាទ] មានជើង
ប្រាកដស្មើដោយជើងនៃព្រាប; វិ. **ធារាវតកស្ស ធារា >
ធារាវតធារា, ធារាវតធារេហិ សទិសា ធារា
យេសំ ភានិ > ធារាវតធារាសទិសធារានិ ។** ប្រើជា
ធារាបតិ ក៏មាន ។

ធារិច្ឆត្តិក ប្ប. [ធារិច្ឆត្ត+ណក] ដើមធារិច្ឆត្តកៈ, ធារិច្ឆត្តកព្រឹក្ស, ដើមឈើ
តាំងនៅដូចជាគ្រូដោយជុំវិញ; វិ. **ធារិ សមន្តកោ ឆក្កំ ចិយ
ភិជ្ជកិកិ > ធារិច្ឆត្តកោ ។** - រុក្ខំ ប្ប. ដើមនៃធារិច្ឆត្តកៈ,
ធារិច្ឆត្តកព្រឹក្ស ។ - ក្បស្សម ប្ប. ផ្កានៃឈើឈ្មោះធារិច្ឆត្តកៈ ។

៣

បារិបូរិការិកា ឥ. [បារិបូរិការិ+កា] រាវៈនៃបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវកិ.ពេញ
ដ្បិញ, -នូវកិ.ពេញលេញ, រាវៈនៃបុគ្គលអ្នកធ្វើឱ្យបរិបូរ, -ឱ្យ
គ្រប់គ្រាន់; វិ. បរិបូរយកេ> បារិបូរិ ។ បារិបូរិ
ករោភិកិ> បារិបូរិការិ ។ បារិបូរិការិលោ ភាថោ>
បារិបូរិការិកា ។

បារិមតិរ នថុ. [បារិម+តិរ] ត្រើយ ឬ ឆ្នេរមានក្នុងទីខាងនាយ, ត្រើយ
ខាងនាយ ។ បារិម<បារ+ម = មានក្នុងទីខាងនាយ; វិ. បារម
ភមំ> បារិម (ភិរ) ។ បារិម ភិរ> បារិមភិរ ។ វាសិក
គុ. អ្នកនៅទៀបឆ្នេរខាងនាយ, អ្នកនៅនាត្រើយខាងនាយ
(វាសិក<វស+ណិ+ក.សកត) ។

បារិលេយ្យកិ អ.ន. ស្រុកឈ្មោះបារិលេយ្យកៈ ។ វនិសណ្ណ ថុ. ផងនៃ
ព្រៃឈ្មោះបារិលេយ្យកៈ ។ ហិតិ ថុ. ដីឈ្មោះបារិលេយ្យកៈ ។

បារិសុទ្ធិសិល នថុ. [បារិសុទ្ធិ+សិល] សិលគឺសេចក្តីបរិសុទ្ធិ; វិ. បរិសុ-
ឡ្យនំ> បារិសុទ្ធិ, បារិសុទ្ធិ ឯម សិលំ> បារិសុទ្ធិ-
សិលំ ។ បរិ+សុធរ+យ+យ>បរិសុទ្ធិ ។

បារិហារិយបក្ខ ថុ. [បារិហារិយ+បក្ខ] ប័ក្ខនៃបារិហារិយឧបោសថ, ប័ក្ខ
នៃឧបោសថដែលបុគ្គលគប្បីរក្សា, ប័ក្ខដែលបុគ្គលគប្បីនាំចង់នូវ
ធម៌ជាសត្រូវ (បារិហារិយប័ក្ខ) បារិហារិយ<បរិ+ហារ+ណ្យ+
ឥ.អា. ។

បារុតិចិរ នថុ. [បារុត+ចិរ] ចិរដែល...ដណ្តប់ហើយ, .ឃុំហើយ
(បារុតិ <ប+អា+រុច+ត, លុចប) = វិ. បារុចិយភ្នាក់>

បាវត្តិ ១

បាវត្តិ កិ. [ច+អា+វត+អ+តិ.វ.] ដណ្តប់, ឃ្នុំ, ទទួរ ។

បាវត្តិ ន. [ច+អា+វត+យ្យ] សម្រាប់ដណ្តប់, សម្រាប់ទទួរ, សម្រាប់
ឃ្នុំ; វិ. **បាវត្តិ ឯកោភិ** > **បាវត្តិ** ។ កម្ពុល ចុំ.
សំពត់កម្ពុលសម្រាប់ដណ្តប់ ។ បដិ ន. សំពត់ផ្ទាំងសម្រាប់
ដណ្តប់ ។ វត្តិ ន. សំពត់សម្រាប់ដណ្តប់ ។

បាវត្តិ គុ. [ច+អា+វត+អន្ត] កាលដណ្តប់, កាលឃ្នុំ, កាលទទួរ ។

បាវត្តិ គុ. [ច+អា+វត+មាន] កាលដណ្តប់, កាលឃ្នុំ ។

បាវត្តិ កិ. [ច+អា+វត+ព្វ, ចុះឥ.អា.] គឺ...គប្បីដណ្តប់ ។

បាវត្តិ អ. [ច+អា+វត+ព្វ+ឥ.អា.] ដណ្តប់ហើយ, ឃ្នុំហើយ, ទទួរ
ហើយ ។

បាវត្តិ ស្យាមិ កិ. [ច+អា+វត+អ+ស្យាមិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងដណ្តប់, ...។

បាវត្តិ កិ. [ច+អា+វត+ម.វ.] រក្សា, ចំពេញ, បាច ។

បាវត្តិ អ.ន. (ដើរ) ឈ្មោះបាវត្តិ ។

បាវត្តិ ន. [បាវត្តិ+អន្ត] ចន្លោះនៃព្រំដែន, រវាងនៃព្រំដែន ។

បាវត្តិ អ.ន. ឈ្មោះបាវត្តិ ។

បាវត្តិ គុ. [បាវត្តិ+សិ.វិ., ត្ត+សិ>អំ] កាលរក្សា, កាលចំពេញ ។

បាវត្តិ គុ. [បាវត្តិ+ត, ចុះឥ.អា.] គឺ...រក្សាហើយ ។ អ.ន.ឈ្មោះបាវត្តិ ។

បា

បាលិកទ្វក គិរិកណ្ឌិក ជយកុសុមាទិភេទ គុ. ផ្សេងដោយផ្កាមាន
ផ្ការលួសបាយ (ឬផ្កាចា) និងផ្កាអញ្ជីនខៀវ (ឬផ្កាកណ្ឌិកាភ្នំ) និងផ្កា
ច្បា (ឬផ្កាជយត្រីក្ស) ជាដើម ។ បទសមាស ។

បាវក ចុំ. [បុ+ណុ] (សភាវៈ) តែងជម្រះចំផ្កាញ (ភ្លើង); វិ. បុណ្យ-
ភិកិ> បាវកោ ។

បាវចន ឆចុំ. [បធាន+វចន] ពាក្យជាប្រធាន (ពុទ្ធវចន); វិ. បធាន
ចចនំ> បាវចនំ ។

បាវទិ កិ. [ប+អ+វទ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] បានពោលទូទៅហើយ, ពោលផ្គុន
ហើយ, ពោលបន្ថែមហើយ ។

បាវស្សិ កិ. [ប+វស្ស+អ+ល្អ-អជ្ជ., អនែប>អា] ស្រោចចុះហើយ, បង្ហូរ
ចុះហើយ, ធ្លាក់ចុះហើយ ។

បាវរិកាភម ចុំ. [បាវរិក+អាភម] អាភមឈ្មោះបាវរិកៈ ។

បាវិសិ កិ. [ប>បា+វិស+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ចូលទៅហើយ, ចូលមកហើយ ។

បាវេយ្យក គុ. [បាវ+ឈយ្យក] អ្នកនៅក្នុងក្រុងឈ្មោះបាវា ។

បាសក ចុំ. [បស+ណុ] (ប្រែថា បៀតបៀន, ពាល់ត្រូវ) បាសកា, កូន
បាសកា ។

បាស ចុំ. [បា+ស] អន្ទាក់ (វិ. បាសិ វភូតិ អថយថេតិ> បាសោ)
ម្យ៉ាងទៀត (បស+ណ = ប្រែថា ចង់, ទាក់) វិ. សក្កេ បសេតិ
ឯកេនាតិ> បាសោ ។ ដ្ឋានិ ឆចុំ. មីជាមីពាំងនៃអន្ទាក់,

មីជិតនៃអន្តរក្រ ១ . សីតិ ច.សំ. រយនៃអន្តរក្រ ១

បាសាណាមណិ ចុំ. [បាសាណា+មណិ] កែវមណីដែលកើតអំពីថ្ម, កែវមណីជាវិការៈនៃថ្ម ១

បាសាណាមយ គុ. [បាសាណា+មយ] ជាវិការៈនៃថ្ម, សម្រេចហើយដោយថ្ម, កើតហើយអំពីថ្ម (វិការៈតម្កិត, និច្ចន្តតម្កិត, និព្វត្តតម្កិត) ១

បាសាណាសម្ពុវ គុ. [បាសាណា+សម្ពុវ] មានថ្មជាដែនកើតព្រម; វិ. ធាសារណា សម្ពុវោ យស្ស កំ > ធាសារណាសម្ពុវ ១ បាសាណា < បស្ស+សន+អ, បស្ស> បា, ស> សា, ន> ណ = ប្រែថា ដល់នូវខាង; វិ. បស្សំ សនភិ ធាបេភិភិ > ធាសារណា ១

បាសាទិ ចុំ. [ប+សទ+ណ] ប្រទេសជាទីជ្រះថ្លានៃភ្នែកនិងចិត្ត (ប្រាសាទ); វិ. បស័ទ្ទិ នយនមនានិ អរោកភិ > ធាសារណា ១ . ក្រដី នចុំ. កំពូលនៃប្រាសាទ ១ . តិលិ នចុំ. ផ្នែកនៃប្រាសាទ ១ . បរិវេណិ នចុំ. បរិវេណនៃប្រាសាទ ១ . មហិនចុំ. កិ. បូជានូវប្រាសាទ, កិ. ឆ្លងនូវប្រាសាទ ១

បាសាទិក គុ. [បសាទ+ណិក] នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា; វិ. បសាទិ អាចហភិភិ > ធាសាទិកោ ១ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា; វិ. បសាទេន និយុកោ > ធាសាទិកោ ១ គួរដល់សេចក្តីជ្រះថ្លា; វិ. បសាទស្ស អរហភិភិ > ធាសាទិកោ ១ . តិវគុ. នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាជាង ១

បាហសិ កិ. [ប> បា+ហរ+អ+ន្យ. អដ្ឋ., ចុះស. អា.] ប្រហារហើយ ១

បា.បិ

បាហុនក ចុំ. [បាហុន+ណិក, លុចណ, ឥ>អ] អ្នកគួរដើម្បីទទួលនូវគ្រឿង
ចូជាដោយប្រការៈទាំងពួង (ភ្ញៀវ); វិ. សព្វប្បការេន
អាហាចនំ អរហត្តិកិ> បាហុនកោ ។ (បាហុន<ប+
អា+ហុ+យុ ឬប+ហុ+យុ, ប>បា) ។

បាហុនទាន នចុំ. [បាហុន+ទាន] ទានដែលចុក្កលតាក់តែងដោយ
សក្ការៈដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ញាតិនិងមិត្តដែលមកអំពីមិសត្វនិង
មិសធំ, ទានដែលចុក្កលគប្បីឱ្យដល់ភ្ញៀវ ។

បាហោសិ ភិ. [ប>បា+ហិ+អ+ន្យ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] បញ្ជូនទៅហើយ, ផ្ញើ
ទៅហើយ, បណ្តេញទៅហើយ ។

បិដ្ឋលកិបិល្លក ចុំ. [បិដ្ឋល+កិបិល្លក] ស្រមោចលឿងនិងស្រមោច
ក្រហម (អង្ក្រង) ។

បិដ្ឋល អ.ន. ឈ្មោះបិដ្ឋលៈ; គុ. លឿង, មានភ្នែកលឿង ។

បិច្ឆិល គុ. [បិច្ឆ+ឥល] រអិល, ឱ្យជាមិរអិល ។ ន. ដើមរកា ។

បិញ្ញា ចុំ. [បត+អ អនៃប>ឥ, ចុះនិគ្គហិតរា., លុចត] កន្ទុយ, កំប៉ោយ, ស្លាប;
វិ. **បកិកុមិច្ឆកិ យេន កំ>បិញ្ញំ** ។ (ប្រើជាបិញ្ញក៍មាន) ។

បិដក នចុំ. [បិដ+ណុ] ប្រែថា បញ្ចេញសំឡេង, ពោល, សម្តែង (ល្អី,
កញ្ជី, ច្រែង); វិ. **បិដិយកិ សទ្ធិយកិ កថិយកិ អកោ
ឯកេនាភិ> បិដកំ** ។

បិដ្ឋ គុ. [បិស ឬបិស+ត] (វត្ថុ) គឺ...កិនហើយ; វិ. **បិសិយក្កាភិ>
បិដ្ឋំ** ។ - **បិដ្ឋ** គុ. គឺខត្តិយធីតាទាំងឡាយកិនហើយៗ ។ **បិដ្ឋ** ន.

ខ្នង, ខាង, ខាងក្រោយ ។

បិដ្ឋិកច្ឆា ឥ. [ចិដ្ឋិ+កច្ឆា] ខាងក្រោយនៃក្បិន ឬ ជាយក្បិន, ជាយក្បិនពួ
ដីខាងក្រោយ, ជាយក្បិនមានក្នុងខាងក្រោយ ។ . **បិដ្ឋិ** ឥ. ប្រែថា
ខ្នងក៏បាន, កិច្ចា ឥ. ប្រែថា ក្បែរក ក៏បាន ។

បិដ្ឋិកោដ្ឋក នចុំ. [ចិដ្ឋិ+កោដ្ឋក] ខាងក្រោយនៃបន្ទប់, បន្ទប់មានក្នុង
ខាងក្រោយ ។

បិដ្ឋិបរិកម្ម នចុំ. [ចិដ្ឋិ+បរិកម្ម] បរិកម្មនូវខ្នង, កិ.ធ្វើជុំវិញនូវខ្នង

បិដ្ឋិបស្ស នចុំ. [ចិដ្ឋិ+បស្ស] ខាងនៃខ្នង ។

បិដ្ឋិបាសាណា ចុំ. [ចិដ្ឋិ+បាសាណា] ខ្នងនៃថ្ម, ថ្មមានខ្នង ។ . **សទិស**
គុ. ប្រាកដស្មើដោយខ្នងនៃថ្ម ។

បិដ្ឋិមជ្ឈ គុ. [ចិដ្ឋិ+មជ្ឈ] កណ្តាលនៃខ្នង, ពាក់កណ្តាលនៃខ្នង ។

បិដ្ឋិវិស ចុំ. រោងភ្លើង, រោងត្បាល់ភ្លើង ។

បិណ្ឌ ចុំ. [ចិណ្ឌ+អ] ប្រែថា ប្រមូល, ដុំ, ដុំនៃបាយ, ដុំនៃអាមិសៈ ។
. មត្តិ គុ. វត្ថុគ្រាន់តែចិណ្ឌៈ, -ដុំបាយ ។

បិណ្ឌក ចុំ. [ចិណ្ឌ+ណ្ឌ] ដុំនៃសាច់ស្នង, កម្លាំងស្នង, កម្លាំងជើង ។
ប្រែថា កំញាន ក៏បាន ។

បិណ្ឌចារិក គុ. [ចិណ្ឌ+ចរ+ណិ+ក.ស.] អ្នកមានកិ.ត្រាច់ទៅដើម្បី
បិណ្ឌៈ (ឬបិណ្ឌបាត) ជាប្រក្រតិ; វិ. បិណ្ឌាយ ចារិកុ សិលម.
សទ្ធាកិ > បិណ្ឌចារិ, បិណ្ឌចារិ ឯច > បិណ្ឌចារិកោ ។

បី

បើដាក់ វត្តត្រង់ សីល ត្រូវប្រែថា...ជាវត្ត ។ អ្នកត្រាច់ទៅដើម្បី
បិណ្ឌៈ (ឬបិណ្ឌបាត); វិ. បិណ្ឌាយ ចរភិកិ > បិណ្ឌចារិ,
សោ ងច > បិណ្ឌចារិកោ ។ - វត្ត នថុ. វត្តនៃភិក្ខុអ្នក... ។

បិណ្ឌបាត ថុ. [បិណ្ឌ+បត+ណ] កិ.ធ្លាក់ចុះនៃដុំអាមិសៈ (បិណ្ឌបាត); វិ.
អាមិសបិណ្ឌានំ បាភោកិ > បិណ្ឌបាតោ ។ កិ.ត្រាច់ទៅ
ដើម្បីបិណ្ឌៈ; វិ. បិណ្ឌាយ បាភោ > បិណ្ឌបាតោ ។
- កាល ថុ. កាលនៃបិណ្ឌបាត, កាលជាទីត្រាច់ទៅដើម្បីបិណ្ឌ-
បាត ។ - ប្បដិក្កន្តិ គុ. មានបិណ្ឌបាតត្រឡប់វិញហើយ, ត្រឡប់
មកអំពីបិណ្ឌបាត, ត្រឡប់មកអំពីកិ.ស្វែងរកនូវបិណ្ឌបាត ។
- បដិលាភិ ថុ. កិ.បានចំពោះនូវបិណ្ឌបាត ។ - បរិយេសន
នថុ. កិ.ស្វែងរកនូវ... ។ - វេលោ ឥ. វេលានៃ..., វេលាជាទីត្រាច់
ទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ។

បិណ្ឌបាតិកា គុ. [បិណ្ឌ+បត+ណិ+ក.ស.] អ្នកមានកិ.ត្រាច់ទៅដើម្បី
បិណ្ឌៈជាវត្ត; វិ. បិណ្ឌាយ បតិកុំ ចក្កមស្វាភិ > បិណ្ឌ-
បាតិ, បិណ្ឌបាតិ ងច > បិណ្ឌបាតិកោ ។ ន័យមួយទៀតៈ
(បិណ្ឌបាត+ណិក) អ្នកស្វែងរកនូវបិណ្ឌបាត ឬ អ្នកប្រព្រឹត្តនូវ
បិណ្ឌបាត; វិ. បិណ្ឌបាតំ គវេសភិកិ > បិណ្ឌបាតិកោ,
បិណ្ឌបាតំ ចរភិកិ ថា > បិណ្ឌបាតិកោ ។

បិណ្ឌិកា ឥ. ប្រែដូច បិណ្ឌ ។

បិណ្ឌិ ថុ. [បា+វិគុ] (បុរស) អ្នករក្សានូវកូន (បិណ្ឌ, ឪពុក); វិ. បុក្កំ
បាតិ រក្ខភិកិ > បិណ្ឌិ ។ - បុត្តិ ថុ. បិណ្ឌនិងបុត្រ ។

បីតាមហា ចុំ. [ចិត្ត+អាមហា] ចិត្តនៃចិត្ត, (តាមដីតា); វិ. **ចិត្តនោ**
ចិត្តា > **ចិត្តាមហោ** ។

បីតិបក្ខ ចុំ. [ចិត្ត+បក្ខ, ឧនៃតុ>ត] ចំណែកនៃចិត្ត, ពួកនៃចិត្ត ។

បីតុច្ឆា ឥ. [ចិត្ត+ច្ឆ+អា.ឥ.] បួនស្រីនៃចិត្ត; វិ. **ចិត្តនោ ភតិណ្ឌ** >
ចិត្តច្ឆា ។ . ធីតា ឥ. ធីតានៃបួនស្រីនៃចិត្ត ។ . បុត្ត កូននៃ
បួនស្រីនៃចិត្ត ។

បីតុបដ្ឋាន នចុំ. [ចិត្ត+ឧបដ្ឋាន] កិ.បម្រើនូវចិត្ត, ទីជាទីបម្រើនូវចិត្ត ។

បីតុវេធ នចុំ. [ចិត្ត+វេធ] កិ.សម្លាប់នូវចិត្ត, កិ.បៀតបៀននូវចិត្ត
(វេធ<ហន+ណ, ហន>វេធ = វិ.ហននំ>វេធ) ។

បីតុសេនេហា ចុំ. [ចិត្ត+សេនេហា] សេចក្តីស្នេហាក្នុងចិត្ត, សេចក្តី
ស្រឡាញ់ក្នុងចិត្ត, សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះចិត្ត ។

បីត្វា អ. [បា+ត្វា, អានៃបា>ត] ផឹកហើយ, ហុតហើយ ។

បីត្វាន អ. [បា+ត្វាន, អានៃបា>ត] ផឹកហើយ, ហុតហើយ ។

បីត្ត នចុំ. [អចិ+បា+ត, លុចអ] ប្រមាត់, (វិ. **អបិណយភិ** > **ចិត្ត**) ។

បីទហតិ កិ. [អចិ បូចិ+បា+អ+តិ.វ., លុចអនៃអចិ] បិទ, រាំង, ខ្ទប់ ។

បីទហន នចុំ. [អចិ+បា+យ, លុចអនៃអចិ] កិ.បិទ, កិ.រាំង; វិ.
បិណយភិ > **បិណយ** ។ . វេហា ឥ. វេហាជាទីបិទ (វិ.
បិណយភិ ឯត្តភិ > **បិណយ**) ។

បីទហន្ត គុ. [អចិ+បា+អន្ត, លុចអ] កាលបិទ, កំពុងបិទ ។

បី

បិទហាបេត្វា អ. [អចិ+ធា+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យបិទហើយ ។

បិទហាបេសិ កិ. [អចិ+ធា+ណាចេ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស-អា., លុចអ]
ញ៉ាំង...ឱ្យបិទហើយ ។

បិទហិត គុ. [អចិ+ធា+ត, ចុះស-អា., លុចអ] គឺ...បិទហើយ ។ . ទ្វារ-
វាតបាន គុ. មានទ្វារនិងបង្អួចបិទហើយ ។

បិទហិត្វា អ. [អចិ+ធា+ត្វា, លុចអ] បិទហើយ, រាំងហើយ ។

បិទហិ កិ. [អចិ+ធា+អ+ស័-អដ្ឋ.] បិទហើយ ។

បិធាន នចុំ. [អចិ+ធរ ឬ ធា+យ្យ, លុចអ] គ្រប, គម្រប (វិ. អបិធរភិ
អាតុណោភិកិ> បិធានំ) ។

បិធាយ អ. [អចិ+ធា+ត្វា, លុចអ] បិទហើយ ។

បិបាសា ឥ. [បា.បា+ស, អាណេបាអញ្ញាស>ឥ] សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីផឹក
(ការស្រែក, សេចក្តីស្រែក), វិ. បាភុំ ឥច្ឆា> បិបាសា ។

បិបាសិត គុ. [បិបាស+ឥ+ត] អ្នកប្រព្រឹត្តទៅដោយសេចក្តីស្រែក ។
បិបាសិត<បា.បា+ស+ត, ចុះស-អា. = ស្រែកហើយ ។

បិប្បលិ, លី ឥ. [វិ+ផល+ល្យ, វិ>ចិ] ដីថ្មី, ដើមល្បើប, (ចាត្រ) ។
- គុហា ឥ. គុហាគឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយដើមល្បើប, ឬដីថ្មី,
គុហាជិតដើមល្បើប ។

បិយ គុ. [ចិ+យ] ជាទីស្រឡាញ់; វិ. បិយេភិ កន្លំ> បិយោ ។
សេចក្តីស្រឡាញ់ វិ. បិយនំ សិលេហនំ> បិយោ ។ . កថា

៧. វាចាជាហេតុពោលជាទីស្រឡាញ់, វាចាជាហេតុពោលនាំមក
 នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ វាចាជាគ្រឿងពោល គឺបុគ្គលគប្បី
 ស្រឡាញ់; វិ. បិយភព្វាភិ > បិយា (កថា) ។ - ភ្នំហិ គុ.
 អ្នកកាន់យកនូវសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់, គឺបុគ្គលគប្បី
 ស្រឡាញ់ ។ - ញាតិ ចុំ. ញាតិជាទីស្រឡាញ់ ។ - តិវ គុ. ជាទី
 ស្រឡាញ់ជាង, ជាទីស្រឡាញ់វិសេស ។ - ទស្សី អ.ន. ព្រះតុទ្ធ
 ទ្រង់ព្រះនាមបិយទស្សី ។ - បុត្ត ចុំ. កូនជាទីស្រឡាញ់ ។
 - ភិរិយា ឥ. ភិរិយាជាទីស្រឡាញ់ ។ - វគ្គវណ្ណនា ឥ. កថាជា
 គ្រឿងពណ៌នានូវសេចក្តីនៃបិយវគ្គ ។ - វចន ឥ. ពាក្យជាទី
 ស្រឡាញ់, ពាក្យគឺបុគ្គលគប្បីស្រឡាញ់ ។ - សហាយក ចុំ. ឬ
 គុ. សម្លាញ់ជាទីស្រឡាញ់ ។ - សហាយកវណ្ណ ចុំ. វណ្ណៈ
 ឬភេទនៃបុគ្គលជាសម្លាញ់ជាទីស្រឡាញ់ ។ - សហាយិការវណ្ណ
 ចុំ. ភេទនៃស្ត្រីជាសម្លាញ់ជាទីស្រឡាញ់ ។

បិយាបាយ ចុំ. [បិយ+អបាយ] កិ.ទៅប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារជាទី
 ស្រឡាញ់, កិ.ទៅប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារគឺបុគ្គលគប្បីស្រឡាញ់។

បិយាបិយ ន. [បិយ+អបិយ] សេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីមិនស្រឡាញ់
 (អបិយ <ន+បិយ> អបិយ = វិ. ន បិយនំ > អ បិ.
 យោ) ។

បិយាយតិ កិ. [បិយ+អាយ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីស្រឡាញ់, ប្រព្រឹត្ត
 ស្រឡាញ់ ។

បិលន្នន ន.ចុំ. [បិលន្ន+យុ ឬ បិលធិ+យុ, ចុះនិ.អា.] កិ.ប្រដាប់, កិ.ពាក់

បី

តែង; ចិលនិយកេកិ> ចិលន្ទនំ ។ (គ្រឿងប្រដាប់, គ្រឿង
 ពាក់តែង); (វត្ថុ) សម្រាប់ប្រដាប់, ជាគ្រឿងប្រដាប់; វិ. ចិលន្ទ-
 ភិ ឯកេនាភិ> ចិលន្ទនំ ។ . កាល ចុំ. កាលជាទីប្រដាប់ ។
 . មុទិកា នចុំ. ចិញ្ចៀនជាគ្រឿងប្រដាប់, .សម្រាប់ពាក់ ។
 . វិកតិ ចុំ. វត្ថុជាគ្រឿងប្រដាប់គឺចុក្កលធ្វើឱ្យវិសេស, .ឱ្យច្នែក,
 កិ.ធ្វើឱ្យច្នែកនៃវត្ថុជាគ្រឿងប្រដាប់, គ្រឿងប្រដាប់ដីច្នែក ។

ចិលន្ទយិសុ កិ. [ចិលន្ទ+ណយ+ឱ.អដ្ឋ., ឬចិលធិ+ណយ+ឱ.អដ្ឋ.ចុះនិ.
 អ.] ប្រដាប់ហើយ, ពាក់ហើយ ។

ចិលន្ទិ កិ. [ចិលន្ទ+អ+ល្យ.អដ្ឋ.] ប្រដាប់ហើយ, ពាក់តែងហើយ ។

ចិលន្ទតុំ អ. [ចិលន្ទ+តុំ+ឥ.អ.] ដើម្បីប្រដាប់, ...។

ចិលន្ទត្វា អ. [ចិលន្ទ+ត្វា+ឥ.អ.] ប្រដាប់ហើយ...។

ចិលន្ទិស្សាមិ កិ. [ចិលន្ទ+អ+ស្សាមិ.ភ.+ឥ.អ.] នឹងប្រដាប់, និង
 ពាក់ ។

ចិលន្ទេយ្យាថ កិ. [ចិលន្ទ+អ+ឯយ្យាថ.ស.] គប្បីប្រដាប់,...។

ចិលិន្ទវច្ឆ អ.ន. ឈ្មោះចិលិន្ទវច្ឆៈ ។ . ត្ថេរវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃព្រះថេរៈ
 ឈ្មោះ...។

ចិលោតិក គុ. សំពត់ចាស់, កំណាត់សំពត់ ។ . ខណ្ឌិនិវត្ថ គុ. អ្នក
 ស្លៀកនូវបំណែកនៃសំពត់ចាស់, អ្នកស្លៀកនូវកំណាត់នៃសំពត់ ។
 . ត្ថេរវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃព្រះថេរៈឈ្មោះចិលោតិកៈ ។

បិវន្ត ឥ. [បា+យ, បា>ចិវ] កិ.ផឹក; វិ. បិយភេតិ> បិចនំ ។
អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.ផឹក ។ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ
កិ.ផឹក, ភាវៈគឺកិ.ផឹក ។

បិវតិ កិ. [បា+អ+តិ.វ., បា>ចិវ] ផឹក, ហុត ។

បិវន្ត គុ. [បា+អ+អន្ត] កាលផឹក, កំពុងផឹក ។

បិវសិ កិ. [បា+អ+សិ.វ.] ផឹក, រមែងផឹក ។

បិវិ គុ. [ចិវន្ត+សិ.វ., ន្ត+សិ>អំ] កាលផឹក, កំពុងផឹក ។

បិវាមិ កិ. [បា+អ+មិ.វ.] ផឹក, រមែងផឹក ។

បិវិ កិ. [បា+អ+ល្យ-អជ្ជ.] ផឹកហើយ ។

បិវិតុកាម គុ. [បិវិតុំ+កម+ណ] ប្រាថ្នាដើម្បីផឹក, ចង់ដើម្បីផឹក; វិ.
បិវិតុំ ភាវេតិកិ> បិវិតុភាវេ ។

បិវិត្វា អ. [បា+ត្វា+ឥ.អា.] ផឹកហើយ ។

បិវិស្សាម កិ. [បា+អ+ស្សាម.ភ.+ឥ.អា.] នឹងផឹក ។

បិវិសុ កិ. [បា+អ+ខំ.អជ្ជ.] ផឹកហើយ ។

បិវេយ្យំ កិ. [បា+អ+ឯយ្យំ-ស.] គប្បីផឹក ។

បិសុណា ឥ. [បិស+ឧន, ន>ណ+អា.ឥ.] (វាចា) ធ្វើនូវភាពនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់ឱ្យស្នូន្យ (វាចាជាហេតុញ្ចុះញង់); វិ. បិយភាចំ សុស្សំ
ភវេតិកិ> បិសុណា ។

បី-បី

បីហយន្ត គុ. [ចិហ+ណយ+អន្ត] កាលស្រឡាញ់, កាលចង់, កាលចង់
បាន, ប្រាថ្នា ។

បីហយន្តិ កិ. [ចិហ+ណយ+អន្តិ.វ.] ស្រឡាញ់, ចង់, ចង់បាន,
ប្រាថ្នា ។

បីហយំ គុ. [ចិហយន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ>អំ] កាលស្រឡាញ់... ។

បីហិត គុ. [អចិ ឬចិ+ធា+ត, លុចអ, ធ>ហ, អាណៃធា>ត] គឺ...បិទហើយ,
រាំងហើយ, ខ្ទប់ហើយ ។ . ត្តិ ព្រោះភាវៈនៃ... នោះជារបស់
គឺ...បិទហើយ ។ . ទ្វារ គុ. មានទ្វារបិទហើយ ។

បីហិតាបាយទ្វារ គុ. [ចិហិត+អបាយ+ទ្វារ] មានទ្វារនៃអបាយបិទ
ហើយ; វិ. អបាយស្ស ទ្វារានិ> អបាយទ្វារានិ,
បិហិតានិ អបាយទ្វារានិ យេន សោ> បិហិតា
បាយទ្វារោ ។

បីហេតិ កិ. [ចិហ+ណេ+តិ.វ.] ស្រឡាញ់, ចង់, ចង់បាន, ប្រាថ្នា ។

បីឡក ឆ. [ចិឡ+ណុ] ប្រែថា បៀតបៀន (រលកកែវ, រោគរលក
កែវ,) ប្រើជា បីឡក ក៏មាន ។

បីវ, បីវក ឆបុំ. (អាសនៈសម្រាប់អង្គុយ) តាំង ។

បីវសប្បិ បុំ. [ចិវ+សប្ប+ណិ] (បុរស) ទៅដោយតាំង (បុរសខ្លិន,
មនុស្សខ្លិន); វិ. បីវេន សប្បកិ តប្បកិ> បីវសប្បិ ។

បីណិតិន្ទិយ គុ. [ចិណិត+ឥន្ទិយ] មានឥន្ទិយពេញលេញ, មាន

ពន្ធិយស្រស់បស់, មានពន្ធិយឆ្អែតហើយ (បីណិត<ចំណ+
ព.អា.+ត) ។

បីតិ គុ. [បី ប្រា+ត] គឺ...ផឹកហើយ, លឿង (ចុះកសកត្តៈ>បីតក) ។
- ត្តា ព្រោះភាវៈនៃ...ជារបស់គឺ...ផឹកហើយ ។ - សុរា ឥ. សុរា
ដែល...ផឹកហើយ ។

បីតិ ឥ. [បី ប្រា+តិ] ធម្មជាតិញ៉ាំងកាយនិងចិត្តឱ្យឆ្អែត, ឱ្យចម្រើន,
(ឱ្យត្រេកអរ); វិ. កាយចក្កំ ចិនយភិ កប្បេភិ ចា
ចខ្សេភិភិ> ចភិ ។ ប្បាមោជ្ជវឌ្ឍន នប្បុ. កិ.ញ៉ាំង
បីតិនិងបាមោជ្ជៈឱ្យចម្រើន, កិ.ញ៉ាំងបីតិនិងសេចក្តីត្រេកអរទូទៅ
ឱ្យចម្រើន, កិ.ញ៉ាំងសេចក្តីឆ្អែតចិត្តនិងសេចក្តីរីករាយឱ្យចំរើន ។
- ភិក្ខុ គុ. មានបីតិជាភក្សា, មានបីតិជាចំណី ។ - វេតិ ប្បុ.
កម្លាំងនៃបីតិ, សម្មះនៃបីតិ ។ - សុខ នប្បុ. សុខដែលកើតអំពី
បីតិ, សុខកើតឡើងដោយអំណាចនៃបីតិ ។ - សោមនស្ស-
ជាតិ គុ. មានបីតិនិងសោមនស្សកើតហើយ ។

បីឡាន នប្បុ. [បីឡ+យ] កិ.បៀតបៀន, កិ.រឹបជាន់, កិ.គាប; វិ.
ចិឡិយភេភិ> ចិឡនំ ។ - កិច្ច នប្បុ. កិច្ចដោយកិ.បៀត
បៀន, ដោយកិ.រឹបជាន់, ដោយកិ.គាប ។

បីឡាបេសុំ កិ. [បីឡ+ណាបេ+ខំ.អដ្ឋ.] ញ៉ាំង...ឱ្យបៀតបៀនហើយ,
ឱ្យគាបហើយ ។

បីឡិត គុ. [បីឡ+ត+ឥ.អា.] គឺ...បៀតបៀនហើយ, គាបហើយ ។

បី-បី-បុ

បីឡិយមាន គុ. [បីឡ+យ+មាន, ចុះ៧.អា.] គឺ...កាលបៀតបៀន,
. កាលគាប ។

បីឡតិ កិ. [បីឡ+អ+តិ.វ.] បៀតបៀន, គាប, រឹបជាន់ ។

បីឡេត្វា អ. [បីឡ+អ+ត្វា] បៀតបៀនហើយ, គាបហើយ ។

បីឡេយ្យ កិ. [បីឡ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីបៀតបៀន, គប្បីគាប,
គប្បីរឹបជាន់ ។

បីសាបេត្វា អ. [បីស+ណាបេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យកិនហើយ ។

បីសិស្សតិ កិ. [បីស+អ+ស្សតិ.ក.+ឥ.អា.] នឹងកិន ។

បុក្កសី ថុំ. [បុ+កុស+អ] អ្នកនាំចោល ឬ អ្នកចាក់ចោលនូវករិស (អ្នក
ចោលនូវសំរាម); វិ. បុក្កិ ករិសំ, កំ កុលេកិ អបនេ.
កិកិ> បុក្កសោ ។

បុក្កសាតិ អ.ន. ឈ្មោះបុក្កសាតិ ។

បុគ្គល ថុំ. [បូតិ+គល+អ. លុបតិ, គ>ត្ត, ឧនៃបូ>ឧ] អ្នកស៊ីនូវអាហារគឺ
គ្រឿងស្អុយ; វិ. បូតិសខ្លាក់ អាហារំ គលតិ អនតិកិ>
បុគ្គលោ ។ ម្យ៉ាងទៀត (ប៉ូ+គម+ក្វិ, លុបនិ.អា, លុបទីបំផុត
ធាតុ, លុបក្វិ, ចុះនិ.អា., ផ្កាស់និ.អា>ល) អ្នកទៅកាន់នរក: វិ. ប៉ូ
និរយំ តប្បកិកិ> បុគ្គលោ ។ . សប្បាយ នថុំ.
សប្បាយដោយ បុគ្គល, មានបុគ្គលជាមីសប្បាយ ។

បុគ្គលាធិដ្ឋាន គុ. [បុគ្គល+អធិដ្ឋាន] មានបុគ្គលជាមីតាំង ។

ប៊ូថ្ម កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ហិ.ច., លុចហិ] ច្វរសួរ, ច្វរសាកសួរ ។

ប៊ូថ្មថ្ម កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ថ្ម.ច.] ច្វរសួរ, ច្វរសាកសួរ ។

ប៊ូថ្មនិ គុ. [ប៊ូថ្ម+អន្ត] កាលសួរ, កំពុងសួរ ។

ប៊ូថ្មនិ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+អន្តិ.វ.] សួរ, រមែងសួរ ។

ប៊ូថ្មស្ស៊ូ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ស្ស៊ូ.ច.] ច្វរសួរ, ច្វរសាកសួរ ។

ប៊ូថ្មាមិ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+មិ.វ. ឬស្សាមិ.ភ.] សួរ, នឹងសួរ ។

ប៊ូថ្មាវិសជ្ជនិ នប្បំ. [ប៊ូថ្មា+វិសជ្ជន] កិ.សួរនិងកិ.ឆ្លើយ, ប៊ូថ្មានិងវិសជ្ជនា (ប៊ូថ្មា<ប៊ូថ្ម+អ+អា.ផ. = កិ.សួរ; វិ. ប៊ូថ្មនំ> ប៊ូថ្មា ។

ប៊ូថ្មិតិ គុ. [ប៊ូថ្ម+ត+ផ.អា.] គឺ...សួរហើយ ។ . កាល ប្បំ. កាលនៃ...ដែល...សួរហើយ ។ . បញ្ញា ផ. បញ្ញា ឬ ប្រស្នាដែល...សួរហើយ ។ . ប៊ូថ្មិតិ គុ. ដែល...សួរហើយៗ ។ . ប៊ូថ្ម គុ. ដែល...ធ្លាប់សួរហើយ ។

ប៊ូថ្មិយមាន គុ. [ប៊ូថ្ម+ផ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលសួរ ។

ប៊ូថ្មិស្ស៊ូតិ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ស្ស៊ូតិ.ភ., ចុះផ.អា.] នឹងសួរ, នឹងសាកសួរ ។

ប៊ូថ្មិស្ស៊ូ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ឱ.អជ្ជ.] សួរហើយ ។

ប៊ូថ្ម្មេយ្យំ កិ. [ប៊ូថ្ម+អ+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីសួរ

ប៊ូថ្ម្មានិ នប្បំ. [ប៊ូថ្ម្ម+យ្យ] កិ.ជួត, ការជួត; វិ. ប៊ូថ្ម្មិយកេកិ> ប៊ូថ្ម្មានំ ។ . ត្រាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.ជួត ។

បុ

បុណ្ណិ កិ. [បុណ្ណ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ជួតហើយ ។

បុណ្ណិតា អ. [បុណ្ណ+តា+ត.អា.] ជួតហើយ ។

បុណ្ណ នចំ. [បុ+ណ្យ, ណ្យ>ញ>ញ] (ធម្មជាត) ជម្រះនូវសន្តានរបស់ខ្លួន, សម្អាតនូវសន្តានរបស់ខ្លួន (បុណ្យ); វិ. អក្ខសន្តានំ បុណ្ណាភិ សោធនភិក្ខុ > បុណ្ណ ។ - កិម្មី នចំ. កម្មតិបុណ្យ ។ - កិរណ នចំ. កិរិយាធ្វើនូវបុណ្យ ។ - កិរិយាវត្ថុ នចំ. វត្ថុជាមីតាំងនៃ កិរិយាធ្វើនូវបុណ្យ ។ - កិរិយា ចំ. កិរិយាអស់ទៅនៃបុណ្យ ។ - កើត្តិភូតិ គុ. ជាខេត្តនៃបុណ្យ, ជាស្រែនៃបុណ្យ, ឬជាស្រែនៃ បុណ្យកើតហើយ ។ - តើជំ ចំ. តេជះនៃបុណ្យ ។ - អតិកិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីត្រូវការដោយបុណ្យ, អ្នកមានប្រយោជន៍ដោយ បុណ្យ; វិ. បុណ្ណោន អភោ > បុណ្ណោ ។ បុណ្ណោ យស្ស អភិក្ខុ > បុណ្ណិក្ខុ, សោ ឯច > បុណ្ណិក្ខោ ។ - បាបប្បហិន គុ. មានបុណ្យនិងបាបលះបង់ហើយ; វិ. បុណ្ណ- បាបំ បហំនំ យេន សោ > បុណ្ណបាបប្បហំនោ ។ - បៃកិ ចំ. អ្នកសម្លឹងយកនូវបុណ្យ, អ្នកប្រាថ្នានូវបុណ្យ; វិ. បុណ្ណំ បេភុក្ខិក្ខុ > បុណ្ណបេភោ ។ - ភាគិ ចំ. ចំណែកនៃ បុណ្យ ។ - ភាគិ គុ. អ្នកមានចំណែកនៃបុណ្យ; វិ. បុណ្ណស្ស ភាគោ > បុណ្ណភាគោ ។ បុណ្ណភាគោ យស្ស អភិក្ខុ > បុណ្ណភាគី ។

បុណ្ណវតិ គុ. [បុណ្ណ+វត្ថុ] អ្នកមានបុណ្យ; វិ. បុណ្ណំ យស្សា អភិក្ខុ > បុណ្ណវតិ ។

បុញ្ញវន្ត គុ. [បុញ្ញ+វន្ត] អ្នកមានបុណ្យ; វិ. បុញ្ញំ យេសមភ័ក្តិ> បុញ្ញវន្តា ។

បុញ្ញវា គុ. [បុញ្ញ+វន្ត] អ្នកមានបុណ្យ; វិ. បុញ្ញំ យស្ស អភ័ក្តិ> បុញ្ញវា ។

បុដ្ឋ ចុំ. [បុដ្ឋ+អ] កញ្ចប់, សំបុក, ជំនួក, ផ្នក ។

បុដ្ឋ គុ. ឬកិ. [បុដ្ឋ+ត] គឺ...សួរហើយ; វិ. បុដ្ឋិយិក្កាភិ> បុដ្ឋោ ។
- កាល ចុំ. កាលនៃ...គឺ...សួរហើយ; ។ - បុដ្ឋញ្ញា ឆ. បញ្ញា ដែល...សួរហើយ ។

បុដ្ឋ គុ. ឬកិ. [បុស+ត] គឺ...ចិញ្ចឹមហើយ; វិ. បុសិយិក្កាភិ> បុដ្ឋោ ។

បុណ្ណិវិក ឆ. ល្អកស, ស្វាយស ។

បុណ្ណិក អ.ន. ឈ្មោះបុណ្ណកៈ ។

បុណ្ណ គុ. [បុរ+ត] ពេញ, ពេញហើយ; វិ. បុរេភិក្តិ> បុណ្ណា បុរេភិ វា> បុណ្ណា ។ - កាល ចុំ. កាលនៃ...ពេញ ហើយ ។ - យដ្ឋ ចុំ. ក្នុងពេញហើយ, ក្នុងដ្ឋពេញ ។ - ចន្ទ ចុំ. ព្រះចន្ទពេញហើយ, ព្រះចន្ទពេញវង់ ។ - ចន្ទមុខ គុ. មានមុខដូច ជាព្រះចន្ទដ្ឋពេញ ឬមានមុខដូចជាព្រះចន្ទពេញវង់ ។ - ទាសិវត្ថ ឆ. រឿងទាសិឈ្មោះបុណ្ណា ។

បុណ្ណម ចុំ. ឬគុ. [បុណ្ណ+ម] ព្រះចន្ទដ្ឋពេញ, ព្រះចន្ទពេញវង់; វិ. បុណ្ណា មា> បុណ្ណមា ។ តិថិ មានព្រះចន្ទពេញវង់; វិ.

បុ

សេចក្តីត្រេកអរក្នុងកូនស្រីនិងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងទ្រព្យនិងសេចក្តី
 ត្រេកអរក្នុងស្រ្តី និងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតន្ត្រី មានកិ.វា និងកិ.
 ច្រៀង និងកិ.ប្រគំជាដើម, ប្រភេទនៃសេចក្តីត្រេកអរមាន... ។
 . រូប នថុ. រូបនៃកូន ។ . លាភាទិ (លាភ) មានលាភគឺកូនជា
 ដើម ។ . វិយោគទុក្ខិត គុ. អ្នកដល់ហើយនូវទុក្ខព្រោះកិ.ព្រាត់
 ប្រាសចាកកូន (វិយោគ<វិ+យុជ+ណ, ជ>ត = កិ.ព្រាត់ប្រាស;
 វិ. ចិយុជនំ> ចិយោនោ, ចិយុញ្ជិយនេ ចា> ចិយោ
 នោ; ទុក្ខិត<ទុក្ខ+ត+ត ឬតត = អ្នកដល់ហើយនូវទុក្ខ; វិ.
 ទុក្ខំ គំកោតិ> ទុក្ខិកោ) ។ . វិយោគទុក្ខ នថុ. ទុក្ខព្រោះ
 កិ.ព្រាត់ប្រាសចាកកូន ។ . វិយោគ ថុ. កិ.ព្រាត់ប្រាសចាកកូន ។
 . សទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយកូន, ប្រហែលដោយកូន ។
 . សិនេហិ ថុ. សេចក្តីស្នេហាក្នុងកូន, សេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងកូន។
 . សោកិ ថុ. សេចក្តីសោកព្រោះកូន ។ . សោកាភិភូត គុ.
 គឺសេចក្តីសោកព្រោះកូនគ្របសង្កត់ហើយ ។

បុថុ គុ. ច្រើន, ក្រាស់ ។

បុថុកកាល ថុ. [បុថុក+កាល] កាលនៃស្រូវជាអំបុក (បុថុក<បុថ+
 ឧក = ប្រែថា ពិស្តារ, ក្រាស់, ផ្សាយទៅ, រីកចេញទៅ; វិ.
 បុថុតិ បត្តរតិ អក្កនោ ពាលភាវន្តិ> បុថុកោ) ។

បុថុកិត្តិ គុ. [បុថុក+អត្ត] មានដំលើសពីបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលនៃស្រូវ
 ជាអំបុក; វិ. បុថុកកាលេ ទាគតំ អត្តំ (ទានំ)>
 បុថុកតំ ។

បុ

បុថុជ្ជន ចុំ. [បុថុ+ជន+អ] (បុគ្គល) អ្នកញ៉ាំងកិលេសដ៏ក្រាស់ឱ្យ
កើត; វិ. **បុថុ កិលេសេ ជនេភិកិ** > **បុថុជ្ជនោ** ។ . កាល-
កិរិយា ឥ. កាលកិរិយានៃបុថុជ្ជន, កិ.ធ្វើនូវកាលៈជាបច្ចុប្បន្ន
បុថុជ្ជន ។ . ភិក្ខុ ចុំ. ភិក្ខុជាបុថុជ្ជន ។

បុថុភូត គុ. [បុថុ+ភូត] ច្រើន, ដ៏ច្រើន ឬ ដ៏ច្រើនកើតហើយ, កើត
ច្រើនហើយ, ដ៏ក្រាស់, ដ៏ក្រាស់កើតហើយ ។

បុនទិវស ចុំ. [បុន+ទិវស] ថ្ងៃទៀត, ថ្ងៃព្រឹក, ថ្ងៃស្អែក ។ . ត្វាយ
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ថ្ងៃព្រឹកទៀត ។

បុនប្បុនំ និ. រឿយៗ, ញយៗ , ទៀតៗ ដដែលៗ ។

បុនព្វវ ចុំ. [បុន+ពវ] រាជថ្មី, រាជម្តងទៀត ។

បុនេតិ កិ. [បុន+ត+អ+តិ.វ.] មកទៀត, មកម្តងទៀត, ត្រឡប់មក ។

បុប្ផ នចុំ. [បុប្ផ+អ] (ធម្មជាត) រីក(ផ្កា); **បុប្ផភិកិ** > **បុប្ផំ** ។ . គន្ធិ ចុំ.
ក្តិនៃផ្កា, ក្តិនអំពីផ្កា ។ . គន្ធាទិ គុ. វត្ថុមានផ្កានិងវត្ថុមានក្តិនជា
ដើម, វត្ថុ មានផ្កានិងគ្រឿងក្រអូបជាដើម ។ . គុំឡ ចុំ. សំណុំនៃ
ផ្កា, ផ្លូងនៃផ្កា ។ . ប្តូត្តិ នចុំ. គម្រោងការនៃផ្កា, គម្រោងដែលបុគ្គល
ធ្វើដោយផ្កា ។ . ទាម នចុំ. កម្រងនៃផ្កា, ផ្លូងនៃផ្កា ។ . ទាម-
វាសចុណ្ឌធូបាទិសក្ការ ចុំ. សក្ការៈមានផ្លូងនៃផ្កានិងលំអិត
ជាគ្រឿងអប់និងធ្លុបជាដើម ។ . បដិ នចុំ. ផែននៃផ្កា, ផ្កាំងនៃផ្កា
(ផ្កាំងសំពត់ជាវិការនៃផ្កា) ។ . បិលន្ននដ្ឋាន នចុំ. ទីជាទីប្រដាប់
ដោយផ្កា, នូវផ្កា ។ . បូជា ឥ. កិ.បូជាដោយផ្កា ។ . ផល-

បុ

បល្លវាទិបាតន នចំ. កិ.ញ៉ាំងវត្តមានផ្កានិងផ្លែនិងស្លឹកជាដើម
 ឱ្យធ្លាក់ចុះ ។ . ផលសម្បន្ន គុ. ដល់ព្រមហើយដោយផ្កា
 និងផ្លែ, មានផ្កានិងផ្លែដល់ព្រមហើយ, បរិច្ចណិដោយផ្កានិងផ្លែ ។
 . អាសន នចំ. អាសនៈជាវិការៈនៃផ្កា ។ . មុដ្ឋិ នចំ. ក្តាប់នៃផ្កា,
 ផ្កាមួយក្តាប់ ។ . មុដ្ឋិមត្តិ គុ. វត្ថុត្រឹមតែផ្កាមួយក្តាប់, វត្ថុត្រឹម
 តែក្តាប់នៃផ្កា ។ . មូល គុ. ជាតម្លៃនៃផ្កា ។ . រាសិគហណ
 នចំ. កិ.កាន់យកនូវបុប្ផរាសិស័ព្ទ, បុប្ផរាសិស័ព្ទ ។ . រាសិ ចុំ. គំនរ
 នៃផ្កា ។ . វគ្គវណ្ណនា ឥ. កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវបុប្ផវត្ថុ ។
 . វស្ស នចំ. ភ្លៀងជាវិការៈនៃផ្កា ។ . វស្សវស្សន នចំ.
 កិ.ធ្លាក់ចុះនៃភ្លៀងជាវិការៈនៃផ្កា, កិ.ចង្កូរចុះនូវភ្លៀងគឺផ្កា ។
 . វាហន អ.ន សេះឈ្មោះបុប្ផវាហនៈ ។

បុប្ផកាល ចុំ. [បុប្ផ+កាល] កាលជាទឹក, កាលនៃកិ.វិក ។

បុប្ផរាម ចុំ. [បុប្ផ+រាម] ច្បារនៃផ្កា, សួននៃផ្កា ។ . សទិស គុ.
 ប្រាកដស្មើដោយសួននៃផ្កា ។

បុប្ផសនានុមោទន, -នា នចំ., ឥ. [បុប្ផ+អាសន+អនុមោទនា] (ធម្ម-
 កថា) ជាគ្រឿងរិករាយតាមនូវអាសនៈជាវិការៈនៃផ្កា, អនុមោទនា
 ចំពោះអាសនៈជាវិការៈនៃផ្កា ។

បុប្ផិ គុ. ឬកិ. [បុប្ផ+ត, ចុះឥ.រា.] ដែលរិកហើយ, ដែលផ្កាហើយ ។
 . បុប្ផ នចំ. ផ្កាដែលរិកហើយ ។

បុប្ផបគផលបគរុក្ខិ ចុំ. [បុប្ផបគ+ផលបគ+រុក្ខ] ឈើដែលចូលទៅ
 ដល់នូវផ្កាទាំងចូលទៅដល់នូវផ្លែ (បុប្ផ+ឧប+គម+ក្ខិ>បុប្ផបគ =

បុ

១. បុប្ផ ឧបត្ថប្បកិកិ > បុប្ផុតោ) ។ ឈើដែលកាន់នូវ
ផ្កានិង... ។

បុព្វ គុ. [បុព្វ+អ] មុន, កាលមុន, ពីមុន, ខាងដើម, កាលដើម (ន.
ខ្លះ) ។ - កិម្មី នប្បុ. កម្មក្នុងកាលមុន, កម្មមានក្នុងកាលមុន ។ -
អក្ខរិ នប្បុ. អក្ខរៈខាងដើម ។ - ង្គម គុ. ផល់មុន, ជាធម៌ផល់
មុន ។ - ចរិតិ នប្បុ. កិ. ប្រព្រឹត្តិក្នុងកាលមុន, កម្មដែល...ប្រព្រឹត្ត
ហើយក្នុងកាលមុន ។ - ចរិយា គ. ចរិយាក្នុងកាលមុន, កិ.
ប្រព្រឹត្តិក្នុងកាលមុន ។ - ដ្ឋានិ នប្បុ. ឋានៈជាខាងដើម, ហេតុជាមី
តាំងក្នុងកាលមុន, ហេតុដើម ។

បុព្វណ្ណាបរណាកេតិ នប្បុ. [បុព្វណ្ណ+អបរណ្ណ+ខេត្ត] រំស្រៃ ឬចំការ
នៃបុព្វណ្ណជាតនិងអបរណ្ណជាត, ខេត្តនៃពូជគីបុ.គប្បីស៊ីក្នុងកាល
ខាងដើមនិងពូជគីបុ.គប្បីស៊ីក្នុងកាលខាងក្រោយ (បុព្វណ្ណ<បុព្វ
+អស+ត = ១. បុព្វ អសិកព្វន្តិ > បុព្វណ្ណ) ។ បាលីនេះ
ប្រើជាបុព្វន្តាបរន្តក៏មាន ។

បុព្វណ្ណាបរណាទិ គុ. [បុព្វណ្ណាបរណ្ណ+អាទិ] វត្តមានបុព្វណ្ណជាតនិង
អបរណ្ណជាតជាដើម ។

បុព្វណ្ណ ប្បុ. [បុព្វ+អហ] កាលជាខាងដើមនៃថ្ងៃ, វេលាព្រឹក; ១.
អហស្ស បុព្វោ > បុព្វណ្ណា ។ - សម័យ ប្បុ. បុព្វណ្ណ
សម័យ, សម័យជាខាងដើមនៃថ្ងៃ, សម័យព្រឹក ។

បុព្វភាគ ប្បុ. [បុព្វ+ភាគ] ចំណែកខាងដើម, ចំណែកក្នុងកាលមុន ។
- ប្បដិបទាសង្ខាត គុ. ពោលគឺបដិបទាជាចំណែកខាងដើម,

គឺសេចក្តីប្រតិបត្តិជាចំណែកក្នុងខាងដើម ។

បុព្វរត្តាបរវត្ថុ ន. [បុព្វរត្ត+អបរវត្ថុ] រាត្រីខាងដើមនិងរាត្រីខាងចុង, កាល
ជាខាងដើមនៃរាត្រីនិងកាលជាខាងចុងនៃរាត្រី ។

បុព្វលោហិតមក្ខិត គុ. [បុព្វលោហិត+មក្ខិត] ប្រឡាក់ហើយដោយ
ខ្លះនិងឈាម, ដែលខ្លះនិងឈាមប្រឡាក់ហើយ ។ មក្ខិត<មក្ខ+
ត - អា. + ត ។

បុព្វវដ្តិ គ. [បុព្វ + វដ្តិ] ខ្នាញ់នៃខ្លះ, ខ្សែនៃខ្លះ ។

បុព្វសន្និវាសវស ចុំ. [បុព្វ+សន្និវាស+វស] អំណាចនៃកិ.នៅអាស្រ័យរួម
គ្នាក្នុងកាលមុន ។ (សន្និវាស<សំ+និ+វស+ណ) ។

បុព្វាចរិយ ចុំ. [បុព្វ+អាចរិយ] បុព្វាចារ្យ, អាចារ្យក្នុងកាលមុន, អាចារ្យ
ខាងដើម ។

បុព្វាចិណ្ណវស ចុំ. [បុព្វាចិណ្ណ+វស] អំណាចនៃកម្មដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត
ហើយក្នុងកាលមុន, អំណាចនៃកម្មដែលខ្លួនសន្សំហើយក្នុងកាល
មុន [បុព្វាចិណ្ណ<បុព្វ+អា+ចរ+ត ឬ បុព្វ+អា+ចិ+ត] ។

បុព្វាបរ គុ. [បុព្វ+អបរ] ខាងដើមនិងខាងចុង, អក្ខរៈខាងដើមនិង
អក្ខរៈខាងចុង ។

បុព្វាវាម អ. ន. វិហារឈ្មោះបុព្វាវាម ។

បុព្វប្បត្តិក គុ. [បុព្វ+ឧប្បត្តិ+ក] មានកិ.កើតឡើងក្នុងកាលជាខាង
ដើម, -ក្នុងកាលមុន ។

បុ

បុព្វេនិវាស ចុំ. [បុព្វេ+និវាស] ខន្ធបញ្ចកៈដែលខ្លួននិងបុគ្គលដទៃនៅ
អាស្រ័យក្នុងកាលមុន, ក៏.នៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ។ . ញ្ញាណ
នចុំ. ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវខន្ធបញ្ចកៈដែលខ្លួននិងសត្វដទៃនៅ
អាស្រ័យហើយក្នុងកាលមុន ។ . **បុរិសិច្ឆាទក៍** គុ. ជាគ្រឿងបិទ
បាំងនូវខន្ធបញ្ចកៈដែលខ្លួននិងសត្វដទៃនៅអាស្រ័យហើយក្នុងកាល
មុន (និវាស<និ+វស+ណ) ។

បុរក្ខត គុ. [បុរ+ករ+ត, ករ>ឧ] គឺ...ធ្វើក្នុងខាងមុខហើយ, គឺ...ចោម
រោមហើយ ។

បុរក្ខតា អ. [បុរ+ករ+តា, ករ>ឧ] ធ្វើក្នុងខាងមុខហើយ, ចោមរោម
ហើយ ។

បុរតោ និ. [បុរ+តោ] ខាងមុខ, ក្នុងខាងមុខ. មុន, មុនចុះ, ក្នុង
កាលមុន ។

បុរត្ថាភិមុខ គុ. [បុរត្ថ+ភិមុខ] មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ទិសខាងមុខ,
.ខាងកើត, មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ទិសដ៏តាំងនៅខាងមុខ, .ដ៏តាំង
នៅខាងកើត ។

បុរត្ថិមកាយ ចុំ. [បុរត្ថិម+កាយ] កាយមានក្នុងទិសខាងមុខ, .ខាង
កើត; វិ. **បុរត្ថាយំ** (និសាយំ) **ភថោ**> **បុរត្ថិមោ**
(ភរយោ) ។ **បុរត្ថិមោ** ភរយោ> **បុរត្ថិមភរយោ** ។
បុរត្ថិម<បុរត្ថា+តម ។

បុរត្ថិមទ្វារ នចុំ. [បុរត្ថិម + ទ្វារ] ទ្វារមានក្នុងទិសខាងមុខ, .ខាងកើត,

ព្រះក្នុងបុរតិមទិស ។

បុរតិមភិក្ខុ ឥ. [បុរតិម+ភិក្ខុ] ជញ្ជាំងមានក្នុងទិសខាងមុខ, ខាងកើត ។

បុរតិមវត្ត ឥច្ចុ. [បុរតិម+វត្ត] ទីជាទីនៅមានក្នុងទិសខាងមុខ, ខាងកើត;
ទីជាទីនៅក្នុងបុរតិមទិស ។

បុរតិមាទិទិសាភាគ ច្ចុ. [បុរតិមាទិ+ទិសាភាគ] ចំណែកនៃទិសមាន
បុរតិមទិសជាដើម ។

បុរតិមាទិភោទ ច្ចុ. [បុរតិមាទិ+ភោទ] ផ្សេងដោយខ្យល់ មានខ្យល់ក្នុង
បុរតិមទិសជាដើម ។

បុរាណ គុ. [បុរា +ន, ន>ណ] មានក្នុងកាលមុន, មានក្នុងកាលពីដើម
(បុរាណ ឬចាស់); វិ. បុរា ភថោ> បុរាណា ។ ចិវរ ឥច្ចុ.
ចិវរមានក្នុងកាលមុន, ចិវរចាស់ ។ ចោរ ច្ចុ. ចោរមានក្នុង
កាលមុន; ចោរចាស់ ។ ទុតិយិកា ឥ. ស្រ្តីជាតំរប់ពីរ ឬទីពីរ
មានក្នុងកាលមុន (ប្រពន្ធ, ប្រពន្ធចាស់) ។ បណ្ណ ឥច្ចុ. ស្លឹក
ឈើមានក្នុងកាលមុន, ស្លឹកឈើចាស់ ។ បាទបុញ្ញន ឥច្ចុ.
សំពត់សម្រាប់ជួតនូវជើងចាស់ ។ បុញ្ញ ឥច្ចុ. បុណ្យមានក្នុង
កាលមុន, បុណ្យចាស់ ។ ភុម្មត្រណិ ឥច្ចុ. សំពត់សម្រាប់
ក្រាលលើផែនដីមានក្នុងកាលមុន, ចាស់ ។ ភូតិ គុ. ជារបស់
មានក្នុងកាលមុន, មានក្នុងកាលមុនកើតហើយ ។ សាលោ-
ហិតិ ឥច្ចុ. សាលោហិតមានក្នុងកាលមុន ។ សេដ្ឋី ច្ចុ. សេដ្ឋី
មានក្នុងកាលមុន, សេដ្ឋីចាស់ ។

ប

បុរាណោទក នចំ. [បុរាណ+ឧទក] ទឹកមានក្នុងកាលមុន, ទឹកចាស់ ។

បុរិន្ទទ ចំ. [បុរ+ទា.ទា+អ] អ្នកឱ្យនូវទានក្នុងកាលមុន ឬ អ្នកឱ្យ
នូវទានមានក្នុងកាលមុន, ឬ អ្នកបានឱ្យហើយនូវទានក្នុងកាលមុន
(នាមរបស់សក្កទេវរាជ); វិ. បុរេ បុរិមំ ចា ធនាភិកិ>
បុរិន្ទទោ, បុរេ ទានំ អធនិកិ> បុរិន្ទទោ ។

បុរិម គុ. [បុរ+ឥម] មានក្នុងកាលមុន, មានក្នុងកាលពីមុន; វិ. បុរេ
ភថា . ភថា ភថំ> បុរិមោ . មា . មំ ។ . កម្មជល ឥចំ.
ជលនៃកម្មមានក្នុងកាលមុន ។ . ពីរី គុ. មានក្នុងកាលមុនជាង,
មានក្នុងកាលមុនវិសេស ។ . អត្តរាវី ចំ. អត្តភាពមានក្នុងកាល
មុន ។ . ទិវិសី ឥចំ. ថ្ងៃមានក្នុងកាលមុន, ថ្ងៃមុន ។ . ទិបី ឥចំ.
ប្រទីបមានក្នុងកាលមុន, ប្រទីបខាងមុខ ។ . ទុច្ឆរិវាសុរាវី ចំ.
អានុភាពនៃទុច្ឆរិតមានក្នុងកាលមុន ។ . និយី ចំ. នីយមានក្នុង
កាលមុន ។ . បកិទិ ឥ. ប្រក្រតិមានក្នុងកាលមុន, ប្រក្រតិមុន,
ប្រក្រតិដើម ។ . បិស្ស ចំ. ខាងមានក្នុងកាលមុន, ខាងខាង
មុខ ។ . បិទិ ឥ. រាជនៈមានក្នុងកាលមុន, រាជនៈមានក្នុង
ខាងមុខ ។ . ប្រិ ចំ. នំមានក្នុងកាលមុន ។ . ពុទ្ធិ ចំ. ព្រះពុទ្ធ
មានក្នុងកាលមុន ។ . ភិកិ ចំ. ចំណែកមានក្នុងកាលមុន ។
. ទិសិ ឥ. ទិសមានក្នុងខាងមុខ, ទិសខាងមុខ, ទិសខាងកើត ។

បុរិស ចំ. [បុរ+ឥស] អ្នកញ៉ាំងហឫទ័យនៃមាតានិងបិតាឱ្យពេញ, ឬ
អ្នកញ៉ាំងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួនឱ្យពេញ (បុរស, ប្រុស); វិ.
មារាបិកុនំ ហធយំ បុរេភិកិ> បុរិសោ ។ . អក្កនោ

មនោរម៍ បូរេភិកិ ថា > **បុរិសោ ១** . ការ ចុំ. សេចក្តី
 ព្យាយាមគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើជាវរបស់នៃបុរស, សេចក្តីព្យាយាមជា
 គ្រឿងធ្វើនៃបុរស, សេចក្តីព្យាយាមរបស់បុរស ។ . ការិក គុ.
 ប្រកបដោយសេចក្តីព្យាយាមគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើជាវរបស់នៃបុរស ។
 . គុត្តិ ឥ. សេចក្តីគ្រប់គ្រងនៃបុរស (គុត្តិ<គុប+តិ = វិ.
ភោមនំ > ភុត្ត) ។ . ឃាតកកម្ម នចុំ. កម្មនៃបុគ្គលអ្នក
 សម្លាប់នូវបុរស ។ . អង្គ្យាសយ ចុំ. អធ្យាស្រ័យនៃបុរស; គុ.
 អ្នកមានអធ្យាស្រ័យក្នុងបុរស, អ្នកមានអធ្យាស្រ័យប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
 បុរស ។ . ត្តាមិ ចុំ. កម្លាំងនៃបុរស, (កម្លាំងចិត្តនៃបុរស) ។
 . បរក្កម ចុំ. កិ.ឈានទៅក្នុងខាងមុខនៃបុរស, សេចក្តី
 ព្យាយាមនៃបុរស, សេចក្តីប្រឹងប្រែងនៃបុរស (បរក្កម<បរ+កម
 +ណ = វិ. **បរក្កមនំ** > **បរក្កមោ**) ។ . អព្ពន្ធរ គុ. ខាងក្នុង
 នៃបុរស ។ . លិដ្ឋំ នចុំ. ភេទនៃបុរស ។ . លោលោ គុ. ជាស្រ្តី
 លេះលោះ ឬឡេះឡោះដោយបុរស, ជាស្រ្តីល្មោភក្នុងបុរស,
 ជាស្រ្តីរលោរលាំដោយបុរស ។ . វឺធមណ្ណ ចុំ. អាជ្ញា ឬ ពិន័យ
 នៃបុគ្គលជាអ្នកសម្លាប់នូវបុរស, អាជ្ញាគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើដល់បុគ្គល
 អ្នកសម្លាប់នូវបុរស ។ . វិរិយ នចុំ. ព្យាយាមនៃបុរស ។

បុរិសាជញ្ញ ចុំ. [បុរិស+អាជញ្ញ] បុរសអាជានេយ្យ, បុរសអា
 ជានេយ្យ (អាជញ្ញ ចូរមើលភាគទី១ត្រង់អក្សរ អិ) ។

បុរិសាជានីយ ចុំ. [បុរិស+អាជានីយ] បុរសអាជានេយ្យ (អាជានីយ
 ចូរមើលភាគទី១ត្រង់អក្សរ អិ) ។

បុ

បុរិសាជានេយ្យ ចុំ. [បុរិស+អាជានេយ្យ] បុរសអាជានេយ្យ (ចូរ
មើលភាគទី១ត្រង់អក្សរ អា) ។

បុរិសាធម៌ គុ. [បុរិស+អធម] បុរសចោកទាប, បុរសលាមក; វិ.
បុរិសោ អធមោ > បុរិសាធមោ ។

បុរិសុត្តម គុ. [បុរិស+ឧត្តម] បុរសឧត្តម, បុរសខ្ពង់ខ្ពស់ ។

បុរេ ន. [បុរ+ស្មី-វិ., ស្មី>ង] ក្នុងកាលមុន, ក្នុងខាងមុខ; ក្នុងបុរី ឬក្នុង
ក្រុង ។

បុរេការ ចុំ. [បុរ+ករ+ណ, ករ>ខរ, អនៃខ>ភា] កិ.ចោមរោម; វិ. បុរេ
ភរិយភេភិ > បុរេការំ ។

បុរេចារិក គុ. [បុរេចារ+ណិក] ប្រកបដោយកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅក្នុងខាងមុខ,
ឱ្យជាចិត្តប្រកបដោយកិ.ត្រាច់ទៅក្នុងខាងមុខ; វិ. បុរេ ចរិយ.
ភេភិ > បុរេចារោ, បុរេចារេន និយុក្កំ (ចិក្កំ) > បុរេ.
ចារិកំ ។ បុរេចារិក <បុរ+ចរ+ណ ។

បុរេតរ កិ.វិ. [បុរេ+តរ] មុនជាង, មុនដោយវិសេស ។

បុរេភត្ត នចុំ. [បុរេ+ភត្ត] ក្នុងកាលមុននៃភត្ត, ក្នុងកាលមុនអំពីកាល
នៃភត្ត; វិ. ភក្កស្ស បុរេ > បុរេភក្កំ , ភក្កកាលភោ
បុរេ > បុរេភក្កំ ។

បុរោហិត ចុំ. [បុរ+ហិត] បុរោហិត, ព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិត, ព្រាហ៍ជា
អ្នកមានប្រយោជន៍ដល់បុរី ។ - បុរិត្ត ចុំ. កូននៃបុរោហិត ។

ប្ត-ប្ត

បុស្ស អ.ន. ព្រះពុទ្ធច្រង់ព្រះនាមបុស្សៈ ។

បុទ្ធរូករាសិ ចុំ. [បុទ្ធរូក+រាសិ] គំនរនៃដង្កូវ ។

បុទ្ធរូកសញ្ញា ឥ. [បុទ្ធរូក+សញ្ញា] សេចក្តីសម្គាល់ថាដង្កូវ ។

ប្តជនា ឥ. [ប្តជ+យុ+អា.ឥ.] កិ.ប្តជា ។

ប្តជយេ កិ. [ប្តជ+ ណយ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីប្តជា ។

ប្តជា ឥ. [ប្តជ+អ+អា.ឥ.] កិ.ប្តជា; វិ. ប្តជំនំ > ប្តជា ។ . ការក
គុ. អ្នកធ្វើនូវកិ.ប្តជា; វិ. ប្តជំ ករោគីតិ > ប្តជាការកោ ។
. សក្ការ ចុំ. កិ.ប្តជានិងគ្រឿងសក្ការៈ ។

ប្តជិតិ គុ. ឬកិ. [ប្តជ+ត, ចុះឥ.អា.] គឺ... ប្តជាហើយ; វិ. ប្តជិយិ-
ភ្នាតិ > ប្តជិកោ ។ ប្តជិយកេតិ ថា > ប្តជិកោ ។

ប្តជិយមាន គុ. [ប្តជ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលប្តជា ។

ប្តជិស្សតិ កិ. [ប្តជ+អ+ស្សតិ.ក., ចុះឥ.អា.] នឹងប្តជា ។

ប្តជេតុកាម គុ. [ប្តជេតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីប្តជា, អ្នកប្រាថ្នាដើម្បី
ប្តជា; វិ. ប្តជេតុំ កាមេតិកិ > ប្តជេតុកាមោ ។ ប្តជេតុំ
+កាម = អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្តជា; វិ. ប្តជេតុំ កាមោ
អស្សាតិ > ប្តជេតុកាមោ ។

ប្តជេត្វា អ. [ប្តជ+ណេ+ត្វា] ប្តជាហើយ (គោរពហើយ, រាប់អាន
ហើយ) ។

ប្រ

ប្រជេថ កិ. [ប្រជ+ណេ+ថ.ច.] ច្នៃប្រជា ។

ប្រជេន្តិ កិ. [ប្រជ+ណេ+អន្តិ.វ.] ប្រជា, រមែងប្រជា ។

ប្រជេស្សាមិ កិ. [ប្រជ+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងប្រជា ។

ប្រតិ គុ. [ប្រ+តិ] ស្អុយ ។

ប្រតិក គុ. [ប្រតិ+កស.] ស្អុយ, ជារបស់ស្អុយ ។

ប្រតិកាយ នប្ប. [ប្រតិ+កាយ] កាយស្អុយ, កាយសំអុយ ។

ប្រតិគត្តតិស្ស អ.ន. ព្រះថេរៈឈ្មោះប្រតិគត្តតិស្សៈ, ឬ ព្រះថេរៈឈ្មោះ
តិស្សៈមានខ្លួនស្អុយ ។

ប្រតិភាវ ចុំ. [ប្រតិ+ភាវ] ភាវៈនៃ... ជារបស់ស្អុយ ។

ប្រតិមច្ឆាទិ គុ. [ប្រតិមច្ឆ+អាទិ] វត្ថុមានត្រីស្អុយជាដើម, មានព្រហ្មក់
ជាដើម ។

ប្រតិលតា ឥ. [ប្រតិ+លតា] វល្លិស្អុយ, វល្លិផោម ។

ប្រតិលោម គុ. [ប្រតិ+លោម] មានរោមស្អុយ; វិ. ប្រតិ លោមា
យស្ស សោ > ប្រតិលោមោ ។

ប្រណកស្សប អ.ន. និគ្រន្តឈ្មោះប្រណកស្សបៈ ។

ប្រយមាឥ គុ. [ប្រ+ណយ+មាឥ] កាលញ៉ាំង...អោយពេញ, កាល
ចំពេញ ។

ប្ររោ, ប្ររា, ប្ររំ គុ. [ប្រ+ណ] ពេញ, ដ៏ពេញ; កិ.ពេញ, ចំពេញ; វិ.

ប្រណាំ > ប្រពោ ។

ប្រាបេសិ កិ. [បុរ+ណា+ចេ+ន្យ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] ញ៉ាំងអោយ...ឱ្យ
ពេញហើយ, បំពេញហើយ ។

ប្រវិត គុ. [បុរ+ត+ត-អា.] គឺ...ឱ្យពេញហើយ, គឺ...បំពេញហើយ ។
- ត្រា ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...គឺ...ឱ្យពេញហើយ, បំពេញហើយ ។
- និយាម ចុ. ទំនងនៃ...ពេញហើយ, គឺ...ឱ្យពេញហើយ ។
- បារមី គុ. អ្នកមានបារមីបំពេញហើយ; វិ **ប្រិកា ធារមី**
យេន សោ > ប្រិកធារមី ។

ប្រវិសុ កិ. [បុរ+ណេ+ខំ-អដ្ឋ.] ពេញហើយ, បំពេញហើយ ។

ប្រវេតិ កិ. [បុរ+ណេ+តិ-វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យពេញ, បំពេញ ។

ប្រវេតុកាម គុ. [ប្រវេតុ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យពេញ, ... ។

ប្រវេតុំ អ. [បុរ+ណេ+តុំ] ដើម្បីឱ្យពេញ, ដើម្បីបំពេញ (ដើម្បី
កសាង) ។

ប្រវេន្តុ កិ. [បុរ+ណេ+អន្ត-ច.] ត្រូវពេញ, ត្រូវឱ្យពេញ, ត្រូវបំពេញ ។

ប្រវេយ្យ កិ. [បុរ+ណេ+ឃយ្យ-ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យពេញ, គប្បី
បំពេញ ។

ប្រវេសី កិ. [បុរ+ណេ+សី-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យពេញហើយ,
បំពេញហើយ ។

ប្រវេស្សសិ កិ. [បុរ+ណេ+ស្សសិ-ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យពេញ, នឹង

ប្រ-បេ

បំពេញ ១

ប្រវត្តន្ត ចុំ. [ប្រវ+ត្តន្ត] ជុំនៃនំ, គំនរនៃនំ ។

ប្រវត្តន្ត ចុំ. [ប្រវ+ត្តន្ត] ក្លិននៃនំ ។

ប្រវត្តណ្ណ នចុំ. [ប្រវ+ត្តណ្ណ] លម្អិតនៃនំ, កម្ទេចនៃនំ ។

ប្រវត្ត ចុំ. [ប្រវ+ត្ត] សេចក្តីត្រូវការដល់នំ, ប្រយោជន៍ដោយនំ ។

ប្រវបចនដ្ឋាន នចុំ. [ប្រវ+បចន+ឋាន] ទីជាទីចម្អិននូវនំ, ទីជាទីញ៉ាំងនំ
ឱ្យឆ្អិន ។

ប្រវបច្ឆិ ឆ. [ប្រវ+បច្ឆិ] កព្រែងនៃនំ, កព្រែងដាក់នូវនំ, កព្រែងដីពេញ
ដោយនំ ។

ប្រវិកតិ ឆ. [ប្រវ+វិកតិ] នំដែលបុគ្គលធ្វើឱ្យវិសេស, ឱ្យប្លែក,
នំដីប្លែក, នំចំឡែក ។

បេក្ខតិ កិ. [ប+ក្ខ+តិ.វ.] សម្លឹង, សម្លឹងយក, ក្រឡេកមើល ។

បេច្ច អ. [ប+ត+ច្ច] ទៅហើយកាន់លោកខាងមុខ, ទៅហើយកាន់
បរលោក ។

បេច្ចបទី នចុំ. [បេច្ច+បទី] បទីបេច្ច ។

បេតិ គុ. ឬចុំ. [ប+ត+ត] អ្នកទៅកាន់បរលោក, អ្នកទៅកាន់លោក
ខាងមុខ [ប្រេត]; វិ. បរលោកំ ឯភិ ភច្ឆកិភិ > បេភោ ។
- កិច្ច នចុំ. កិច្ចគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើដល់បុគ្គលអ្នកទៅកាន់បរលោក,
គឺបុគ្គលគប្បីធ្វើដល់ប្រេត ។ - អត្តភាវំ ចុំ. អត្តភាពនៃប្រេត ។

លោក ចុំ. លោកជាទីនៅនៃប្រេត, ប្រេតលោក ។ វៃតិ នចុំ. បេតវត្ត, រឿងនៃប្រេត ។ សិទិសី គុ. ប្រាកដស្មើដោយប្រេត, ប្រាកដស្មើដោយបុគ្គលអ្នកទៅកាន់បរលោក ។

បេត្តិក គុ. [បិតុ+ណិក] ជាបស់នៃបិតា; វិ. បិកុនោ សន្តកំ > បេត្តិកំ (ធនំ) ។

បេត្តិវិសយ ចុំ. [បេត្តិ+វិសយ] វិសយនៃប្រេត, វិសយជាបស់នៃ ប្រេត (ទីនៅនៃប្រេត) ។ ទីខ្លះ បិត្តិវិសយ ។

បេត្តេយ្យតា ឥ. [បេត្តេយ្យ+តា] សេចក្តីប្រតិបត្តិដោយប្រពៃចំពោះ បិតា; វិ. បិកុនោ សម្មាបជិបត្តិ > បេត្តេយ្យំ, បេត្តេយ្យំ ឯច > បេត្តេយ្យកា ។

បេមី នចុំ. [បិយ+ឥម, បិយ>ច] ភារនៃសេក្តីស្រឡាញ់ (សេចក្តី ស្រឡាញ់); វិ. បិយស្ស ភាវោ > បេមំ ។ គារវយុត្ត គុ. ប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីគោរព ។

បេសការ ចុំ. [បិស ឬបេស+ករ+ណ] អ្នកធ្វើនូវកម្មគីកិ.បញ្ជូនទៅ (ជាងតម្បាញ); វិ. បេសនំ > បេសោ, កំ ករោកកិ > បេសការោ ។ គីមី នចុំ. ស្រុកនៃជាងតម្បាញ, ស្រុកជាទីនៅ នៃជាងតម្បាញ ។ គិហិ នចុំ. ផ្ទះនៃជាងតម្បាញ ។ វណ្ណ ចុំ. រោងនៃជាងតម្បាញ ។ សាលា ឥ. រោងនៃជាងតម្បាញ ។ វិថិ ឥ. វិថិ (ផ្ទះ) ជាទីនៅនៃជាងតម្បាញ ។

បេសនី នចុំ. [បេស+យុ] កិ.បញ្ជូនទៅ, កិ.ផ្ញើទៅ, កិ.បម្រើ; វិ.

បេ

បេសិយកេកិ > **បេសនំ** ។ . ការិកា គុ. ឬឥ. អ្នកធ្វើនូវកម្មគិ
 កិ.បញ្ជូនទៅ, អ្នកធ្វើនូវកិ.បម្រើ; វិ. **បេសនំ ករោកិកិ** >
បេសនករិកា ។ . អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.បញ្ជូន
 ទៅ, ដល់កិ.បម្រើ ។ . ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃកិ.បញ្ជូនទៅ, ភាវៈនៃ
 កិ.បម្រើ ។

បេសយិស្ស កិ. [ចិស+ណយ+ឧ.អដ្ឋ.] បញ្ជូនទៅហើយ, ផ្ញើទៅហើយ,
 ផ្ញើមកហើយ ។

បេសល គុ. [ចិយ+សិល, ចិយ>ចេ, ល្បនៃសិ>អ] អ្នកមានសិលជាទី
 ស្រឡាញ់; វិ. **ចិយំ សិលំ យស្ស ភោ** > **បេសលោ** ។

បេសិពិ គុ. ឬកិ. [ចិស+ព, ចុះឥ.អា.] គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ, ផ្ញើទៅ
 ហើយ; វិ. **បេសិយក្កាគិ** > **បេសិកោ** ។ . កាល ចុំ.
 កាលនៃ...គឺ...បញ្ជូនទៅហើយ ។

បេសិយមានិ គុ. [ចិស+មាន+យ, ចុះឥ.អា.] គឺ...កាលបញ្ជូនទៅ,
 .កាលផ្ញើទៅ ។

បេសុណោយ្យប្បហាយិ គុ. [បេសុ+ណោយ្យ+ប+ហា+ណិ] អ្នកលះ
 បង់នូវពាក្យសិកសៀត, អ្នកលះបង់នូវពាក្យញុះញង់, អ្នកមានកិ.
 លះបង់នូវពាក្យគុកគុលគប្បីញុះញង់ជាប្រក្រតី ។

បេសេតុ កិ. [ចិស+ណេ+តុ.ប.] ចូរបញ្ជូនទៅ, ចូរបញ្ជូនមក ។

បេសេតុំ អ. [បេស+ណេ+តុំ] ដើម្បីបញ្ជូនទៅ, ដើម្បីបញ្ជូនមក, ផ្ញើ
 ទៅ ។

បេសេត្វា អ. [ចិស+ណេ+ត្វា] បញ្ជូនទៅហើយ,... ។

បេសេថ កិ. [ចិស+ណេ+ថ.ច.] ចូរបញ្ជូនទៅ ។

បេសេន្ត គុ. [ចិស+ណេ+អន្ត] កាលបញ្ជូនទៅ ។

បេសេយ្យ កិ. [ចិស+ណេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីបញ្ជូនទៅ ។

បេសេសិ កិ. [ចិស+ណេ+ស្យ.អដ្ឋ., ចុះស.អា.] បញ្ជូនទៅហើយ, ធ្វើ
ទៅហើយ

បេសេហិ កិ. [ចិស+ណេ+ហិ.ច.] ចូរបញ្ជូនទៅ ។

បេសេក្កាតិ ឱ. គឺមនុស្សអ្នកបម្រើ (គឺមនុស្សដែលគេគប្បីបញ្ជូនទៅ
បេស្យ<ចិស+ណ, ស>ស្យ = វិ. បេសេកកោកិ>
បេសេក្កា) ។

បេឡា ឥ. [បេឡ+អ+អា.ឥ.] ប្រែថា " ទៅ, ប្រព្រឹត្តទៅ " ; បេ+ល,
ល>ឡ = ប្រែថា " រក្សា " ; បិ+ឡ = ប្រែថា " បៀតបៀន " ; វិ.
បេឡកិកិ> បេឡា ។ បេឡា = ប្រែជាសេចក្តីថា ហិច,
កំប្រោង ។

បោក្ករ ចុំ, នចុំ. [បុស+ខរ, ស>ក.] រាង, ស្លក (រាងពិណ, ស្លកពិណ
ប្រហោងពិណ=វិ. បោសេកិ ចខ្មុកិ សដ្ឋេកិ>
បោក្ករោ); ឈូក, ស្លឹកឈូក=វិ. បោសិយកិ ខលេនាកិ>
បោក្ករំ); រាងកាយ = វិ. បោសិយកិកិ> បោក្ករោ) ។

បោដ្ឋិល អ.ន. ព្រះថេរៈឈ្មោះបោដ្ឋិលៈ ។

បោ

បោថនី នប្ប. [បុថ+យុ] កិ.វាយ, កិ.ទះ, កិ.បោក, កិ.គោះ, កិ.ប្រហារ;

វិ. បោថយកេកិ> បោថនំ ។

បោថយំ អ. [បោថយន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ>អំ] កាលវាយ, ... ។

បោថាបេត្វា អ. [បុថ+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យវាយហើយ ។

បោថិត គុ. ឬកិ. [បុថ+ត, ចុះត.អា.] គឺ...វាយហើយ,... ។

បោថិយមាន គុ. [បុថ+មាន, ចុះត.អា.+យ] គឺ...កាលវាយ ។

បោថុជ្ជនិកិ គុ. [បុថុជ្ជន+ណិក] ជារបស់នៃបុថុជ្ជន; វិ. បុថុជ្ជនស្ស
សន្តកំ> បោថុជ្ជនិកំ ។

បោថេត្វា អ. [បុថ+ណេ+ត្វា] វាយហើយ,... ។

បោថេយ្យ កិ. [បុថ+ណេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីវាយ,... ។

បោថេសិ កិ. [បុថ+ណេ+ស្យ.អជ្ជ., ចុះស.អា.] វាយហើយ, ... ។

បោរាណកិ គុ. [បុរាណ+កណ] មានក្នុងកាលមុន, កើតក្នុងកាលមុន
(របស់បុរាណ, របស់ចាស់); វិ. បុរាណ ភថោ ជាភោ
ថា> បោរាណភោ ។ បណ្ឌិត បុ. បណ្ឌិតមានក្នុងកាលមុន
(អ្នកប្រាជ្ញជាន់ចាស់) ។ វិនិច្ឆ័យិកិ គុ. អ្នកវិនិច្ឆ័យមានក្នុង
កាលមុន, អ្នកវិនិច្ឆ័យក្តី (សេចក្តី) មានក្នុងកាលមុន (អ្នកវិនិច្ឆ័យ
សេចក្តីជាន់ចាស់) ។

បោសិ ប្ប. [បុស+ណ] អ្នកដែលគេចិញ្ចឹម (សត្វ, បុរស); វិ. បោ
សិយកិកិ> បោសោ ។

បោសាវនត្ថ ចុំ. [បោសាវន+អត្ថ] សេចក្តីត្រូវការដល់កិ.ចិញ្ចឹម,
ប្រយោជន៍ដល់កិ.ចិញ្ចឹម ។

បោសាវនិក គុ. [បោសាវន+ណិក] ជាមូល (តម្លៃ) នៃកិ.ចិញ្ចឹម; វិ.
បោសាវនស្ស មូលំ > បោសាវនិកំ ។

បោសាវនិយកោត្ថសកុណ ចុំ. [បោសាវនិយ+កោត្ថសកុណ] សត្វ
ក្រៀម (បក្សីក្រៀម) គឺ បុគ្គលគប្បីចិញ្ចឹម ។

បោសិត គុ. ឬកិ [បុស+ត+ឥ.អា.] គឺ...ចិញ្ចឹមហើយ ។

បោសិយមាន គុ. [បុស+មាន, ចុះឥ.អា.+យ] គឺ...កាលចិញ្ចឹម ។

បោសិស្សំ កិ. [បុស+ណេ+ស្សំ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងចិញ្ចឹម ។

បោសេតិ កិ. [បុស+ណេ+តិ.វ.] ចិញ្ចឹម ។

បោសេតុំ អ. [បុស+ណេ+តុំ] ដើម្បីចិញ្ចឹម, កិ.ចិញ្ចឹម ។

បោសេន្ត គុ. [បុស+ណេ+អន្ត] កាលចិញ្ចឹម ។

បោសេស្សតិ កិ. [បុស+ណេ+ស្សតិ.ភ.] នឹងចិញ្ចឹម ។

ឆ

ផណ ចុំ. ពពារ, (ពពារពស់)

ផណគត្ត ចុំ. [ផណ+គត្ត] ផ្ទៃនៃពពារ, ល្វែងនៃពពារ ។

ផណបូជក ចុំ. [ផណ+បូជក] កញ្ចប់នៃពពារ ។

ផន្តិ កិ. [ផទិប្បផន្ត+អ+តិ.វ.] ញាប់ញ័រ, ស្ទុះស្ទា, ឆ្លេឆ្លា ។

ផន្តនិ នចុំ. [ផទប្បផទិ+យ្យ, ចុះនិ.អា.] កិ.ញាប់ញ័រ, កិ.ស្ទុះស្ទា, កិ.ឆ្លេឆ្លា; វិ. ផន្តិយកេកិ > ផន្តនំ ។

ផន្តនាទិសភាវ ចុំ. [ផន្តនាទិ+សភាវ] មានសភាវៈនៃចិត្តមានកិ. ញាប់ញ័រជាដើម, (មានចិត្ត) មានកិ.ញាប់ញ័រជាដើមជាសភាវៈ ។

ផរតិ កិ. [ផរ+អ+តិ.វ.] ផ្សាយទៅ ។

ផរន្តិ គុ. [ផរ+អ+អន្ត] កាលផ្សាយទៅ ។

ផរមានិ គុ. [ផរ+អ+មាន] កាលផ្សាយទៅ ។

ផរសុំ ចុំ. [ចរ+សសុំ+ឧ, ច>ផ, លុចសដើមធាតុ] (ចហរណវត្ថ) ចៀត ចៀននូវវត្ថុដទៃ [ប្លែរចៅ, ដឹង]; វិ. ចរំ សសកិ ហិសកិកិ > ផរសុំ ។

ផរិ កិ. [ផរ+អ+ល្ប-អជ្ជ.] ផ្សាយទៅហើយ ។

ផរិត្វា អ. [ផរ+ត្វា+ឥ.អា.] ផ្សាយទៅហើយ ។

ផរិស្សតិ កិ. [ផរ+អ+ស្សតិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងផ្សាយទៅ ។

ផរុសិ គុ. [ចរ+ឧស+អ] (ពាក្យ) រមែងញាំងជនដទៃឱ្យក្តៅក្រហាយ

(អាក្រក់, ម្រពោះ); វិ. ចាំ ជនំ ឧស្សាបេភិ ណហេភិកិ>
ចរុសំ; ចរុសំ ឯច> ជរុសំ ។

ផលក នថុ. [ផល+ណុ] ខែល, ផែនក្តារ, ចន្ទៈក្តារ (វិ. ផលភិកិ>
ផលកំ) ។ . អន្តរកណ្តាធិច្ឆន្តរាទិ គុ. (ចន្លោះ) មានចន្លោះ
នៃខែលនិងចន្លោះនៃប្រហោងនៃគុម្ពត្រចៀកជាដើម ។ . បីប៉េ-
កា ឥ. តាំងជាវិការៈនៃក្តារ, តាំងដែលបុគ្គលធ្វើហើយអំពីក្តារ ។

ផលកាវុធ នថុ. [ផលក+អាវុធ] ខែលនិងអាវុធ ។

ផលតិ កិ. [ផល+អ+តិ.វ.] ផ្លែ, ក្តឹប, សម្រេច, បែក ។

ផលតុ កិ. [ផល+អ+តុ.ច.] ចូរផ្លែ, ចូរបែក, ចូរសម្រេច ។

ផលវិភូតិ ឥ. [ផល+វិភូតិ] កិ.ដាក់ច្បាស់នៃផល, កិ.ប្រាកដនៃផល,
កិ.កើតប្រាកដនៃផល (វិភូតិ<វិ+ភូ+តិ) ។

ផលសមាបត្តិវស ថុ. [ផល+សមាបត្តិ+វស] អំណាចនៃផលសមា-
បត្តិ, អំណាចនៃសមាបត្តិដ៏សម្បយុត្តដោយផល ។

ផលសាមញ្ញ នថុ. [ផល+សាមញ្ញ] ភាវៈនៃសេចក្តីស្ងប់គឺផល ឬ
សេចក្តីស្ងប់គឺផល (សាមញ្ញ<សមាន+ណ្យ = វិ. សមេន្តិកិ>
សមាណ [គុណ] ។ សមាណំ ភាវោ> សាមញ្ញំ,
សមាណ ឯច ចា> សាមញ្ញំ) ន័យខ្លះថា : សាមញ្ញ
<សមណ+ណ្យ = វិ. សមណស្ស ភាវោ> សាមញ្ញំ ។

ផលសុខ នថុ. [ផល+សុខ] សុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងផល, សុខកើតអំពី
ផល ។

ផ-ផា

ផលាផល ន.ប្ប. [ផល+អផល] ផ្នែងនិងផ្នែងដ៏ចំរើន, ផ្នែកតូចនិងផ្នែកធំ (អនែអផល បង្គាប់ឱ្យប្រែថា ចំរើន, ថាធំ; បើអផលថាផ្នែកធំ, ផលខាងដើម ត្រូវថា ផ្នែកតូច) ។

ផលិ កិ. [ផល+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ចែកហើយ, ទម្លាយហើយ, សម្រេចហើយ ។

ផលិកមយ គុ. [ផលិក+មយ] ជាវិការៈនៃកែវផលិក, (កែវផ្នែក), សម្រេចហើយដោយកែវផលិក (វិការតម្កិត និងនិប្បន្តតម្កិត) ។

ផលិត គុ. [ផល+ត+ឥ.អា.] ចែកហើយ, គឺ...ទម្លាយហើយ ។

ផលិស្សតិ កិ. [ផល+អ+ស្សតិ.ភ., ចុះឥ.អា.] នឹងចែក, នឹងចែកចេញ, នឹងសម្រេច ។

ផលេយ្យ កិ. [ផល+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីចែក, គប្បីសម្រេច ។

ផាលិត ន.ប្ប. [ផាល+ត+ឥ.អា.] ទឹកអំពៅ, ស្ករអំពៅ ។ - ប្លូវ គុ. ដ៏ពេញដោយទឹកអំពៅ ។

ផារុសក ន.ប្ប. [ផារុសក+ណ] មាក់ប្រាង, ផ្លែមាក់ប្រាង ។

ផាល ប្ប. [ផល+ណ] (សម្ភារៈ) ជាគ្រឿងទម្លាយនូវផែនដី (ផាល); វិ. ផាលយភិ បាជយភិ ភូមិ យេន សោ > ផាលោ ។

ផាលិត គុ. [ផល+ត+ឥ.អា.] គឺ...ពុះហើយ, រះហើយ, ហែកហើយ, បំបែកហើយ ។ - កាល ប្ប. កាលនៃ...គឺ...ពុះហើយ, ... ។

ផាលេតិ កិ. [ផល+ណេ+តិ.វ.] ពុះ, ហែក, រះ, បំបែក, ទម្លាយ ។

ផា-ផៃ-ផ្ទុ

ផាលេត្វា អ. [ផល+លោ+ត្វា] ពុះហើយ, ហែកហើយ ។

ផាលេស្សាមិ កិ. [ផល+លោ+ស្សាមិ.ក.] នឹងពុះ, នឹងហែក, ... ។

ផាលេហិ កិ. [ផល+លោ+ហិ.ប.] ចូរពុះ, ចូរហែក, ចូរហាន់, ... ។

ផាសុកិ គុ. ឬនចុំ. [ផាសុ+ក] សច្ច្យាយ, សេចក្តីសច្ច្យាយ, ស្រួល, សេចក្តីស្រួល ។ - កាល ចុំ. កាលនៃ...មានសេចក្តីសច្ច្យាយ ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. មីមានសេចក្តីសច្ច្យាយ ។

ផាសុកា ឥ. [បា+សុ+ក.ស., ប>ផ] ឆ្អឹងជំនីវ ។

ផាសុវិហារ ចុំ. [ផាសុ+វិហារ] កិ.នៅដីសច្ច្យាយ, កិ.នៅដោយសេចក្តីសច្ច្យាយ ។ - អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.នៅដោយសេចក្តីសច្ច្យាយ ។

ផិតិ គុ. [ផាយិ+ត, លុបយិ, អានៃផា>ល្អ] ចំរើន, រុងរឿង, ផ្សាយទៅ, កុះករ ។

ផ្ទុដ្ឋិ គុ. [ផុស+ត] គឺ...ពាល់ត្រូវហើយ, ប៉ះពាល់ហើយ ។ - សិវិវិ គុ. មានសិវិវះគឺ...ពាល់ត្រូវហើយ ។

ផ្ទុល្លិ គុ. [ផុល្ល+អ] រីកហើយ, ... ។

ផុសតិ កិ. [ផុស+អ+តិ.វ.] ពាល់ត្រូវ, បាន ។

ផុសនា ឥ. [ផុស+យុ+អា.ឥ.] កិ.ពាល់ត្រូវ; វិ. ផុសិយភិកិ> ផុសនា ។ ធម្មជាតិគឺបុ.ពាល់ត្រូវ; វិ. ផុសិយភិកិ> ផុសនា ។

ផុ-ផេ-ផោ

ផុសន្តិ កិ. [ផុស+អ+អន្តិ.វ.] ពាល់ត្រូវ ។

ផុសាមិ កិ. [ផុស+អ+ទិ.វ.] រមែងពាល់ត្រូវ, រមែងបាន ។

ផុសិ កិ. [ផុស+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ពាល់ត្រូវហើយ ។

ផុសិតំ អ. [ផុស+តំ+ឥ.អា.] ដើម្បីពាល់ត្រូវ, ... ។

ផុសិត្វា អ. [ផុស+ត្វា+ឥ.អា.] ពាល់ត្រូវហើយ ។

ផុសេយ្យំ កិ. [ផុស+អ+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីពាល់ត្រូវ ។

ផុស្ស អ.ន. ព្រះពុទ្ធព្រះនាមផុស្សៈ ។ - ពុទ្ធកាល ចុំ. កាលនៃព្រះពុទ្ធព្រះនាមផុស្សៈ ។

ផេណបិណ្ណ ចុំ. [ផេណ+បិណ្ណ] ដុំនៃពពុះទឹក ។ - សិរិក្ខិ គុ. គឺ បុគ្គលឃើញស្នើដោយដុំនៃពពុះទឹក, ប្រាកដស្នើដោយដុំនៃពពុះទឹក, ប្រហែលដោយដុំនៃពពុះទឹក (សិរិក្ខិ ប្រែដូច សទិស ចូរមើល កម្មសិក្ខក ភាគទី ២) ។

ផេណ្ណបម គុ. [ផេណ+ឧបមា] មានឧបមាដោយពពុះទឹក, មានសេចក្តី ប្រៀបដោយពពុះទឹក ។

ផោដ្ឋព្វ គុ. [ផុស+តព្វ, ស>ដ, ត>ថ] អារម្មណ៍ដែលសត្វគប្បីពាល់ត្រូវ (ផោដ្ឋព្វៈ, ផ្សព្វ); វិ. ផុសិកព្វន្តិ > ផោដ្ឋព្វ ។ - តណ្ហា ឥ. សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងអារម្មណ៍...គប្បីពាល់ត្រូវ, សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុង ផោដ្ឋព្វៈ ។

ពក ចុំ. [វក+អ, វ>ព] កុក (កុកស, កុកក្រក); វិ. ចក្កិ ភោចិ
អាណាភិកិ> ពកោ ។ . សកុណិកា ឥ. មេកុក, មេសត្វ
ស្លាបកុក ។

ពង្សីសុ កិ. [ពធភយ+ឌំ.អជ្ជ. ធភយ>ង្ស] ជាប់ហើយ, ជាប់នៅ
ហើយ, ចងហើយ ។

ពទ្ធ គុ. [ពធភត] ដែល... ចងហើយ, .ជាប់ហើយ ។ . កុណាប
នចុំ. សាកសពដែល...ចងហើយ; សាកសពដែលជាប់ហើយ ។
. ពទ្ធ គុ. គឺ...ចងហើយៗ, ដែលជាប់ហើយៗ ។ . មិតិ ចុំ. ម្រឹត
ដែលជាប់ហើយ ។ . វដ្ត ឥ. ខ្សែដែលចងហើយ, ខ្សែដែលជាប់
ហើយ ។

ពធិវ គុ. [ពធភវ] ឆ្លង់ (វិ. អក្កានំ ពាចិយភិកិ> ពាចិវោ) ។
. ធាតុកិ គុ. អ្នកមានធាតុឆ្លង់, អ្នកមានធាតុនៃបុគ្គលឆ្លង់ ។

ពធិរាមច្ច ចុំ. [ពធិវ+អមច្ច] អមាត្យឆ្លង់, អមាត្យតម្លង់ ។

ពន្ធ គុ. [ពន្ធ+អ] គឺ...ចងហើយ, ជាប់ហើយ ។ . កុណាប នចុំ.
សាកសពដែល...ចងហើយ, សាកសពដែលជាប់ហើយ ។

ពន្ធតិ កិ. [ពន្ធ+អ+តិ.វ.] ចង, ជាប់ ។

ពន្ធនិ នចុំ. [ពន្ធ+យ] កិ. ចង; វិ. ពន្ធិយភេកិ> ពន្ធនំ ។ វត្ថុជា
គ្រឿងចង (ចំណង); វិ. ពន្ធិ ឯកេនាភិ> ពន្ធនំ ទីជាទី
ចង; វិ. ពន្ធិ ឯភ្នាភិ> ពន្ធនំ ។ . ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទី
ចង ។ . វដ្តកិ នចុំ. ខ្សែសំរាប់ចង, ខ្សែត្រួតសំរាប់ចង ។

៣

ពន្ធនាគារ នចុំ. [ពន្ធន+អគារ] ផ្ទះជាគ្រឿងចង, .សម្រាប់ចង (គុក) ។

ពន្ធនិយាម ចុំ. [ពន្ធន+និយាម] មិនង, លំនាំ, កិ.កំណត់នៃ...ដែលចង
ហើយ, .ជាប់ហើយ ។

ពន្ធរូវ នចុំ. ឬគុ. [ពន្ធន+រូវ] អ្នកមានព្យែរចងហើយ, អ្នកមានព្យែរ
គឺ...ចងហើយ, ព្យែរគឺ...ចងហើយ ។ ប្រើជា ពន្ធរូវ ក៏មាន ។

ពន្ធាយាដ ចុំ. [ពន្ធន+អាយាដ] អាយាដ, គំនុំដែល...ចងហើយ ។
អាយាដ<អា+ហន, ហន>យាដ = កិ.បៀតបៀនទូទៅ ។
ប្រើជា អាយាត ក៏មាន ។

ពន្ធាបេត្វា អ. [ពន្ធន+ណាចេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យចងហើយ, ញាំង...ឱ្យ
ត្រចែងហើយ, .ឱ្យជាប់ហើយ, .ឱ្យទប់ហើយ ។

ពន្ធាបេយ្យ កិ. [ពន្ធន+ណាចេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីញាំង...ឱ្យចង, .ឱ្យ
ជាប់ ។

ពន្ធាបេសិ កិ. [ពន្ធន+ណាចេ+ព្យ័.អជ្ជ., ចុះស.អា.] ញាំង...ឱ្យចង
ហើយ, .ទប់ហើយ ។

ពន្ធាហិ កិ. [ពន្ធន+អ+ហិ.ច.] ចូរចង, ចូរត្រចែង ចូរទប់ ។

ពន្ធិតុកាម គុ. [ពន្ធិតុំ+កម+ណា ឬកាម] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីចង; វិ. ពន្ធិតុំ
ការមេភីភី> ពន្ធិតុំការមា ។ អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា
ដើម្បីចង; វិ. ពន្ធិតុំ ការមា អស្សាភី> ពន្ធិតុំការមា ។

ពន្ធិត្វា អ. [ពន្ធន+ត.អា.+ត្វា] ចងហើយ ។

ពន្ធស្យាមិ កិ. [ពន្ធ+អ+ឥ.អា.+ស្យាមិ.ក.] នឹងចង ។

ពន្ធសុ កិ. [ពន្ធ+អ+ឱ.អជ្ជ.] ចងហើយ, ត្របែងហើយ, ទប់ហើយ ។

ពន្ធមតី អ.ន. ឈ្មោះពន្ធមតី ។ . និគវ នចុំ. នគរ ឬក្រុងឈ្មោះពន្ធមតី ។

ពន្ធលមល្ល អ.ន. [ពន្ធល+មល្ល] អ្នកមល្លៈឈ្មោះពន្ធល (អ្នកចំបាប់
ឈ្មោះពន្ធល) ។ . សេនាបតី ចុំ. សេនាបតីអ្នកមល្លៈឈ្មោះ
ពន្ធល ។

ពព្វ ចុំ. [ពព្វ+ឧ] ឆ្មា, ឆ្មាព្រៃ, ខ្នាត្រី ។ . ជាតិកិ នចុំ. ជាតកតិ
បណ្ឌិតពោលហើយដោយសត្វឆ្មា, ខ្នាត្រី ។

ពលកាយ ចុំ. [ពល+កាយ] ពួកនៃពល, កងនៃពល ។ . បរិវុត គុ.
គឺពួកនៃពលចោមរោមហើយ, ហែហមហើយ ។ . កោដ្ឋក ចុំ.
ទីនៅនៃពល, ទីសំណាក់នៃពល,, ផ្ទះ ឬ រោងនៃពល, បន្ទាយ
នៃពល ។

ពលក្ការ ចុំ. [ពល+ករ+ណ] កិ.ធ្វើនូវកម្លាំង, កិ.ធ្វើតាមកម្លាំង, កិ.ធ្វើ
ដោយអំណាចនៃកម្លាំង (កិ.កំហែង); វិ. ពលនោ ពលន
ថា ករណំ > ពលក្ការេវ ។

ពលនិកាយ ចុំ. [ពល+និកាយ] ពួកនៃពល, កងនៃពល ។

ពលវ គុ. [ពល+វន្ត] មានកម្លាំង; វិ. ពលំ យស្ស អភ័កិ > ពល.
ថា ។ . គារោ ចុំ. គោមានកម្លាំងទាំងឡាយ ។ . គោណិ ចុំ.
គោមានកម្លាំង ។ . តិវ គុ. មានកម្លាំងជាង, មានកម្លាំងវិសេស ។

. ត្តា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកម្លាំង ។ . ន្តិ គុ. មានកម្លាំង, វិ.
ពលំ យេសមភ័តិ > ពលចន្តោ ។ . បក្ខសន្តិស្សិត គុ.
 អាស្រ័យព្រមហើយនូវពួកមានកម្លាំង ។ . បច្ចុយ ចុំ. បច្ចុយមាន
 កម្លាំង ។ . បច្ចុសសមយ ចុំ. បច្ចុសសមយដ៏មានកម្លាំង,
 សម័យជាទឹកម្នាត់ចង់នូវឯងដ៏មានកម្លាំង ។ . បីតិ ឥ. បីតិដ៏មាន
 កម្លាំង ។ . បីតិប្បាមោជ្ជ នចុំ. បីតិនិងបាមោជ្ជ (ប្រាមោឲ្យ) ដ៏
 មានកម្លាំង ។ . បីតិវេតិ ចុំ. កម្លាំងនៃបីតិដ៏មានកម្លាំង, សន្ទុះនៃ
 បីតិដ៏មានកម្លាំង ។ . ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...មានកម្លាំង ។
 . មច្ឆេវ នចុំ. សេចក្តីកំណាញ់មានកម្លាំង ។ . វាតិ ចុំ. ខ្យល់ដ៏
 មានកម្លាំង ។ . សិនេហិ ចុំ. សេចក្តីស្នេហាមានកម្លាំង, សេចក្តី
 ស្រឡាញ់មានកម្លាំង ។ . សេហិការិភូតិ គុ. គឺសេចក្តីសោកដ៏
 មានកម្លាំងគ្របសង្កត់ហើយ; វិ. ពលថា សោកោ >
ពលថសោកោ, ពលថសោកេន អភិភូកោ >
ពលថសោកាភិភូកោ ។

ពលវាហន អ.ន. សេះឈ្មោះពលវាហនៈ ។

ពលសម្បន្ត គុ. [ពល+សម្បន្ត] អ្នកមានកម្លាំងដល់ព្រមហើយ; វិ.
ពលំ សម្បន្តំ យស្ស សោ > ពលសម្បន្តោ ។ អ្នកដល់
 ព្រមហើយដោយកម្លាំង, អ្នកបរិច្ចរហើយដោយកម្លាំង; វិ.
ពលេន សម្បន្តោ > ពលសម្បន្តោ ។

ពលាណិក គុ. [ពល+អណិក] មានកម្លាំងនៃខន្តិជាពល, មានកម្លាំង
 នៃខន្តិជាវេហ៍ពល, មានវេហ៍ពលពីកម្លាំងនៃខន្តិ, មានកម្លាំងគឺខន្តិ

ជាហេតុផល ។ ប្រើជា ពលានីក ក៏មាន ។

ពលានុរូប គុ. [ពល+អនុរូប] ដ៏សមគួរដល់កម្លាំង, ដ៏គួរដល់កម្លាំង ។

ពលាភិរាវ ចុំ. [ពល+អភិរាវ] កិ.គ្របសង្កត់ដោយកម្លាំង ។

ពលាហកអស្សរាជកុល នចុំ. [ពលាហក+អស្ស+រាជ+កុល] ត្រុ-
កុលនៃស្តេចនៃសេះឈ្មោះពលហកៈ, ត្រុកុលនៃសេះជាស្តេច
ឈ្មោះពលាហកៈ ។

ពលិកម្ម នចុំ. [ពលិ+កម្ម] ពលិកម្ម, កម្មគឺកិ.បួងសួង, កិ.ធ្វើនូវពលី ។
- ករណីត្ថ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើនូវពលិកម្ម ។ . ភាជន
នចុំ. ភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវពលិកម្ម, ភាជនៈដ៏ពេញដោយគ្រឿង
ពលិកម្ម ។

ពលិវទ្ធ គុ. ឬនចុំ. [ពលិ+វទ្ធ] គោមានកម្លាំងដ៏ចម្រើន, គោប្រើ ឬគោ
ចម្រើ ។ ប្រើជា ពលិពទ្ធ ក៏មាន ។ . សិទិស គុ. ប្រាកដស្មើ
ដោយគោចម្រើ ។

ពលិស ចុំ. ឬនចុំ. [ពល+ស] (នេសាទុបករណ៍) សម្រាប់ចាប់នូវត្រី
(សន្ទុច); វិ. ពលភិ ឯកេន មច្ឆេ គណ្ណាភិកិ-
ពលសោ ។ . យដ្ឋី ឥ. ដងនៃសន្ទុច ។

ពលី គុ. [ពល+លី] មានកម្លាំង; វិ. ពលំ យសន្ទ អភិកិ-
ពលី ។ ឥ. គ្រឿងពលី, សំណែន, គ្រឿងចូជា ។

ពហល គុ. ក្រាស់, កម្រាស់, ច្រើន, ខាប់ ។ . ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា
របស់ក្រាស់ ។ . មិសី នចុំ. សាច់ក្រាស់, សាច់ចំឡក ។ . ភាគី

គុ. អ្នកមានរាគៈដ៏ក្រាស់ ។ . រាគៈវត្ត គុ. អ្នកត្រេកអរក្នុងរាគៈដ៏
ក្រាស់, អ្នកត្រេកអរដោយអំណាចនៃរាគៈដ៏ក្រាស់ ។

៧ហិ និ. ខាងក្រៅ, ក្នុងខាងក្រៅ, ឆ្លងខាងក្រៅ ។ . អវិគ្គិ ចុំ. ភ្លើងក្នុង
ខាងក្រៅ ។ . អវិក្ខមនិកុល នចុំ. ត្រកូលមិនជាមីចេញទៅក្នុង
ខាងក្រៅ, ត្រកូលដែលមិនធ្លាប់ចេញទៅក្នុងខាងក្រៅ ។ . អវិ-
តិប ចុំ. ឫនចុំ. ទីមានកំដៅក្នុងខាងក្រៅ ។ . អវិជ្ជ ចុំ. ក្នុងខាង
ក្រៅនៃទីជាទីវិលមក, ក្នុងខាងក្រៅនៃវង់មូល, ក្នុងខាងក្រៅនៃទីដ៏
មូល ។ . អវិវាជ ចុំ. រណ្តៅមានក្នុងខាងក្រៅ, ខាងក្រៅនៃ
រណ្តៅ ។ . គតិកាល ចុំ. កាលនៃ...នោះទៅហើយក្នុងខាង
ក្រៅ ។ . គិមកាល ចុំ. កាលជាទីទៅក្នុងខាងក្រៅ ។ . គិម
ចុំ. ក្នុងខាងក្រៅនៃស្រុក ។ . គិហិ នចុំ. ក្នុងខាងក្រៅនៃផ្ទះ ។
. ថលី នចុំ. ទីទួលមានក្នុងខាងក្រៅ, ខាងក្រៅនៃទីទួល, ទីគោក
មានក្នុងខាងក្រៅ ។ . ទ្វារកោដ្ឋកិ នចុំ. ខាងក្រៅនៃស៊ុមនៃ
ទ្វារ ។ . ទ្វារកោដ្ឋសាមន្ត គុ. ទីជិតនៃស៊ុមនៃទ្វារមានក្នុងខាង
ក្រៅ ។ . និគវ នចុំ. ខាងក្រៅនៃនគរ ។ . និគិម ចុំ. ខាងក្រៅ
នៃនិគម, និគមមានក្នុងខាងក្រៅ ។ . មុខ នចុំ. មានមុខក្នុងខាង
ក្រៅ, ខាងក្រៅនៃមុខ ។ . យន្តិក នចុំ. យន្តមានក្នុងខាងក្រៅ,
ខាងក្រៅនៃយន្ត ។ . យាគុភត្តសិត្តសប្បិជាណិតបូរ-
ចុណ្ណមក្ខិត គុ. គឺគ្រាប់នៃបបរនិងបាយនិងទឹកដោះថ្នាំនិងទឹក
អំពៅនិងលម្អិត (កម្ទេច) នៃនំប្រឡាក់ហើយឆ្លងខាងក្រៅ,
ប្រឡាក់ហើយដោយ... ។ . វាតិ ចុំ. ទីមានខ្យល់ក្នុងខាងក្រៅ ។

វិហារ ចុំ. វិហារមានក្នុងខាងក្រៅ ។ . សាណិ ឥ. ខាងក្រៅ
នៃរនាំង, ខាងក្រៅនៃរាំងនន ។

ពហិទ្ធា និ. ខាងក្រៅ, ក្នុងខាងក្រៅ, ឆ្លងខាងក្រៅ, មានក្នុងខាងក្រៅ ។

ពហុ គុ. [ពហ+ឧ] ច្រើន (វិ. ពហតិ ចុំ ភូមិ ភូមិភិ > ពហុ) ។

. អន្តបាសិ គុ. មានបាយគីបុគ្គលគប្បីស៊ី និងទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹក
ដ៏ច្រើន, មានបាយនិងទឹកដ៏ច្រើន ។ . កហាបណោ មញ្ញេ និ.

ទំនង ឬប្រហែលជាមានកហាបណៈច្រើន ។ . ខិវ គុ. មានទឹក

ដោះច្រើន, មានទឹកដោះស្រស់ច្រើន ។ . ចន្ទនិ គុ. មានខ្លឹម

ចន្ទន៍ច្រើន ។ . ជនហិតាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ។

. ជាំគវ គុ. អ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងភ្ញាក់រឭកច្រើន, អ្នកមាន
សេចក្តីភ្ញាក់រឭកច្រើន ។ . ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីតាំងឡើងដ៏ច្រើន ។

. បការតា ឥ. ភារៈនៃ...ជាអ្នកមានឧបការៈច្រើន; វិ.

ពហុឧបការោ យស្ស សោ > ពហុឧបការោ, ពហុឧ

ការស្ស ភាវោ > ពហុឧបការោ ។ . បុប្ផទស្សនត្ថ គុ.

មានកិ.សម្តែងនូវផ្កាច្រើនជាប្រយោជន៍ ។ . ភណ្ឌិក អ្នកមាន

ភណ្ឌៈច្រើន, អ្នកមានបង្វេចទ្រព្យច្រើន ។ . ភាណិ នចុំ.

កិ.ពោលច្រើន, កិ.និយាយច្រើន ។ . ភាណិ គុ. អ្នកនិយាយ

ច្រើន, អ្នកមានកិ.និយាយច្រើនជាប្រក្រតី ។ . មន្តា គុ. អ្នកមាន

មន្តច្រើន, អ្នកមានសេចក្តីគិតច្រើន ។ . មាយា គុ. មានមាយា

ច្រើន, មានពុតពូជច្រើន ។ . លក្ខិ នចុំ. ខ្នាច់ច្រើន ។

. សង្កប្ប ចុំ. សេចក្តីត្រិះរិះច្រើន, ដែលមហាជនត្រិះរិះដោយ

ច្រើន ។ - ស្ស្រុតិ គុ. អ្នកមានកិ.ស្តាប់ច្រើន, អ្នកមានពុទ្ធវិចារៈ
ច្រើនស្តាប់ហើយ ។ល។

ពហុក គុ. [ពហុ+ក] មានប្រមាណច្រើន, មានចំនួនច្រើន; វិ. ពហុនិ
ចរិមាណានិ អស្ស្រាភិ > ពហុក ។

ពហុបការ គុ. [ពហុ+ឧបការ] អ្នកមានឧបការៈច្រើន, អ្នកធ្វើនូវសេចក្តី
ចំនុកបម្រុងច្រើន; វិ. ពហុ ឧបការរោ យស្ស ភោ >
ពហុបការរោ ។ ច្រើនជា ពហុបការោ ក៏មាន ។

ពាណិជ្ជ, វាណិជ្ជ ចុំ. [វណ+ជ] អ្នកពោល, អ្នកនិយាយ (អ្នកជួញ,
ល្អៗ); វិ. វណភិភិ > ពាណិជោ ។ - កម្ម នចុំ. កម្មនៃ
ល្អៗ, ការងាររបស់ពាណិជ្ជ ។

ពាណិជ្ជ, វាណិជ្ជ នចុំ. [ពាណិជ្ជ+ណ្យ] កម្ម ឬអំពើរបស់ពាណិជ្ជ; វិ.
ពាណិជានំ កម្មំ > ពាណិជ្ជំ ។

ពាធិតិ កិ. [ពធិ ឬពាធិ+អ+តិ.វ.] បៀតបៀន, រមែងបៀតបៀន
(ច្រើនជា ពាធិតិ ក៏មាន) ។

ពាធិយិសុំ កិ. [ពធិ+ណយ+ឧំ.អជ្ជ.] បៀតបៀនហើយ ។

ពាធិតិ គុ. [ពធិ+ឥ.អា.+ត] គឺ...បៀតបៀនហើយ ។

ពាធិន្តិ កិ. [ពធិ+ណេ+អន្តិ.វ.] បៀតបៀន, សង្កត់ ។

ពារាណសីវាសី គុ. [ពារាណសី+វស+ណិ] អ្នកនៅក្នុងក្រុងពារាណសី
វិ. ពារាណសិយំ វសភិភិ > ពារាណសិវាសី ។ អ្នកនៅ
ក្នុងក្រុងពារាណសីដោយប្រក្រតិ; វិ. ពារាណសិយំ វសភិ

សីលេនាភិ > ពារាណសីថាសី ។ អ្នកមានកិ.នៅក្នុងក្រុង
 ពារាណសីជាប្រក្រតី; វិ. **ពារាណសិយំ ចសីកុំ**
សីលមស្សាភិ > ពារាណសីថាសី ។

ពាល គុ. [ពល+ណ] អ្នករស់នៅដោយគ្រាន់តែដកដង្ហើមចេញនិង
 ដកដង្ហើមចូល (ទន់, ខ្លី, ក្មេង, ល្ងង់, កាច, សាហាវ); វិ.
ពលភិ អនភិ អស្សសិកបស្សសិកមក្កេន ជីវភិភិ >
 ពាលោ ។ **ពាល** < ទិ+ណ = អ្នកកាន់យកនូវអំពើមិនមាន
 ប្រយោជន៍ពីរយ៉ាង; វិ. **ទ្វេ អនកេ លាភិ គណ្ហាភិភិ** >
 ពាលោ ។ **ពាល** < ទិ+លុ = អ្នកកាត់បង់នូវប្រយោជន៍ពីរយ៉ាង
 គឺប្រយោជន៍របស់ខ្លួននិងប្រយោជន៍របស់អ្នកដទៃ; វិ. **អក្កក្កប.**
វក្កសំខារេ ទ្វេ អកេ លុនាភិ ឆិទ្ធកិភិ > ពាលោ ។
 . កលោណាការាម ចុំ. អារាមឈ្មោះពាលកលោណាកៈ ។
 . កាល ចុំ. កាលនៃខ្លួននៅក្មេង ។ . ជំនិ ចុំ. ជនពាល, ជន
 ល្ងង់ ។ . តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាពាល ។ . និក្ខត្តិ នចុំ. នក្ខត្តច្បក្សនៃ
 ជនពាល ។ . បុត្ត ចុំ. កូនខ្លី ។ . មិត្តចោរាទិឧបទ្ធវំ ចុំ.
 ឧបទ្រព (អន្តរាយ) មានម្រឹកសាហាវនិងចោរជាដើម ។ . វគ្គ-
 វណ្ណនា ឥ. កថាជាគ្រឿងណិនានូវសេចក្តីនៃពាលវគ្គ ។ . សិ-
 ហាយ ចុំ. សំឡាញ់ពាល, សំឡាញ់នៃជនពាល ។ . សិគតិចារី
 ចុំ. អ្នកប្រព្រឹត្តរួមដោយជនពាល, អ្នកមានកិ.ត្រាច់ទៅព្រមដោយ
 ជនពាលជាប្រក្រតី, អ្នកប្រព្រឹត្តគប់រកដោយជនពាល ។ . សិរិយ
 ចុំ. ព្រះអាទិត្យទន់, ព្រះអាទិត្យនៅខ្លី ។

៣

ពាលធំ ចុំ. [ពាល+ធំ+ស.] សក់កន្ទុយ (ច្រើនជា វាលធំ ក៏មាន) ។

ពាលាតប ចុំ. ចូនចុំ. [ពាល+អាតប] កម្ដៅដ៏ខ្លាំង, កម្ដៅថ្ងៃដ៏ខ្លាំង ។

ពាលិសិក គុ. [ពាលិស+ណិក] អ្នកចាប់ផ្ដើមត្រីដោយសន្ទូច (ព្រានសន្ទូច)

វិ. ពលិសេន (មន្ទ) គណ្ណាភិកិ > ពាលិសិកោ ។

ពាលុកា ឥ. [វល+ណុ+អា.ឥ.] ដីខ្សាច់ (ច្រើនជា វាលុកា ក៏មាន) ។

ពាល្យ នចុំ. [ពាល+ណ្យ] ភាវៈនៃ...ជាពាល; វិ. ពាលស្ស ភាវោ >

ពាល្យ ។ - ពីវ គុ. ជាបុគ្គលពាលជាង, ជាបុគ្គលល្ងង់ជាង, មាន

ភាវៈនៃ...ជាបុគ្គលល្ងង់ជាង ។

ពាលា ឥ. [វហ+អ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិជាហេតុនាំទៅ (ដើមដៃ, កំភួន

ដៃ); វិ. វហភិ ឯភាវាភិ > ពាលា ។

ពាលិតបាប គុ. [ពាលិត+បាប] អ្នកមានបាបបន្យាត់បង់ហើយ,

អ្នកមានបាបបណ្ដែតចោលហើយ; វិ. ពាលិតំ បាបំ យេន

សោ > ពាលិតបាបោ ។

ពាលិតបាបតា ឥ. [ពាលិតបាប+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានបាប

បន្យាត់បង់ហើយ; វិ. ពាលិតបាបស្ស ភាវោ >

ពាលិតបាបកា ។

ពាលិយ អ.ន. បុរសឈ្មោះពាលិយៈ ។ - ទារុចិរិយ គុ. បុរសអ្នកស្លៀក

នូវសំពត់ដែលគេក្រងហើយ ដោយសម្បកឈើឈ្មោះពាលិយៈ,

បុរសឈ្មោះពាលិយៈអ្នកស្លៀកនូវសំពត់ដែលគេក្រងដោយសម្បក

ឈើ ។

ពាហិរ គុ. [ពហិ+វរ] មានក្នុងខាងក្រៅ, កើតក្នុងខាងក្រៅ; វិ. **ពហិ**
ភវំ > **ពាហិរ**, **ពហិ វា ជាំភំ** > **ពាហិរ** ។ . បឋវី ឥ.
 ផែនដីមានក្នុងខាងក្រៅ ។ . បព្វជ្ជា ឥ. កិ.បួសនៃបុគ្គលមានក្នុង
 ខាងក្រៅ ។ . សមយ ចុំ. លទ្ធិជាគ្រឿងដល់ព្រមមានក្នុងខាង
 ក្រៅ, លទ្ធិមានក្នុងខាងក្រៅ ។

ពាហិរក គុ. [ពហិ+វរ+ក.ស.] មានក្នុងខាងក្រៅ, កើតក្នុងខាងក្រៅ ។
 . តីតី ឥ. ជាស្រីមានក្នុងខាងក្រៅ ។ . តីតីភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា
 ស្រីមានក្នុងខាងក្រៅ ។ . បព្វជ្ជា ឥ. កិ.បួសឬផ្ទួសនៃបុគ្គលមាន
 ក្នុងខាងក្រៅ ។ . មគ្គិ ចុំ. ផ្លូវមានក្នុងខាងក្រៅ ។

ពាហុស្ស្វ ឥចុំ. [ពហុស្ស្វត+ឈ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានកិ.ស្តាប់
 ច្រើន, ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានពុទ្ធវចនៈច្រើនស្តាប់ហើយ, ភាវៈនៃ
 បុគ្គលជាពហុស្ស្វត; វិ. **ពហុ សុភំ យស្ស យេន វា សោ** >
ពហុស្ស្វភោ, ពហុស្ស្វកស្ស ភាវោ > **ពាហុស្ស្វ** ។
 . មទិ ចុំ. សេចក្តីស្រវឹងព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាពហុស្ស្វត ។

ពាឡ្យ គុ. [ពហុ+លា+អ, លុបឧនៃហុ, ល>ឡ] ធ្ងន់, ខ្លាំង, មាំ, មាំមួន
 (វិ. **ពហុំ លាភិភិ** > **ពាឡ្យ**) ។ . គិលាន គុ. ឈឺធ្ងន់,
 ឈឺខ្លាំង ។

ពិម្ព ឥចុំ. [មន+វ, ម>ព, អ>ឥ, ន>ម, វ>ព] អត្តភាព, ពុម្ព (វិ.
មញ្ជោភេ ញាយភេ អនេនាភិ > **ពិម្ព**) ។ . ផលសទិស
 គុ. ប្រាកដស្មើដោយផ្ទៃបាស, ដូចផ្ទៃបាស ។

ពិ.៧

ពិម្ពិសារ អ.ន. ព្រះរាជាឈ្មោះពិម្ពិសារៈ ។

ពិល នប្ប. [ពិល+អ] មីអាស្រ័យនៅនៃសត្វ (រន្ទ, រូង); វិ. ពិលភិ សក្កានំ និស្សយំ ហោភិ ថា> ពិលំ ។

ពិលង្គុតិយ គុ. [ពិលង្គ+ទុតិយ] មានមីកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ, មានមីកជ្រក់ ផ្តុមជាគំរប់ពីរ ។ ពិលង្គ<វាត+លង្គ +អ, វាត> ពិ = វិ. ថាភំ លទ្ធកិ ហំនំ កថោភិ ថា> ពិលខ្មោ ។

ពិទ្យារ ប្ប. [ពិល+អរ, ល>ឲ្យ, អ>អា] គ្នា, ខ្លាត្រី (វិ. មូសិកាទិ. ខាទនេន ពលភិ ខិចភិ ថា> ពិទ្យារោ) ។

ពុជ្ឈតិ ភិ. [ពុធយ+តិ.វ.] ដឹង, ត្រាស់ដឹង ។

ពុជ្ឈនដ្ឋី ប្ប. [ពុជ្ឈន+អដ្ឋ] សេចក្តីថាគិ.ត្រាស់ដឹង, អត្តគិ.ត្រាស់ ដឹង ។

ពុជ្ឈមាន គុ. [ពុធយ+យ+មាន] កាលត្រាស់ដឹង ។

ពុជ្ឈស្ស ភិ. [ពុធយ+យ+ស្ស.ច.] ចូរត្រាស់ដឹង ។

ពុជ្ឈិស្សតិ ភិ. [ពុធយ+យ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងត្រាស់ដឹង ។

ពុទ្ធ ប្ប. [ពុធយ+ត] អ្នកត្រាស់ដឹង (ព្រះពុទ្ធ) វិ. ពុទ្ធកិ ថា> ពុទ្ធា ។
. កាល ប្ប. កាលនៃព្រះពុទ្ធ, ពុទ្ធកាល ។ . គិពិ គុ. ទៅហើយ ក្នុងព្រះពុទ្ធ, អ្នកដល់ហើយនូវព្រះពុទ្ធ ។ . គារវ ប្ប. សេចក្តី គោរពក្នុងព្រះពុទ្ធ, សេចក្តីគោរពចំពោះព្រះពុទ្ធ ។ . អង្គវ គុ. ជាពន្លក ឬជាបណ្តូលនៃព្រះពុទ្ធ ។ . តាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នក

ពុ

ព្រាស់ដឹង ។ - តើដំ ចុំ. ពេជះនៃព្រះពុទ្ធ ។ - អត្ថចរិយា ឥ.
កិ.ប្រតិទិននៃប្រយោជន៍ដើម្បីជាព្រះពុទ្ធ ។ - ទត្តិយ គុ. ដែលព្រះ
ពុទ្ធខ្យហើយ, ដែលព្រះពុទ្ធច្រង់ប្រទានហើយ ។

ពុទ្ធមាមក គុ. [ពុទ្ធ+មម+ណុ] អ្នករាប់អាននូវព្រះពុទ្ធ, អ្នកស្រឡាញ់នូវ
ព្រះពុទ្ធ; វិ. ពុទ្ធិ មមា យន្តិ ចិយា យន្តិកិ> ពុទ្ធមាមកា ។

ពុទ្ធរំសិ ឥ. [ពុទ្ធ+រំសិ] រស្មីនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុទ្ធលីឡា ឥ. [ពុទ្ធ+លីឡា] កិ.យាងយាសនៃព្រះពុទ្ធ, កិ.កែក្រាយនៃ
ព្រះពុទ្ធ, កិ.លីលានៃព្រះពុទ្ធ, ដំណើរនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុទ្ធវេនេយ្យ គុ. [ពុទ្ធ+វេនេយ្យ] អ្នកដែលព្រះពុទ្ធតប្បិទ្ធនាន, -គួរ
ណែនាំ, -គួរប្រៀនប្រដៅ; វិ. ពុទ្ធន ចិនិកពោកិ>
ពុទ្ធចេនេយ្យា ។ វេនេយ្យ<វិ+និ+ណេយ្យ ។

ពុទ្ធសក្ការ ចុំ. [ពុទ្ធ+សក្ការ] សក្ការៈដើម្បីព្រះពុទ្ធ, គ្រឿងសក្ការៈចំពោះ
ព្រះពុទ្ធ, ដំណើរនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុទ្ធសាសន, -នា នចុំ., ឥ. [ពុទ្ធ+សាសន] ពាក្យជាគ្រឿងប្រៀន
ប្រដៅនៃព្រះពុទ្ធ, សាសនានៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុទ្ធសិរី ឥ. [ពុទ្ធ+សិរី] សិរីនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុទ្ធសុខុមាល គុ. [ពុទ្ធ+សុខុមាល] ជាព្រះពុទ្ធចម្រើនដោយសេចក្តីសុខ,
ជាព្រះពុទ្ធតមានសេចក្តីទុក្ខ (ចូរមើលភាគទី ២ ត្រង់ខត្តិយសុខុ-
មាល) ។

ពុទ្ធសេយ្យា ឥ. [ពុទ្ធ+សេយ្យា] កិ.ផ្នំនៃព្រះពុទ្ធ, មីជាមីផ្នំនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុ

ពុទ្ធានុស្សតិ ឥ. [ពុទ្ធ+អនុស្សតិ] ធម្មជាតិជាគ្រឿងរពករឿយៗនូវគុណ
នៃព្រះពុទ្ធ ។ **អនុស្សតិ**<អនុ+សរ+តិ = វិ. **អនុស្សតិ**
ឯកាយាភិ> **អនុស្សតិ** ។ បរិចិត្តា ព្រោះការនៃខ្លួនជា
អ្នកមានពុទ្ធានុស្សតិសន្សំហើយ, អថវិហើយ, ថ្លឹកហើយ ។

ពុទ្ធិ ឥ. [ពុធ+តិ>ទិ,លុបធ] (ប្រាជ្ញា) ជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង; វិ. **ពុទ្ធិ**
ឯកាយាភិ> **ពុទ្ធិ** ។ **សម្បន្ន** គុ. អ្នកដល់ព្រមហើយដោយ
ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង, អ្នកមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងដល់
ព្រមហើយ (តតិយាតច្បុរិស និង ឆដ្ឋិតហុតិហិ.) ។

ពុទ្ធិយ គុ. [ពុទ្ធិ+ឥយ] អ្នកមានប្រាជ្ញា, អ្នកមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿង
ត្រាស់ដឹង; វិ. **ពុទ្ធិ យស្ស អភិភិ**> **ពុទ្ធិយោ** ។

ពុទ្ធិបដ្ឋាកិ គុ. [ពុទ្ធិ+ឧប+ថា+ណុ] អ្នកជាឧបដ្ឋាកនៃព្រះពុទ្ធ, អ្នកបម្រើ
នូវព្រះពុទ្ធ; វិ. **ពុទ្ធិ ឧបដ្ឋហភិភិ**> **ពុទ្ធិបដ្ឋាកោ** ។

ពុទ្ធិបដ្ឋានាទិនិ គុ. [ពុទ្ធិបដ្ឋានាទិ+យោ.វិ.] (កិច្ចទ.) មានកិ.បម្រើនូវ
ព្រះពុទ្ធជាដើម; វិ. **ពុទ្ធិបដ្ឋានំ អាទិ យេសំ កានិ**> **ពុទ្ធិ**
បដ្ឋានាទិនិ (ភិច្ឆាន) ។

ពុទ្ធិប្បាទ ចុំ. [ពុទ្ធិ+ឧប្បាទ] កិ.កើតឡើងនៃព្រះពុទ្ធ, កាលជាមីកើត
ឡើងនៃព្រះពុទ្ធ ។ - **ក្លិណិ** ចុំ. ខណៈជាមីកើតឡើងនៃព្រះពុទ្ធ ។

ពុពុទ្ធក នចុំ. [ពុពុទ្ធិ+ក] ក្រពេញទឹក, ពពុះទឹក ។

ពុពុទ្ធសទិស គុ. [ពុពុទ្ធិ+សទិស] ប្រាកដស្មើដោយក្រពេញទឹក,
ពពុះទឹក, ដូចក្រពេញទឹក ។

ពេ-ពោ-ព្យ

ពេលុវបណិវិណ នប្តុំ. [ពេលុវ+បណុ+វិណ] ពិណមានពណិលឿង
ដូចជាពណិនៃផ្លែព្នៅ ។ ប្រើជា វេទ្យុវ ក៏មាន ។

ពេលដ្ឋសិស អ.ន. ព្រះថេរៈឈ្មោះពេលដ្ឋសិសៈ ។

ពោជ្ឈង្គី នប្តុំ. [ពោជ្ឈ+អង្គ] អង្គនៃធម៌ជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង ។

ពោធនេយ្យពន្ធ ប្តុំ. [ពោធនេយ្យ+ពន្ធ] ផោពង្សនៃសត្វអ្នកគួរនូវ
កិ.ត្រាស់ដឹង, -គួរដល់កិ.ត្រាស់ដឹង ។

ពោធិ អ.ន. ឈើឈ្មោះពោធិ, ឈើជាទីត្រាស់ដឹង ។ . យវ នប្តុំ. ផ្ទះ
ឬខឿននៃឈើឈ្មោះពោធិ, -នៃពោធិព្រឹក្ស ។ . ញាណ នប្តុំ.
ពោធិញាណ, ញាណជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង ។ . បក្ខិយធម្មបទ
នប្តុំ. បទនៃធម៌ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកនៃប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់
ដឹង ។ . បល្លង្គ ប្តុំ. បល្លង្គមានក្នុងខាងក្រោមនៃពោធិព្រឹក្ស,
បល្លង្គជាទីត្រាស់ដឹង ។ . មណ្ឌ ប្តុំ. ប្រទេសជាទីផ្លូវផងនៃប្រាជ្ញា
ឈ្មោះពោធិ ។ . មូល ប្តុំ. ប្រទេសជាទីតាំងនៃឈើឈ្មោះពោធិ,
គល់នៃពោធិព្រឹក្ស ។ . រាជកុមារ ប្តុំ. រាជកុមារឈ្មោះពោធិ ។
. រុក្ខមូល ប្តុំ. គល់នៃពោធិព្រឹក្ស ។ . សិទ្ធិ ប្តុំ. ព្រះពោធិសត្វ,
ឬគុណអ្នកជាប់នៅក្នុងញាណឈ្មោះពោធិ ឬគុណអ្នកជាប់នៅក្នុង
ពោធិញាណ ។ . សិទ្ធិភូតិ គុ. ជាពោធិសត្វ ឬជាពោធិសត្វកើត
ហើយ ។

ព្យគ្យានុចរិត គុ. [ព្យគ្យ+អនុចរិត] គឺខ្លាធំត្រាច់ទៅតាមហើយ, គឺខ្លា
ធំដើរទៅតាមហើយ ។

ព្យ-ព្យា

ព្យញ្ញន នថុ. [វិ+អជ+យុ, ចុះនិ.អា.] វត្ថុមានត្រីនិងសាច់ជាដើមជាទី
 ដល់នូវភាវៈនៃសេចក្តីត្រេកអរដោយវិសេសនៃជន (ម្ហូប, ម្ហូប
 ពោក, ម្ហូបក្រៀម, សម្មពោក); វិ. ចិសេសេន អជ្ឈន្តិ
 អស្សាធាភាចំ គច្ឆន្តិ ឯក្ក មច្ឆមំសាធិម្ហិ ជនាភិ>
ព្យញ្ជនំ ។ វិ+អញ្ជ+យុ = ភេទជាគ្រឿងប្រកាសនូវការចែក
 រំលែកថាស្រី ឬប្រុស (ចំណែក); វិ. ព្យញ្ជយភិ ភីភី ចុរិ-
 សោភិ ចិភាតំ មការសេភិ កេនាភិ> ព្យញ្ជនំ ។ . បថ
 នថុ. បថនៃព្យញ្ជនៈ, បថគីព្យញ្ជនៈ, ព្យញ្ជនៈនិងបថ ។ . សម័យ
 ថុ. សម័យនៃព្យញ្ជនៈ, លទ្ធិជាគ្រឿងដល់ព្រមនៃព្យញ្ជនៈ ។

ព្យត្ត គុ. [វិ+ត+ត] ប្រព្រឹត្តទៅដោយវិសេស (ឈ្លាស, វាងវៃ, ប៊ុន,
 ប្រសប់) ។

ព្យន្តិកាហតិ កិ. [ព្យន្តិ+ករ+អ+ស្សតិ.ភ., ករ>កាហ, លុចស្ស] នឹងធ្វើ
 ឱ្យវិនាស, នឹងធ្វើឱ្យស្លន្យ, នឹងធ្វើនូវកិលេសឱ្យមានចំណែកជា
 ទីបំផុតទៅប្រាស ។

ព្យសន នថុ. [វិ+អស+យុ] ទុក្ខជាគ្រឿងញ៉ាំងសុខឱ្យវិនាស, សេចក្តី
 វិនាស ។

ព្យាកត គុ. [វិ+អា+ករ+ត] គឺ...ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ, ព្យាករហើយ,
 មាយហើយ; វិ. ព្យាករិយភ្នាភិ> ព្យាករោ ។

ព្យាករណ នថុ. [វិ+អា+ករ+យុ] កិ.ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់, កិ.ព្យាករណ៍,
 កិ.មាយ, ទំនាយ; វិ. ព្យាករិយកេភិ> ព្យាករណំ ។

ព្យ-ព្រ

ព្យាករិត្តា អ. [វិ+អា+ករ+ឥ.អា.+ត្ថា] ព្យាករហើយ, ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់
ហើយ, មាយហើយ ។

ព្យាករោតិ កិ. [វិ+អា+ករ+ឱ+តិ.វ.] ព្យាករ, ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់, មាយ,
ពោលអួត ។

ព្យាកាតុំ អ. [វិ+អា+ករ+តុំ] ដើម្បីព្យាករ, ដើម្បីធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ ។

ព្យាកាសិ កិ. [វិ+អា+ករ+អ+ស្យ-អដ្ឋ., ទុះស.អា.] ព្យាករហើយ, ធ្វើឱ្យ
ជាក់ច្បាស់ហើយ, មាយហើយ ។

ព្យាធិ ប៉ុ. [វិ+អា+ធា+ឥ] រោគតែងបៀតបៀន (នូវសត្វ) (ជម្ងឺ); វិ.
ព្យាធវិ ប៊ឺឡេក៍កិ> ព្យាធិ ។

ព្យាមប្បភាបវិក្ខិត្ត គុ. [ព្យាម+បភា+បវិក្ខិត្ត] គឺរស្មីមានព្យាមជា
ប្រមាណចោមរោមហើយ, ព័ន្ធព័ន្ធហើយ, ចោមរោមហើយ
ប្រព័ន្ធព័ន្ធហើយដោយរស្មីមានព្យាមជាប្រមាណ ។

ព្យាសត្តមនិស គុ. [ព្យាសត្ត+មនិស] មានចិត្តជាប់នៅផ្សេងៗ, មានចិត្ត
ជាប់នៅក្នុងអារម្មណ៍ផ្សេងៗ (ព្យាសត្ត<វិ+អា+សជ+ត) ។

ព្រហ្មអប្បោធិនិ នប៉ុ. [ព្រហ្ម+អប្បោធិនិ] កិ.ទះនៃព្រហ្ម, កិ.ទះដៃនៃ
ព្រហ្ម (ព្រហ្ម<ព្រហ+ម = អ្នកដល់នូវសេចក្តីចម្រើន; វិ.
ព្រហ្មាភិ បុទ្ធិ ភប្បក៍កិ> ព្រហ្មា) ។ - សិទ្ធិ ប៉ុ. សួរនៃកិ.
ទះនៃព្រហ្ម ។

ព្រហ្មចរិយ នប៉ុ. [ព្រហ្ម+ចរិយ] ធម្មជាតិដែលបុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្តដ៏
ប្រសើរ (ព្រហ្មចរិយះ, ព្រហ្មចរិយធម៌); វិ. ព្រហ្ម ឧក្ខម៌

ព្រ

ចរិយ័ > រូតហ្មចរិយ័ ។ ចរិយ័ <ចរ+ណ្យ+ឥ.អា. = វិ. ចរិ-
កត្តន្តិ > ចរិយ័ ។ កិ.ប្រព្រឹត្តិនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ វិ. រូតហ្ម សេដ្ឋ
ចរិយន្តិ > រូតហ្មចរិយ័ ។ . អន្តរាយ ចុំ. អន្តរាយនៃ
 ព្រហ្មចរិយៈ ។ . បរិយោសាន នចុំ. ជាមីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយៈ ។
 . វាស ចុំ. កិ.នៅដោយ ព្រហ្មចរិយៈ, កិ.នៅដើម្បីកិ.ប្រព្រឹត្តិនូវ
 ធម៌ដ៏ប្រសើរ ។

ព្រហ្មចរិយវា គុ. [ព្រហ្មចរិយ+វន្ត] មានព្រហ្មចរិយធម៌ឬមានកិ.
 ប្រព្រឹត្តិនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ; វិ. រូតហ្មចរិយ័ យស្ស អភិកិ >
 រូតហ្មចរិយថា ។

ព្រហ្មចារី ចុំ. [ព្រហ្ម+ចរ+ណី] អ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ; វិ. រូតហ្ម
ចរិកិ > រូតហ្មចារី ។ ឥ. ព្រហ្មចារិនី ។ តាំងវិគ្គហៈជា
 សមាសរួចតស្សីលសាធនៈ ក៏បាន ។

ព្រហ្មញ្ញតា ឥ. [ព្រហ្មញ្ញ+តា] ភាវៈនៃបុគ្គលជាព្រហ្ម ឬសេចក្តី
 ប្រតិបត្តិដោយប្រពៃចំពោះព្រហ្ម; វិ. រូតហ្មនោ ភាថា >
 រូតហ្មញ្ញំ , រូតហ្មនោ ថា សម្មាបដិប័ក្កិ > រូតហ្មញ្ញំ,
 រូតហ្មញ្ញំ ឯថ > រូតហ្មញ្ញកា ។

ព្រហ្មត្ត ឧចុំ. [ព្រហ្ម+ត្ត] ភាវៈនៃ...ជាព្រហ្ម; វិ. រូតហ្មនោ ភា-
ថា > រូតហ្មត្តំ ។

ព្រហ្មត្តភាវ ចុំ. [ព្រហ្ម+អត្តភាវ] អត្តភាពនៃព្រហ្ម, អត្តភាពដូចជាអត្ត
 ភាពនៃព្រហ្ម ។

ព្រ-ព្រ

ព្រហ្មទណ្ឌ ចុំ. [ព្រហ្ម+ទណ្ឌ] ព្រហ្មទណ្ឌ, អាជ្ញានៃព្រហ្ម, អាជ្ញាដី
ប្រសើរ ។

ព្រហ្មទេយ្យ នចុំ. [ព្រហ្ម+ទេយ្យ] រង្វាន់ដីប្រសើរ, រង្វាន់គឺបុគ្គលអ្នក
ប្រសើរគប្បីឱ្យ (ទេយ្យ<ពា+ណ្យ, ណ្យ>ឯយ្យ = វត្ថុដែល...
គប្បីឱ្យ (រង្វាន់); វិ. ធាកព្វន្តិ> ទេយ្យ) ។

ព្រហ្មរូបវណ្ណ គុ. [ព្រហ្ម+រូប+វណ្ណ] មានភេទដូចជាភេទនៃរូបនៃ
ព្រហ្ម; វិ. ព្រហ្មនោ រូបំ> ព្រហ្មរូបំ , ព្រហ្មរូបស្ស
វណ្ណា> ព្រហ្មរូបវណ្ណា , ព្រហ្មរូបវណ្ណា ភិវ
វណ្ណា យស្ស សោ> ព្រហ្មរូបវណ្ណា ។

ព្រហ្មលោកមគ្គី ចុំ. [ព្រហ្មលោក+មគ្គ] ផ្លូវនៃព្រហ្មលោក, ផ្លូវជាទីទៅ
កាន់ព្រហ្មលោក ។

ព្រហ្មលោកុបតិ គុ. [ព្រហ្មលោក+ឧប+តថ+ភិ] អ្នកចូលទៅដល់នូវ
ព្រហ្មលោក (អ្នកកើតនៅក្នុងព្រហ្មលោក); វិ. ព្រហ្មលោកំ
ឧបតថភិ> ព្រហ្មលោកុបតោ ។

ព្រហ្មសរ ចុំ. [ព្រហ្ម+សរ] សម្លេងនៃព្រហ្ម, សម្លេងដូចជាសម្លេងនៃ
ព្រហ្ម ។

ព្រាហ្មណ ចុំ. [ព្រហ្ម+ណ, ចុះន.អា.] ជនជាតិដទៃនៃព្រហ្ម; វិ.
ព្រហ្មនោ អបច្ចំ> ព្រាហ្មណា ។ ព្រហ្ម+អណ+អ =
អ្នកស្វាធាយនូវមន្តដីប្រសើរ; វិ. ព្រហ្មំ អណភិ> ព្រាហ្ម-
ណា ។ ចំណែកខាងព្រះអរិយៈទាំងឡាយក៏ហៅថាព្រាហ្មណដែរ

ព្រ-ព្រា

ព្រោះភាវៈនៃលោកជាអ្នកមានបាបបន្ទាត់បង់ហើយ ។ . បរិ-
 វេសនា ឥ. វេលានៃកិ.អង្គាសនូវព្រាហ្មណ៍, វេលាជាមិ
 អង្គាសនូវព្រាហ្មណ៍ ។ . មហាសាលកុល នថុ. ព្រកូលនៃ
 ព្រាហ្មណ៍ជាមហាសាល, ព្រកូលនៃព្រាហ្មណ៍មានភោគៈជាសារៈដ៏
 ធំ ។ . យោនិ ឥ. កំណើតនៃព្រាហ្មណ៍ ។ . វគ្គវណ្ណនា ឥ.
 កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវសេចក្តីនៃព្រាហ្មណ៍វគ្គ ។ . វាចកិ គុ. មិ
 ជាមិពោលនៃព្រាហ្មណ៍, មិជាមិសូត្រនៃ... ។ . វេស ថុ. ភេទនៃ
 ព្រាហ្មណ៍, ភេទដូចជាភេទនៃព្រាហ្មណ៍ ។

- ព្រាហ្មណី ឥ. [ព្រាហ្មណ+ន្យ] ព្រាហ្មណី, នាងព្រាហ្មណ៍ ។
- ព្រហ្មន្ត គុ. [ព្រហ្ម+អន្ត] កាលចម្រើន, កាលញ្ចាំង...ឱ្យចម្រើន ។
- ព្រហ្មយ កិ. [ព្រហ្ម+ណយ+ហិ.ប.] ចូរញ្ចាំង...ឱ្យចម្រើន ។
- ព្រហ្មិ កិ. [ព្រហ្ម+អ+ហិ.ប.] ចូរពោល, ចូរប្រាប់, ចូរសម្តែង ។
- ព្រហ្មយ្យ កិ. [ព្រហ្ម+ណេ+ឃយ្យ.ស.] ឥប្បិចម្រើន, ឥប្បិញ្ចាំង...ឱ្យ
 ចម្រើន ។

ក

ភក្ខាមិ កិ. [ភក្ខ+អ+មិ.វ.] ស៊ី, បរិភោគ ។

ភគវតោវាទ ប៉ុ. [ភគវតោ+វាទ] ឱវាទនៃព្រះមានព្រះភាគ ។

ភគវា ប៉ុ.ឬគុ. [ភគ+វន្ត] ព្រះមានព្រះភាគ, ព្រះមានជោគ, ព្រះមាន
បុណ្យ(ភិកិ<ភជ+អ=សេព, សេពគប់ វិ.ភខិកញាភិ> ភគា;
យា លោភិយលោកុក្ករសម្បក្កិយោ បុគ្គលេហិ
ភខិកញា សេចិកញា ភិកិ កស្វា កា សម្បក្កិយោ>
ភគា ។ ភគា ឯកស្ស អភិកិ> ភគថា; ភគា ឯកស្ស
ពុទ្ធស្ស អភិ ភិកិ កស្វា សោ ពុទ្ធា> ភគថា ។

ភគិនី ត. [ភជ+ត, ចុះឥនី, ជ>ត, លុបត] ស្រ្តីដែលគេគប្បីគប់រក
(ប្អូនស្រី, បងប្អូនស្រី) ; វិ. ភខិកញាភិ> ភគិនី ។ បតិក
ប៉ុ. ប្តីនៃបងប្អូនស្រី ។

ភគី អ.ន. ព្រះថេរៈឈ្មោះភគី ។

ភគ្គ គុ. [ភក្ខ+អ] កាច់, បំបាក់, បំបាក់បង់ ។

ភជតិ កិ. [ភជ+អ+តិ.វ.] គប់, គប់រក, រាប់រក ។

ភជមាន គុ. [ភជ+មាន] កាលគប់, កាលគប់រក, កាលរាប់រក ។

ភជស្ស កិ. [ភជ+អ+ស្ស.ប.] ចូរគប់, ចូរគប់រក ។

ភជិតព្វ កិ. [ភជ+ឥ.អា.+ព្វ] ពី...គប្បីគប់, .គប្បីគប់រក ។

ភជេ កិ. [ភជ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីគប់, គប្បីគប់រក, គប្បីសេពគប់ ។

ភ

ភដេថ កិ. [ភដ+អ+ឯថ.ស.] គប្បីគប់, គប្បីគប់រក ។

ភព្ពាតិ កិ. [ភព្ព+អ+តិ.វ.] កាច់, ចំបាក់, ចំបែក, ទម្លាយ ។

ភព្ពាតុ កិ. [ភព្ព+អ+តុ.ច.] ចូរកាច់, ចូរចំបាក់, ចូរទម្លាយ ។

ភព្ពា កិ. [ភព្ព+អ+ល្ប.អដ្ឋ.] កាច់ហើយ, ចំបាក់ហើយ, ទម្លាយ
ហើយ ។

ភព្ពាត្វា អ. [ភព្ព+ឥ.អា.+ត្វា] កាច់ហើយ, ចំបាក់ហើយ, ទម្លាយហើយ ។

ភព្ពា គុ. [ភព្ព+អ] អ្នកកាច់, អ្នកចំបាក់, អ្នកទម្លាយ ។

ភដ្ឋី គុ. [ភស+ត] រច្ចុតហើយ, ភ្លាត់ធ្លាក់ហើយ, ឃ្មាតហើយ, (វិ.
អភស្ស័តិ > ភដ្ឋី) ។

ភណ កិ. [ភណ+អ+ហិ.ច.] ចូរពោល, ចូរនិយាយ, ចូរសូត្រ ។

ភណតិ កិ. [ភណ+អ+តិ.វ.] ពោល, និយាយ, សូត្រ ។

ភណតុ កិ. [ភណ+អ+តុ.ច.] ចូរពោល, ចូរនិយាយ, ចូរសូត្រ ។

ភណនសីល គុ. [ភណន+សីល] មានកិ.ពោលជាប្រក្រតី ។

ភណន្ត គុ. [ភណ+អន្ត] កាលពោល, កាលសូត្រ ។

ភណំ គុ. [ភណន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ.វិ > អំ] កាលពោល ។

ភណាបេត្វា អ. [ភណ+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង....ឱ្យពោលហើយ, ... ។

ភណិស្សាមិ កិ. [ភណ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ.] នឹងពោល,... ។

ភណ្ណោ អា.និ. នៃព្រះស្តែង, នៃនាយ, រឺយ, ... ។ កិ. គប្បីពោល ។

ភណ្ណគត្ត ចុំ. [ភណ្ណ+គត្ត] ល្ងែងជាទីទុកនូវភណ្ណៈ, ល្ងែងដាក់នូវ
ភណ្ណៈ, ល្ងែងពេញដោយភណ្ណៈ ។ ភណ្ណៈ<ភទ្តិ+ក, ចុះនិ.អា. =
វេច; វិ. ភណ្ណិកព្រន្តិ> ភណ្ណំ ។

ភណ្ណនិ នចុំ. [ភណ្ណ+យ្យ] សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់, កិ.បង្កហេតុ; វិ.
ភណ្ណិយភេកិ> ភណ្ណនំ ។ . កលហវិគ្គហវិវាទ ចុំ. កិ.
ប្រកួតប្រកាន់ និងកិ.ឈ្លោះ និងកិ.ប្រកាន់ខុស និងកិ.ទាស់ខែង ។
ការកិ គុ. អ្នកធ្វើនូវកិ.បង្កហេតុ ។ . ជាតិ គុ. អ្នកមានកិ.
បង្កហេតុកើតហើយ ។

ភណ្ណស្សាមិក ចុំ. [ភណ្ណ+សាមិក] អ្នកជាម្ចាស់នៃភណ្ណៈ (ទ្រព្យ) ។

ភណ្ណហារក គុ. [ភណ្ណ+ហរ+ណុ] អ្នកនាំទៅនូវភណ្ណៈ; វិ. ភណ្ណំ
ហរកិកិ> ភណ្ណហារកោ ។

ភណ្ណាគារិក គុ. [ភណ្ណាគារ+ណិក] អ្នកប្រកបក្នុងផ្ទះជាទីទុកនូវភណ្ណៈ
(នាយឃ្នាំង, អ្នករក្សានូវឃ្នាំង) ; វិ. ភណ្ណាគារេ និយុកោ>
ភណ្ណាគារិកោ ។

ភណ្ណិក នចុំ. [ភណ្ណ+ណិក] វត្ថុគឺ...ធ្វើឱ្យជាបង្វេច (បង្វេចទ្រព្យ) ។
. សំពិ ច.សំ. រយនៃភណ្ណៈ, រយនៃបង្វេចទ្រព្យ, រយនៃវត្ថុគឺ...
ធ្វើឱ្យជាបង្វេច ។

ភិពិក ចុំ. [ភិ+ក, ឥនៃតិ>អ] អ្នកបរិភោគនូវថ្លៃឈ្នួល, អ្នកធ្វើនូវការ
ឈ្នួល (អ្នកស៊ីឈ្នួល, កម្មករ) ; វិ. ភិកិ ថេកនំ ភុញ្ចកិកិ>

វ

ភកកោ ។ ភកិ ថេកនំ ភរោភិកិ > ភកកោ ។ វិថី ៧.

វិថី (ថ្នល់) នៃបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវការឈ្នួល, វិថីជាមីនៅនៃ... ។

ភតិ ៧. [ភរ+តិ] ការងារជាហេតុចិញ្ចឹមនូវកម្មករ (ការស៊ីឈ្នួល, ថ្លៃឈ្នួល); វិ. ភរកិ ភម្មករេ យាយ សា > ភកិ ។ កម្មនប្បុ. កម្មគីថ្លៃឈ្នួល ។ ការកិ គុ. អ្នកធ្វើនូវការឈ្នួល ។ ដ្ឋានិ នប្បុ. មីជាមីធ្វើនូវការឈ្នួល ។

ភតិកិ គុ. [ភតិ+ណិកប្បក] អ្នកធ្វើនូវការឈ្នួល, អ្នកប្រកបក្នុងការឈ្នួល ។ វាមិ ចុំ. វាមិថា វិភិក្កុឈ្មោះនន្ទៈអ្នកធ្វើនូវការឈ្នួល វាមិថា វិភិក្កុឈ្មោះនន្ទៈដូចបុគ្គលអ្នកស៊ីឈ្នួល ។

ភត្តិ នប្បុ. [ភជ ប្បភុជ+ត] វត្ថុជាគ្រឿងសេពនៃជន, ប្រវត្តិដែលបុគ្គលគប្បីបរិភោគ (បាយ); វិ. ភជកិ យេន ភុក្កិភព្វនិ ថា > ភត្តិ ។ ការកិម្ម នប្បុ. កម្មនៃបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវភត្ត ។ កាលចុំ. កាលនៃភត្ត, កាលជាមីបរិភោគនូវភត្ត ។

ភត្តកិច្ច នប្បុ. [ភត្ត+កិច្ច] កិច្ចដោយភត្ត, កិច្ចគីកិ.បរិភោគនូវភត្ត ។ ដ្ឋានិ នប្បុ. មីនៃកិច្ចដោយភត្ត ។ បរិយោសានិ នប្បុ. កាលជាមីបំផុតនៃភត្តកិច្ច, នៃកិច្ចដោយភត្ត, កាលជាមីហើយស្រេចនៃកិច្ចដោយភត្ត ។

ភត្តកិច្ចវសានិ នប្បុ. [ភត្តកិច្ច+វសាន] មីបំផុតនៃកិច្ចដោយភត្ត, កាលជាមីហើយស្រេចនៃកិច្ចដោយភត្ត ។

ភត្តកោដ្ឋាសិ ចុំ. [ភត្ត+កោដ្ឋាស] ចំណែកនៃភត្ត ។

ភត្តគី នប្បុ. [ភត្ត+អត្ត] រោងនៃភត្ត, រោងជាទីបរិភោគនូវភត្ត ។

ភត្តច្នៃមនកុសលចេតនា ឥ. [ភត្ត+ធម្មន+កុសល+ចេតនា] ចេតនា
ជាកុសលជាហេតុកាត់ចង់នូវភត្ត, កុសលចេតនាជាគ្រឿងកាត់
ចង់នូវភត្ត ។

ភត្តថាលិក នប្បុ. [ភត្ត+ថាលិក] ភាជនៈដ៏ពេញដោយភត្ត, ថាលដ៏ពេញ
ដោយភត្ត ។

ភត្តបក្ខិបនដ្ឋាន នប្បុ. [ភត្ត+បក្ខិបន+ឋាន] ទីជាទីដាក់នូវភត្ត ។

ភត្តបចនកាល ប្បុ. [ភត្ត+បចន+កាល] កាលនៃកិ.ចំអិននូវភត្ត, កាល
ជាទីចំអិននូវភត្ត ។

ភត្តបចនទារុ នប្បុ. [ភត្ត+បចន+ទារុ] ឧសសម្រាប់ចំអិននូវភត្ត ។

ភត្តបដិក្ខេប ប្បុ. [ភត្ត+បដិក្ខេប] កិ.ហាមនូវភត្ត, កិ.ឃាត់នូវភត្ត ។
បដិក្ខេប<បដិ+ឱច+ណ = វិ. បដិក្ខិបនំ> បដិក្ខេបទេ ។

ភត្តបាដិ, បាតិ ឥ. [ភត្ត+បាដិ] ភាជនៈដ៏ពេញដោយភត្ត, ភាជនៈ
សម្រាប់ដាក់នូវភត្ត ។

ភត្តបិណ្ណ ប្បុ. [.+បិណ្ណ] ដុំនៃភត្ត, .នៃបាយ ។

ភត្តភតិក ន. ប្បុ. [.+ភតិក] បុរសអ្នកធ្វើនូវការឃ្នាលព្រោះភត្ត,
បុរសឈ្មោះភត្តភតិកៈ ។ . សើដ្ឋី ប្បុ. សើដ្ឋី ឈ្មោះភត្តភតិកៈ ។

ភត្តភាជនសូបេយ្យភាជន នប្បុ. [ភត្តភាជន+សូបេយ្យភាជន]
ភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវភត្ត និងភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវភត្តជា

ភ

ប្រយោជន៍ដល់សម្ម (សូបេយ្យ <សូប+ឈ្យ = វត្ថុជា
ប្រយោជន៍ដល់សម្ម, គ្រឿងសម្ម; វិ. សូបស្ស ហិកំ(ចក្ក)>
សូបេយ្យ) ។

ភត្តភុព្ភានលីទ្យា ឥ. [.+ភុព្ភន+លីទ្យា] កិ.លីលា នៃកិ.បរិភោគនូវ
បាយ, កិ.កែក្រាយនៃកិ..., ដំណើរនៃកិ.. ។

ភត្តភោគ ចុំ. [.+ភោគ] កិ.បរិភោគនូវភត្ត ។

ភត្តមត្តក នចុំ. [.+មត្តក] មីបំផុតនៃ., កំពូលនៃ. ។

ភត្តមុដ្ឋិ ឥ. [.+មុដ្ឋិ] ក្តាប់នៃភត្ត, ភត្តមួយក្តាប់ ។

ភត្តវិចារណ នចុំ. [.+វិចារណ] កិ.ត្រួតត្រានូវភត្ត, កិ.ចាត់ចែងនូវ
ភត្ត ។

ភត្តវិស្សត្ត ចុំ. [.+វិស្សត្ត] កិ.ស្មើនូវភត្ត, កិ.បរិភោគនូវភត្ត (វិស្សត្ត <
វិ+សជ+អ = កិ.ជាប់ចំពាក់) ។

ភត្តវិជហិរញ្ញសុវណ្ណាទិ គុ. [.+វិជ+ហិរញ្ញ+សុវណ្ណ+អាទិ] វត្ថុមាន
ភត្តនិងពូជនិងប្រាក់ និងមាសជាដើម ។ ពហុវិហិសមាសមាន
ទួនសមាសជាផ្នែក ។

ភត្តវេយ្យាវដិក គុ. [.+វេយ្យាវដ+លិក] អ្នកប្រកបក្នុងកិ.ខ្វល់ខ្វាយនូវ
ភត្ត, អ្នកធ្វើនូវកិ.ខ្វល់ខ្វាយនូវភត្ត; វិ. ភក្កេយ្យាវដេ
និយុកោ > ភក្កេយ្យាវដិកោ, ភក្កេយ្យាវដិ
កោភក្ក > ភក្កេយ្យាវដិកោ ។

ភត្តវេលា ឥ. [.+វេលា] វេលានៃភត្ត, វេលាជាមីបរិភោគនូវភត្ត ។

ភត្តសម្មទ ចុំ. [-+សម្មទ] សេចក្តីស្រវឹងព្រមព្រោះភត្ត, កិ.ស្រវឹងដោង
ព្រោះភត្ត (សម្មទ<សំ+មទ+អ = ស្រវឹងព្រម, ស្រវឹងជ្រប់) ។

ភត្តានុមោទនា ឥ. [ភត្ត+អនុមោទនា] អនុមោទនានូវភត្ត, ដល់ភត្ត,
ដ៏សមគួរដល់ភត្ត, ធម្មកថាជាគ្រឿងរីករាយតាមនូវភត្ត; វិ. ភត្តំ
អនុមោទនិ ឯកាយាភិ > ភត្តានុមោទនា ។

ភត្តារ ចុំ. [ភរ+វិតុ] ភស្តា, ប្តី; (វិ. ភរភិភិ > ភត្តា) ។ ភត្ត+អំមុតិ
យារិភត្តិ > ភត្តារ ។

ភត្តដ្ឋានដ្ឋាន នចុំ. [ភត្ត+ឧដ្ឋាន+ឋាន] ទីជាទីតាំងឡើងនៃភត្ត, ទីជា
ទីកើតនៃភត្ត ។

ភត្តទ្ទេសក គុ. [ភត្ត+ឧ+ទិស+ណុ] អ្នកសម្តែងឡើងនូវភត្ត (អ្នក
ចាត់ចែងនូវភត្ត); វិ. ភត្តំ ឧទ្ទិស្សកិភិ > ភត្តទ្ទេសកោ ។

ភទន្តំ គុ. [ភទន្ត+អំ.វិ.] នូវអ្នកដ៏ចម្រើន, នូវលោកដ៏ចម្រើន ។

ភទន្តា គុ. [ភទន្ត+យោ.វិ.] ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើនទ., ម្ចាស់លោកដ៏
ចម្រើនទ. ។

ភទ្ធកិ គុ. [ភទ្ធ+ក.ស.] ល្អ, ចម្រើន, ធ្វើនូវសេចក្តីចម្រើន (ភិទ្ធ<
ភិ+ថ = ល្អ, ចម្រើន; វិ. ភទ្ធកិភិ > ភទ្ធកិ, ភទ្ធកិ ឯច >
ភទ្ធកំ) ។ វិហារី គុ. អ្នកនៅដោយកម្មដ៏ចម្រើន ។

ភទ្ធយុតិ នចុំ. [ភទ្ធ+យុត] គួរដ៏ចម្រើន, គួរដ៏ល្អ ។

ភទ្ធវគ្គិយ គុ. [ភទ្ធវគ្គ+ឥយ] អ្នកមានពួកដ៏ចម្រើន (អ្នកប្រាថ្នាទៅ

ភ

ដោយពួកដ៏ចម្រើន, អ្នកប្រព្រឹត្តទៅក្នុងពួកដ៏ចម្រើន) (អត្ថិតទ្ធិត, ធរតិតទ្ធិត, វត្ថតិតទ្ធិត,) ។ - កុមារ ចុំ. កុមារមានពួកដ៏ចម្រើន, កុមារត្រាច់ទៅដោយពួកដ៏ចម្រើន ។

ភទ្ធវតិយនគរ នចុំ. [.+នគរ] នគរ (ក្រុង) ឈ្មោះភទ្ធវតិយ: ។

ភទ្ធសាលមូល នចុំ. [ភទ្ធ+សាល+មូល] ប្រទេសជាទីតាំងនៃសាល ព្រឹក្សដ៏ចម្រើន, គល់នៃ., ទីជិតនៃ. (សាល = ដើមរាំង ឬ ដើមរាំងភ្នំក៏បាន) ។

ភទ្ធិយ អ.ន. ឈ្មោះភទ្ធិយ: អ្នកនៅក្នុងក្រុងឈ្មោះភទ្ធិយ: ។ - រាជាំ ចុំ. ព្រះរាជាព្រះនាម ភទ្ធិយ: ។

ភទ្ធិយប្បមុខ គុ. [ភទ្ធិយ+បមុខ] មានសាក្យ:ឈ្មោះភទ្ធិយ:ជា ប្រមុខ ។

ភទ្ធិ អា. ម្នាល ឬនៃនាងដ៏ចម្រើន, -បួនស្រីមានភក្រដ៏ចម្រើន; -ភាន ។

ភទ្នេកវត្ត គុ. [ភទ្ធ+ឯក+វត្ត] អ្នកមានភាពត្រឹមយដ៏ចម្រើន (ភទ្នេកវ- ត្តោ ភិកិ ថាជាអ្នកមានភាពត្រឹមយដ៏ចម្រើន) ។

ភក្រ គុ. (ដូចភទ្ធ) ល្អ, ចម្រើន ។ - កម្ម នចុំ. កម្មដ៏ចម្រើន ។

- បុគ្គល ចុំ. បុគ្គលដ៏ចម្រើន, បុគ្គលមានកម្មដ៏ចម្រើន ។

- យោព្វន គុ. អ្នកមានកម្មដ៏ចម្រើន ។

ភន្ត គុ. [ភម+ត] វិលហើយ, ភ្ញាក់ហើយ, ផ្អើល, ភ័ន្ត, ភ័ន្តរាំង, ស្លន់, សស្លន់សស្លោ, ។

ភន្តិ អា.និ. បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន, បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន, បពិត្រ

លោកម្ចាស់ជីវចម្រើន ។

ភព្វរប គុ. [ភព្វ+រប] មានរូបជីវគួរ, មានសភាពជីវគួរ ។

ភព្វាភព្វ គុ. [ភព្វ+អភព្វ] ហេតុជីវគួរនិងមិនគួរ ។

ភមតុ កិ. [ភម+អ+តុ.ច.] ចូរវិលទៅ, ចូរក្រឡឹង ។

ភមន្តិ កិ. [ភម+អ+អន្តិ.វ.] រមែងវិលទៅ, ស្រវាំង, ងងងោង ។

ភមវ ចុំ. [ភម+អវ] សត្វតែងវិលទៅ ឬក្រឡឹងលើមីបំផុតនៃគ្នា (កន្លង់, ក្រៅពីកន្លង់ក៏ហៅភមវដែរ) វិ. បុប្ផមគ្គភេ ភមភិកិ > ភមវោ ។ . មធ្យកិវ គុ. កន្លង់ ឬសត្វធ្វើនូវទឹកផ្អែម, កន្លង់អ្នកធ្វើនូវទឹកផ្អែម ។

ភមស្ស កិ. [ភម+អ+ស្ស.ច.] ចូរវិល, ចូរក្រឡឹង ។

ភម នចុំ. [ភម+អ] កិ.វិល, គ្រឿងវិល, គ្រឿងក្រឡឹង, កន្លោក ។

ភមិសុ កិ. [ភម+អ+ឧ.អជ្ជ.] វិលទៅហើយ, ក្រឡឹងហើយ ។

ភមុកិ ចុំ. [ភមុ+ក] ចិញ្ចឹម ។ . លោម ចុំ. រោមនៃចិញ្ចឹម ។

ភយ នចុំ. [ភិ+ណ] មានអារម្មណ៍ដែល...គប្បីខ្លាច (ភ័យ, សេចក្តីខ្លាច) វិ. ភាយិកព្វន្តិ > ភយំ ។ . តិជ្ជិតិ គុ. គឺភ័យគម្រាមហើយ ។ . មិស្សិ គុ. អ្នកឃើញនូវគ្រោះភ័យ, អ្នកឃើញនូវភ័យដោយច្រក្រតី ។

ភយាភាវ ចុំ. [ភយ+អភាវ] កិ.មិនមាននៃភ័យ ។

ភ

ភរណបោសនី នប៉ុ. [ភរណ+បោសន] កិ.ចិញ្ចឹម និងកិ.បំប៉ន ។

ភរិតិ គុ. ឬកិ. [ភរ+ឥ.អា.+ត] ពេញហើយ, ចិញ្ចឹមហើយ ។

ភរិយា ឥ. [ភរ+ណ្យ, ចុះឥ.អា.+អា.ឥ] ស្រីដែលបុរសគប្បីចិញ្ចឹម (ប្រពន្ធ); វិ. ភរិកញាតិ> ភរិយា ។ - ភាវ ប៉ុ. ភាវៈនៃ...ជា ភរិយា ។

ភវ កិ. [ភូ+អ+ហិ.ច.] ចូរមាន, ចូរជា, ចូរកើត ។

ភវ ប៉ុ. [ភូ+អ] កិ.មាន, កិ.កើត, សេចក្តីចម្រើន (ភព); វិ. ភវនំ> ភវោ ។ - កង្កុនកិ គុ. ដែលទាញទៅក្នុងភព, ច្រានទៅ ក្នុងភព, ។ - គាមិសល្ល នប៉ុ. សរដែលញ៉ាំង...ឱ្យទៅក្នុងភព ។ - អង្គចិត្ត នប៉ុ. រវង្គចិត្ត, ចិត្តជាអង្គនៃភព ។ - ទុក្ខ នប៉ុ. ទុក្ខ ក្នុងភព ។ - និស្សរណ នប៉ុ. ធម្មជាតិជាគ្រឿងរលាស់ចេញ ចាកភព, ធម្មជាតិជាគ្រឿងចេញទៅចាកភព ។ - និស្សិតិ គុ. អាស្រ័យហើយនូវភព ។ - នេត្តិ ឥ. តណ្ហាជាគ្រឿងនាំទៅក្នុង ភព ។ - អន្តរ នប៉ុ. ចន្លោះនៃភព, ភពដទៃ ។ - ប្បដិច្ចនុត្តា ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺភពចិមបាំងហើយ ។ - ប្បវត្តិ ឥ. កិ. ប្រព្រឹត្តិទៅនៃភព ។ - សិល្ប នប៉ុ. សរគឺភព ។

ភវិតិ កិ. [ភូ+អ+តិ.វ.] មាន, កើត ។

ភវនី នប៉ុ. [ភូ+យុ] កិ.កើត, ជាមីកើត, លំនៅ (ភព) ។

ភវាថ កិ. [ភូ+អ+ថ.ច.] ចូរមាន, ចូរកើត, ចូរជា ។

ភវិតពូ កិ. [ភូ+ឥ.អា.+ពូ] គឺ... គប្បីមាន, គឺ... គប្បីជា ។

ភវិតុំ អ. [ភូ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីជា, ដើម្បីកើត, ដើម្បីមាន ។

ភវិស្សតិ កិ. [ភូ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងមាន, នឹងកើត, នឹងជា ។

ភវេ កិ. [ភូ+អ+ឯយ្យ.ស., លុចយ្យ] គប្បីមាន, គប្បីកើត, គប្បីជា ។

ភវេយ្យ កិ. [ភូ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីមាន, គប្បីកើត, គប្បីជា ។

ភស្មមុដ្ឋិ តិ. [ភស្ម+មុដ្ឋិ] កិ.ក្តាប់នៃផេះ, ផេះមួយក្តាប់ ។ ភិស្មិ < ភស
+ម = វិ. ភសភិ បក្សភិភិ > ភស្មំ ។

ភស្មាច្ឆន្តិ គុ. [ភស្ម+ឆន្ត] គឺផេះបិទបាំងហើយ (ភស្ម+អាច្ឆន្ត = គឺផេះ
បិទបាំងទូទៅហើយ, បិទបាំងជិតហើយ) ។

ភស្សន្តិ គុ. [ភស្ស+អន្ត] កាលរហូត, រហូតចុះ, ធ្លាក់ចុះ, ឃ្មាតចេញ ។

ភស្សិ កិ. [ភស្ស+អ+ល្អ៍.អដ្ឋ.] រហូតហើយ, ធ្លាក់ចុះហើយ, ឃ្មាត
ចេញហើយ ។

ភាគិ ចុំ. [ភដ+ណ] របស់ដែលគេចែក (ភាគ, ចំណែក); វិ. ភជនំ >
ភាគោ, ភជិយភេភិ ចា > ភាគោ ។ . ភិត្តិ នចុំ. ភត្ត
ប្រាយជាចំណែក ។

ភាគវា គុ. [ភាគ+វន្ត] មានចំណែក; វិ. ភាគោ យស្ស អភ្និភិ >
ភាគវា ។

ភាគិនី គុ. [ភាគ+ល្អ៍, ចុះឥនី, លុចល្អ៍] មានចំណែក; វិ. ភាគោ
យស្សា អភ្និភិ > ភាគិនី ។

ភា

ភាគិនេយ្យ ចុំ. បូផ. [ភគិនី+ណេយ្យ] អ្នកជាកូននៃបងប្អូនស្រី (ក្មួយ)
វិ. ភគិនិយា អបច្ចំ > ភាគិនេយ្យា ។

ភាគី គុ. [ភាគ+ភ្នំ] អ្នកមានចំណែក; វិ. ភាគោ យស្ស អភ្នំភិ >
ភាគី ។

ភាជន ឆចុំ. [ភជ+យ្យ] វត្តជាមីបែងចែក ឬវត្តជាមិតម្តង (ភាជន); វិ.
ភជភិ បភិជ្ជាភិ ថា ឯភ្នាក់ > ភាជនំ ។ . ភណ្ណ, -ក
ឆចុំ. ភណ្ណៈគីភាជនៈ ។

ភាជិតដ្ឋាន ឆចុំ. [ភាជិត+ថាន] មីដែល...ចែកហើយ ។

ភាជិយមាន គុ. [ភាជ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលចែក ។

ភាជេត្តំ អ. [ភជ+ណេ+ត្តំ] ដើម្បីចែក, រិកិ.គី...ចែក ។

ភាជេត្តា អ. [ភជ+ណេ+ត្តា] ញ៉ាំង...ឱ្យចែកហើយ ។

ភាជេស្សរាម កិ. [ភជ+ណេ+ស្សរាម.ភ.] នឹងចែក ។

ភាតរោ ចុំ. [ភតុ+យោ.វិ., ឧ>អាវ, យោ>ឱ] បងប្អូនប្រុសម ។

ភាតិកភគិនី ឆ. [ភាតិក+ភគិនី] បងប្អូនប្រុសនិងបងប្អូនស្រី ។

ភាយន្តិ កិ. [ភី+អ+អន្តិ.វ.] ខ្លាច, រមែងខ្លាច ។

ភាយសិ កិ. [ភី+អ+សិ.វ.] ខ្លាច, រមែងខ្លាច ។

ភាយិ កិ. [ភី+អ+ល្ប-អជ្ជ.] ខ្លាចហើយ ។

ភាយាម កិ. [ភី+អ+ម.វ.] រមែងខ្លាច ។

ភាយេត្វា អ. [ភី+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យខ្លាចហើយ ។

ភាវ ន. ឬគុ. [ភរ+ណ] ភារះ, គ្រឿងទ្រូ, ធម្មន់, ដ៏ធ្ងន់ ។ . រោរោបន
នចុំ. កិ.ដាក់ចុះនូវភារះ ។

ភាវិយ គុ. [ភារ+វិយ] គួរនូវភារះ,មានធម្មន់ (តម្លាត) ។

ភាវ ចុំ. [ភូ+ណ] កិ.មាន, កិ.កើត, សេចក្តីសរសើរ; វិ. ភវនំ>
ភាវោ ។

ភាវនា ឥ. [ភូ+យុ+អា.ឥ.] កិ.ចម្រើន, កិ.អប់រំ; វិ. ភាវិយកេ
វឌ្ឍិយកេ> ភាវនា ។ គុណជាតជាគ្រឿងញ៉ាំង...ឱ្យ
ចម្រើន; វិ. ភាវេតិ ឯកាយាតិ> ភាវនា ។ . មត្ត គុ.
គុណជាតិត្រឹមតែភាវនា ។ . ហិតត្តា ព្រោះភាវះនៃ...ជាអ្នកប្រាស
ហើយ (វៀរហើយ) ចាកភាវនា ។

ភាវនាវាមតា ឥ. [ភាវនា+អាវាម+តា] ភាវះនៃ...ជាអ្នកច្រកអរទូទៅ
ក្នុងភាវនា, ភាវះនៃ...ជាអ្នកមានភាវនាជាមីច្រកអរទូទៅ; វិ.
ភាវនា អាវាមោ អស្សាតិ> ភាវនាវាមោ, កស្ស
ភាវោ> ភាវនាវាមតា ។

ភាវយតិ កិ. [ភូ+ណយ+តិ.វ.] រមែងញ៉ាំង...ឱ្យចម្រើន ។

ភាវយំ គុ. [ភាវយន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលចម្រើន, កាលញ៉ាំង...ឱ្យ
ចម្រើន ។

ភាវយិសុ កិ. [ភូ+ណយ+ឱ.អដ្ឋ.] ចម្រើនហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យចម្រើន

ភា

ហើយ ។

ភាវ័យេ កិ. [ភូ+ណយ+ឯយ្យ.ស.] គប្បិចម្រើន, គប្បិញ្ចាំង...ឱ្យ
ចម្រើន ។

ភាវិត គុ. [ភូ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ចម្រើនហើយ, ឱ្យចម្រើនហើយ,
អប់រំហើយ ។ . អវ័ត្ត គុ. មានខ្លួនចម្រើនហើយ, មានខ្លួនអប់រំ
ហើយ ។ . ភាវនា គុ. មានភាវនាចម្រើនហើយ ។

ភាវេតព្វត្ថ បុំ. [ភាវេតព្វ+អត្ថ] សេចក្តីថាជា...គឺបុគ្គលគប្បិឱ្យចម្រើន ។

ភាវេតិ កិ. [ភូ+ណេ+តិ.វ.] ចម្រើន, ញ្ចាំង...ឱ្យចម្រើន

ភាវេថ កិ. [ភូ+ណេ+ថ.ប.ច្នងថ.ស.] ចូរចម្រើន, ចូរញ្ចាំង...ឱ្យ
ចម្រើន, គប្បិចម្រើន ។

ភាស កិ. [ភាស+អ+ហិ.ប., លុបហិ] ចូរពោល, ចូរនិយាយ ។

ភាសា ឥ. [ភាស+អ+អា.ឥ.] វាចាជាគ្រឿងពោល (ភាសា, សម្តី); វិ.
ភាសតិ ឯភាយាតិ > ភាសា ។

ភាសតិ កិ. [ភាស+អ+តិ.វ.] រមែងពោល, រមែងនិយាយ ។

ភាសន្តរេ នបុំ. [ភាស+អន្តរ] រវាងនៃភាសា, ភាសាដទៃ ។

ភាសវេ កិ. [ភាស+អ+តិ ឬអន្តិ.វ.>វេ] រមែងពោល, រមែងនិយាយ,
សូត្រ ។

ភាសិត គុ. [ភាស+ឥ.អា.+ត] គឺ...ពោលហើយ ។ . អវ័ត្ត បុំ. សេចក្តី
នៃភាសិត, សេចក្តីដែល...ពោលហើយ ។

ភាសិតុកាម គុ. [ភាសិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីពោល, អ្នកប្រាថ្នា
ដើម្បីពោល; វិ. ភាសិតុំ ភាមេភិភិ > ភាសិតុភាមោ ។

ភាសិត្ត ភិ. [ភាស+អ+ឥ.អា.+ត្ត.អដ្ឋ.] ពោលហើយ,និយាយហើយ ។

ភាសិស្សំ ភិ. [ភាស+អ+ឥ.អា.+ស្សំ.ភ.] នឹងពោល, នឹងនិយាយ ។

ភាសេយ្យ ភិ. [ភាស+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីពោល, គប្បីនិយាយ ។

ភិក្ខុតិ [ភិក្ខុ+អ+តិ.វ.] សូម, រមែងសូម ។

ភិក្ខុតេ ភិ. [ភិក្ខុ+អ+តេ.វ.] សូម, រមែងសូម ។

ភិក្ខុទាន នចុំ. [ភិក្ខុ+ទាន] កិ.ឱ្យនូវភិក្ខា, ចង្កាន់ ។

ភិក្ខុនមត្ត គុ. [ភិក្ខុន+មត្ត] អាការព្រាន់តែកិ.សូម, ហេតុត្រឹមតែកិ.
សូម ។

ភិក្ខិា ឥ. [ភិក្ខុ+អ+អា.ឥ.] កិ.សូម (ភិក្ខា, ចង្កាន់); វិ. ភិក្ខុនំ >
ភិក្ខា ។ ភិក្ខិា <ភក្ខុ+អ+អា.ឥ., អនៃភ>ឥ = ធម្មជាតិគឺបុគ្គល
គប្បីស្តី (ភិក្ខា, ចង្កាន់); វិ. ភិក្ខុកលាភិ > ភិក្ខា ។ ចរិយ.
ធម្ម ចុំ. ភិក្ខាចរិយធម៌, ធម៌គឺកិ.ព្រាច់ទៅដើម្បីភិក្ខា, ដើម្បីកិ.
សូម ។ ចរិយា ឥ. កិ.ព្រាច់ទៅដើម្បីកិ.សូម ។

ភិក្ខាចារ ចុំ. [ភិក្ខុ+ចារ] កិ.ព្រាច់ទៅដើម្បីភិក្ខា ។ ចារ <ចរ+ណ =
កិ.ព្រាច់ទៅ; វិ. ចរណំ >ចារេវ, ភិក្ខាយ ចារេវ > ភិក្ខា
ចារេវ ។ កាល ចុំ. កាលជាទីព្រាច់ទៅដើម្បីភិក្ខា ។ គាម
ចុំ. ស្រុកជាទីព្រាច់ទៅដើម្បីភិក្ខា ។ វេលា ឥ. វេលាជាទីព្រាច់

ភិ

ទៅដើម្បីភិក្ខា ។

ភិក្ខាទាយក គុ. [ភិក្ខា+ទា+ណុ] អ្នកឱ្យនូវភិក្ខា, អ្នកឱ្យនូវចម្ការ; វិ.
ភិក្ខុំ ទេតិកិ > ភិក្ខាទាយកោ ។ ឥ. ទាយិកា ។

ភិក្ខាភាជន នប៉ុ. [ភិក្ខា+ភាជន] ភាជនដ៏ពេញដោយភិក្ខា, ភាជនដាក់
នូវភិក្ខា ។

ភិក្ខាមត្ត គុ. [ភិក្ខា+មត្ត] វត្ថុគ្រាន់តែភិក្ខា, វត្ថុត្រឹមតែភិក្ខា ។

ភិក្ខាហារ ប៉ុ. [ភិក្ខា+អាហារ] អាហារពីភិក្ខា ។

ភិក្ខុ ប៉ុ. [ភយ+ត] អ្នកឃើញនូវភ័យ (ក្នុងសង្សារ); វិ. (សំសារេ)
ភយំ ភិក្ខុភិកិ > ភិក្ខុ ។ <ភិក្ខុ+រូ = អ្នកសូម; វិ. ភិក្ខុភិកិ >
ភិក្ខុ ។ <ភិក្ខុ+រូ = អ្នកទម្លាយនូវកិលេស; វិ. ភិលេសេ ភិក្ខុ-
ភិកិ > ភិក្ខុ ។ . ទស្សនាទិ គុ. (កិច្ច) មានកិ.ឃើញនូវភិក្ខុជា
ដើម ។ . វារី ប៉ុ. ភារីនៃ...ជាភិក្ខុ ។ . សតសហស្ស-
បរិវារ គុ. មានសែននៃភិក្ខុជាបរិវារ ។ . សហស្សមជ្ឈ គុ.
កណ្តាលនៃពាន់នៃភិក្ខុ ។ . សំយបរិវុត គុ. គឺពួកនៃភិក្ខុចោម
រោមហើយ ។ សម័យបច្ចុប្បន្នច្រើនប្រើជា សង្ឃ វិញ។

ភិក្ខុនិ ឥ. [ភិក្ខុ+និ, ចុះឥនិ] ភិក្ខុនិ (សេចក្តីប្រែនិងបទវិគ្គហៈដូចភិក្ខុ) ។
. ឧបស្សយ ប៉ុ. ទីជាទីនៅនៃភិក្ខុនិ, សំណាក់នៃភិក្ខុនិ, លំនៅ
នៃភិក្ខុនិ ។ . ឧបស្សយសមិប នប៉ុ. ទីជិតនៃទីជាទីនៅនៃ
ភិក្ខុនិ ។ . សំយ ប៉ុ. ពួកនៃភិក្ខុនិ ។

ភិជ្ជតិ កិ. [ភិទ+យ+តិ.វ., ទ+យ>ជ្ជ] បែក, ធ្លាយ, ទម្លាយ ។

ភិជ្ជនត្ថំ ប៉ុ. [ភិជ្ជន+អត្ថ] សេចក្តីថាគី.បែកធ្លាយ, អត្ថថាគី.បែក
ធ្លាយ ។

ភិជ្ជនធម្មំ គុ. [ភិជ្ជន+ធម្ម] (វត្ថុ) មានកិ.បែកធ្លាយជាធម្មតា ។

ភិជ្ជនាការប្បត្តិ គុ. [ភិជ្ជន+អាការ+បត្ត] ដល់ហើយនូវអាការគី.បែក
ធ្លាយ ។

ភិជ្ជនុំ កិ. [ភិទ+យ+អនុ.ប.] ច្រូបែក, ច្រូធ្លាយ, ច្រូបែកធ្លាយ ។

ភិជ្ជន្តេ គុ. [ភិជ្ជន្ត+ស្មិ.វិ.] កាលបែកធ្លាយ, ... ។

ភិជ្ជមាន គុ. [ភិទ+យ+មាន] កាលបែកធ្លាយ,... ។

ភិជ្ជិ កិ. [ភិទ+យ+ញ្ជ-អដ្ឋ.] បែកហើយ, ធ្លាយហើយ ។

ភិជ្ជិតា អ. [ភិទ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] បែកហើយ, ធ្លាយហើយ, ... ។

ភិជ្ជិស្សុតិ កិ. [ភិទ+យ+ឥ.អា.+ស្សុតិ.ភ.] នឹងបែកធ្លាយ, ... ។

ភិជ្ជិសុំ កិ. [ភិទ+យ+ខំ.អដ្ឋ.] បែកហើយ, ធ្លាយហើយ, បែកធ្លាយ
ហើយ ។

ភិជ្ជេយ្យ កិ. [ភិទ+យ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីបែក, គប្បីធ្លាយ,... ។

ភិក្ខិ ឥ. [ភិទ+តិ] មីដែលធ្វើដោយចំណែកពីរ (ជញ្ជាំង); វិ. ភិក្ខិយភិ
ក្ខិយា ភិក្ខិយភិក្ខិ > ភិក្ខិ ។ . អនុសាវ ប៉ុ. កិ.ស្ងៀរទៅតាម
នូវជញ្ជាំង, កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅតាមនូវជញ្ជាំង (អនុសាវ<អនុ+សាវ+ណ
= ទៅតាម, លំអាន) ។ . អារិមិ គុ. (ប្រទេស) មានជញ្ជាំងជា

ភិ

ដើម ។ - ប្បទេស ចុំ. ប្រទេសនៃជញ្ជាំង ។ - មត្តិកា ឥ.
ដិត្តជ័ជញ្ជាំង, ដិត្តិតដែលចូកជ័ជញ្ជាំង ។

ភិទា កិ. [ភិទ+អ+អា.ហិ.] បំបែកហើយ, ទម្លាយហើយ (អភិទា
បានបំបែកហើយ, បានទម្លាយហើយ) ។

ភិន្ទនត្ថ ចុំ. [ភិន្ទន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ទម្លាយ, -ដល់កិ.បំបែក ។
ភិន្ទនិ<ភិទ ឬភិទិ+យុ, ចុះនិ. = កិ.បំបែក, កិ.ទម្លាយ; វិ.
ភិន្ទយកេកិ> ភិន្ទនំ ។

ភិន្ទនសមត្ថ គុ. [ភិន្ទន+សមត្ថ] អាចក្នុងកិ.បំបែក, -កិ.ទម្លាយ, អាច
ដើម្បីកិ.បំបែក, -កិ.ទម្លាយ ។

ភិន្ទន្ត គុ. [ភិទ ឬភិទិ+អន្ត, ចុះនិ.] កាលបំបែក, កាលទម្លាយ ។

ភិន្ទន្តិ កិ. [ភិទ ឬភិទិ+អ+អន្តិ.វ., ចុះនិ.] បំបែក, ទម្លាយ, សំពង ។

ភិន្ទិតព្វ កិ. [ភិន្ទ+ឥ.អា.+តព្វ, ចុះនិ.] គឺ...គប្បីបំបែក, -គប្បីទម្លាយ ។

ភិន្ទិតុកាម គុ. [ភិន្ទិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីបំបែក, -ទម្លាយ; វិ.
ភិន្ទិតុំ ភាមេកកិ> ភិន្ទិតុភាមេ ។ <ភិន្ទិតុំ+កាម = អ្នក
មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីបំបែក, -ទម្លាយ; វិ. ភិន្ទិតុំ ភាមេ
អស្សាភិ> ភិន្ទិតុភាមេ ។

ភិន្ទិត្វា អ. [ភិទ+ឥ.អា.+ត្វា, ចុះនិ.] បំបែកហើយ, ទម្លាយហើយ ។

ភិន្ទិស្សាមិ កិ. [ភិទ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ., ចុះនិ.] នឹងបំបែក, នឹងល្បួង ។

ភិន្ទិ គុ. ឬកិ. [ភិទ+ត, ត>អន្ត, លុចទ] គឺ...បំបែកហើយ, -ទម្លាយហើយ,

ភិ-ភី-ភុ

ចែកហើយ, ធ្លាយហើយ, បាក់ហើយ, ផ្សេងគ្នា ។ . ក្ដីលេស-
ត្ដា ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិលេសចែកធ្លាយហើយ ។ វិ. ភិ-
ន្ទោ កិលេសោ យស្ស សោ> ភិន្ទុកិលេសោ, កស្ស
ភាវោ> ភិន្ទុកិលេសក្ដំ ។ . តណ្ហិល នចុំ. អង្គរបាក់,
អង្គរខ្ទេច ។ . ត្ដា ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...គឺ...ទម្លាយហើយ ។

ភិយ្យោ និ. ក្រែលែង, ដោយក្រែលែង ។

ភិយ្យោសោ និ. ដោយក្រែលែង ។

ភិសិពិម្ពោហាន នចុំ. [ភិសិ+ពិម្ពោហាន] ពួកនិងខ្មើយ ។

ភិពិ គុ. [ភិ+ពិ] ខ្លាចហើយ ។ . បុរស ចុំ. បុរសអ្នកខ្លាចហើយ ។
វរី នចុំ. សម្រែកនៃបុគ្គលអ្នកខ្លាចហើយ ។

ភិរុកជាតិក គុ. [ភិរុក+ជាតិក] ប្រកបដោយជាតិនៃបុគ្គលអ្នកខ្លាច,
មានជាតិនៃបុគ្គលអ្នកខ្លាច ។

ភិសមុទ្យាល ចុំ. [ភិស+មុទ្យាល] មើមឈូកនិងក្រអៅឈូក ។

ភុក្ករណិ នចុំ. [ភុ+ករ+យុ] កិ.ធ្វើនូវសម្លេងថាភុៗ, កិ.ព្រុស ។

ភុក្កវិត្វា អ. [ភុ+ករ+វិ.អា.+ត្វា] ធ្វើនូវសម្លេងថាភុៗហើយ, ព្រុស
ហើយ ។

ភុញ្ញ កិ. [ភុជ+អ+ហិ.ច., ចុះនិ.] ចូរបរិភោគ, ចូរឆាន់, ចូរប្រើប្រាស់ ។

ភុជិស្ស ចុំ. ចូតុ. [ភុជ+ជស, ស>ស្ស] អ្នកបរិភោគដោយខ្លួនឯង,
ឱ្យជាអ្នកបរិភោគដោយខ្លួនឯង, ឱ្យជាអ្នកជា ។

ភូ

ភូញន នចំ. [ភូជ+យុ+និគ្គហិត.អា.] កិ.បរិភោគ ។ . កាល ចំ. កាល
ជាមីបរិភោគ ។ . មិវស ចំ. ថ្ងៃជាមីបរិភោគ ។ . សម្បត្តិ ឥ.
សម្បត្តិគី.បរិភោគ ។

ភូញនាការ ចំ. [ភូញន+អាការ] អាការនៃកិ.បរិភោគ, អាការគី.
បរិភោគ ។

ភូញនិ កិ. [ភូជ+អ+អនិ.វ., ចុះនិ.] បរិភោគ, ឆាន់, ប្រើប្រាស់ ។

ភូញាបេតិ កិ. [ភូជ+ណាចេ+តិ.វ., ចុះនិ.] ញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគ, ... ។

ភូញិតព្វ កិ. [ភូជ+ត.អា+តព្វ, ចុះនិ.] គី...គប្បីបរិភោគ,... ។

ភូញិតព្វក គុ. ចុះក.សកត្ត ប្រែដូចភូញិតព្វ ។

ភូញិតកាម គុ. [ភូញិតុំ+កម+ណ] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីបរិភោគ ។ . កាល
ចំ. កាលនៃ...ជាអ្នកប្រាថ្នាដើម្បីបរិភោគ ។

ភូញោថ កិ. [ភូជ+អ+ឯថ.ស., ចុះនិ.] គប្បីបរិភោគ ។

ភូញោយ្យ កិ. [ភូជ+អ+ឯយ្យ.ស., ចុះនិ.] គប្បីបរិភោគ ។

ភូត្ត គុ. [ភូជ+ត] គី...បរិភោគហើយ ។ . ការណ ឥចំ. ហេតុនៃ
ភត្តគី...បរិភោគហើយ ។ . កាល ចំ. កាលនៃភត្តគី...បរិភោគ
ហើយ ។ . កាម ចំ. ស្រុកគី...បរិភោគហើយ (ស្រុកសួយ) ។
- ដ្ឋាន នចំ. មីនៃ...គី...បរិភោគហើយ ។ . បាតិរាស គុ. អ្នក
មានភត្តគីបុគ្គលគប្បីស៊ីក្នុងវេលាព្រឹកបរិភោគហើយ; វិ. ធានោ
អសិកព្វន្តិ > ធានាវាសំ (ភត្ត) ។ ចុះរ.អាគម ។ ភត្ត

ធាករាសំ យេន សោ > ភុត្តធាករាសោ ។ . រោគ ចុំ.
រោគ:ដែល...បរិភោគហើយ, -ប្រើប្រាស់ហើយ ។

ភុត្តាវសេសកិ គុ. [ភុត្ត+អវសេស+ក] ជាចំណែកដ៏សេសចុះ (ដ៏
សេសសល់) ចាកភត្តដែល...បរិភោគហើយ, វត្ថុដ៏សេសសល់
ដែល...បរិភោគហើយ ។

ភុត្តាហារ ចុំ. [ភុត្ត+អាហារ] អាហារដែល...បរិភោគហើយ ។

ភុត្តា អ. [ភុជ+ត្វា] បរិភោគហើយ ។

ភុម្មដ្ឋកិ គុ. [ភុម្ម+ថា+អ+កស. ឬណុ] អ្នកបិតនៅលើផែនដី; វិ. ភុម្ម
ភិដ្ឋនិភិ > ភុម្មជ្ជា, ភុម្មជ្ជកា ។ . ទេវតា ឥ. ទេវតាដែល
បិតនៅលើផែនដី, ទេវតាអ្នកមានវិមានតាំងនៅលើផែនដី ។
ប្រើជា ភុម្មដ្ឋ ក៏មាន ។

ភុម្មត្ថរណិ នចុំ. [ភុម្ម+អត្ថរណ] សំពត់សម្រាប់ក្រាលលើផែនដី,
កម្រាលលើផែនដី (អត្ថរណ<អា+ថវ+យុ = កិ.ក្រាល; វិ.
អក្ករិយកេកិ > អក្ករណាំ) ។ . សំខេប ចុំ. កិ.បំប្រូញ ឬកិ.
ប្រមូលនូវកម្រាលលើផែនដី ។

ភុម្មទេវ ចុំ. [ភុម្ម+ទេវ] ទេវតាដែលបិតនៅលើផែនដី ។

ភុសំ នចុំ. [ភស+អ,ផ្កាស់អនៃភ>ឧ] សំដីស្រូវ, អង្កាម (វិ. ភសភិ
អយោបកភិកិ > ភុសំ ។ . ភុសំ និ. ក្រែលេង) ។

ភុស្សន្ត គុ. [ភុស្ស+អន្ត] កាលព្រួស, កាលលូ ។

ភុស្សិត្តា អ. [ភុស្ស+ឥ.អា.+ត្វា] ព្រួសហើយ, លូហើយ ។

ភូ

ភូតិ អ. [ភូ+ត] កើតហើយ, ដែលកើតហើយ, ដែលពិត ឬសេចក្តីពិត, ភូត្រូច, សត្វ ។ - កាយី នចុំ. កាយដែលកើតហើយ, កាយគឺភូត្រូច ។ - អត្ថ ចុំ. សេចក្តីពិត ។ - បុព្វ គុ. ដែលធ្លាប់កើតហើយ, ដែលធ្លាប់មានហើយ ។

ភូមិ ឥ. [ភូ+មិ] ប្រទេសជាទីកើតនៃសត្វ (ផែនដី, ទី, ជាន់, ថ្នាក់); វិ. ភវកិ អស្សំ ភូកាលិកិ > ភូមិ ។ - គហណា នចុំ. កិ.កាន់យកនូវផែនដី, កាលជាទីកាន់យកនូវផែនដី ។ - តល ៧ នចុំ. ផ្ទៃនៃផែនដី ។ - ប្បទេស ចុំ. ប្រទេសនៃផែនដី ។ - ភាគ ចុំ. ភូមិភាគ, ចំណែកនៃផែនដី ។ - រាមណេយ្យក គុ. មានផែនដីគឺ...គប្បីរករាយ, មានផែនដីជាហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីព្រេកអរ ។ - វត្តអារម្មណកិរិយាទិវិចិត្តតាយ ព្រោះភាវៈនៃ... ជា...វិចិត្តដោយភូមិនិងវត្តនិងអារម្មណនិងវិចិត្តមានកិរិយាវិចិត្តជាដើម ។ - សយ គុ. អ្នកដេកលើផែនដី, អ្នកមានផែនដីជាទីដេក ។ - សយនិ នចុំ. កិ.ដេកលើផែនដី ។

ភូរិប្បញ្ញា ឥ. [ភូរិ+បញ្ញា] ប្រាជ្ញាស្មើដោយផែនដី, ប្រាជ្ញាដូចផែនដី; វិ. ភូរិសមា បញ្ញា > ភូរិប្បញ្ញា ។

ភូរិប្បញ្ញ គុ. [ភូរិ+បញ្ញា] អ្នកមានប្រាជ្ញាស្មើដោយផែនដី, អ្នកមានប្រាជ្ញាដូចផែនដី; វិ. ភូរិសមា បញ្ញា អស្សាភិ > ភូរិប្បញ្ញ ។

ភូរិសំខយ ចុំ. [ភូរិ+សំខយ] កិ.អស់ទៅព្រមនៃប្រាជ្ញា, កិ.អស់ទៅព្រមនៃប្រាជ្ញាដូចផែនដី ។ - សំខយ < សំ+ខិ+ណ = កិ.អស់ទៅ

ព្រម ។

ភ្នំសំខាត គុ. [ភ្នំ+សំខាត] គឺបណ្ឌិតរាប់ព្រមហើយថាប្រាជ្ញា, ពោលគឺ
ប្រាជ្ញាដូចផែនដី ។

ភ្នំសា និ. ក្រែលែង, ដោយក្រែលែង, ដីក្លា, ដីខ្លាំងក្លា ។

ភោម ចុំ. [ភិទ+ណ] កិ.បែកធ្លាយ, កិ.ទម្លាយ, សេចក្តីផ្សេងគ្នា,
សេចក្តីបែកគ្នា, ប្រភេទ; វិ. ភេទនំ > ភេទោ ។

ភោមក្ខត្តតាម ចុំ. [ភោមក្ខត្ត+តាម] ស្រុកឈ្មោះភោមក្ខត្ត, ភោមក្ខត្ត-
គ្រាម ។

ភោមនិ នចុំ. [ភិទ+យុ] កិ.បែក, កិ.ធ្លាយ, កិ.ទម្លាយ, កិ.បែកធ្លាយ ។
ធម្ម គុ. មានកិ.បែកធ្លាយជាធម្មតា ។ វិកិរណវិទ្ធិសនធម្ម
គុ. មានកិ.បែកធ្លាយ និងកិ.រាត់រាយ និងកិ.ខ្ចាត់ខ្ចាយជាធម្មតា ។

ភោមា អ. [ភិទ+ត្វា] ព្រោះទម្លាយ, ព្រោះបែកធ្លាយ, លុះទម្លាយ
ហើយ, លុះបែកធ្លាយហើយ ។

ភោមាបេត្វា អ. [ភិទ+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យទម្លាយហើយ, -ឱ្យ
បំបែកហើយ ។

ភោវវ ន. បុគ្គ. [ភិវុ+ណ, តនៃភិ>ង, ឧនៃវុ>អវ] អារម្មណ៍នៃបុគ្គល
អ្នកខ្លាច (គួរខ្លាច, គួរសម្លឹង); វិ. ភិវុនោ ភ័នំ > ភោវវ ។
ឥទ្ធិត ។ សិទ្ធិ ចុំ. សំឡេងគួរខ្លាច, សំឡេងគួរឱ្យខ្លាច,
សំឡេងគឺបុគ្គលគប្បីខ្លាច ។

ភោវវារម្មណិ នចុំ. [ភោវវ+អារម្មណ] អារម្មណ៍គួរខ្លាច ។

ភោ-ភោ

ភោរិ ឥ. [ភិ+រិ] ស្តរ, ស្តរធំ (វិ. ភាយន្តិ សក្កជនា ឯកេនាភិ>
ភោរិ) ។ . អាទិ គុ. មានស្តរជាដើម ។ . ចរណមគ្គ ចុំ. ផ្លូវ
ជាមីព្រាច់ទៅនៃស្តរ ។ . ចរណវិថី ឥ. វិថី (ថ្នល់) ជាមីព្រាច់ទៅ
នៃស្តរ ។ . សញ្ញា ឥ. សញ្ញានៃស្តរ, សញ្ញាដែលកើតអំពីស្តរ ។

ភោសកឡាវន អ.ន. វិហារឈ្មោះភោសកឡាវន (ព្រៃជាមីនៅនៃយក្ខិនី
ឈ្មោះភោសកឡា) ។

ភោសជ្ជ ឥចុំ. [ភិសជ+ណ្យ] វត្តនេះនៃពេទ្យ (ភោសជ្ជះ, ថ្នាំ); វិ. ភិស.
ជានំ ឥធំ> ភោសជ្ជំ ។ . ជានិភិ គុ. អ្នកដឹងនូវថ្នាំ, អ្នក
ចេះនូវថ្នាំ ។ . អត្ថិ ចុំ. សេចក្តីត្រូវការដល់ថ្នាំ, ប្រយោជន៍ដល់
ថ្នាំ ។ . ទាន ឥចុំ. កិ.ឱ្យនូវថ្នាំ ។

ភោ អា.និ. នៃអ្នកដេញច្រើន, ម្ចាស់គ្នាយើងដេញច្រើន, វិយ ។

ភោគិ ចុំ. [ភុជ+ណ] គុណដែលបុគ្គលគប្បីចរិភោគ, កាមគុណដែល
បុគ្គលគប្បីចរិភោគ (ភោគះ, សម្បត្តិ, ភោន, ផ្គត់); វិ. ភុស្វិ
ភោគិ> ភោគោ ។ កិ.ចរិភោគ, កិ.ប្រើប្រាស់; វិ. ភុស្វិនំ>
ភោគោ ។ . ក្លិន ចុំ. គំនរនៃភោគះ ។ . តណ្ហា ឥ. សេចក្តី
ប្រាថ្នាក្នុងភោគះ, សេចក្តីប្រាថ្នាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភោគះ ។
។ . សម្បទា ឥ. កិ.ដល់ព្រមដោយភោគះ, ភោគសម្បទ ។
។ . ហានិ ឥ. សេចក្តីសាបសូន្យនៃភោគះ, សេចក្តីសាបសូន្យចាក
ភោគះ ។

ភោជនិ ឥចុំ. [ភុជ+យុ] កិ.ចរិភោគ, កិ.ប្រើប្រាស់; វិ. ភុស្វិយ

ភោ

ភេកិ > **ភោជនំ** ។ (ទី) ជាទីបរិភោគ; វិ. **ភុល្លកិ ឯភ្នា ភិ** >
ភោជនំ ។ (វត្ថុ) ជាគ្រឿងបរិភោគ; វិ. **ភុល្លកិ ឯកេនាភិ** >
ភោជនំ ។ (វត្ថុ) គឺបុគ្គលតប្បីបរិភោគ; វិ. **ភុល្លកត្វន្តិ** >
ភោជនំ ។ . **កាល** ចុំ. កាលនៃកិ.បរិភោគ, កាលជាទីបរិ.
 ភោគ ។ . **ដ្ឋាន** នចុំ. ទីជាទីបរិភោគនូវភោជន ។ . **អត្ថាយ**
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ភោជន ។ . **ទាន** នចុំ. កិ.ឱ្យនូវភោជន ។
 . **ទោណបាក** គុ. ភោជនមានទោណៈជាប្រមាណ ដែលបុគ្គល
 ឱ្យឆ្អិនហើយ ។ . **បាដិ** ឥ. ភោជនៈសម្រាប់ដាក់នូវភោជន,
 ភោជនៈពេញដោយភោជន ។ . **វេលា** ឥ. វេលានៃភោជន, .នៃកិ.
 បរិភោគ, .ជាទីបរិភោគ, .ជាទីបរិភោគនូវភោជន ។ . **សមិស**
 គុ. ប្រាកដស្មើដោយភោជន ។ . **សាលា** ឥ. សាលាជាទី
 បរិភោគ, រោងជាទីឆាន់ ។

ភោជនីយ នចុំ. [ភុជ+អនីយ] វត្ថុគឺបុគ្គលតប្បីបរិភោគ; វិ. **ភុល្ល
 កត្វន្តិ** > **ភោជនីយំ** ។

ភោជនុប្បត្តិដ្ឋាន ជានន នចុំ. [ភោជន+ឧប្បត្តិ+ឋាន+ជានន] កិ.ដឹង
 នូវទីជាទីកើតឡើងនៃភោជន ។ **ឧប្បត្តិ** <ឧ+ប្រ+តិ = កិ.កើត
 ឡើង; វិ. **ឧប្បជនំ** > **ឧប្បត្តិ** ។ **ជានន** <ញា+យុ = កិ.ដឹង;
 វិ. **ញាយភេកិ** > **ជាននំ** ។

ភោជេតុកាម គុ. [ភោជេតុំ+កម+ណ] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
 បរិភោគ; វិ. **ភោជេតុំ ភាមេភិភិ** > **ភោជេតុភាមោ** ។

ភោជេត្វា អ. [ភុជ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគហើយ ។

ភោ

ភោជេន្ត គុ. [ភុជ+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគ ។

ភោជេសិ កិ. [ភុជ+ណេ+ស្យ-អជ្ជ., ចុះស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគ
ហើយ ។

ភោជេស្សំ កិ. [ភុជ+ណេ+ស្សំ-អជ្ជ., ចុះស-អា] ញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគ
ហើយ ។

ភោជេស្យាម កិ. [ភុជ+ណេ+ស្យាម-ភ.] និងញ៉ាំង...ឱ្យបរិភោគ ។

ភោតិ អា. នៃនាងដ៏ចម្រើន,ម្ចាស់ភាន ។

ភោវាទី នាម ឈ្មោះថា ភោវាទី (ភោវាទី<ភោ+វា+ទី = អ្នកពោល
នូវពាក្យថាភោ ១ ដើម្បីកិ.សម្តែងនូវវត្ថុដែលល្អនិងវត្ថុដែលមិនល្អ
ដោយប្រក្រតី; វិ. សុភាសុភកថនក្ខំ ភោ ភោក ចចនំ
ចធនិ សិលេនាភិ> ភោថាទី) ។

មកចិបិលោតិកា ឥ. [មកចិ+ចិលោតិក] កំណាត់សំពត់ជាវិការះនៃ
ក្រពៅ, នៃឆ្នៃ, (ក្រពៅនិងក្រណាត់សំពត់) ។

មកចិវាកខណ្ឌ នប៉ូ. [មកចិវាក+ខណ្ឌ] កំណាត់នៃក្រពៅនិងសំបក
ឈើ ។

មក្កដ ប៉ូ. [មរ+អដប្បមកិ+អត] ស្វា (វិ. មកកិ ចលកិកិ> មក្ក-
ដោ) ។ . យោនិ ឥ. កំណើតនៃស្វា ។

មក្កដកិ ប៉ូ. [ធាតុដូច មក្កដ ច្នៃកតែចុះ កសកត្ត ឬ កបច្ច័យថែមទៀត]
ពឹងពាង (មក្កដោ ចិយ សាខាយំ អក្កនោ កន្ធិមិ គប្ប-
កិកិ> មក្កដកោ) ។ . សុត្តិមត្តកិ គុ. មានសរសៃនៃពឹងពាង
ជាប្រមាណ, ប៉ុនសរសៃនៃពឹងពាង ។

មក្កិ ប៉ូ. [មក្ក+អ] កិ.លុប, កិ.លុបគុណ; វិ. មក្កនំ> មក្កោ ។

មក្កិយិសុ កិ. [មក្ក+ណាយ+ខំ.អជ្ជ.] ប្រឡាក់ហើយ, លាបហើយ,
ស្រឡាបហើយ, លុបហើយ ។

មក្កិយេត្វា អ. [មក្ក+ណាចេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យលាបហើយ, .ឱ្យប្រឡាក់
. ហើយ, ... ។

មក្កិកា ឥ. [មក្កិ+ណុ+អា.] រុយ (វិ. អសុចិអាទិហិ មក្កិកិ>
មក្កិកា) ។

មក្កិតមត្តកិ គុ. [មក្កិត+មត្តក] គ្រាន់តែគឺ...ប្រឡាក់ហើយ, ... ។

មក្កិត្វា អ. [មក្ក+ឥ.អា.+ត្វា] ប្រឡាក់ហើយ, លាបហើយ, ស្រឡាប

ម

ហើយ, លុចហើយ ។

មក្ខេត្តំ អ. [មក្ខ+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យលុច, ដើម្បីលុច, ដើម្បី
លាច ។

មក្ខេត្តា អ. [មក្ខ+ណេ+ត្វា] លុចហើយ, លាចហើយ, ច្រឡាក់
ហើយ, ... ។

មគធ្រដ្ឋី នប្បុ. [មគធ+វដ្ឋ] ជែនឈ្មោះមគធៈ ។

មគ្គិ ប្បុ. [មជ្ជ+ណ] មីដែលពួកជនអ្នកដើរផ្លូវតែងជម្រះគឺតែងធ្វើមិន
ឱ្យមានពិណជាតិ (ផ្លូវ); វិ. បថិកេហិ មជ្ជកេ និក្ខណំ
ករិយកេកិ> មន្តោ ។ មគ្គិ<មគ្គ+អ = ធម៌ស្វែងរកនូវ
និព្វាន ឬធម៌ដែលបុគ្គលមានសេចក្តីត្រូវការនូវនិព្វានតែងស្វែងរក;
វិ. និព្វានំ មគ្គកិកិ> មន្តោ, និព្វានកិកេហិ មគ្គិយ-
កិកិ ថា> មន្តោ ។

មគ្គិកថា ឥ. [មគ្គ+កថា] វាចាជាហេតុពោលនូវផ្លូវ, វាចាជាហេតុពោល
ប្រារព្ធនូវផ្លូវ ។

មគ្គិកិលន្ត គុ. [មគ្គ+កិលម+ត] ឆៀយហើយក្នុងផ្លូវ, លំបាកហើយក្នុង
ផ្លូវ ។

មគ្គញ្ញាណ នប្បុ. [មគ្គ+ញ្ញាណ] ញ្ញាណដ៏សម្បយុត្តដោយមគ្គ; វិ.
មន្តេន សម្បយុត្តំ ញ្ញាណំ> មគ្គញ្ញាណំ ។ មោន
ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកស្ងៀមដោយញ្ញាណដ៏សម្បយុត្តដោយមគ្គ,
ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកដឹងដោយ..... ។

មគ្គត្ថយ នប្បុ. [មគ្គ+ត្ថយ] ប្រជុំនៃបីនៃមគ្គ; វិ. កណ្ណំ សម្មហោ>
កយំ, មគ្គានំ កយំ> មគ្គក្កយំ ។

មគ្គមស្សន នប្បុ. [មគ្គ+មស្សន] កិ. ឃើញនូវមគ្គ ។

មគ្គទេសក ប្បុ. [មគ្គ+ទិស+ណ្យ] អ្នកសម្តែងនូវផ្លូវ, អ្នកបង្ហាញនូវ
ផ្លូវ; វិ. មគ្គំ ទេសេក្កិកំ> មគ្គទេសកោ ។

មគ្គប្បដិបន្ត គុ. [មគ្គ+បដិបន្ត] អ្នកដើរទៅហើយក្នុងផ្លូវ ។

មគ្គបរាយន គុ. [មគ្គ+បរាយន] មានមគ្គជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ
(បរាយន<បរា+ន ឬអយ+យុ = ជាទីប្រព្រឹត្តិទៅក្នុងខាងមុខ;
វិ. បរា អយន្តិ គប្បន្តិ ឯភ្នាកិ> បរាយនំ, មគ្គោ
បរាយនំ អស្សាកិ> មគ្គបរាយនោ) ។

មគ្គបរិបន្តរាយ នប្បុ. [មគ្គ+បរិបន្ត+ភយ] ភ័យ ឬសេចក្តីខ្លាច អំពី
អន្តរាយក្នុងផ្លូវ ។

មគ្គបរិព្វយ នប្បុ. [មគ្គ+បរិព្វយ] វត្ថុជាគ្រឿងសូន្យជុំវិញក្នុងផ្លូវ,
ស្បៀងក្នុងផ្លូវ ។ បរិព្វយ<បរិ+វយ+អ = វិ. បរិព្វយកិ
ឯកេនាកិ> បរិព្វយំ ។

មគ្គផលដ្ឋ គុ. [មគ្គផល+វា+អ] អ្នកបិតនៅក្នុងមគ្គនិងផល; វិ. មគ្គ-
ផលេ កិដ្ឋកិកិ> មគ្គផលដ្ឋោ ។

មគ្គផលមស្សនវិសុទ្ធិ ឥ. [មគ្គ+ផល+មស្សន+វិសុទ្ធិ] សេចក្តីស្អាត
វិសេសនៃមគ្គ និងផល និងញាណមស្សនៈ ។

មគ្គផលនិព្វានសុខ នប្បុ. [មគ្គផលនិព្វាន+សុខ] សុខដែលកើតអំពីមគ្គ

ម

និងផលនិងសុខគឺនិព្វាន, សុខដែលកើតអំពីមគ្គនិងផលនិងនិព្វាន ។

មគ្គផលប្បដិវេធ ចុំ. [មគ្គផល+បដិវេធ] កិ.ចាក់ធ្លុះចំពោះនូវ
មគ្គផល, កិ.ព្រាស់ដឹងនូវមគ្គនិងផល (បដិវេធ<បដិ+វេធ+ណ =
វិ. បដិវេជ្ជនំ> បដិវេជោ)

មគ្គផលប្បត្ត គុ. [មគ្គផល+បត្ត] អ្នកដល់ហើយនូវមគ្គនិងផល, អ្នក
មានមគ្គនិងផលដល់ហើយ ។

មគ្គផលាធិគមវស ចុំ. [មគ្គផល+អធិគម+វស] អំណាចនៃកិ.លុះនូវ
មគ្គនិងផល, -នៃកិ. បាននូវ..., -នៃកិ.ព្រាស់ដឹងនូវ... ។

មគ្គផលាធិគមារហ គុ. [មគ្គផល+អធិម+ររហ] អ្នកគួរដល់កិ.បាននូវ
មគ្គនិងផល ។

មគ្គផលារាវ ចុំ. [មគ្គផល+អរាវ] កិ.មិនមាននៃមគ្គនិងផល ។

មគ្គភាវនា ឥ. [មគ្គ+ភាវនា] កិ.ញ៉ាំងមគ្គឱ្យចម្រើន, បញ្ជាជាគ្រឿង
ញ៉ាំងមគ្គឱ្យចម្រើន ។

មគ្គព្រហ្មចរិយ នចុំ. [មគ្គ+ព្រហ្មចរិយ] មគ្គព្រហ្មចរិយៈ, ព្រហ្មចរិយៈដ៏
សម្បយុត្តដោយមគ្គ ។

មគ្គមុទ្ធ គុ. [មគ្គ+មុទ្ធ] អ្នកវង្វេងហើយក្នុងផ្លូវ, អ្នកវង្វេងនូវផ្លូវ ។
បុរិសំ ចុំ. បុរសអ្នកវង្វេងហើយក្នុងផ្លូវ ។

មគ្គវគ្គវណ្ណនា ឥ. [មគ្គវគ្គ+វណ្ណ+យ+អា.ឥ.] កថាជាគ្រឿងពណ៌នា
នូវសេចក្តីនៃមគ្គវគ្គ; វិ. មគ្គវគ្គស្ស អក្ខំ ចណ្ណកិ
ងកាយាភិ> មគ្គវគ្គវណ្ណនា ។

មគ្គាមគ្គ ចុំ. [មគ្គ+អមគ្គ] មគ្គនិងមិនមែនមគ្គ ។

មគ្គទ្ទេសនត្ត ចុំ. [មគ្គ+ឧទ្ទេសន+អត្ត] ប្រយោជន៍ដល់កិ.សម្តែងឡើង
នូវមគ្គ, សេចក្តីត្រូវការដល់កិ.សម្តែងឡើងនូវមគ្គ ។

មយមាណវ ចុំ. [មយ+មាណវ] មាណពឈ្មោះមយៈ ។ កាល ចុំ.
កាលនៃ...ជាមាណពឈ្មោះមយៈ ។

មយវា អ.ន. [មយ+វន្ត] ទេវរាជឈ្មោះមយវៈ,ព្រះឥន្ទ (ឈ្មោះដើម
ថា មយៈ; <មហ+អ, ផ្លាស់ហ>យ ប្រែថា អ្នកដែលគេគប្បី
បូជា; វិ. មហិកព្វក្កា មយថា ទេវរាជឈ្មោះថា មយវៈ ព្រោះ
ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺជនគប្បីបូជា ។ ន័យមួយទៀត មយោភិ
នាម អស្ស អភិភិ> មយថា) ។

មង្គ គុ. ឬ ន. អ្នកអៀន, អ្នកខ្មាស, អ្នកមានសេចក្តីអៀនខ្មាស, សេចក្តី
អៀនខ្មាស ។

មង្គកាតុំ អ. [មង្គ+ករ+តុំ] ដើម្បីធ្វើនូវសេចក្តីអៀនខ្មាស ។

មង្គគិ គុ. [មង្គ+គម+កិ] អ្នកដល់នូវសេចក្តីអៀនខ្មាស; វិ. មង្គ
គប្បកក> មង្គគោ ។

មង្គតិ គុ. [មង្គ+ត+តិ] អ្នកដល់ហើយនូវសេចក្តីអៀនខ្មាស; វិ. មង្គ
គកោ គកោភិ> មង្គគោ ។

មង្គណសង្ស ចុំ. [មង្គណ+សង្ស] ហ្វូងនៃសង្កឹច, ពួកនៃសង្កឹច ។

មង្គភាវ ចុំ. [មង្គ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកអៀនខ្មាស, ភាវៈនៃសេចក្តី

ម

អៀនខ្នាស ។ សំខាតិ គុ. គឺបណ្ឌិតរាប់ព្រមហើយថាភាវៈនៃ...
ពោលគឺភាវៈនៃ... ។

មង្គ្រូតិ គុ. [មង្គ+រូត] ជាអ្នកអៀនខ្នាស, ជាអ្នកមានសេចក្តីអៀនខ្នាស
កើតហើយ ។

មង្គល នប្ប. [មគិប្បមង្គ+អល,ចុះនិ.] ហេតុជាគ្រឿងដល់នូវសេចក្តី
ចម្រើន (មង្គល, ពាក្យជាមង្គល); វិ. មង្គលិ សក្កា ឯកេន
ការណេន ឥទ្ធិ ចុះខ្លួន បាបុណានិក្ខិ > មង្គលំ ។
- ករណិត្ត ប្ប. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើនូវមង្គល ។ - កាល ប្ប.
កាលជាទីធ្វើនូវមង្គល ។ - កិរិយា ន. កិ.ធ្វើនូវមង្គល ។ - កិរិ-
យាទិវស ប្ប. អំណាចនៃកិច្ចមានកិ.ធ្វើនូវមង្គលជាដើម ។
- គាថា ន. គាថាសម្តែងនូវមង្គល ។ - ច្រណិ ប្ប. មហោស្រព
ព្រោះមង្គល, មហោស្រពគឺបុគ្គលគប្បីលេងក្នុងកាលជាទីធ្វើនូវ
មង្គល ។ - ដ្ឋាន នប្ប. ទីជាទីធ្វើនូវមង្គល ។ - ទិវស ប្ប. ថ្ងៃជាទី
ធ្វើនូវមង្គល ។ - ទិវសាទិ គុ. (ថ្ងៃ) មានថ្ងៃជាទីធ្វើនូវមង្គលជា
ដើម ។ - បោក្ខរណីតិវ នប្ប. ឆ្នេរនៃស្រះបោក្ខរណីជាមង្គល,
ឆ្នេរនៃស្រះមានល្អកជាមង្គល ។

មង្គលស្ស ប្ប. [មង្គល+អស្ស] សេះជាមង្គល ។

មង្គលាមង្គលដ្ឋាន នប្ប. [មង្គលាមង្គល+ឋាន] ទីជាមង្គលនិងមិនមែន
ជាមង្គល ។

មច្ច ប្ប. [មរ+ច, ច>ច្ច, លុចរ] អ្នកតែងស្លាប់ (សត្វ); វិ. មរក៏ក៏ >
មច្ចោ ។

មច្ចុ ចុំ. [ម+ចុ] មច្ចុ, សេចក្តីស្លាប់ ។ . បរាយនិ គុ. មានមច្ចុជាទី
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ . មុខ នចុំ. មាត់នៃមច្ចុ ។ . រាជាំ ចុំ.
 ស្តេចគឺមច្ចុ, មច្ចុដូចជាស្តេច ។ . សន្តិកិ នចុំ. សំណាក់នៃមច្ចុ ។
 . សមីប នចុំ. ទីជិតនៃមច្ចុ ។

មច្ចុ ចុំ. [មស+ឆ] ត្រី (វិ. **មសភិ អាមសភិ ជលន្តិ**>
មច្ចោ ។ . កិច្ចបរិភក្តិ គុ. ជាភក្សាហារនៃត្រីនិងអណ្តើក, ជា
 ចំណីនៃត្រីនិងអណ្តើក, ជាអ្នកគឺត្រីនិងអណ្តើកគប្បីស៊ី ។
 . មសបិដ្ឋតិលគុទ្ធាទិ គុ. (វត្ថុ) មានត្រីនិងសាច់និងមេរ្យានិង
 ល្ងនិងស្ករអំពៅជាដើម ។

មច្ចុរាយតិ កិ. [មច្ចុរ+អាយ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីកំណាញ់ ។

មច្ចុរាយន្ត គុ. [មច្ចុរ+រាយ+អន្ត] កាលប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីកំណាញ់ ។

មច្ចុរាយិត្តា អ. [មច្ចុរ+រាយ+ត.រ. +ត្តា] ប្រព្រឹត្តកំណាញ់ហើយ ។

មច្ចុរិកោសិយសេដ្ឋី ចុំ. [មច្ចុរិ+កោសិយ+សេដ្ឋី] សេដ្ឋីឈ្មោះ
 កោសិយៈអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ (មច្ចុរិ<មច្ចុរ+ន្ត្រ = អ្នកមាន
 សេចក្តីកំណាញ់; វិ. **មច្ចុរំ យស្ស អភិកិ**> **មច្ចុរិ, មច្ចុរិ**
កោសិយសេដ្ឋី> **មច្ចុរិកោសិយសេដ្ឋី**) ។

មច្ចុកាសណ្ណ អ.ន. ក្រុងឈ្មោះមច្ចុកាសណ្ណៈ ។

មច្ចុទ្ធាន នចុំ. [មច្ចុ+ឧទ្ធាន] ត្រណោតនៃត្រី ។

មច្ចុវេ នចុំ. [មសុប្បមស+វេរ] កិ.ស្លាប់អង្អែលដោយតណ្ហា (សេចក្តី

ម

កំណាញ់); វិ. កណ្តាយ បរាមសនំ > មច្ឆេវំ ។ . ចិត្តិ នចុំ.
 ចិត្តជ័សម្បយុត្តដោយសេចក្តីកំណាញ់, ចិត្តប្រកបដោយសេចក្តី
 កំណាញ់; វិ. មច្ឆេវេន សម្បយុក្កំ ចិត្តំ > មច្ឆេវចិត្តំ ។
 . មលមលិនោ គុ. អ្នកសៅហ្មងដោយមន្ទិលគឺសេចក្តី
 កំណាញ់, អ្នកមានមន្ទិល ដោយមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ ។ . វិសេ
 ចុំ. អំណាចនៃសេចក្តីកំណាញ់ ។ . វិនយ ចុំ. កិ.នាំបង់នូវសេចក្តី
 កំណាញ់, កិ.បន្ថោចបង់នូវ... ។ . សហស្ស ពាន់នៃចិត្តជ័
 សម្បយុត្តដោយសេចក្តីកំណាញ់ ។

មច្ឆ ចុំ. [មស+ឆ] ត្រី (សត្វអាស្រ័យនូវទឹក; វិ. បសភិ អាបសភិ
 ជលន្តិ > មច្ឆោ) ។

មជ្ជនលក្ខណ គុ. [មជ្ជន+លក្ខណ] មានសេចក្តីស្រវឹងជាលក្ខណៈ ។

មជ្ជវំ នចុំ. [មុទុ+ណ្យ] ភាវៈនៃ...ជាបស់ទន់ (មានភាវៈជាបស់ទន់);
 វិ. មុទុនោ ភាថោ > មជ្ជវំ ។

មជ្ជាវ ចុំ. [មជ្ជ+អាវ] គ្នា (វិ. លីហាលោន អក្កនោ សរិរិ
 មជ្ជភិ និប្បលក្កំ ករោភិកិ > មជ្ជាវោ) ។ ឆ. មជ្ជាវី មេ
 គ្នា ។

មជ្ឈំ ន. ឬ គុ. [មជ្ឈ+ណ] មានក្នុងកណ្តាល (កណ្តាល, ពាក់កណ្តាល);
 វិ. មជ្ឈេ ភថោ > មជ្ឈោ ។ . ដ្ឋានី នចុំ. ទីជាកណ្តាល, ទី
 ពាក់កណ្តាល ។ . បរិយោសានី នចុំ. អក្ខរៈកណ្តាលនិងខាង
 ចុង ។

មជ្ឈត្តធាតុក គុ. [មជ្ឈត្ត+ធាតុ+ក] មានធាតុនៃបុគ្គលអ្នកតាំងនៅក្នុង

ពាក់កណ្តាល,មានធាតុតាំងនៅក្នុងទឹកកណ្តាល ។ មជ្ឈត្តិ<មជ្ឈ
+អត្ត = សភាពតាំងនៅក្នុងទឹកកណ្តាល; វិ. មជ្ឈេ វិកោ អក្កា
សភាវោ> មជ្ឈកោ ។

មជ្ឈត្តបេក្ខា ឥ. [មជ្ឈត្ត+ឧបេក្ខា] កិ.ចូលទៅសំឡឹងដោយសភាពតាំង
នៅក្នុងទឹកកណ្តាល ។

មជ្ឈនិក គុ. [មជ្ឈន្ត+ណិក] ព្រះអាទិត្យមានស្រមោលតាំងនៅក្នុងទឹ
ពាក់កណ្តាល (ថ្ងៃត្រង់) ។ . កាល ចុំ. កាលនៃព្រះអាទិត្យមាន
ស្រមោលតាំងនៅក្នុងទឹកកណ្តាល ។

មជ្ឈិម គុ. [មជ្ឈ+ឥម] មានក្នុងកណ្តាល, កើតក្នុងកណ្តាល, បិតនៅ
ក្នុងកណ្តាល; វិ. មជ្ឈេ ភវោ> មជ្ឈិមោ, មជ្ឈេ
ភិដ្ឋភិភិ> មជ្ឈិមោ ។ . កាល អ.ន. កុដ្ឋមិឈ្មោះមជ្ឈិម
កាល ។ . ខណ្ឌ ចុំ. កំណាត់ ឬ បំណែកមានក្នុងកណ្តាល ។
. ដ្ឋាន នចុំ. ទីមានក្នុងកណ្តាល ។ . ទេសដ្ឋាន នចុំ. ទីនៃ
ប្រទេសមានក្នុងកណ្តាល ។ . បុត្តិ ចុំ. កូនកណ្តាល ។ . ពោធិ
ឥ. វេលាជាទីត្រាស់ដឹងមានក្នុងកណ្តាល, មជ្ឈិមពោធិកាល ។
. មាស ចុំ. ខែមានក្នុងកណ្តាល ។ . យាមសមន្តវ នចុំ. ក្នុង
កាលជាលំដាប់ស្មើនៃយាមមានក្នុងកណ្តាល, នៃមជ្ឈិមយាម,
លំដាប់នៃមជ្ឈិមយាម ។ . វ័យ ចុំ. វ័យមានក្នុងកណ្តាល, វ័យ
កណ្តាល ។

មជ្ឈិមិតិវណ្ណ ចុំ. [មជ្ឈិម+ឥតិ+វណ្ណ] ភេទនៃស្រីមានក្នុងកណ្តាល,
ភេទនៃស្រីកណ្តាល ។

ម

មញ្ជ ចុំ. [មចិ+អ,ចុះនិ.អា.] ព្រែត (វិ. **មញ្ជោន្តិ បុគ្គលំ បារមន្តិកិ**>
មញ្ជា) ។ . បដិបាទក ចុំ. ដើងជាទីទ្រទ្រង់ព្រែត ។ . បដិបាទ-
កាទិវស ចុំ. អំណាចនៃឧបករណ៍វត្តមានដើងជាទីទ្រទ្រង់ព្រែតជា
 ដើម ។ . បីប័បច្ចត្តរណទីបតេលាទិ គុ. (វត្ត) មានព្រែតនិង
 តាំងនិងកម្រាលនិងប្រទីបនិងច្រងជាដើម ។ . បីហ៊ាទិភេទ គុ.
 ផ្សេងដោយបរិក្ខារមានព្រែតនិងតាំងជាដើម, មានបរិក្ខារនិងតាំងជា
 ដើមជាប្រភេទ ។ . វាហានិ នចុំ. វាហានៈគីព្រែត, វត្តជាទីនាំទៅនូវ
 ព្រែត ។ . **មញ្ជកិ ចុំ.** ព្រែត ឬព្រែតតូច ។

មញ្ជាតិមញ្ជ ចុំ. [មញ្ជ+អតិមញ្ជ] ព្រែតនិងព្រែតដីកន្លង, ព្រែតដីកន្លងនូវព្រែត,
 ព្រែតតូចនិងព្រែតធំ (ព្រែតត្រួតនូវព្រែត) ។

មញ្ជភាណិក គុ. [មញ្ជ+ភណ+ណ្ឌ] អ្នកពោលដោយសំលេងដ៏ពិរោះ ។
 មញ្ជ<មន+រញ្ជ+ឧ, លុបន.វ = សទ្ធជាតិញាំងចិត្តនៃអ្នកស្តាប់ឱ្យ
 រីករាយ; វិ. **សុណាន្ត្រានំ មនំ រញ្ជោកិកិ**> **មញ្ជ** ។ **មញ្ជុ**
ភណកិកិ> **មញ្ជភាណកោ**

មញ្ជោដ្ឋ គុ. ពណិហង្សបាទ, ពណិដូចជាដើងនៃហង្ស (ក្រហមមន់) ។

មញ្ជតិ កិ. [មន+យ+តិ.វ., ន+យ>ញ្ជ] ដឹង, សំគាល់, ស្មាន ។

មញ្ជថ កិ. [មន+យ+ថ.វ., ន+យ>ញ្ជ] ដឹង, សំគាល់, ស្មាន ។

មញ្ជន្ត កិ. [មន+យ+អន្ត.ច., ន+យ>ញ្ជ] ច្ងូរដឹង, ច្ងូរសំគាល់, ច្ងូរស្មាន ។

មញ្ជាមិ កិ. [មន+យ+មិ.វ.] ដឹង, សំគាល់, ស្មាន ។

មញ្ជិត គិ. [មន+យ+ឥ.អា.+ត្ថ.អដ្ឋ.] ដឹងហើយ, សំគាល់ហើយ, ស្មានហើយ ។

មដ្ឋ គុ. ម័ដ្ឋ, រលីង, ស្អាត ។ . ស្វាដីក ចុំ. សាដកមានសាច់រលីង, ម័ដ្ឋ ។

មដ្ឋកុណ្ណលី ចុំ. [មដ្ឋកុណ្ណល+ល្អ] មាណពឈ្មោះមដ្ឋកុណ្ណលី, មាណពមានកុណ្ណលរលីង, មាណពមានទំហូររលីង; វិ. មដ្ឋ កុណ្ណលំ > មដ្ឋកុណ្ណលំ, មដ្ឋកុណ្ណលំ យស្ស អភ្និកិ > មដ្ឋកុណ្ណលី ។ . ទេវបុត្ត ចុំ. ទេវបុត្តឈ្មោះមដ្ឋកុណ្ណលី ។ . វណ្ណ ចុំ. ភេទដូចជាភេទនៃមាណពឈ្មោះមដ្ឋកុណ្ណលី ។

មណិ ចុំ. [មន+ឥ, ន>ណ] កែវមណី, កែវ (វិ. មនគិ មហាគ្យកា- ចំ គច្ឆកិកិ > មណិ ។ . អាណោក ចុំ. ពន្លឺនៃកែវមណី) ។

មណិការ ចុំ. [មណ+ករ+ណ] អ្នកធ្វើនូវកែវមណី, ជាងកែវមណី; វិ. មណិ ភរោកិកិ > មណិការោ ។ . កុលុបុក ចុំ. អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូលនៃបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវកែវមណី, អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូលនៃជាងកែវមណី ។

មណិកុណ្ណល នចុំ. [មណិ+កុណ្ណល] កែវមណីនិងកុណ្ណល, កុណ្ណលជាវិការៈនៃកែវមណិ ។ . វត្តវត្តាទយោ គុ. មានកែវមណីនិងកុណ្ណលនិងសំពត់មានពណ៌ក្រហមជាដើម, មានកុណ្ណលជាវិការៈនៃកែវមណីនិងសំពត់មានពណ៌ក្រហមជាដើម ។

មណិខចិត្ត គុ. [មណិ+ខចិត្ត] ដែលរចនាដោយកែវមណី, ដែលវិចិត្រ

ម

ដោយកែវមណី ។

មណិចិត្ត គុ. [.+ចិត្ត] ដ៏វិចិត្តដោយកែវមណី ។

មណិធរដ ចុំ. [.+ធរដ] ចង់ជាវិការៈនៃកែវមណី; វិ. **មណិសព្វ
វិការៈរា (ធរដោ)** > **មណិមយោ, មណិមយោ ធរដោ** >
មណិធរដោ ។

មណិបឋវី ឆ. [.+បឋវី] ផែនដីជាវិការៈនៃកែវមណី ។

មណិបភា ឆ. [.+បភា] ពន្លឺនៃកែវមណី, រស្មីនៃកែវមណី ។

មណិបល្លង្គ ចុំ. [.+បល្លង្គ] បល្លង្គជាវិការៈនៃកែវមណី ។

មណិបាការ ចុំ. [.+បាការ] កំពែងជាវិការៈនៃកែវមណី ។

មណិមយ គុ. [មណិ+មយ] ជាវិការៈនៃកែវមណី (វិការៈតម្លឺត) ។ ដែល
ជនធ្វើហើយដោយកែវមណី (បកតិតម្លឺត) ។ សម្រេចហើយដោយ
កែវមណី (និច្ចន្តតម្លឺត) ។

មណិមុត្តាទិ គុ. [មណិមុត្ត+អាទិ] (វត្ថុ) មានកែវមណីនិងកែវមុក្កាជា
ដើម ។

មណិយដ្ឋិ ឆ. [.+យដ្ឋិ] ដងជាវិការៈនៃកែវមណី ។

មណិរតន នចុំ. [.+រតន] កែវគីកែវមណី ។

មណិរូបក គុ. [.+រូប+ក] មានរូបប្រៀបជាវិការៈនៃកែវមណី, រូបជា
វិការៈនៃកែវមណី ។

មណិសោបាណា ចុំ. [.+សោបាណា] ជណ្តើរជាវិការៈនៃកែវមណី,... ។

មណ្ឌនកជាតិ គុ. [មណ្ឌនក+ជាតិ] មានជាតិនៃបុគ្គលអ្នកប្រដាប់,
-អ្នកស្តិតស្តាង ។

មណ្ឌប ចុំ. [មណ្ឌ+ប] មណ្ឌប, បារាំង (រស្មីនៃព្រះអាទិត្យឈ្មោះមណ្ឌា;
ប្រទេសផឹកនូវរស្មីនៃព្រះអាទិត្យគឺញ៉ាំងរស្មីនៃព្រះអាទិត្យឱ្យវិនាស;
វិ. មណ្ឌា រថិរសយោ, កេ បិភកិ វិនាសយកិកិ>
មណ្ឌុទោ ។ មឌិ ធាតុ ប្រែថា ប្រដាប់; ប្រទេសប្រដាប់នូវជន
ឬជនប្រដាប់; វិ. មណ្ឌុកិ ជនំ មណ្ឌិយកិ ជនេហិកិ ថា>
មណ្ឌុទោ ។ ប្រទេសរក្សាទុកនូវរស្មីនៃព្រះអាទិត្យ វិ. មណ្ឌំ
បារិក រក្ខកិកិ> មណ្ឌុទោ ។ - កាវកិ គុ. អ្នកធ្វើនូវមណ្ឌប,
-នូវបារាំង ។ - មជ្ឈិ គុ. កណ្តាលនៃបារាំង ។

មណ្ឌបាការ ចុំ. [មណ្ឌប+អាការ] អាការដូចជាអាការនៃមណ្ឌប, -នៃ
បារាំង ។

មណ្ឌលារាមវាសី គុ. [មណ្ឌលារាម+វស+ណី] អ្នកនៅក្នុងមណ្ឌលា
រាម ។

មណ្ឌសប្បិ នចុំ. [មណ្ឌ+សប្បិ] សប្បិដ៏ថ្លា, ទឹកដោះដ៏ថ្លា, ។

មណ្ឌិតបសាធិត គុ. [មណ្ឌិត+បសាធិត] ប្រដាប់ហើយស្តិតស្តាង
ហើយ ។

មណ្ឌកភកដាន នចុំ. [មណ្ឌក+ភក្ខ+ហាន] ទីមានកង្កែបជាចំណី,
ទីនៃសត្វមានកង្កែបជាភក្ខាហារ ។ មណ្ឌកិ<មណ្ឌ+ឧក = វិ.

ម

មណ្ឌកិ ជលំ ភូសេភិកិ > មណ្ឌកោ ។

មណ្ឌេត្តា អ. [មណ្ឌ+ណេ+ត្តា] ប្រដាប់ហើយ (ញាំង...ឱ្យថ្លាហើយ, ឱ្យផ្លូវផងហើយ) ។

មតកភត្ត នចុំ. [មតក+ភត្ត] ភត្តគឺបុគ្គលតប្បវិឱ្យចំពោះបុគ្គលអ្នកស្លាប់ហើយ, ភត្តគឺបុគ្គលឧទិសនូវបុគ្គលអ្នកស្លាប់ហើយឱ្យ (មតក <មរ+ត+ក = វិ. មរភិ មរិភិ ថា> មកោ, មកោ ឯថ> មកកោ, មកកស្ស ទាកព្វំ ភក្កំ> មកកភក្កំ ។

មតិ គុ. [មរ+ត] ស្លាប់, ស្លាប់ហើយ; វិ. មរភិ មរិភាភិ ថា> មកោ ។ . កិលេវវិ នចុំ. សាកសពនៃបុគ្គលដែលស្លាប់ហើយ ។ . កាល ចុំ. កាលនៃ...ស្លាប់ហើយ ។ . កុក្កដី ចុំ. មាន់ស្លាប់ហើយ ។ . បុព្វ គុ. ដែលធ្លាប់ស្លាប់ហើយ ។ . ភាវ នចុំ. ភាវនៃ...ជាអ្នកស្លាប់ហើយ ។ . សិរិវ នចុំ. សិរិវនៃ...ស្លាប់ហើយ, សិរិវដែលស្លាប់ហើយ ។

មតាមតភាវ ចុំ. [មតាមត+ភាវ] ភាវនៃ...ជា...ស្លាប់ហើយនិងមិនមានស្លាប់ហើយ ។

មត្តិ គុ. [មា+ត] ប្រមាណ, ត្រាន់តែ, ត្រឹមតែ, សព្វបើ, តិច, បន្តិចបន្តួច; វិ. មិយកេភិ > មក្កំ ។ . ញ្ញ គុ. អ្នកដឹងនូវប្រមាណ, អ្នកស្គាល់នូវប្រមាណ; វិ. មក្កំ ជានិភិកិ > មក្កញ្ញ ។ . ញ្ញភាវ ចុំ. ភាវនៃ...ជាអ្នកដឹងនូវប្រមាណ ។ . រោជនិ គុ. អ្នកបរិភោគនូវភត្តតាមប្រមាណ, កិ.បរិភោគតាមប្រមាណ ។

មត្តិ គុ. [មម+ត] ស្រវឹងហើយ, ចុះច្រេងហើយ ។ - វរវារណ-
សីហវិក្កន្តវិលាស ចុំ. កិ.កែក្រាយ ដោយកិ.ឈានទៅនៃដីរដ្ឋ
 ប្រសើរដែលស្រវឹងហើយនិងកិ.ឈានទៅនៃសីហះ, កិ.យាងយាស
 ដោយកិ.ឈានទៅនៃដីរដ្ឋប្រសើរដែលចុះច្រេងនិងកិ.ឈានទៅនៃ
 សីហះ ។ - ហិត្តិ ចុំ. ដីចុះច្រេង, -ស្រវឹងហើយ ។

មត្តាសុខ នចុំ. [មត្តា+សុខ] សុខមានប្រមាណតិច, -បន្តិចបន្តួច ។
 - បរិច្ចាតា ព្រោះកិ.លះនូវសុខតិច, -នូវសុខបន្តិចបន្តួច ។

មត្តិកា ឥ. [មត្ត+ណិក+អា.ឥ.] ដីស្អិត, ដី (វិ. បទេសកកក្កា
មក្កេន បមារណេន យុក្កា > មក្កិកា) ។ - បាតិ ឥ.
 ភាជនៈជាវិការៈនៃដី ។ - បិណ្ឌ ចុំ. ដុំនៃដីស្អិត, ដុំនៃដី ។ - ភា-
 ជនិ នចុំ. ភាជនៈជាវិការៈនៃដី, ភាជនៈដី ។

មត្តិសម្បវ គុ. [មត្តិ+សម្បវ] មានមាតាជាដែនកើតព្រម, ដែលកើតព្រម
 អំពីមាតា ។

មត្តក ចុំ. [មស+ច+កស., ស>ត] ទីបំផុត, កំពូល, ក្បាល, អំបែង
 ក្បាល (វិ. មសិយភិកិ > មត្តកោ) ។ - មជ្ឈ គុ. កណ្តាល
 នៃក្បាល, -នៃអំបែងក្បាល ។

មត្តលុដ្ឋ ឥចុំ. [មត្ត+លុដ្ឋ] ខ្វែរក្នុងក្បាល, ខ្វែរក្នុងអំបែងក្បាល ។

មម ចុំ. [មម+អ] កិ.ស្រវឹង, សេចក្តីស្រវឹង; វិ. មជ្ជនំ > មទោ ។
 - កាល ចុំ. កាលនៃសេចក្តីស្រវឹង ។ - វេតិ ចុំ. កំលាំងនៃ
 សេចក្តីស្រវឹង ។

ម

មទ្ធច កិ. [មទ្ធ+អ+ថ.ច.] ចូរញ៉ាំង, ចូរច្របាច់, ចូរឈឺ ។

មទ្ធនហត្ថិ ចុំ. [មទ្ធន+ហត្ថិ] ដឹរអ្នកញ៉ាំង, .ជាន់ ។

មទ្ធនាមទ្ធនភាវ ចុំ. [មទ្ធនាមទ្ធន+ភាវ] ភាវៈនៃកិ.ញ៉ាំង និងកិ.មិនញ៉ាំង, ភាវៈគឺកិ.ជាន់និងកិ.មិនជាន់ ។

មទ្ធន្ត គុ. [មទ្ធ+អន្ត] កាលញ៉ាំង, កាលជាន់, កាលឈឺ ។

មទ្ធន្ត កិ. [មទ្ធ+អ+អន្ត.ច.] ចូរញ៉ាំង, ចូរជាន់, ចូរឈឺ, ចូរច្របាច់ ។

មទ្ធាបិទ គុ. ឬ កិ. [មទ្ធ+ណាចេ+ផ.អា.+ត] គឺ...ញ៉ាំង...ឱ្យញ៉ាំងហើយ,... ។

មទ្ធាបេថ កិ. [មទ្ធ+ណាចេ+ថ.ច.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យញ៉ាំង, .ឱ្យជាន់,... ។

មទ្ធាបេត្វា អ. [មទ្ធ+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យញ៉ាំងហើយ, .ឱ្យឈឺហើយ,... ។

មទ្ធិតបទុម នចុំ. [មទ្ធិត+បទុម] ផ្តាឈូកដែលបុគ្គលញ៉ាំងហើយ, .ឈឺហើយ ។

មទ្ធិសទិស គុ. [មទ្ធិ+សទិស] ប្រាកដស្មើដោយនាងទើរឈ្មោះមទ្ធិ ឬ មទ្ធិ ។

មធ្ម នចុំ. [មធ្ម+មន+ឧ] ឃ្មុំ, ទឹកឃ្មុំ (វិ. មញ្ជកិ ក្លាយកិ មធ្មន្តិ > មធ្ម) ។ . អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទឹកឃ្មុំ, ដើម្បីសេចក្តីត្រូវការដល់ទឹកឃ្មុំ ។ . កិរជាតិ ន. ជាតិដែលត្រូវធ្វើនូវទឹកផ្អែម ។ . កិរណត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើនូវទឹក

ផ្អែម ១ . កិរសិរិក្ខតា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺបណ្ឌិតឃើញស្មើ
 ដោយសត្វធ្វើនូវទឹកផ្អែម, ភាវៈនៃ...ជាអ្នកប្រាកដស្មើដោយសត្វ
 ធ្វើនូវទឹកផ្អែម ។ . តេល ឥច្ចុ. ទឹកឃ្មុំនិងប្រេង ។ . បដិល
 ឥច្ចុ. ផ្កិតនៃឃ្មុំ, ផ្កិតនៃទឹកឃ្មុំ ។ . បាយិាស ច្ចុ. បាយបាយាស
 ដែលបុគ្គលចម្អិនហើយដោយទឹកឃ្មុំ ។ . មត្តិ គុ. ស្រវឹងហើយ
 ដោយទឹកឃ្មុំ, ព្រោះទឹកឃ្មុំ, មានទឹកឃ្មុំជាប្រមាណ ។ . វសី ច្ចុ.
 រសនៃទឹកផ្អែម ។

មធ្យុ គុ. [មធ្យុ+រ] មានរសផ្អែម, មានរសឆ្ងាញ់ (ពីរោះ, ឆ្ងាញ់); វិ. មធ្យុ
 យស្ស អភ្និកិ> មធ្យុរោ ។ . កិថា ឥ. វាចាជាគ្រឿងពោល
 ដ៏ពិរោះ, វាចាជាគ្រឿងពោលនូវពាក្យដ៏ពិរោះ ។ . វិគ្គិ គុ. មាន
 រសឆ្ងាញ់ជាទីបំផុត, មានរសឆ្ងាញ់ដ៏លើសលុប ។ . ធម្មកិថា ឥ.
 ធម្មកថាដ៏ពិរោះ, វាចាជាហេតុសម្តែងនូវធម៌ពិរោះ ។ . បដិ-
 សន្តារ ច្ចុ. បដិសន្តារៈដ៏ពិរោះ, ពាក្យប្រាស្រ័យតបដ៏ពិរោះ ។
 . បាណិកា អ.ន. ឈ្មោះមធ្យុបាណិកា, មានដៃមានរសជាតិ
 ឆ្ងាញ់, មានបាតដៃឆ្ងាញ់ ។ . ព្យញ្ញនិភិត គុ. មានម្ហូបនិងបាយ
 មានរសជាតិឆ្ងាញ់ ។ . រោជនិ គុ. មានរោជនមានរសឆ្ងាញ់ ។
 . វចនិ ឥច្ចុ. ពាក្យដ៏ពិរោះ ។ . សិទ្ធិ ច្ចុ. សំឡេងដ៏ពិរោះ ។
 . សិរ្ស ច្ចុ. សំឡេងដ៏ពិរោះ ។ . ហិត្តិវសី គុ. មានរសនៃដៃ
 ដ៏ឆ្ងាញ់ ។

មធ្យុរោជា គុ. [មធ្យុ+ឱជា] មានឱជាដ៏ឆ្ងាញ់, មានឱជៈដ៏ពិរោះ ។

មធ្យុសក្ខរាទិ គុ. [មធ្យុសក្ខរ+អាទិ] (វត្ថុ) មានទឹកឃ្មុំ និងស្ករជាដើម ។

ម

មនសា [មន+នា] ដោយចិត្ត ។

មនសិករិត្យា អ. [មនសិ+ករ+ឥ.អា.+ត្យា] ធ្វើទុកក្នុងចិត្តហើយ ។

មនសិករោតិ កិ. [មនសិ+ករ+ឱ+តិ.វ.] ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ។

មនសិកាតព្វ កិ. [មនសិ+ករ+តព្វ] គឺ....តប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ។

មនសិការ ចុំ. [មនសិ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត; វិ. មនសិ
ករណាំ > មនសិការោ ។

មនសោ [មន+ស] នៃចិត្ត ។

មនំនដ្ឋ គុ. [មនំ+នដ្ឋ] វិនាសហើយបន្តិចបន្តួច, ខូចតិច ។ (មនំ
ប្រែថា តិច ចុះក្នុង អប្បត្តិ)

មនាប គុ. [មន+អប+អ] ជាមីគាប់ចិត្ត (ញាំងចិត្តឱ្យចម្រើន, ឱ្យរីក
រាយ; វិ. មនំ អប្បេកិ ចខ្មេកិកិ > មនាធា)

មនាបជាតិក គុ. [មនាបជាតិ+ណិក] ប្រកបដោយជាតិជាមីគាប់ចិត្ត,
ប្រកបដោយជាតិនៃធានៈជាមីគាប់ចិត្ត ។

មនាបស្សវន គុ. [មនាប+សុ+យុ] ជាមីបូរមៅក្នុងអារម្មណ៍ជាមីគាប់
ចិត្ត; វិ. មនាបេ អារម្មណេ សចកិ ឯក្កាភិ >
មនាបស្សវនំ ។

មនុជំ គុ. [មនុ+ជាត] អ្នកកើតអំពីជនឈ្មោះមនុ (មនុ < មន+ទ = វិ.
មនកិ ជាណកិ សក្កានំ ហិកាហិកន្តិ > មនុ, កម្មា
មនុម្ហា ជាភោកិ > មនុខោ) ។

មនុញ្ញ គុ. [មន+ញ្ញ+អ] ញ៉ាំងចិត្តឱ្យព្រេកអរ, ឱ្យរីករាយ, ឱ្យខ្ពស់
ឡើង (ជាទីគាប់ចិត្ត, ជាទីពេញចិត្ត); វិ. **មនំ ញ្ញបេភិ**
កោសេភិកិ > **មនុញ្ញំ** ។

មនុស្ស ចុំ. [មន+ឧស្ស] ជនអ្នកមានចិត្តខ្ពស់; វិ. **មនោ ឧសេន្វា**
ឧស្សនោ អស្សាភិ > **មនុសេន្វា** ។ <មន+ឧស្ស = ជនអ្នក
ដឹងនូវអំពើដែលមានប្រយោជន៍នឹងអំពើមិនមានប្រយោជន៍; វិ.
ហិកាហិកំ មនភិ ជានាភិកិ > **មនុសេន្វា** ។ . គណនា
៧. កិ.រាប់នៃមនុស្ស ។ . ជាតិ ៧. ជាតិនៃមនុស្ស, កំណើតនៃ
មនុស្ស ។ . ទណិទ្ធិ គុ. ជាមនុស្សកំសត់, ជាមនុស្សចាស់ក្រ ។
- **ទោភគ្យ** នចុំ. ភាវៈនៃចំណែកនៃធម៌ដ៏អាក្រក់របស់មនុស្ស,
ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានចំណែកអាក្រក់ក្នុងមនុស្ស; វិ. **ធុដ្ឋធម្ម**
ស្ស ភាគោ > **ទោភាគោ, ទោភាគស្ស ភាថោ** >
ទោភគ្យំ, មនុស្សានំ ទោភគ្យំ > **មនុស្សទោភគ្យំ** ។
. បដិលាភិ ចុំ. កិ.បានចំពោះនូវអត្តភាពជាមនុស្ស, កិ.បានចំពោះ
នូវភាពជាមនុស្ស ។ . ភ្និពិ គុ. ជាមនុស្ស, ជាមនុស្សកើតហើយ,
កើតជាមនុស្ស ។ . អនិវិច គុ. មនុស្ស៧តទីពីង ។

មនុស្សត្តិ នចុំ. [មនុស្ស+ត្ត] ភាវៈនៃមនុស្ស, ភាវៈនៃ...ជាមនុស្ស; វិ.
មនុស្សស្ស ភាថោ > **មនុស្សត្តំ** ។

មនុស្សាវាស ចុំ. [មនុស្ស+អាវាស] ជាទីនៅអាស្រ័យនៃមនុស្ស, ជាទី
នៅកុះករនៃមនុស្ស ។

មនុស្សិវិវណ្ណ ចុំ. [មនុស្ស+វិវណ្ណ] ភេទដូចជាភេទនៃស្រីមនុស្ស ។

ម

មនោ ចុំ. [មន+អ] ចិត្ត (វិ. **មនោ ជាតិ**) > **មនោ** ។ មន
ស័ព្ទនេះកាលបើប្រើជាបទសមាសហើយ ត្រូវយកស្រះអររបស់
ន ជា ឱ ។ . ក៏ម្ម នចុំ. មនោកម្ម, កម្មគឺបុគ្គលធ្វើដោយចិត្ត ។
. ទុច្ចរិត នចុំ. មនោទុច្ចរិត, កម្មគឺបុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ហើយ
ដោយចិត្ត ។ . បកោប ចុំ. កិ.កម្រើកនៃចិត្ត, កិ.កក្រើកដោយ
ចិត្ត ។ . បទោស ចុំ. សេចក្តីប្រមូលក្នុងចិត្ត, ដោយចិត្ត, នៃ
ចិត្ត ។ . បសាទមត្ត គុ. កិច្ចគ្រាន់តែកិ.ញាំងចិត្តឱ្យជ្រុះថ្លា ។
. បុព្វង្គម គុ. មានចិត្តដល់មុន; វិ. **មនោ បុព្វង្គមា ឯកេសន្តិ**
> មនោបុព្វង្គមា ។ . មយ គុ. សម្រេចហើយអំពីចិត្ត,
ដោយចិត្ត; វិ. **មនោ និប្បន្តិ** > **មនោមយា** ។ . រថ
ចុំ. សេចក្តីប្រាថ្នា (សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្ត, សេចក្តីប្រាថ្នាជាមិ
ត្រេកអរនៃចិត្ត) ។ . រម គុ. ជាមីរកាយនៃចិត្ត; វិ. **មនោ**
រមិ ឯភាគិ > **មនោរម** ។ . សីលាវស ចុំ. រសនៃមនោ
សិលា, ទឹកនៃមនោសិលា ។ . សីលាហរិតាលច្ចុណ្ណ នចុំ.
លំអិត ឬកំទេចនៃមនោសិលានិងហរិតាល ។ . សុច្ឆរិត នចុំ.
កម្មគឺបុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អហើយដោយចិត្ត ។ . សេដ្ឋី គុ. មានចិត្ត
ប្រសើរបំផុត; វិ. **មនោ សេដ្ឋា ឯកេសន្តិ** > **មនោ**
សេដ្ឋា ។

មន្តគហណ នចុំ. [មន្ត+គហណ] កិ.កាន់យកនូវមន្ត, កិ.រៀននូវមន្ត ។
មន្ត < មន+ត = វិ. **មនោ ជាតិ ចម្លំ អនោ ភិ** >
មនោ ។

មន្តជ្ឈាយក គុ. [មន្ត+អធិ+ឥ+ណ្ឌ, អធិ>អជ្ឈ, ឥ>អយ] អ្នកស្វាធ្យាយ
នូវមន្ត, អ្នករៀននូវមន្ត; វិ. **មន្តេ អជ្ឈាយភិកិ**> **មន្តជ្ឈា-
យកោ** ។ . **ព្រាហ្មណ** ចុំ. ព្រាហ្មណ៍អ្នកស្វាធ្យាយនូវមន្ត ។

មន្តបទ នចុំ. [មន្ត+បទ] បទនៃមន្ត ។

មន្តភាណី ចុំ. [មន្ត+ភណ+ណី] អ្នកពោលដោយប្រាជ្ញាល្មោះមន្តា,
អ្នកមានកិ.ពោលដោយប្រាជ្ញាល្មោះមន្តាជាប្រក្រតី ។

មន្តយន្ត គុ. [មន្ត+ណយ+អន្ត] កាលប្រឹក្សា, កាលពិភាក្សា, កាល
ជជែក, កាលខ្សឹប ។

មន្តយមាន គុ. [មន្ត+ណយ+មាន] កាលប្រឹក្សា,... ។

មន្តយិ កិ. [មន្ត+ណយ+ន្យ-អជ្ជ.] ប្រឹក្សាហើយ, ខ្សឹបហើយ,... ។

មន្តយិសុ កិ. [មន្ត+ណយ+ខំ-អជ្ជ.] ប្រឹក្សាហើយ, ខ្សឹបហើយ,... ។

មន្តោសថ នចុំ. [មន្ត+ឧសថ] មន្តនិងឧសថ ។

មន្ត គុ. [មទិ+អ, ចុះនិ.អា.] តិច, ទន់, ខ្លៅ, ខ្សោយ (វិ. **មន្តភិ អភិ-
ខណភាវំ ភច្ចភិកិ**> **មន្តោ** ។ . កិថ គុ. អ្នកមានវាចាជា
ហេតុពោលតិច ។ . ធាតុកិ គុ. អ្នកមានធាតុនៃចុក្កលខ្លៅ, អ្នក
មានធាតុខ្លៅ ។ . ប្បញ្ញ គុ. អ្នកមានប្រាជ្ញាតិច, អ្នកមានប្រាជ្ញា
ទន់ ។ . ពុទ្ធិ គុ. អ្នកមានប្រាជ្ញាតិច, ខ្សោយ ។ . វាតេរិត គុ.
គឺខ្យល់រំភើយៗបក់ត្រូវហើយ, ដែលខ្យល់តិចៗបក់មកហើយ ។

មន្តភូត គុ. [មន្ត+ភូត,ចុះន្យ-អា.] មានគ្នាតិចកើតហើយ, មានសភាព

ម

មន់ខ្សោយកើតហើយ (ភូត ចុះមកជាសកត្តសព្ទ មិនបាច់ប្រែក៏បាន) ។ មន្ទាតុ អ.ន. (ព្រះរាជាឈ្មោះមន្ទាតុ ។ រាជាតក៏នថុំ. ជាតកគឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយព្រះរាជាឈ្មោះមន្ទាតុ ។

មម ចុ.ស. [អម្ព+ស.វិ>មម] នៃអញ, ដល់អញ, ... ។

មមាយិត គុ. [មម+អយ+ឥ.អា.+ត] ដែល...ប្រព្រឹត្តថាជារបស់នៃអញ, ដែល...ប្រកាន់ថាជារបស់នៃអញ, ដែលប្រកាន់ថារបស់អញ ។ . រហិត គុ. ប្រាសហើយចាក កិ.ប្រកាន់ថាជារបស់នៃអញ, រៀរហើយចាកកិ.ប្រកាន់ថាជារបស់នៃអញ ។

មម្មច្នៃមវចន នថុំ. [មម្មច្នៃម+វចន] ពាក្យជាហេតុកាត់បង់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ (មម្មច្នៃម<មម្ម+ឆិម+ណ = វិ. ឆិណ្ឌំ> នេនោ, មម្មស្ស នេនោ> មម្មច្នៃនោ) ។

មយា ចុ.ស. [អម្ព+នា.វិ.>មយា] គឺអញ, គឺយើង, ... ។

មយុរគីវសំកាល គុ. [មយុរ+គីវ+សំកាល] មានផ្នួតក្នុងផ្នួតជាផ្នួតនៃក្លោក ។

មរណ នថុំ. [មរ+យុ] មរណះ, កិ.ស្លាប់, សេចក្តីស្លាប់; វិ. មរិយកេកិ> មរណំ ។ . កាល ចុំ. កាលនៃ កិ.ស្លាប់, កាលជាមិស្លាប់ ។ . ធម្ម គុ. (វត្ថុ) មានកិ.ស្លាប់ជាធម្មតា; វិ. មរណំ ធម្មោ យស្ស កំ> មរណធម្មំ ។ . អន្តិ គុ. មានមរណះជាមិបំផុត ។ . អន្តិកិ គុ. មានមរណះជាមិបំផុត, ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសេចក្តីមុតមានមរណជាមិបំផុត ។ . បណ្ណ នថុំ. សំបុត្រ (ប័ណ្ណ)

ជាគ្រឿងស្លាប់, សំបុត្រដែលញាំងខ្លួនឱ្យស្លាប់ ។ . បរិយោសាន គុ. មានសេចក្តីស្លាប់ជាមីបំផុត ។ . ប្បុត្ត គុ. ដល់ហើយនូវមរណៈ, មានមរណៈដល់ហើយ ។ . ព្យសន្តិ នថុ. សេចក្តីស្លាប់និងសេចក្តីវិនាស, ទុក្ខជាគ្រឿងញាំងសុខឱ្យវិនាសគឺកិ. ស្លាប់ ។ . ភាយតណ្ហិត គុ. គឺភ័យអំពីមរណៈគម្រាមហើយ ។ . ភាយភិត គុ. ខ្លាចហើយអំពីភ័យគឺមរណៈ ។ . ភាយ នថុ. ភ័យគឺមរណៈ, កិ.ខ្លាចអំពីមរណៈ ។ . ភាវំ ថុ. មរណភាព, ភាវៈគឺមរណៈ ។ . មច្ចុ ថុ. មច្ចុគឺមរណៈ ។ . មញ្ញ ថុ. គ្រែជាមីស្លាប់ ។ . មារំ ថុ. មារគឺមរណៈ ។ . មុខ នថុ. មាត់នៃ... ។ . រហិតកោដ្ឋាស ថុ. ចំណែកដែលប្រាសហើយ (វៀរហើយ) ចាកមរណៈ ។ . សមយំ ថុ. សម័យនៃ..., សម័យជិតនឹងស្លាប់ ។

មរណស្សតិ ត. [មរណ+សតិ] សតិប្រារព្ធនូវមរណៈ, ធម្មជាតិជាគ្រឿងរពកនូវសេចក្តីស្លាប់; វិ. មរណំ សរភិ ឯកាយាភិ> មរណស្សតិ ។ . ភាវនាវស ថុ. អំណាចនៃកិ.ញាំងមរណស្សតិឱ្យចម្រើន, អំណាចនៃកិ.ចម្រើននូវមរណស្សតិ ។

មរណសំខាត គុ. [មរណ+សំខាត] គឺបណ្ឌិតរាប់ប្រមហើយថាមរណៈ, ពោលគឺមរណៈ ។

មរណាភិភូ គុ. [មរណ+ភិភូ] អ្នកគ្របសង្កត់នូវមរណៈ ។

មរណុបាយ ថុ. [មរណ+ឧបាយ] ឧបាយនៃសេចក្តីស្លាប់, ឧបាយជាគ្រឿងស្លាប់ ។

ម

មរតុ កិ. [មរ+អ+តុ.ច.] ចូរស្លាប់ ។

មរន្ត គុ. [មរ+អន្ត] កាលស្លាប់, កំពុងស្លាប់ ។

មរន្តិ កិ. [មរ+អ+អន្តិ.វ.] ស្លាប់, រមែងស្លាប់ ។

មរិចដីរកមត្ត គុ. [មរិច+ដីរក+មត្ត] វត្ថុត្រឹមតែម្រិចនិងដីរ ។

មរិតពូ កិ. [មរ+ឥ.អា.+តពូ] គឺ...គប្បីស្លាប់ ។ . សភាវតាយ
ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិ.គប្បីស្លាប់ជាសភាវៈ, ព្រោះភាវៈនៃ
ខ្លួនមានភាវៈជាអ្នកគឺខ្លួនគប្បីស្លាប់ជាសភាវៈ ។

មរិត្វា អ. [មរ+ឥ.អា.+ត្វា] ស្លាប់ហើយ ។

មរិស្សតិ កិ. [មរ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងស្លាប់ ។

មរិស្សាម កិ. [មរ+អ+ឥ.អា.+ស្សាម.ភ.] នឹងស្លាប់ ។

មរិចិ ន.តិល. [មរ+ឈ្លៀចិ] រស្មី, ពន្លឺ, ថ្ងៃបណ្តើរកូន (វិ. មារេតិ
អន្តការំ ចិនរសេភិកិ> មរិចិ) ។

មរិចិកម្មដ្ឋាន នប្បុ. [មរិចិ+កម្មដ្ឋាន] កម្មដ្ឋានមានថ្ងៃបណ្តើរកូនជា
អារម្មណ៍, កម្មដ្ឋានគឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយថ្ងៃបណ្តើរកូន ។

មរិចិកម្មដ្ឋានិក គុ. [មរិចិកម្មដ្ឋាន+ណិក] អ្នករៀននូវកម្មដ្ឋានមានថ្ងៃ
បណ្តើរកូនជាអារម្មណ៍, អ្នកបំពេញនូវកម្មដ្ឋានគឺបណ្ឌិតកំណត់
ហើយដោយថ្ងៃបណ្តើរកូន ។ . ត្ថេរវត្ថុ នប្បុ. រឿងនៃព្រះថេរៈ
អ្នករៀននូវ... ។

មរិចិធម្ម គុ. [មរិចិ+ធម្ម] មានថ្ងៃបណ្តើរកូនជាធម៌, មានថ្ងៃបណ្តើរ

កូនជាធម្មតា ។

មល ន.បុ. ឬគុ. [មល+អ] មន្ទិល, ស្ទឹម, ច្រេះ, សេចក្តីសៅហ្មង; (វិ. **មលកិ សំភិលិស្សកិ ឯកេនាភិ> មលំ**) ។ . គហិត គុ. គឺមន្ទិល (ស្ទឹម, ច្រេះ) ចាប់ហើយ ។ . ដ្ឋានិយត្តា ច្រោះរាវ: នៃ...ជាហេតុជាទីតាំងនៃមន្ទិល ។ . តិវ គុ. ជាមន្ទិលជាង, ជាមន្ទិលវិសេស, ជាមន្ទិលប្លែក ។ . វគ្គវណ្ណនា ឥ. (ចូរមើលពាក្យប្រែនិងបទវគ្គហៈនៃបិយវគ្គវណ្ណនា) ។

មលិនី គុ. [មល+និ, និ>ល្ប] សៅហ្មង ។ . ធាតុកិ គុ. មានធាតុដ៏សៅហ្មង ។ . វត្ថុ ន.បុ. សំពត់ដ៏សៅហ្មង ។

មល្ល បុ. អ្នកចំបាប់, ស្តេចមល្ល: ។ . បុត្ត បុ. កូននៃជនអ្នកចំបាប់ ។ . មុដ្ឋិយុទ្ធ ន. ឬ គុ. កិ.ច្បាំងដោយក្តាប់ដៃនៃអ្នកចំបាប់, កិ. ប្រយុទ្ធដោយក្តាប់ដៃនៃ... ។ . រាជកុល ន.បុ. ត្រកូលនៃស្តេចមល្ល: ។ . រាជធីតា ឥ. ធីតានៃស្តេចមល្ល: ។

មល្លិកា អ.ន. ទេវីឈ្មោះមល្លិកា ។

មស្ស ន.បុ. [មស+សុ] ពុកមាត់ ឬពុកចង្កា (វិ. **មស្សកិ អាម. ស្សកិកិ> មស្ស**) ។ . កម្មី ន.បុ. កម្មគឺកិ.ការនូវពុកមាត់, កម្មគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើដល់ពុកមាត់ ។ . ករណិទិវស បុ. ថ្លៃជាទីធ្វើនូវពុកមាត់ ។

មហាគ្យ គុ. [មហ+អគ្យ] មានតម្លៃច្រើន, ថ្លៃច្រើន, គួរនូវតម្លៃច្រើន ។ . កម្ពុលី ន.បុ. សំពត់កម្ពុលមានតម្លៃច្រើន ។

ម

មហាគ្យស គុ. [មហ+យសឬមហាគ្យ+អស] អ្នកស៊ីច្រើន, អ្នកស៊ីនូវវត្ថុ
មានតម្លៃច្រើន, អ្នកមានរោជនគឺបុគ្គលគប្បីស៊ីមានតម្លៃច្រើន ។

មហាជ្ឈាសយភាវ ចុំ. [មហាជ្ឈាសយ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមាន
អាជ្ញាស្រ័យធំ, ទូលាយ ។

មហាល្អាវ ចុំ. [មហ+អល្អាវ] អន្លង់ទឹកដីធំ, សមុទ្រដីធំ, មហាសមុទ្រ ។

មហាទ្វន គុ. [មហន្ត+ធន] អ្នកមានទ្រព្យច្រើន; វិ. មហន្តំ ធនំ
យស្ស សោ> មហាទ្វនោ ។ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នក
មានទ្រព្យច្រើន ។

មហាន្ត គុ. [មហ+អន្ត] ធំ, ច្រើន, ប្រសើរ, ខ្លាំង (វិ. មហាភិ ចុះខ្សឹ
បាបុណាភិកិ> មហាន្តោ; មហន្តំ, មហន្តិ ឬ មហាភិ) ។
. តិវ គុ. ធំជាង, ធំវិសេស ។ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកធំ ។
. ពាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...ធំ ។ . មហាន្ត គុ. ធំ១, ធំដ៏ក្រៃ
លែង ។

មហាន្តការ ចុំ. [មហន្ត+អន្តការ] ងងឹតធំ, ងងឹតខ្លាំង ។

មហាប្បល គុ. [មហន្ត+ផល] មានផលធំ, មានផលច្រើន; វិ. មហន្តំ
ផលំ យស្ស សោ> មហាប្បលោ ។ . តិវ គុ. មានផល
ច្រើនជាង, ជាមានមានផលធំជាង ។ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា
របស់មានផលធំ ។

មហាពូល គុ. [មហន្ត+ពល] មានកម្លាំងធំ, មានកម្លាំងច្រើន; វិ.
មហន្តំ ពលំ យស្ស សោ> មហាពូលោ ។

មហាព្រួយ ន.ប៉ុ. ឬ គុ. [មហន្ត+ភយ] ភ័យធំ, មានភ័យធំ, កាលមាន
ភ័យធំ ។

មហាល្អកិ គុ. [មហ+លា+លុ] អ្នកកាន់យកនូវភារៈនៃខ្លួនជាអ្នកមាន
អាយុច្រើន (ចាស់, មនុស្សចាស់, តាចាស់); វិ. អាយុមហាកំ
លាភិ គណ្ណាភិកិ> មហាល្អភោ ។ ឥ. មហាល្អិកា ។
. កាល ប៉ុ. កាលនៃ...ជា...ចាស់ ។ . តន្ត្រវាយ ប៉ុ. ជាង
តម្បាញចាស់, ជាជាងតម្បាញចាស់ ។ . តិវ គុ. ចាស់ជាង, ចាស់
ប្លែក ។ . ត្តិ ព្រោះភារៈនៃ...ជា...ចាស់ ។ . ត្ថេវ ប៉ុ. ព្រះថេរៈ
ចាស់ ។ . ភាវី ប៉ុ. ភារៈនៃ...ជាមនុស្សចាស់ ។ . វេសី ប៉ុ. ភេទ
នៃបុគ្គលចាស់ ។

មហា គុ. [មហន្ត>មហា] ធំ, ច្រើន,ខ្លាំង, ប្រសើរ ។ . អកាល-
មេយ ប៉ុ. មេយដែលតាំងឡើងក្នុងសម័យមិនមែនជាកាលដ៏ធំ,
មេយដែលធ្លាក់ចុះក្នុងសម័យមិនមែនជាកាលដ៏ធំ, អកាលមេយដ៏
ធំ ។ . អប្បោថិកិ ន.ប៉ុ. កិ.ទះដ៏ធំ, កិ.ទះដៃខ្លាំង, កិ.ទះខ្លាំង ។
. អវញ្ញ ន.ប៉ុ. ព្រៃធំ ។ . ឱបដ្ឋាន ទីជាទីបម្រើធំ ។ . កិច្ច-
ផល ន.ប៉ុ. ផ្លែនៃខ្លែធំ ។ . កុសិវតិ គុ. អ្នកលិចចុះក្នុងអំពើគឺ
បណ្ឌិតគប្បីខ្ពើមដ៏ធំ, អ្នកខ្ជិលច្រអូសធំ ។ . កោលាហាល ន.ប៉ុ.
កោលាហលធំ, កិ.ជ្រុលជ្រើមខ្លាំង, ។ . គោធា ឥ. ទន្សូងធំ ។
. យដី ប៉ុ. ក្នុងធំ, ។ . ចង្កឹម ន.ប៉ុ. ទីជាទីច្រៀមធំ ។ . ជនិ-
កាយ ប៉ុ. ពួកនៃមហាជន ។ . ជម្ពុក្ខន្ធ ប៉ុ. ដើមនៃត្រឹងធំ ។
. ជម្ពុបេសិ ឥ. សាច់នៃត្រឹងធំ, ចំណិតនៃត្រឹងធំ ។ . ជម្ពុរុក្ខ

ម

កុំ. ដើមនៃត្រឹងធំ, ជម្ពូត្រីក្សដីធំ ។ . ជានិក្ខ គុ. អ្នកមានសេចក្តី
 សាបសូន្យធំ ។ . ជាលិកា ឥ. អណ្តាតភ្លើងដីធំ ។ . តិល គុ.
 មានផ្ទៃដីធំ, មានផ្ទៃដីទូលាយ ។ . ពាលក្ខន្ធបរិមាណ គុ.
 មានដើមភ្នោតជាធំបរិមាណ ។ . តុណ្ហិល អ.ន. ជ្រកឈ្មោះ
 មហាតុណ្ហិលៈ ។ . ទានបតិ គុ. ជាម្ចាស់នៃទានធំ ។ . ទុគ្គត
 គុ. អ្នកដល់ហើយនូវសេចក្តីលំបាកធំ, មហាទុគ្គត ។ . ទេវសន្និ-
 បាតិ ចុំ. កិ.ប្រជុំនៃទេវតាធំ ។ . ធនវាណិជ ចុំ. ពាណិជអ្នក
 មានទ្រព្យច្រើន ។ . ធម្មស្សវនិ នចុំ. កិ.ស្តាប់នូវធម៌ដីធំ, ទីជា
 ទីស្តាប់នូវធម៌ដីធំ; វិ. សុយ្យកេកិ> សវនំ, ធម្មស្ស សវ-
 នំ> ធម្មស្សវនំ ។ . និទិ ឥ. ស្ទឹងធំ, មន្លេធំ, មេទឹកធំ ។
 . និទិឱយ ចុំ. អន្លង់នៃមេទឹកដីធំ, ជំនន់នៃមេទឹកដីធំ ។ . និស
 ចុំ. រោងគ្រូធំ, រោងមានវត្តគឺបុគ្គលគប្បីស៊ីច្រើន (វិ. មហានានិ
 ពហូនិ អសិកព្វានិ ភវនិ ឯភ្នាក់> មហានានំ) ។
 . និសារិមុខ គុ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់រោងគ្រូធំ ។ . នាគ ចុំ.
 នាគធំ, ដីវធំ ។ . នាទិ កិ.វិ. បន្តិខ្លាំង ។ . បដិ ចុំ. ឬ នចុំ. ផ្ទាំង
 សំពត់ធំ, សំពត់ផ្ទាំងធំ ។ . បបរិឱទ្រិយនិសទ្ធិ ចុំ. សំឡេងនៃ
 កិ.ស្រតនៃផែនដីធំ, សំឡេងជាទីស្រុតចុះនៃផែនដីធំ។ . បណ្ណា-
 ការិ ចុំ. បណ្ណាការដីធំ, ដីច្រើន, គ្រឿងបណ្ណាការដីធំ។ . បតា.
 បរាជភូត គុ. ជាព្រះរាជាឈ្មោះមហាបតាបះ, ឈ្មោះមហាប
 តាបះកើតហើយ, កើតហើយជាព្រះ... ។ . បថ ចុំ. ផ្លូវធំ ។
 . បទុម នចុំ. ផ្កាឈូកធំ ។ . បធានិ នចុំ. សេចក្តីព្យាយាមដីធំ,
 សេចក្តីព្យាយាមជាទីតាំងទុកដីធំ (បធានិ<ប+ធា+យុ = ព្យា.

យាមជាគ្រឿងតម្កល់ទុក; វិ. បទហភិ ឯកេនាភិ > បដានំ)

- បរាធិក គុ. អ្នកមានកំហុសដ៏ធំ, អ្នកមានទោសខុសដ៏ធំ,

អ្នកប្រកបដោយកំហុសដ៏ធំ ។ - បរិច្ឆាគិ ចុំ. ការបរិច្ឆាគដ៏ធំ ។

- បវារណា ឥ. បវារណាធំ, គិថីជាទីញ៉ាំងសង្ឃឱ្យប្រាថ្នាទូទៅដ៏

ធំ ។ - បវារណាទិវស ចុំ. ថ្ងៃជាទីធ្វើនូវមហាវារណា, ថ្ងៃគិថី

គិថីជាទីញ៉ាំងសង្ឃឱ្យប្រាថ្នាធំ ។ - បំសុក្ខលិកិ គុ. អ្នកមានកិ.

ទ្រទ្រង់នូវសំពត់បង្កកូលជាវត្ថុដ៏ធំ ។ - បាដិ ឥ. ភាជនៈធំ ។

- បាដិហារិយករណដ្ឋាន នចុំ. ទីជាទីធ្វើនូវបាដិហារ្យធំ ។

- បាសាណា ចុំ. ថ្មធំ ។ - បិតា ចុំ. ជាបិតាធំ ។ - បុព្វ គុ.

អ្នកមានបុណ្យធំ; វិ. មហន្តំ ចុក្ខំ យស្ស សោ >

មហាចុក្ខន្ធ ។ - បូរំ ចុំ. នំធំ ។ - ភិក្ខុ គុ. មានភក្សាហារ

ច្រើន, មានចំណីច្រើន ។ - ភិយរិភិ គុ. ខ្លាចហើយអំពីភ័យដ៏ធំ,

ខ្លាចហើយព្រោះភ័យដ៏ធំ ។ - ភិវសហិ គុ. អ្នកអត់ធន់នូវភារៈ

ដ៏ធំ, អ្នកអត់ទ្រាំនូវភារៈដ៏ធំ ។ - ភិក្ខុសង្ឃបរិវារ គុ. មានពួក

នៃភិក្ខុច្រើនជាបរិវារ; វិ. ភិក្ខុនំ សុខ្យោ > ភិក្ខុសុខ្យោ ,

មហាន្តោ ភិក្ខុសុខ្យោ > មហាភិក្ខុសុខ្យោ ។ មហា

ភិក្ខុសុខ្យោ ចរិវារោ យស្ស សោ > មហាភិក្ខុសុខ្យ

ចរិវារោ ។ - ភិក្ខុសង្ឃបរិវុតិ គុ. គឺពួកនៃភិក្ខុច្រើនចោម

រោមហើយ, គឺភិក្ខុសង្ឃច្រើនចោមរោមហើយ ។ - ភិនិក្ខុមន

នចុំ. កិ.ចេញទៅដើម្បីគុណដ៏ធំក្រែលែង, កិ.ចេញទៅចំពោះដើម្បី

គុណដ៏ធំ, កាលជាទីចេញទៅដើម្បីគុណដ៏ក្រែលែង, មហាភិនិ.

ស្រ្តមនី (ការចេញចូល) ។ - ភោគិកុល នចុំ. ត្រកូលនៃជន

ស្រ្តមនី (ការចេញចូល) ។ - ភោគិកុល នចុំ. ត្រកូលនៃជន

ម

អ្នកមានភោគៈច្រើន ។ . រោគក្ខន្ធន្ត ចុំ. គំនរនៃភោគៈដ៏ធំ,
 ដ៏ច្រើន ។ . មច្ឆ្ឆិរី ចុំ. អ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ធំ, ខ្លាំង ។
 . មេឃតជ្ជិតសិទិសី គុ. ប្រាកដស្មើដោយសំឡេងដែលមហា
 មេឃគ្រហឹមហើយ, . គម្រាមហើយ ។ . មោហាតមោនទ្ធី គុ.
 គឺងងឹតគឺមោហៈដ៏ធំគ្របសង្កត់ហើយ ។ . រាជទត្តិយ គុ. ជា
 របស់គឺមហារាជប្រទានហើយ, . ឱ្យហើយ ។ . លតាបសាធន
 នចុំ. វត្ថុជាគ្រឿងប្រដាប់ឈ្មោះមហាលតា, គ្រឿងប្រដាប់ឈ្មោះ
 មហាលតាបសាធនៈ ។ . វនគោសិង្គសាលវនាទិទិ គុ. មាន
 ព្រៃឈ្មោះមហាវននិងព្រៃឈ្មោះគោសិង្គសាលវនជាដើម។ . វន-
 សណ្ឋ ចុំ. ដងនៃព្រៃធំ ។ . វរាហ ចុំ. ជ្រូកធំ, ជ្រូកស្រុកធំ,
 (ដីរធំ) ។ . វាតបាន ចង្កូចធំ, ទីជាទីដឹកនូវខ្យល់ធំ ។ . វា-
 លុករាសិ ចុំ. គំនរនៃខ្សាច់ដ៏ធំ ។ . វិរាវ ចុំ. ភោគៈគឺបុគ្គល
 គប្បីសោយធំ, សម្បត្តិច្រើន ។ . វិវវ គុ.វ. ស្រែកខ្លាំង ។ . វិ-
 សាលមាទ្យក ចុំ. រោងដ៏ទូលាយធំ ឬរោងធំទូលាយ ។ . វិចិ
 ឥ. រលកធំ ។ . វេណុគ្គម្ព ចុំ. គុម្ពនៃចូស្សីធំ ។ . វេយ្យា-
 ករណិ នចុំ. កិ.ធ្វើអោយជាក់ច្បាស់ដ៏ធំ, អ្នកទ្រទ្រង់នូវវេយ្យា-
 ករណ៍ធំ, អ្នករៀននូវ...។ . សកដី នចុំ. រទេះធំ ។ . សកុណ-
 សង្ឃ ចុំ. ប្លងនៃសត្វស្លាបធំ ។ . សក្ការសម្មាន នចុំ.
 សក្ការៈនិងសេចក្តីរាប់អានដ៏ធំ ។ . សាខារញ្ជាន នចុំ. កិ.បំបាក់
 នូវមែកធំ, កិ.កាច់នូវមែកធំ ។ . សាវកបរិវុត គុ. គឺសាវក
 ធំចោមរោមហើយ, គឺសាវកច្រើនហែហមហើយ ។ . សេនិ គុ.
 អ្នកមានសេនាធំ ។ . ហិសិយ នចុំ. កិ.សើចខ្លាំង ។

មហិទ្ធិក គុ. [មហន្ត+ឥទ្ធិ+ក] អ្នកមានច្បងច្រើន; វិ. **មហាភិ ឥទ្ធិ អស្សាភិ > មហិទ្ធិកោ** ។

មហិស ចុំ. [មហិ+សិ+អ] (សត្វ) ដេកលើផែនដី (ក្របី), **មហិសំ សេភិភិ > មហិសោ** ។ ចុះនិក្ខហិត ជា មហិសោ ក៏មាន ។

មហិស្សាស ចុំ. [មហន្ត+ឥស្សាស] អ្នកបាញ់ទៅនូវកូនសរដ៏ប្រសើរ (ខ្លាន់ធ្មដ៏ប្រសើរ) ។ ឥស្សាស <ឧសុ+អស+ណ, ឧ>ឥ = វិ. **ឧសុំ អសភិ ឱចភិភិ > ឥស្សាសោ** ។ . កុមារ ចុំ. កុមារ ឈ្មោះមហិស្សាសៈ ។

មហិទ្ធាមុខ អ.ន. ដីរឈ្មោះមហិទ្ធាមុខៈ ។ . ជាតិក ឥចុំ. ជាតិក បណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយដីរឈ្មោះមហិទ្ធាមុខៈ ។

មហិ ឥ. [មហ+អ, ចុះឡ] ផែនដី (វិ. **មហាភិភិ > មហិ**) ។

មហុស្សាហ គុ. [មហន្ត+ឧស្សាហ] អ្នកមានសេចក្តីឧស្សាហ៍ដ៏ធំ; វិ. **មហន្តោ ឧស្សាហោ យស្ស សោ > មហុស្សាហោ** ។

មហេសក្ខិ គុ. [មហន្ត+សក្ខិ] អ្នកមានស័ក្តិធំ, អ្នកមានសក្តាដ៏ធំ ។

មហេសី គុ. [មហន្ត+ឥស ឬ ឯស+ណិ] អ្នកស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំ, អ្នកស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំមានសិលគុណជាដើម; វិ. **មហេន្ត សិលា ទិភេ ឯសភិភិ > មហេសី** ។

មហោយ ចុំ. [មហន្ត+ឱយ] អន្លង់ដ៏ធំ, ជំនន់ដ៏ធំ, ទឹកជំនន់ដ៏ធំ ។ . ប្បវត្តន ឥចុំ. កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅនៃទឹកជំនន់ដ៏ធំ ។ . សិទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយជំនន់ទឹកដ៏ធំ ។

ម.មា

មហោទធិ ចុំ. [មហន្ត+ឧទធិ] សភាវៈទ្រទ្រង់នូវទឹកដីធំ (មហាសមុទ្រ, សមុទ្រធំ, ទន្លេធំ) ។ ឱទធិ <ឧ+ជា+ត = វិ. ឧទកំ ទធា-ក័កិ> ឧទធិ ។

មំសំ នចុំ. [មន+ស. ន>និគ្គហិត] វត្ថុដែល...គប្បីដឹង (សាច់) ; វិ. មនិកត្វំ ក្លោកត្វន្តិ> មំសំ ។ . កល្យាណ នចុំ. លំអនៃសាច់, សេចក្តីល្អនៃសាច់, សាច់ល្អ ។ . ឱណ្ណ ចុំ. ឬ នចុំ. ដុំនៃសាច់, ចំណែកនៃសាច់ ។ . បេសិ ឥ. ដុំនៃសាច់, ចម្រៀក ឬ បន្ទះនៃសាច់ ។ . លោហិតលេបន នចុំ. មានកិ.លាបដោយសាច់និងឈាម, មានសាច់និងឈាមជាគ្រឿងលាប ។ . សញ្ញា ឥ. សេចក្តីសំគាល់ថាសាច់ ។

មា និ. កុំ, តុំ (បើប្រើរួមចូលជាមួយនឹងកិរិយាសព្ទដែលជាអដ្ឋតនិរត្តិ ត្រូវប្រែថា កុំ...ឡើយ ឧ. មា កិរិ « កុំធ្វើឡើយ » ; បើរួមចូលជាមួយនឹងបញ្ជី វិរត្តិ ត្រូវប្រែថា ចូរកុំ...ឧ. មា កិរោហិ ចូរកុំធ្វើ ។ ល ។

មាគណ្ឌិយ, -យា អ.ន. ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះមាគណ្ឌិយៈ, ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះមាគណ្ឌិយា ។ . ប្បមុខ គុ. មាននាងមេរីឈ្មោះមាគណ្ឌិយាជាប្រមុខ ។

មាណវំ, -កិ ចុំ. [មនុ+វណ, ន>ណ] ជនជាតិជន្មមនុ (មាណវ, មនុស្សកម្លោះ); វិ. មនុនោ អបច្ចំ> មាណវោ ។ ចុះ ក.សកត្តៈជា មាណវំកិ ក៏មាន ។ . រូប នចុំ. រូបដូចជារូបនៃមាណវតូច ។ . វណ្ណ ចុំ. ភេទដូចជាភេទនៃមាណវតូច ។

មាតង្គ ចុំ. [មហន្ត+អង្គ, លុចហន្ត, អ>អា, ចុះត.អា.] មានអវយវៈគឺមាន សរិរៈដ៏ធំ (ដើរ, ដើរឈ្មោះមាតង្គ); វិ. មហន្តំ អង្គំ សរិរ. មេកស្សាភិ> មាកខ្មោ ។ . និព្វិ ចុំ. ដើរឈ្មោះមាតង្គ: ។

មាតលី អ.ន. ទេវបុត្តឈ្មោះមាតលី (ទេវបុត្តជានាយសារទីរបស់ព្រះ ឥន្ទ្រ) ។ មាតលី<មា+តល+លី = អ្នកចាត់ចែងនូវប្រយោជន៍ និងសុខដល់សត្វទាំងឡាយដូចជាមាតា; វិ. មា មាកា វិយ សក្កានំ ហិកសុខំ កលភិ វិទយាភិកិ> មាកលី ។ . សង្ហាហិក គុ. ទេវបុត្តអ្នកសង្គ្រោះឈ្មោះមាតលី ។

មាតា ឥ. [មាត+ភត្ត] ស្ត្រីអ្នករាប់អាននូវកូន (មាតា, ម្តាយ); វិ. មុត្តំ មាទេភិកិ> មាកា ។ មួយយ៉ាងទៀត (បា+ភត្ត, បា>ម) ស្ត្រី អ្នកថែរក្សានូវកូន; វិ. មុត្តំ បាភិកិ> មាកា ។ . មត្តុ ឧបជ្ជានធម្ម ចុំ. ធម៌គឺកិ.បម្រើនូវមាតានិងបិតា ។ . បិតុដ្ឋាន នចុំ. ទីនៃមាតានិងបិតា, ទីដូចជាទីនៃមាតានិងបិតា ។ . បេតិវារ គុ. អ្នកចិញ្ចឹមនូវមាតានិងបិតា ។

មាតាមហា ចុំ. [មាតុ+អាមហ] បិតារបស់មាតា, ដីតាខាងមាតា, ដីតា ។ . កុលេ នចុំ. ត្រកូលនៃបិតារបស់មាតា, ត្រកូលនៃដីតា ។

មាតិកា ឥ. [មាតុ+ណិក, ចុះអា.ឥ.] ធម្មជាតិដូចមាតា, ធម្មជាតិបិតានៅ ក្នុងទីដូចជាមាតា (ប្រឡាយ, ប្រឡាយទឹក, មាតិកាធម៌) ។

មាតិបក្ខ ឥ. [មាតុ+បក្ខ, ឧ>ឥ] ចំណែកនៃមាតា, ពួកនៃមាតា ។

មាតុកុច្ឆិ ឥ. [មាតុ+កុច្ឆិ] ផ្ទះនៃមាតា ។ . គិច្ឆិ គុ. ទៅក្នុងផ្ទះនៃមាតា,

មា

នៅក្នុងផ្ទៃនៃមាតា ។

មាតុគាម ចុំ. [មាតុ+គាម] ជនមានស្រុកដូចជាស្រុកនៃមាតា (ស្រ្តី, មាតុគ្រាម) ។ . **ហិរិដ្ឋាន** នចុំ. ទីដែលប្រាសហើយចាកមាតុគ្រាម, ទីដែលរៀបហើយចាកមាតុគ្រាម ។

មាតុដ្ឋាន នចុំ. [មាតុ+ឋាន] ទីនៃមាតា, ទីដូចជាទីនៃមាតា ។

មាតុបដ្ឋាន នចុំ. [មាតុ+ឧបដ្ឋាន] កិ.បម្រើនូវមាតា, កិ.ទំនុកបម្រុងនូវមាតា; វិ. **ឧបដ្ឋហិយកេភិ** > **ឧបដ្ឋានំ**, **មាកុយា ឧបដ្ឋានំ** > **មាកុបដ្ឋានំ** ។

មាតុល ចុំ. [មាតុ+ល] បុរសជាបងនៃមាតា (ឪពុកមា, ឪពុកធំ); វិ. **មាកុយា ភាកា** > **មាកុលោ** ។ . **កុដ្ឋម្ពិក** ចុំ. កុដ្ឋម្ពិកៈជាឪពុកធំ ។ . **ធីតា** ន. ធីតានៃឪពុកមា ។ . **បុត្ត** ចុំ. កូននៃឪពុកធំ ។

មាទិស គុ. [អម្ព>ម>មា+ទិស+ភិ] ប្រាកដដូចជាអញ, ប្រាកដដូចជាយើង, ប្រាកដដូចជាគតាគត, វិ. **អហំ វិយ ទិស្សភិ** > **មាទិសោ** ។ . **ពុទ្ធប្បមុខ** គុ. មានព្រះពុទ្ធប្រាកដដូចជាគតាគតជាប្រមុខ, .ជាប្រធាន ។

មាន ចុំ. [មន+ណ] កិ.សំគាល់, កិ.ដឹងដោយអំណាចនៃហេតុមានហេតុតាមអញប្រសើរជាងគេជាដើម (មានះ, សេចក្តីប្រកាន់); វិ. **សេយ្យាទិវសេន មញ្ញំ** > **មាណោ** ។ . **ជាតិក** គុ. ប្រកបដោយជាតិនៃសត្វមានមានះ, មានជាតិនៃសត្វមានមានះ ។

ថ្ងៃ គុ. អ្នកមានមានរឹងក្អឹង; វិ. មានា ថ្ងៃ យស្ស
 សោ> មានថ្ងៃ ។ ថ្ងៃតាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នក
 មានមានរឹងក្អឹង ។ និឡិ គុ. មានៈដូចជាបុស, មានៈដូចជា
 ដើមបុស ។ និស្សិត គុ. អាស្រ័យហើយនូវមានៈ ។

មានសំ ន. ឬ គុ. [មន+ស.សកត្ថ.] ចិត្ត (មនោ ងវ>មានសំ) ។ <មន+
 ណ, ចុះស.អា. = ឆន្ទៈមានក្នុងចិត្ត, សេចក្តីប្រាថ្នាមានក្នុងចិត្ត, វិ.
 មនសិ ភថោ (នន្ទោ)> មានសោ ។

មាសិត គុ. [មាន+ឥ.អា.+ត] ដែលជនរាប់អានហើយ, ឬជាហើយ,
 .កោតក្រែងហើយ ។

មាសុស គុ. [មនុស្ស+ណ] ប្រជុំនៃមនុស្ស, ពួកនៃមនុស្ស; វិ.
 មនុស្សានំ សម្មហោ> មាសុសោ ។ ឥ. មាសុសិ ចុះឡី
 សម្រាប់ឥត្តិលិង្គ ។

មាសុសកំ ន. ឬ គុ. [មនុស្ស+កណ] ប្រជុំនៃមនុស្ស, ពួកនៃមនុស្ស; វិ.
 មនុស្សានំ សម្មហោ> មាសុសកោ ។ ជារបស់នៃមនុស្ស;
 វិ. មនុស្សានំ សន្តកំ> មាសុសកំ ។

មាសេត្តា អ. [មាន+អ ឬ ណ+ត្វា] រាប់អានហើយ, រាប់រកហើយ,
 ឬជាហើយ, កោតក្រែងហើយ ។

មាបមាទកន្តវ ចុំ. ឬ ឥ. [មាបមាទ+កន្តវ] ជ្រោះភ្នំឈ្មោះមាបមាទៈ ។
 អ្នកដំណើរកាលបើដល់ជ្រោះភ្នំនេះ គេតែងស្រែកប្រាប់គ្នាថា
 « កុំប្រហែស ឲ » ។

មា

មាបេត្តា អ. [មាច+ណេ+ត្វា] កហើយ, កសាងហើយ, សាងហើយ, និម្មិតហើយ ។

មាបេសិ កិ. [មាច+ណេ+ស្យ-អជ្ជ., ចុះស.អា.] (ប្រែដូច មាបេត្តា) ។

មាយា ឥ. [មា+យ+អា.ឥ.] មាយា, កល, កិច្ចកល, កិ.លាក់ពុត ។

មារ ចុំ. [មរ+ណ] អ្នកសម្លាប់នូវកុសលធម៌; វិ. កុសលធម្ម **មារភិកិ** > **មារោ** ។ វិ. នចុំ. រឿងនៃមារ ។

មារកាយិក គុ. [មារកាយ+ណិក] អ្នកប្រព្រឹត្តទៅក្នុងពួកនៃមារ; វិ. **មារកាយេ ចក្កនិកិ** > **មារកាយិកា** ។

មារជាល នចុំ. [មារ+ជាល] ចណ្តាញនៃមារ, ចណ្តាញគឺមារ (ជាល ស័ព្ទនេះប្រែបានច្រើនយ៉ាងទៀតថាជាល, សំណាញ់, មង, បន្លឹង, បង្កាត់) ។

មារណត្ថ ចុំ. [មារណ+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, ដល់ កិ.សម្លាប់ ។

មារធម្ម គុ. [មារ+ធា+ឈ្យ ឬណេឈ្យ] ជាមីតាំងនៃមារ, ជាមីនៅ នៃមារ, ជាមីគឺមារគប្បីទ្រទ្រង់ទុក ។ . សិខាតិ គុ. គឺបណ្ឌិតរាប់ ព្រមហើយថាកិលេសវដ្តៈជាមីទ្រទ្រង់នៃមារ, ពោលគឺមីជាមីតាំង នៃមារ, ... ។

មារពន្ធន នចុំ. [មារ+ពន្ធន] ចំណងគឺមារ, វត្ថុជាគ្រឿងចងគឺមារ, ចំណងនៃមារ, វត្ថុជាគ្រឿងចងនៃមារ ។ . សិខាតិ គុ. ពោលគឺ ចំណងនៃមារ... ។

មារពល នចំ. [មារ+ពល] ពលនៃមារ ឬមារនិងពលនៃមារ ។

មារភាវ ចំ. [មារ+ភាវ] ភាវៈនៃ... នោះជាមារ ។

មារមោហន នចំ. [មារ+មោហន] ជាគ្រឿងវង្វេងនៃមារ, ជាគ្រឿង
ញ៉ាំងមារឱ្យវង្វេង ។

មារវញ្ញន នចំ. [មារ+វញ្ញន] ជាគ្រឿងលលួងនៃមារ, ជាគ្រឿង
ចញ្ឆោតនៃមារ ។

មារវិជយ ចំ. [មារ+វិជយ] កិ.ផ្តាញ់នូវមារ, កិ.ឈ្នះវិសេសនូវមារ ។

មារសេនប្បមោហន នចំ. [មារសេន+មោហន] ជាគ្រឿងញ៉ាំង
មារនិងសេនានៃមារឱ្យវង្វេងទូទៅ ។ បមោហន<ប+មុហ+
យ ។

មារាបនបណ្ណ នចំ. [មារាបន+បណ្ណ] សំបុត្រជាគ្រឿងញ៉ាំងខ្លួនឱ្យ
ស្លាប់ ។ មារាបន<មរ+ណាចេ+យ ។ វិ. មារាបេភិ
ឯកេនាភិ> មារាបនំ ។

មារាបិត គុ. [មរ+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ញ៉ាំង...ឱ្យញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់
ហើយ ។ - ត្តិ ព្រោះភាវៈនៃ...ជា អ្នកគឺ...ញ៉ាំង...ញ៉ាំងឱ្យ...ឱ្យ
ស្លាប់ហើយ ។

មារាបេស្សតិ កិ. [មរ+ណាចេ+ស្សតិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, នឹង
សម្លាប់ ។

មារាវដ្ឋន នចំ. [មារ+អា+វដ្ឋ+យ] កិ.គឺមារឱ្យវិលទូទៅ, កិ.ចង្វិលនៃ

មា

មារ, កិ.វិលទូទៅព្រោះមារ ។

មារិត គុ. [មរ+ណេ+ត] គឺ...ឱ្យស្លាប់ហើយ, គឺ...ញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់
ហើយ, គឺ...សម្លាប់ហើយ ។ - កាល ចុំ. កាលនៃ...គឺ...ឱ្យស្លាប់
ហើយ ។ - ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺ...ឱ្យស្លាប់ហើយ, ភាវៈ
នៃ...ជាអ្នកគឺ...សម្លាប់ហើយ ។

មារិយមាន គុ. [មរ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យស្លាប់, គឺ...កាល
ញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់ ។

មារិស អា.ន. ម្ចាស់អ្នកប្រាកដដូចជាយើង, ម្ចាស់អ្នកឥតទុក្ខ, នៃអ្នកនិរ
ទុក្ខ (ពាក្យនេះសម្រាប់ហោរកន្លះមនុស្សជាតិស្រឡាញ់) ។

មារេតិ កិ. [មរ+ណេ+តិ.វ.] រមែងញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, រមែងសម្លាប់ ។

មារេថ កិ. [មរ+ណេ+ថ.ប.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, ចូរសម្លាប់ ។

មារេមិ កិ. [មរ+ណេ+មិ.វ.] រមែងញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, រមែងសម្លាប់ ។

មារេយ្យំ កិ. [មរ+ណេ+ឯយ្យំ.ស.] ឥច្បីញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់, ឥច្បីសម្លាប់ ។

មារេសិ កិ. [មរ+ណេ+ត្យ្យំ.អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់ហើយ,
សម្លាប់ហើយ ។

មាលកសិមា ឥ. [មាលក+សិមា] ដែននៃរោង, ព្រំដែននៃរោង ។

មាលា ឥ. [មា+ល] កម្រងផ្កា, ផ្កាកម្រង, ភ្លងផ្កា, របៀប (វិ.
មិយភិ ចរិមិយភិភិ> មាលា) ។ <លស+កិ. = វិ. មា
ភមរា លសន្តិ ភិទ្យន្តិ អភិរមន្តិ ឯក្ក ចិចទេនាភិ>

មាលា ១ . កិច្ចវន្តិវ នចុំ. ចន្លោះនៃសម្រាមគឺផ្កាកម្រង,
 ខាងក្នុងនៃសម្រាមនៃផ្កាកម្រង ។ . ការី ចុំ. អ្នកធ្វើនូវផ្កាកម្រង,
 ជាងផ្កាកម្រង, នាយមាលាការ; វិ. **មាលាយោ ករោភីកិ**>
មាលាការោ ។ . គន្ធវិលេបនកប្បរកដុកផលាទិនិ នចុំ.
 (វត្តទ.) មានផ្កាកម្រង និងគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប និងកប្បិរ
 និង គ្រឿងទេសជាដើម, មានផ្កាកម្រង និងវត្ថុមានក្លិន និងវត្ថុជា
 គ្រឿងលាប និងកប្បិរ និងផ្នែកមានរសហឺរជាដើម ។ . គុណិ ចុំ.
 ចង្កោមនៃផ្កាកម្រង, សំណុំនៃ..., ភ្នងនៃ... ។ . គុទ្ធិ ចុំ. ដុំនៃ
 ផ្កាកម្រង, ចង្កោមនៃ..., សំណុំនៃ... ។ . ចុម្ពដឹក ចុំ. ឈ្មួតជា
 វិការៈនៃផ្កាកម្រង ។ . បដិច្ឆាទិនិ នចុំ. វត្ថុជាគ្រឿងបិទបាំងជា
 វិការៈនៃផ្កាកម្រង, កិ.បិទបាំងដោយផ្កាកម្រង ។ . បុប្ផទាម នចុំ.
 ផ្កាកម្រង និងចង្កោមនៃផ្កា, ភ្នងផ្កានិងសំណុំនៃផ្កា ។ . បូជាំ ឥ.
 កិ.បូជាដោយផ្កាកម្រង ។ . បូជី ចុំ. កញ្ចប់នៃផ្កាកម្រង ។ . ភារី
 គុ. មានភារៈគឺផ្កាកម្រង, មានផ្កាកម្រងជាភារៈ ។ . ភារីទេវបុត្ត
 ចុំ. ទេវបុត្ត ឈ្មោះមាលាភារី ។ . វច្ឆ ចុំ. គុម្ពនៃផ្កា ។ . វិកតិ
 ឥ. មាលាវិកតិ, ផ្កាកម្រងគឺបុគ្គលធ្វើឱ្យវិសេស, គឺបុគ្គលធ្វើឱ្យ
 ប្លែក, ផ្កាកម្រងប្លែកៗ ។

មាលុវ, ភី នចុំ. ឬ ឥ. ព្វជ្រៃ, បូសជ្រៃ ។

មាស ចុំ. [មស+ណ] ខែ, សណ្តែករាជមាស (វិ. សក្កានំ អាយុ
មិននោ ចិយ សិយភិ អន្តំ ករោភីកិ> **មាសោ**) ។

មាសក ចុំ. [មស+ណុ] មាសក, ទ្រព្យមានមាសកជាប្រមាណ (វិ.

មា.មិ

មម កំណត់ មស័យភិ អាមស័យភិ គណ្ណយភិកិ>
មា(សា) ។

មាសមិវស ចុំ. ឬ នចុំ. [មាស+មិវស] ខែនិងថ្ងៃ ។

មាសមត្ត គុំ. [មាស+មត្ត] កាលត្រឹមតែមួយខែ, មានខែមួយជា
ប្រមាណ ។

មិត ចុំ. [មរ+អ, រ>គ, អនៃម>ឥ ឬមិ+រ.] ម្រិត (វិ. ម័យភិ ហិស័-
យភិ មំសំ ខាទិកុកាមេហិ មនុស្សហិ សិហាវ្យយា-
ទិហិ ពលវមិគេហិ ចាកិ> មិគោ) ។ . ជាតិ ឥ. ជាតិនៃ
ម្រិត ។ . មាយ ចុំ. ព្រៃឈ្មោះមិតថា, ប្រទេសជាមិឱន្តរអភ័យ
ដល់ម្រិត ។ . ជេន្ត ឥ. ម្រិតជាមេដោះ, មេដោះនៃម្រិត (មេ
ម្រិត) ។ . មារណិត ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ញ៉ាំងម្រិតឱ្យស្លាប់,
ដល់កិ.សម្លាប់នូវម្រិត ។ . រាជ បពិត្រម្រិតជាស្តេច, បពិត្រ
ស្តេចនៃម្រិត ។ . លុទ្ធកកុល នចុំ. ត្រកូលនៃព្រានម្រិត,
ត្រកូលនៃព្រាននៃម្រិត ។

មិការមាតា ន. ឈ្មោះមិការមាតា, ឧបាសិកាជាមាតានៃសេដ្ឋីឈ្មោះ
មិការៈ ។

មិការមាតុប្បាសាទ ចុំ. [.+បាសាទ] ប្រាសាទនៃឧបាសិកាឈ្មោះមិការ
មាតា ។

មិការសេដ្ឋី ចុំ. [.+សេដ្ឋី] សេដ្ឋីឈ្មោះមិការៈ ។

មិកិ ឥ. មេម្រិត, ម្រិតញី ។

មិ

មិច្ឆា ន. ខុស ។ - គាហ ចុំ. កិ.កាន់យកខុស, សេចក្តីប្រកាន់ខុស ។
 - ឋបិត គុ. គឺបុគ្គលតាំងទុកខុសហើយ ។ - ឋបិតត្តា ព្រោះ
 ភាវៈនៃ...ជា...គឺបុគ្គលតម្កល់ទុកខុសហើយ ។ - ទិស្សនិ នចុំ.
 កិ.ឃើញខុស ។ - បណិហិត គុ. គឺបុគ្គលតំកល់ហើយខុស,
 គឺ...តាំងទុកខុសហើយ ។ - វិតក្កឧទក នចុំ. ទឹកគឺមិច្ឆាវិតក្កៈ,
 ទឹកគឺសេចក្តីត្រិះរិះខុស ។ - វិតក្កឧទកភរិត គុ. ពេញដោយទឹក
 គឺមិច្ឆាវិតក្កៈ ។ - សង្កប្បគោចរ គុ. អ្នកមានតម្រិះខុសជាមិចរ
 ទៅនៃឥន្ទ្រិយ, អ្នកមានសេចក្តីត្រិះរិះខុសជាអារម្មណ៍ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឥ. [មិច្ឆា+ទិដ្ឋិ] កិ.ឃើញខុស, សេចក្តីយល់ខុស (ទិដ្ឋិ<
 ទិស+តិ = វិ. **មិច្ឆា ទស្សនំ** > **មិច្ឆាទិដ្ឋិ** ។ - គហណា នចុំ.
 កិ.កាន់យកនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ - តាយ ព្រោះភាវៈនៃ...នោះជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ,
 .ជាអ្នកមានទិដ្ឋិខុស, .ជាអ្នកមានកិ.ឃើញខុស ។ - សមាទាន
 គុ. អ្នកកាន់យកព្រមនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ, អ្នកមានកិ.កាន់យកព្រមនូវទិដ្ឋិ
 ខុស, អ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិក គុ. [មិច្ឆា+ទិដ្ឋិ+ក] អ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ, អ្នកឃើញខុស; វិ. **មិច្ឆា**
ចស្សភិក > **មិច្ឆាទិដ្ឋិ**, **មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឯច** > **មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ** ។
 អ្នកមានទិដ្ឋិខុស, អ្នកមានសេចក្តីយល់ខុស; វិ. **មិច្ឆា ទិដ្ឋិ**
យស្ស សោ > **មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ** ។ - កុល នចុំ. ត្រកូលនៃជនជា
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ - បុត្ត ចុំ. កូននៃជនអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

មិតភាណី គុ. [មិត+ភណ+ណី] អ្នកពោលនូវពាក្យគឺបុគ្គលរាប់បាន,
 អ្នកពោលនូវពាក្យល្មមប្រមាណ, អ្នកពោលតិច; វិ. **មិកំ (ចបនំ)**

មិ

អណភិកិ> មិកភាណិ ។ មិពិ<មា+ត = ប្រែថា រាប់,
ប្រមាណ, តិច ។

មិព្ព ចុំ. [មិ១+ត] បុគ្គលអ្នកចងនូវជនដទៃចំពោះខ្លួន ឬអ្នករាប់អាន
គឺស្រឡាញ់នូវជនដទៃ, អ្នករាប់អានគ្នា (មិត្រ); វិ. មិច្ឆិ ពន្ធកិ
អក្កនិ ចរន្តិ> មិក្លោ, មេឡកិ ចរំ សិទេហភិកិ ថា>
មិក្លោ ។ . កុដ្ឋមិកិ ចុំ. កុដ្ឋមិឈ្មោះមិត្តៈ ។ . ធម្មគុណិ ចុំ.
គុណគឺធម៌របស់មិត្រ ។ . មិព្ពិចោវ ចុំ. ចោរអ្នកប្រទូស្តចំពោះ
មិត្រ ។

មិទ្ធិ គុំ. [មិទ្ធិ+ឡ] អ្នកមានកិ.ងុយដេក, អ្នកមានកិ.ងោកងក់; វិ. មិទ្ធិ
យស្ស អភិកិ> មិទ្ធិ ។ មិទ្ធិ<មិធ+ត = ប្រែថា រាយមាយ,
អណ្តែតអណ្តូង; វិ. មិទ្ធិនំ ចិក្កស្ស សភិវិហាននំ> មិទ្ធិ ។

មិនន្ត គុំ. [មា+នា+អន្ត] កាលរាប់, កាលវាល់, កាលកំណត់ ។

មិនាតិ កិ. [មា+នា+តិ.វ., អានៃមា>ត] រាប់, វាល់, កំណត់ ។

មិនិត្យា អ. [មា+នា+ត្យា] រាប់ហើយ, វាល់ហើយ, កំណត់ហើយ ។

មិយ្យតិ កិ. [មរ+អ+តិ.វ., មរ>មិយ្យ] ស្លាប់ ។

មិលាតិ គុំ. [មិលច្នមិលេ+ត] ស្ងួត, ស្រពោន, រញ្ជាម; ស្ងួតហើយ,
ស្រពោនហើយ ។ . សិរិវិ គុំ. មានសិរិវិស្ងួតហើយ ...

មិលាយតុ កិ. [មិល+ណយ+តុ.ច.] ចូរស្ងួត, ចូរស្រពោន, ... ។

មិលាយិ កិ. [មិល+ណយ+ឡ្ហ-អដ្ឋ.] ស្ងួតហើយ, ស្រពោនហើយ ។

មិស្សកាហារ ចុំ. [មិស្សក+អាហារ] អាហារដែលច្របូកច្របល់,
-ច្រឡំបល់, -ច្រឡូកច្រឡំ ។

មិយតិ ភិ. [មា+យ+តិ.វ., អាទៃម>ល្អ] រាប់, រាល់ (បើជា មរណតុ
ប្រែថា « ស្លាប់ ») ។

មិយន្តិ ភិ. (ដូច មិយតិ ប្លែកតែចុះអន្តិ) ។

មិទ្ធា ឆចុំ. [មិហ+ល, ល>ឲ្យ] លាមក, អាចម៍ (គូថ, ឧត្តារ) ។

មុខ ឆចុំ. [មុខ+អ ឬមុ+ខ] អរយវះជាហេតុប្រព្រឹត្តទៅនៃប្រយោជន៍
និងសុខ (មុខ, មាត់); វិ. ហិកសុខំ មុខភិ បថក្កភិ
ឯកេនាភិ> មុខំ ។ មុនន្តិ ពន្ធន្តិ ឯកេនាភិ ចា>
មុខំ ។ . ឆិន្ទតាលផល ឆចុំ. ផ្ទៃនៃភ្នែកដែលបុគ្គលកាត់
ហើយត្រង់មុខ (ឬមាត់) ។ . ធោវនឱទកិ ឆចុំ. ទឹកសម្រាប់
លាងនូវមុខ, .សម្រាប់លុបមុខ ។ . ធោវនដ្ឋាន ឆចុំ. ទីជាទី
លាងនូវមុខ ។ . ធោវនាទិ គុ. (កិច្ច) មានកិ.លាងនូវមុខជា
ដើម ។ . និមិត្ត ឆចុំ. និមិត្តនៃមុខ ។ . តុណ្ណិក ឆចុំ. ចំពុះនៃ
មាត់ ។ . ប្រូវ គុ. ពេញក្នុងមាត់, ញាំងមាត់ឱ្យពេញ ។ . មត្តិ គុ.
ពាក្យត្រឹមតែមាត់ ។ . វដ្ឋិ ឆ. កណ្តាប់នៃមាត់ ។ . វណ្ណ ចុំ.
សម្បុរនៃមុខ ។ . វិវរវិនិត្តត គុ. ទៅហើយដោយមិនសល់
វិសេសចាកប្រហោងនៃមាត់, ឃ្នាតចេញហើយចាកប្រហោងនៃ
មាត់ ។ . សង្កោចនិមត្តិ គុ. កម្មត្រឹមតែកិ.សូញនៃមុខ, គ្រាន់
តែកិ.ជួរនៃមុខ ។ . សញ្ញាតិ គុ. អ្នកសង្រួមហើយនូវមាត់, អ្នក

មុ

មានមាត់សង្រួមហើយ ។ . សីត្តិ ឥ. លំពែងគឺមាត់ ។

មុខោទក នថុ. [មុខ+ឧទក] ទឹកសម្រាប់លាងនូវមុខ, លុបនូវមុខ, ខ្ពស់នូវមាត់; វិ. **មុខដោចនំ ឧទកំ** > **មុខោទកំ** ។ . ទន្លុក្សី នថុ. ទឹកសម្រាប់លាងនូវមុខនិងឈើស្នួន ។ . ទាយកិ ថុ. អ្នកឱ្យនូវទឹកសម្រាប់លុបនូវមុខ ។

មុខោលោកន នថុ. [មុខ+ឱលោកន] កិ.វមិលមើលនូវមុខ, កិ.យល់នូវមុខ ។ . កិច្ច នថុ. កិច្ចគឺកិ.វមិលមើលនូវមុខ ។

មុត្តមត្ត គុ. [មុត្ត+មត្ត] មានសណ្តែកបាយជាប្រមាណ, ប៉ុនសណ្តែកបាយ ។

មុត្តមាស ថុ. [មុត្ត+មាស] សណ្តែកបាយនិងសណ្តែករាជមាស ។

មុច្ឆន នថុ. [មុច+យ+យុ] កិ.រួច, កិ.ជ្រុះ (ភាវសាធនៈ) ។ ជាទីរួច, ជាទីជ្រុះ (អធិករណសាធនៈ) ។ ជាហេតុរួច (ករណសាធនៈ) ។ . កាល ថុ. កាលជាទីរួច ។

មុច្ឆនកបុប្ផ ថុ. [មុច្ឆនក+បុប្ផ] ផ្កាដែលជ្រុះ ។

មុច្ឆនាការ ថុ. [មុច្ឆន+អាការ] អាការគឺ កិ.រួច, អាការនៃកិ.រួច, អាការជាទីរួច ។

មុច្ឆនុបាយ ថុ. [មុច្ឆន+ឧបាយ] ឧបាយជាគ្រឿងរួច, ឧបាយនៃកិ.រួច, ឧបាយជាហេតុរួច ។

មុច្ឆន្ត គុ. [មុច+យ+អន្ត] កាលរួច, កាលជ្រុះ, កាលហូរចេញ ។

មុ

មុច្ឆន្តិ កិ. [មុច+យ+អន្តិ.វ.] រួច, រហូត, ជ្រុះ ។

មុច្ឆិតំ អ. [មុច្ឆ+ឥ.អា.+តុំ] ដើមរួច, រីករួច,... ។

មុច្ឆិស្ស្រតិ កិ. [មុច្ឆ+យ+ឥ.អា.+ស្ស្រតិ.ភ.] នឹងរួច,... ។

មុច្ឆេយ្យ កិ. [មុច+យ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីរួច,... ។

មុច្ឆិតំ គុ. [មុច្ឆ+ឥ.អា.+ត] ងប់ហើយ, ជ្រប់ហើយ, ស្តុតហើយ,
ជ្រុលជ្រប់ហើយ ។

មុញ្ញ កិ. [មុច+អ+ហិ.ច., ចុះនិ.អា., លុបហិ.] ចូរលះ, ចូរលែង, ចូរ
ដោះ ។

មុញ្ញតិ កិ. [មុច+អ+តិ.វ., ចុះនិ.អា.] រមែងលះ, រួច, លែង, ដោះ,
រហូត, ជ្រុះ, ចញ្ចេញ, ហូរចេញ ។

មុញ្ញកេសិ អ.ន. ដីរល្មោះមុញ្ញកេសិ ។

មុញ្ញបាទុកា ឥ. [មុញ្ញ+បាទុកា] ទ្រនាប់ជើងជាវិការៈនៃស្មៅយាប្នង,
ទ្រនាប់ជើងដែលបុគ្គលធ្វើហើយអំពីស្មៅយាប្នង ។

មុជ្ឈស្ស្រច្ឆ ឥ. [មុជ្ឈស្ស្រតិ+ណ្យ] ភារៈនៃបុគ្គលអ្នកមានសតិភ្លេច
ហើយ, រង្វេងហើយ; វិ. មុជ្ឈា សភិ យស្ស្រ សោ> មុជ្ឈ
ស្ស្រភិ, មុជ្ឈស្ស្រភិនោ ភាថោ> មុជ្ឈស្ស្រច្ឆ ។ សំខាត
គុ. ពោលពីភារៈនៃបុគ្គលអ្នកមានសតិភ្លេចហើយ ។

មុជ្ឈិវារកំ ចុំ. [មុជ្ឈិ+វារក] ក្នុងប្របំពង់មានសណ្ឋានដូចក្តាប់ដៃ; បំពង់
សម្រាប់ដៃ, ក្តាប់នៃក្តម, រនៃបំពង់ ។

មុ

មុជ្ឈិសមជ្ឈនី ឥ. [មុជ្ឈិ+សមជ្ឈនី] ក្បាប់នៃអំបោស, ក្បាប់នៃអំបោស
សម្រាប់បោស ។

មុណ្ណ, មុណ្ណក គុ. [មុណ្ណ+អ] កាត់, រលីង, ត្រងិល, ត្រងោល ។

សមណ ចុំ. សមណៈត្រងោល, ស្រមណ៍ត្រងោល ។

បព្វតមត្តក ចុំ. កំពូលនៃភ្នំត្រងិល ។ . សិរិ គុ. មានក្បាល
ត្រងោល ។

មុត្ត ឥចុំ. [មុត+ត] មូត្រ, ទឹកមូត្រ, ទឹកនោម; (វិ. មិហាភិ សិល្ប-
ភិក្ខុ) ។ គុ. ឬ កិ. = រួច, ផុត, ជ្រុះ, ... ។ ឥ. = កែវ

មុត្តា ។ . ករិសបុណ្ណ គុ. ពេញដោយមូត្រនិងករិស ។ . ចាតិ

គុ. អ្នកមានចាតៈផុតហើយ, អ្នកមានការលះរួចហើយ ។ . ដ្ឋាន

ឥចុំ. ទីនៃ...រួចហើយ, -ផុតហើយ ។ . មត្តាវ គុ. គ្រាន់តែរួច

ហើយភ្លាម ។

មុត្តា ឥ. [មុត+ត, ចុះអា.ឥ.] កែវមុត្តា ។ . ទាមសិទិស គុ. ប្រាកដ

ស្មើដោយកម្រងនៃកែវមុត្តា, -ដោយចង្កោម (ឬភ្នង) នៃកែវ

មុត្តា ។ . ធិជ ចុំ. ទង់ជាវិការៈនៃកែវមុត្តា ។ . យដ្ឋិ ឥ. ដងជា

វិការៈនៃកែវមុត្តា ។

មុត្តាហារ ចុំ. [មុត្តា+ហារ] កែវមុត្តាហារ; កែវមុត្តានិងអង្កាំ ឬអង្កាំជា

វិការៈនៃកែវមុត្តា ។

មុត្តិ ឥ. [មុត+តិ] កិ.រួច; វិ. មុត្តនំ > មុត្តិ ។

មុទិតមនិ គុ. [មុទិត+មន] មានចិត្តរីករាយហើយ, -ព្រេកអរហើយ; វិ.

មុទិកោ មនោ យស្ស សោ > មុទិកមនោ ។

មុទុ, មុទុក គុ. [មុទ+ឧ] ទន់, ទន់ល្ងន់, ទន់ភ្លន់ ។ . **ចិត្តតា** ឥ. ភាវៈ
នៃ...ជាអ្នកមានចិត្តទន់ ។ . **ជាតិក** គុ. អ្នកមានជាតិដ៏ទន់ ។
. **តាយ** ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...ទន់ ។ . **ហឫយ** គុ. អ្នកមាន
ហឫយដ៏ទន់ ។

មុទ្ធិកា ឥ. [មុទ+ណ្យ, ចុះអា.ឥ.] ចិញ្ចៀន, ចិញ្ចៀនមានត្បូង (វិ.
មោទន្តិ ឯកាយាភិ > មុទ្ធិកា) ។ នប៉ុ. ប្រែថា កូនសោ ។

មុទ្ធា ឥ. [មុទ+ធរ, ចុះអា.ឥ.] ក្បាល, អំបែងក្បាល, កំពូល, ប្រាជ្ញា
ឈ្មោះមុទ្ធា (វិ. **មោទន្តិ ឯក្ខណ្ឌយោភិ > មុទ្ធា**) ។

មុនាតិ កិ. [មុ+នា+តិ.វ. ឬមុន+អ+តិ.វ.] ចង, ដឹង ។

មុនិ ប៉ុ. [មុន+តិ] អ្នកដឹងនូវធម៌ទាំងពួង (អ្នកប្រាជ្ញ) ; វិ. **សព្វធម្ម
មនភិ ខានាភិ > មុនិ** ។

មុយ្ហន្តិ កិ. [មុហ+យ+អន្តិ.វ.] វង្វេង, ងងឹត, រាន់រាំង, ស្រវាំង ។

មុសល ប៉ុ. [មុស+អល] អង្រែ (វិ. **មុសភិ ឯកេនាភិ > មុស.
លោ**) ។ . **សាលា** ឥ. រោងនៃអង្រែ, រោងជាតិទុកនូវអង្រែ ។

មុសា និ. ពាក្យកុហក, ពាក្យមិនពិត ។ . **កិថា** ឥ. វាចាជាហេតុពោល
នូវពាក្យកុហក ។ . **វាទ** ប៉ុ. កិ.ពោលនូវពាក្យកុហក ។

មុសាវាទី ប៉ុ. [មុសា+វាទ+ណិ] អ្នកពោលនូវពាក្យកុហក ឬអ្នកមានកិ.
ពោលនូវពាក្យកុហកជាប្រក្រតី; វិ. **មុសា ចនភិ > មុសា
វាទិ, មុសា ចនិកុ សិលមស្សាភិ ថា > មុសាវាទិ** ។

មុ-ម្ល

មុហុត្ត ឆ. [ហុត្ត+ត, តុះមុ-អា., លុច្ឆ] មួយរំពេច, មួយស្របក់, មួយភ្លែត ។ មត្តិ គុ. កាលត្រឹមតែមួយរំពេច, ... ។ សទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយកាលមួយរំពេច ។

មុឡ ឬ ម្លឡ គុ. [មុហ+ឡច្ឆ] វង្វេង, វង្វេងហើយ ។ គ្រឿ គុ. មានគភ៌វង្វេងហើយ ។ រូបី គុ. មានសភាពវង្វេងហើយ, មានរូបនៃបុគ្គលវង្វេងហើយ ។

ម្លតិ គុ. [មិត+អ, តនៃមិ>ឧ, ឧ>ឧ ឬមុហ+ត, មុហ>ម្ល] គ, មនុស្សត; វិ. ចក្រមសក្កណោយ្យក្កា មិតសនិសោភិ> ម្លតោ ។ ម្លត្រកក តា> ម្លតោ ។

ម្លល ឆប៉ុ. [ម្លល+អ] ទឹកម្តុល, ទឹកតាំង, ប្រទេសជាទឹកតាំង, ខាងដើម, ទឹកជិត, គល់, ចូស, តម្លៃ, ទ្រព្យជាដើមទុន, មើម ។ កម្មដ្ឋាន ឆប៉ុ. កម្មដ្ឋានជាទឹកតាំង, កម្មដ្ឋានជាខាងដើម។ . កម្មដ្ឋានមន-សិការ ប៉ុ. កិ.ធ្វើទុកក្នុងទិព្វនូវម្លលកម្មដ្ឋាន ។ គិន្ធិ ប៉ុ. ក្លិននៃចូស ។ យច្ឆិ គុ. មានចូសសម្លាប់បង់ហើយ, ឱ្យជាទោសគឺខ្លួនកម្ពាត់បង់ហើយព្រមទាំងចូស, ឱ្យជាធម្មជាតមានចូសគឺ...សម្លាប់បង់ហើយ, មានចូសដកឡើងហើយ ។ ហិរិ គុ. មានចូសគឺ...សម្លាប់បង់ហើយ ។ ហិរិ ប៉ុ. ភាវៈនៃ...ជាហេតុជាទឹកតាំង ។

ម្លលកណ្ណ ប៉ុ. មើមនៃដំឡូង, មើមនៃត្រាវ ។

ម្លលកម្មដ្ឋិ ឆ. [ម្លលក+ម្មដ្ឋិ] ក្តាប់នៃដំឡូង, ក្តាប់នៃមើមដំឡូង, .នៃ

ត្រាវ ១

ម្ហសិកិ ចុំ. [ម្ហស+ណុ ច្នណិក] កណ្តុរ ច្នកណ្តុរ (វិ. ម្ហសកិ ថេនេ-
កិកិ> ម្ហសិកោ) ។ . ប្រោតិកិ ចុំ. កូននៃកណ្តុរ ។

មេយ ចុំ. [មិហ+យ] មេយ, ភ្លៀង (វិ. មេហកិ សិល្ហកិ លោកំ
ចស្សុយារាហិកិ> មេយោ) ។ . ឱតិ នចុំ. រដូវនៃមេយ ។

មេយត្ថនិតិ គុ. [មេយ+ថនិត] សម្លេងនៃមេយ, កិ.គ្រហឹមនៃមេយ,
គឺមេយគ្រហឹមហើយ, .កម្មរហើយ ។

មេត្តចិត្ត នចុំ. [មេត្តា+ចិត្ត] ចិត្តក្របដោយមេត្តា, ចិត្តមានមេត្តា ។

មេត្តា ឥ. [មិទ+ត, ចុះអា.ឥ.] ធម្មជាតិពឹងស្រឡាញ់, .រាប់រក, .រាប់
អាន ។ . កម្មដ្ឋាន នចុំ. កម្មដ្ឋានមានមេត្តាជារាវច្នណ៍, កម្មដ្ឋាន
គឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយមេត្តា ។ . ភាវនា ឥ. កិ.ញ៉ាំងមេត្តា
ឱ្យចម្រើន, បញ្ញាជាគ្រឿងញ៉ាំងមេត្តាឱ្យចម្រើន ។ . វិហារី ចុំ.
អ្នកមានកិ.នៅដោយមេត្តាជាច្រក្រតិ ។ . សហិតតិ គុ. ប្រព្រឹត្ត
ទៅដោយមេត្តា, ទៅមួយអន្លើដោយមេត្តា ។

មេធាតិ គុ. [មេធា+តម+កិ] សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ឬកលហធមិជា
គ្រឿងដល់នូវកិ.ទម្លាយ (កលហធមិកម្មាត់នូវនិស្ស័យនៃខ្លួននិង
បុគ្គលដទៃ; វិ. អក្កនោ និស្សយក្ខ ចរក្ខ មេធានោ
តច្នកិកិ> មេធាតោ) ។

មេធាវី គុ. [មេធា+វី] អ្នកមានប្រាជ្ញា; វិ. មេធា យស្ស អក្កិកិ>
មេធាវី ។

មោ

មោក្ខន្តិ កិ. [មោក្ខ+អ+អន្តិ-វ.] រួច, ផុត, រច្ចត, ដោះ ។

មោក្ខ ចុំ. [មុច+អ] ធម៌ជាទិវ្វិរចាកកិលេសមានរាគៈជាដើម ឬធម៌ជា
គ្រឿងរួចចាកកិលេសមានរាគៈជាដើម; វិ. មុច្ឆន្តិ ឯក្ខ ឯកេន
ថា រាគាធិហិកិ> មោក្ខោ ។ កិ.រួច វិ. មុច្ឆន្តិ> មោ
ក្ខោ ។ - ធម្ម ចុំ. ធម៌ជាគ្រឿងរួច, ធម៌ជាគ្រឿងញ៉ាំងសត្វឱ្យរួច
ចាកមុក្ខ ។ - ធម្មទេសកិ គុ. អ្នកសម្តែងនូវមោក្ខធម៌ វិ.
មោក្ខចម្មំ ទេសេកិកិ> មោក្ខចម្មទេសកោ ។

មោគ្គល្លាន អ.ន. [មោគ្គល្លិ+ណាន] ជនជាកូននៃប្រាហ្មណិឈ្មោះ
មោគ្គល្លិ (នាមរបស់អគ្គសាវ័កទីពីរគឺព្រះថេរៈឈ្មោះមោគ្គល្លាន) វិ.
មោគ្គល្លិយា អបច្ចំ> មោគ្គល្លានោ ។

មោយ គុ. [មុហ+អ, ហ>យ] យែត, ទទេ, សូន្យ, មោយៈ ។ - បុរស
ចុំ. បុរសមោយៈ, បុរសទទេ ។

មោចនវេលា ឥ. [មោចន+វេលា] វេលាជាទិវ្វិរច, -ជាទីដោះ, -ជាទី
ស្រាយ, -ជាទីអាន, ... ។

មោចយីសុ កិ. [មុច+ណាយ+ឱ.អដ្ឋ.] រួចហើយ, ឱ្យរួចហើយ ។

មោចិត គុ. [មុច+ឥ.អា.+ត] គឺ...ដោះហើយ, -ស្រាយហើយ, ... ។

មោចេត្វា អ. [មុច+ណេ+ត្វា] ស្រាយហើយ, ដោះហើយ, អាន
ហើយ, ... ។

មោចេស្សាមិ កិ. [មុច+ណេ+ស្សាមិ.ក.] នឹងដោះ, នឹងអាន,... ។

មោ

មោទតិ កិ. [មុទច្ចមោទ+អ+តិ.វ.] រមែងរីករាយ, ព្រេកអរ ។

មោទនដ្ឋាន ន.ប្តំ. [មោទន+ឋាន] ទីជាទីព្រេកអរ, ទីជាទីរីករាយ ។

មោនបថ ប្តំ. [មោន+បថ] ធម៌ជាផ្លូវនេះនៃមុនី, គន្លងនៃមុនី; គន្លងនៃ
បុគ្គលអ្នកស្ងៀម ។

មោនភាវ ប្តំ. [មោន+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាមុនី, ភាវៈនៃ...ជាអ្នក
ស្ងៀម ។

មោនមត្ត គុ. [មោន+មត្ត] គ្រាន់តែកិ.ស្ងៀម, គ្រាន់តែជាអំពើនៃមុនី,
នៃអ្នកស្ងៀម (មោនិ<មុនិ+ណ = វិ. មុនិនោ ភម្មំ> មោ-
នំ) ។

មោនេយ្យប្បដិបទា ឥ. [មោនេយ្យ+បដិបទា] សេចក្តីប្រតិប័ទជា
ប្រយោជន៍ដល់មុនី, នៃមុនី ។

មោវ ប្តំ. [មុវ+ណ] ភ្លោក ។ . កលោបសមិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយ
សំណុំកន្ទុយនៃភ្លោក ។

មោហា ប្តំ. [មុហា+ណ] សេចក្តីវង្វេង, កិ.វង្វេង; វិ. មុយ្ហនំ> មោ-
ហោ ។ . មោសី គុ. មានមោហៈជាគ្រឿងប្រមូល ។ . សម្ព័-
ន្តិនី គុ. មានមោហៈជាគ្រឿងចងព្រម ។ . សមី គុ. ស្មើដោយ
មោហៈ ។

មោហេស្សាមិ កិ. [មុហា+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យវង្វេង, -ឱ្យ
ងងងោង ។

យ ស.ន. ណា, ឯណា ។

យក្ខ ចុំ. [យក្ខ+អ.] បុគ្គលដែលគេតែងបូជា (យក្ស, ទេវតា); វិ. យក្ខិយ្យកេ បូជីយកេកិ > យក្ខោ ។ . គហអជគរគហកុម្មីលគហាទិ គុ. មានកិ.ចាប់នៃយក្ស និងកិ.ចាប់នៃថ្នាន់ និងកិ.ចាប់នៃក្រពើជាដើម ។ . នាគសុបណ្ណ ចុំ. យក្សនិងនាគ និងគ្រុឌ ។

យក្ខិនី ឥ. [យក្ខ+នី] យក្ខិនី, នាងយក្ខិនី (យក្សស្រី) ។

យជន្តិ កិ. [យជ+អ+អន្តិ.វ.] បូជា, រមែងបូជា ។

យជិត្តា អ. [យជ+ឥ.អា.+ត្ថា] បូជាហើយ ។

យញ្ញ ចុំ. [យជ+ញ, ជ>ញ] កិ.បូជា, យញ្ញះ; វិ. យជនំ > យញ្ញោ ។ មួយយ៉ាងទៀត វិធីជាក្រឿងបូជា; វិ. យជន្តិ អនេនាភិ > យញ្ញោ ។ . សុត្តិកំ នចុំ. អំបោះឬខ្សែអំបោះដើម្បីយញ្ញ : ។ . អត្តាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់យញ្ញ: ។

យដ្ឋិ ឥ. [យត+តិ, តនៃយត>ដ, តនៃតិ>ថ] ឈើច្រត់, ដង ។ . កោដិ ឥ. ចុងនៃឈើច្រត់ ។ . កោដិគ្គហណកិច្ច នចុំ. កិច្ចដោយកិ. កាន់នូវចុងនៃឈើច្រត់ ។

យត្តកោ, -កា, -កំ គុ. មានប្រមាណត្រឹមណា, -ប៉ុនណា; មានមាន ប្រមាណឯណា ។

យតោ អ.ស.ន. [យ+តោ] អំពី...ណា, ក្នុង...ណា ។

យត្រី អ.ស.ន. [យ+ត្រ] ក្នុង...ណា, ត្រង់...ណា ។

យត្តកាម គុ. [យត្ត+កាម] មានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងអារម្មណ៍ណា ។
- និបាតិនិ មានកិ.ធ្លាក់ចុះក្នុងកាមណានីមួយ, មានកិ.ធ្លាក់ចុះតាម
តែប្រទះក្នុងកាម, មានកិ.ធ្លាក់ចុះដោយមិនសល់ក្នុងសេចក្តីប្រាថ្នា
ក្នុងអារម្មណ៍ណាមួយ ។

យន្តនាឡិកា នប្ប. [យន្ត+នាឡិកា] ចំឡូយនៃយន្ត, ... ។

យន្តិ កិ. [យា+អ+អន្តិ.វ.] ទៅ, ដល់ ។

យថា និ. [យ+ថា] ប្រការណា, ដោយប្រការណា, យ៉ាងណា
។ ល ។ - អជ្ឈាសយ តាមអធ្យាស្រ័យ, គួរតាមអធ្យាស្រ័យ,
គួរដល់អធ្យាស្រ័យ ។ - ចិន្តិតិ គុ. ដែលខ្លួនគិតហើយយ៉ាងណា,
តាមដែលខ្លួនគិតហើយ ។ - ដ្ឋានិ នប្ប. ទីយ៉ាងណា, ទីដូចដែល,
ទីដដែល ។ - ថិតិ គុ. ឈរនៅហើយយ៉ាងណា, ឈរនៅដដែល
- តំ និ. ដោយប្រការណា, ដោយពិត ។ - គោតិ គុ. ដែលខ្លួន
លាងហើយយ៉ាងណា, ដូចជាគឺគេលាងហើយ ។ - និក្ខិតិ គុ.
ដែលខ្លួនទុកហើយយ៉ាងណា, ដែលខ្លួនកប់ទុកហើយយ៉ាងណា ។
- និស័ន្ទិ អង្គុយហើយយ៉ាងណា, អង្គុយដូចដែល ។ - នុស័ដ្ឋិ
គុ. ដែល...ប្រៀនប្រដៅហើយយ៉ាងណា, តាមឱវាទដែល...ប្រៀន
ប្រដៅហើយ ។ - បសាទនិ គុ. តាមសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ - បត្តិតិ
គុ. ដែលខ្លួនប្រាថ្នាហើយយ៉ាងណា, តាមដែលខ្លួនប្រាថ្នាហើយ ។
- បូរិតិ គុ. ពេញហើយយ៉ាងណា ។ - ផាសុកដ្ឋានិ ទីមាន

យ

សេចក្តីសប្បាយយ៉ាងណា, ទីគួរតាមសេចក្តីសប្បាយ, ទីគួរតាម
 សេចក្តីស្រួល ។ . ពលី កិ.វិ. តាមកម្លាំង, គួរតាមកម្លាំង, តាមគួរ
 ដល់កម្លាំង ។ . រិវន្តិ តាមសេចក្តីរករាយ, តាមគួរដល់អធ្យា
 ស្រ័យ ។ . ភូតិ តាមសេចក្តីពិត ។ . មនិ គួរតាមចិត្ត ។ . រុចិ
 តាមសេចក្តីគាប់ចិត្ត ។ . រុចិ ដែលខ្លួនគាប់ចិត្តហើយយ៉ាងណា,
 តាមដែលខ្លួនគាប់ចិត្ត ។ . លទ្ធិ ដែលខ្លួនបានហើយយ៉ាងណា,
 តាមដែលខ្លួនបានហើយ ។ . វេតិ តាមកម្លាំង, តាមសន្តុះ, តាម
 ល្បឿន ។ . សភាវតោ តាមសភាពដ៏គួរសម, គួរតាមសេចក្តី
 ពិត ។ . សន្តិហិតិ ដែលខ្លួនចាត់ចែងហើយយ៉ាងណា ។ . សទ្ធិ
 តាមសទ្ធា ។ . សុខិ តាមសេចក្តីសុខ, តាមស្រួល ។ . សុតិ
 ដែលខ្លួន ឮហើយយ៉ាងណា, តាមដែលខ្លួនឮហើយ ។

យចិច្ចិកំ គុ. [យថា+ឥច្ចិកំ] តាមសេចក្តីប្រាថ្នា ។

យចិច្ចិតំ គុ. [យថា+ឥច្ចិតំ] ដែលខ្លួនប្រាថ្នាហើយយ៉ាងណា, តាម
 សេចក្តីប្រាថ្នា ។

យទា និ. [យ+ទា] ក្នុងកាលណា, កាលណា ។

យទិ និ. បើ, ថាបើ ។

យន្ននិ និ. បើដូច្នោះ, បើដូច្នោះមានតែ, ដូចម្តេចហ្ន៎,.... ។

យមកវគ្គវណ្ណនា ឥ. [.+វណ្ណ+យុ+វណ្ណ.ឥ.] កថាជាគ្រឿងពណ៌នាផ្លូវ
 សេចក្តីនៃយមកវគ្គ; វិ. យមកវគ្គស្ស អក្ខំ ចណ្ណកិ
 ឯកាយាភិ> យមកវគ្គចណ្ណនា ។

យមកី គុ. [យម+ណុ] ជាគូគ្នា, របស់ជាគូគ្នា ។

យមកបាធិហារិយ នចុំ. [.+បាធិហារិយ] បាធិហារ្យមានភ្លើងនិងទឹក
ជាគូគ្នា, យមកបាធិហារ្យ ។ . សមាគម ចុំ. សមាគមនិម្មិត
យមកបាធិហារ្យ, កិ.ជួបជុំនៃ... ។

យមកបាធិហិរ នចុំ. (ដូចយមកបាធិហារិយ) ។

យមទ្ធច្ចត ចុំ. [.+ទ្ធច្ចត] ទ្ធច្ចតនៃស្តេចយមៈ, ទ្ធច្ចតនៃយមរាជ, បម្រើនៃ... ។

យមាមសេ កិ. [យម+អ+ស្យាម.ក. ចូម.វ.] នឹងវិនាស, នឹងលំបាក,
ត្រដាបត្រដួស ។

យស ចុំ. [យជ+អ, ជ>ស] យស (វិ. យេតិ ឯកេនាគិ>
យេសា ។ សព្វគ្គ យោគីគិ ថា> យេសា) ។ . សម្បត្តិ
ឥ. កិ.ដល់ព្រមនៃយស, .ដោយយស ។

យសស្សី គុ. [យស+សិ] អ្នកមានយស; វិ. យេសា យស្ស
អភិគិ> យសស្សី ។

យាគី ឥ. [យា+គុ] បបរ, យាគូ (វិ. យោគីគិ> យោគុ) ។ . ខ្សែក
នចុំ. បបរនិងបង្ហែម (ខ្សែក<ខាច+ត, ចុះ កសកត្ថ = វត្ថុគី
បុគ្គលគប្បីទំពាសី) ។ . តណ្ហាល នចុំ. អង្គរដើម្បីបបរ ។
. ភត្តបូរ ចុំ. បបរនិងបាយនិងនំ ។ . ភត្តខាទនីយតម្កល.
គន្ធមាលាបិលន្ទន នចុំ. បបរនិងបាយនិងបង្ហែមនិងម្លូនិង
គ្រឿងក្រអូបនិងកម្រងផ្កានិងគ្រឿងប្រដាប់ ។

យាចកី ចុំ. [យាច+ណុ] អ្នកសូម, សូម; វិ. យោចកីគិ> យោចកោ ។

យា

យាចតិ កិ. [យាច+អ+តិ.វ.] សូម, អង្វរ ។

យាចនា ឥ. [យាច+យុ+អា.ឥ.] កិ. សូម, កិ. អង្វរ ។

យាចយោគ ចុំ. [យាច+យោគ] អ្នកគួរដល់កិ.សូម, អ្នកគួរដល់សូម
(យោគ<យុជ+ណ, ជ>ត = វិ. យុជ្ជកិកិ> យោនោ) ។

យាតិ កិ. [យា+អ+តិ.វ.] ទៅ, ដល់ ។

យាថ កិ. [យា+អ+ថ.ប] ចូរទៅ, ចូរដល់ ។

យាទិស គុ. [យ+ទិស+កិ] ប្រាកដដូចជាឯណា, ដូចណា, បែបណា; វិ.
យោ វិយ ទិស្សកិកិ> យាទិសោ ។

យាន នចុំ. [យា+យុ] វាហនៈជាគ្រឿងទៅ (យាន); វិ. យាក
ឯកេនាភិ> យានំ ។

យានកិ នចុំ. [យា+យុ+ក.សកត្ត] យានឬយានតូច (ក.បច្ច័យ ឬ
ក.សកត្តនេះកាលបើចុះមកភ្ជាប់នៅចុងនាមស័ព្ទណា នាមស័ព្ទនោះ
ត្រូវប្រែថាតូច ដូច បុត្តកិ កូនតូច, មញ្ជ្ជកិ ជ្រៃតូច មាន
ប៉ុណ្ណោះជាដើម) ។ - អន្តរ នចុំ. ចន្លោះនៃយានតូច ។

យានានុយាត នចុំ. ឬ គុ. [យាន+អនុយាត] កិ. បៀតបៀនរឿយៗនៃ
យាន, កិ. ទង្គិចរឿយៗនៃយាន, កិ. ប៉ះទង្គិចរឿយៗនៃយាន ។

យាបនមត្តិ គុ. [យាបន+មត្ត] អាហារគ្រាន់តែជាគ្រឿងញ៉ាំងអត្តភាព
ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ, អាហារត្រឹមតែមួយផ្លែត (យាបន<យប+យុ =
វិ. យាបេភិ ឯកេនាភិ> យាបនំ) ។

យាបនីយ កិ. ឬ គុ. [យច+អនិយ] គឺ...គប្បីឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ, គប្បី
ញ៉ាំងអត្តភាពឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

យាបយីសុ កិ. [យច+ណយ+ខំ.អជ្ជ.] ញ៉ាំងអត្តភាពឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ
ហើយ ។

យាបេតិ កិ. [យច+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំងអត្តភាពឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

យាម ចុំ. [យា+ម] យាម, វ័យ, វេលា (វិ. យាភិ ឥច្ឆភិកិ> យា.
មោ) ។

យាវ និ. ត្រឹមណា, ដរាបណា ។

យាវកិវិ និ. កាលមានប្រមាណឯណា, មានកំណត់ត្រឹមណា, មានប្រមាណ
ត្រឹមណា ។

យាវជរា [យាវ+ជរា] ដរាបដល់ជរា, ដរាបដល់ចាស់ ។

យាវជ្ជកាលា [យាវ+អជ្ជ+កាល] ដរាបអំពីកាលក្នុងថ្ងៃនេះ ។

យាវជ្ជត្ថន [យាវ+អជ្ជ+ត្ថន] ដរាបអំពីកាលមានក្នុងថ្ងៃនេះ ។

យាវជីវិ កំណត់ត្រឹមណានៃជីវិត, កំណត់មានប្រមាណឯណានៃជីវិត; វិ.
ជីវស្ស យក្កកោ បរិច្ឆេដោ> យាវជីវិ ។

យាវតតិយំ ដរាបដល់ត្រាមី៣, កំណត់អស់វារៈជាតម្រប្រាប់៣ ។

យាវតាយុកិ [យាវតា+អាយុ+ក] កាលមានប្រមាណឯណានៃអាយុ,
អស់កំណត់នៃអាយុ ។

យា.យិ.យុ

យាវតិក [យាវតា+ណិក] មានប្រមាណត្រឹមណា, មានកំណត់ត្រឹមណា ។

យាវទត្ត [យាវ+អត្ត, ចុះទ.អា.] ប្រយោជន៍ប៉ុន្មាន, ដរាបដល់សេក្តីត្រូវការ, មានប្រយោជន៍ត្រឹមណា (ដរាបដល់ឆ្កែត) ។

យាវមហន្ត [យាវ+មហន្ត] មានទំហំត្រឹមណា, មានទំហំប៉ុនណា ។

យាសិ កិ. [យា+អ+សិ.វ.] ទៅ, ដល់ ។

យាហិ កិ. [យា+អ ហិ.ច] ចូរទៅ, ចូរដល់ ។

យិដ្ឋ គុ. [យជ+ត] គឺ...បូជាហើយ ។ . យាតិ ចុំ. យញ្ញៈដែលបុគ្គលបូជាហើយ, ការបូជាដែលបុគ្គលបូជាហើយ ។

យុតិ នចុំ. [យុជ+អ] គួរ, នឹម ។ . គ្នាហិ កិ. វិ. កាន់យកនូវគួរ, កាន់យកជាគួរ ។ . នង្គលាទិ គុ. មាននឹមនិងនង្គ័លជាដើម ។ . នង្គលត្ថ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់នឹមនិងនង្គ័ល ។

យុដ្ឋតិ កិ. [យុជ+យ+តិ.វ.] គួរ, ប្រកប ។

យុជ្ឈតិ កិ. [យុជ+យ+តិ.វ.] ច្បាំង, ជល់ ។

យុជ្ឈិតុកាម គុ. [យុជ្ឈិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីច្បាំង; វិ. យុជ្ឈិតុំ កាមេតិកិ > យុជ្ឈិតុកាមោ ។

យុញ្ញតិ ក. [យុជ+អ+តិ.វ., ចុះនិ.អា.] ប្រកប ។

យុត្តិ គុ. [យុជ+ត] គួរ, ប្រកប, គួរហើយ, ប្រកបហើយ ។ . តិវ គុ. គួរជាង, គួរវិសេស ។ . រូបិ គុ. មានសភាពគួរ, ដ៏គួរ ។

យុ-យេ-យោ

ប្បយុត្តិ គុ. ប្រកបហើយខ្ពស់ខ្ពាយហើយ, អ្នកប្រកបហើយ
ទាំងប្រកបទូរទៅហើយ ។

យុទ្ធ ន. ឬ កិ. [យុ+ត] កិ.ច្បាំង, គឺ...ច្បាំងហើយ ។ . សិវ្ណ្ណ គុ. អ្នក
មានកិ.រៀបចំដើម្បីកិ.ច្បាំង, អ្នកត្រៀមដើម្បីកិ.ច្បាំង ។

យុវ ចុំ. [យុ+វ, ឧនៃយុ>វ] កម្លោះ, ប្រុសកម្លោះ, ក្មេង, ជំទង់ ។

យុវតី ឥ. [យុ+តិ, ចុះល្ប] ក្រមុំ, ស្រីក្រមុំ, ជំទង់ ។

យូថ ចុំ. [យុ+ថ] ហ្លួង, មេខ្លោង ។ . បិទិ ចុំ. ម្ចាស់នៃហ្លួង ។

យេភុយៀន ឱ. [យេភុយ្យ+នា] ដោយច្រើន, ច្រើនតែ ។

យោគី ចុំ. [យុ+ណ] ព្យាយាមជាគ្រឿងប្រកប, សេចក្តីព្យាយាម; វិ.
យុត្តោភិ ឯកេនាភិ> យោគោ ។ កិ.ប្រកប; វិ. យុជនំ>
យោគោ ។ ព្យាយាមគឺបុគ្គលគប្បីប្រកប; វិ. យុត្តោភយោគិ>
យោគោ ។

យោគាវចរ ចុំ. [យោគ+វវ+ចរ+វ] អ្នកប្រាច់ចុះកាន់សេចក្តីព្យាយាម
(ព្រះយោគាវចរ); វិ. យោគំ វិវិយំ អវចរភិ ករោភិភិ>
យោគាវចរោ ។

យោជនី នចុំ. [យុ+យុ] កិ.ប្រកប, គ្រឿងប្រកប (យោជនីជា
មាត្រាវាស់បូរណដែលមាននិយាយក្នុងគម្ពីរបាលីចែកជាពីរគឺ ១.
សម្រាប់វាស់ប្រវែងភូមិភាគ ឬចម្ងាយផ្លូវចំនួន៤គាវុតគឺ ៤០០សិន
ជាមួយយោជនី, ២. សម្រាប់វាស់កំពស់ដូចកំពស់ភ្នំ ឬដើមឈើ
កំណត់ត្រឹម៧ហត្ថជាមួយយោជនី) ។ . សិវ្ណ្ណ ច.សំ. រយនៃ

យោ

យោជន៍ ១ . មត្តិ គុ. មានយោជន៍ជាប្រមាណ, ត្រឹមតែមួយ
យោជន៍ ១ . សត្វព្រៃធំ គុ. ឬ ន. មានរយ នៃយោជន៍ជាចំណែក
ខ្ពស់, មានកំពស់អស់រយនៃយោជន៍ ១ . សតិកិ គុ. ប្រកបដោយ
រយនៃយោជន៍ ១ . អព្ពន្ធិវ គុ. ខាងក្នុងនៃយោជន៍ ១

យោជនិក គុ. [យោជន+ណិក] ប្រកបដោយយោជន៍ ១

យោជយីសុ កិ. [យុជ+ណយ+ឌំ+អជ្ជ.] ប្រកបហើយ ១

យោជាបេត្វា អ. [យុជ+ណាចេ+ត្វា] ឱ្យប្រកបហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យ
ប្រកបហើយ ១

យោជេតិ កិ. [យុជ+ណេ+តិ.វ.] ប្រកប, ឱ្យប្រកប ១

យោត្តិ នប្បុ. [យុជ+ត] វត្ថុជាគ្រឿងប្រកប (ខ្សែ); វិ. យោជេន្តិ
អនេនាភិ> យោភ្ន ១ . កោដិ ឥ. ចុងនៃខ្សែ ១

យោធិ ប្បុ. [យុជ+ណ] អ្នកច្បាំង (យោធា, មាហាន); វិ. យុជ្ឈកិកិ>
យោធា ១

យោនិជ គុ. [យោនិ+ជាត] អ្នកកើតហើយអំពីកំណើត, អំពីយោនី; វិ.
យោនិកោ ជាភោគិ> យោនិថោ ១

យោនិម្មុខ នប្បុ. [យោនិ+មុខ] មាត់នៃយោនី; រន្ធកំណើត ១

យោនិសោ អ. ដោយឧបាយ, ដោយគន្លង, ដោយប្រាជ្ញា ១ . មនសិ.
ការ ប្បុ. កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយ, កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយ
ឧបាយនៃប្រាជ្ញា ១

វក្ខី កិ. [រក្ខ+អ+ហិ.ច., លុចហិ.ច.] ច្ចូររក្សា ។

វក្ខីតិ កិ. [រក្ខ+អ+តិ.វ.] រក្សា, រមែងរក្សា ។

វក្ខីន្តិ កិ. [រក្ខ+អ+អន្តិ.វ.] រក្សា, រមែងរក្សា ។

វក្ខីមិ កិ. [រក្ខ+អ+មិ.វ.] រក្សា, រមែងរក្សា ។

វក្ខាហិ កិ. [រក្ខ+អ+ហិ.ច.] ច្ចូររក្សា ។

វក្ខិស្ស្យតិ កិ. [រក្ខ+អ+ស.អា.+ស្ស្យតិ.ភ.] នឹងរក្សា ។

វក្ខ្យាយ្យ កិ. [រក្ខ+អ+ឈ្យ.ស.] គប្បីរក្សា ។

វក្ខិយមានិ គុ. [រក្ខ+ស.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលរក្សា, គឺ...កំពុងរក្សា ។

វក្ខិតិ គុ. [រក្ខ+ស.អា.+ត] រក្សាហើយ, គឺ...រក្សាហើយ ។ - វិនិសណ្ណ ចុំ. ដងនៃព្រៃគឺ...រក្សាហើយ, ដងនៃព្រៃឈ្មោះ... ។

វក្ខិត្វា អ. [រក្ខ+ស.អា.+ត្វា] រក្សាហើយ ។

វក្ខិតព្វ កិ. [រក្ខ+ស.អា.+តព្វ] គឺ...គប្បីរក្សា ។ - យុត្តិក គុ. គួរគឺ... គប្បីរក្សា ។

វក្ខិា ឥ. [រក្ខ+អ+អា.ឥ.] កិ.រក្សា ។

វក្ខណ, វក្ខនិ នចុំ. [រក្ខ+យ្យ] កិ.រក្សា; វិ. វក្ខិយភេត្តិ > វក្ខណំ ។
- កិច្ច នចុំ. កិច្ចគឺកិ.រក្សា ។ - សិទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយកិ. រក្សា ។

វក្ខសបរិគ្គហិតិ គុ. [វក្ខស+បរិគ្គហិត] គឺអារក្សទឹកហូងហែងហើយ,

គឺខ្មោចទឹករក្សាហើយ ។ រក្ខសី < រក្ខ + ស = យក្សជាដែនរក្សានូវ
ខ្លួន; វិ. រក្ខតិ អក្កានំ ឯកស្វាភិ > រក្ខសោ ។ ឥ. រក្ខសី
ចុះល្បីចម្លើយ ។

រង្គមជ្ឈ នប្ប. [រង្គ + មជ្ឈ] កណ្តាលនៃរោង, .នៃរោងរាំ; កណ្តាលនៃ
ប្រទេសជាទីរករាយ (រង្គ < ជ + អ, ចុះនិ.អា. = វិ. រក្ខតិ
ឯក្វាភិ > រង្គោ ។

រង្គ ចុំ. ធុលី (វិ. រក្ខិយា ជាយភិភិ > រង្គោ) ។ លុប តិ ។

រង្គ នប្ប. [រាជ + ឈ្យ] ភាវៈនៃខ្លួនជាស្តេច (រាជ្យ); វិ. រង្គោ
(អក្កនោ) ភាវោ > រង្គ ។

រង្គ កិ. [រជ + យ + អនុ.ច.] ចូរជ្រលក់, ចូររិករាយ ។

រង្គមាន គុ. [រជ + យ + មាន] កាលរិករាយ, កាលព្រេកអរ ។

រង្គសិរី ឥ. [រង្គ + សិរី] សិរីភាវៈនៃបុគ្គលជាស្តេច ។ . ទាយិកា ឥ.
អ្នកឱ្យនូវសិរីភាវៈនៃខ្លួនជាស្តេច ។ . សុខិ នប្ប. សុខគី... ។

រង្គ ឥ. [រុធរ + ជុ, ឧនៃរុ > អ] ខ្សែ (វិ. រង្គនិ ឯកាយាភិ > រង្គ) ។
. កោដិ ឥ. ចុងឬចំផុតនៃខ្សែ ។ . គិហិ ចុំ. អ្នកកាន់នូវខ្សែ
(នាយសារថី) ។ . រង្គ ឥ. ខ្នាញ់នៃខ្សែ ។

រង្គ នប្ប. [រញ្ជ + ត] រត្តជាទីរករាយ (ប្រាក់); វិ. រង្គនិ ឯក្វាភិ >
រង្គ ។ . ឱចិតិ គុ. វិចិត្រដោយប្រាក់ ។ . បដ្ឋបរិក្ខិត គុ. គឺ
ផ្ទាំងនៃប្រាក់បិទបាំងហើយ, គឺជិពរនៃប្រាក់ឥន្ទធិប្បហើយ ។ . បូរ
គុ. ពេញដោយប្រាក់ ។ . មុត្តាបវាឡវិជិរាទិ គុ. (រតនៈ) មាន

ប្រាក់និងកែវមុក្តា និងកែវប្រធាន្យ និងពេជ្រជាដើម ។ - វដ្តសកា
ឥ. សង្ខារជាវិការៈនៃប្រាក់ ។ - សោបាណា ចុំ. ជណ្តើរជាវិការៈ
នៃប្រាក់ ។ - សោបាណាសីស នចុំ. ក្បាលនៃជណ្តើរជាវិការៈ
នៃប្រាក់ ។

រជនី នចុំ. [រជ+យុ] កិ.ជ្រលក់, ទឹកជ្រលក់, ទឹកសម្រាប់ជ្រលក់; វិ.
រជយកេកិ> រជនំ, រជកិ ឯកេនាភិ> រជនំ ។

រជមិស្សក គុ. [រជ+មិស្សក] ដីច្រឡំដោយធ្នូលី, ច្រឡូកច្រឡំដោយ
ធ្នូលី ។

រជស្សិវ គុ. [រជ+សិវ] មានធ្នូលីធ្នូដីក្បាល; វិ. **រជោ សិវស្សិ យស្ស
សោ> រជស្សិវោ** ។

រជិត្វា អ. [រជ+ឥ.អា.+ត្វា] ជ្រលក់ហើយ ។

រជោជល្ល នចុំ. [រជ+ជល្ល] ភាវៈនៃចុត្តលមានកាយប្រឡាក់ដោយធ្នូលី,
កិ.ប្រឡាក់ដោយធ្នូលី ។

រជោហរណា នចុំ. [រជ+ហរណ] កិ.នាំបង់នូវធ្នូលី, សំពត់សម្រាប់ជូត
នូវធ្នូលី ។ - ចណ្ណាលកុមារកមេទកថាលិកោបមា គុ.
មានឧបមា (សេចក្តីប្រៀប) ដោយសំពត់សម្រាប់ជូតនូវធ្នូលី និង
កុមារនៃមនុស្សចណ្ណាល និងភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវខ្លាញ់, មាន
សំពត់សម្រាប់ជូតនូវធ្នូលី និងក្មេងនៃជនចណ្ណាល និងភាជនៈដាក់
នូវខ្លាញ់ជាឧបមា ។

រញ្ជិយន្តិ កិ. [រញ្ជ+ឥ.អា.+យ+អន្តិ.វ.] រមែងត្រេកអរ, រីករាយ ។

វដ្ត ន.ប្ប. [រវ+ត=ប្រែថា " ទៅ"] ដែន (វិ. រវន្តិ ឯក្ក នាគរាជ-
 យោគិ> វដ្ត) ។ . **បិណ្ណ** ប្ប. ដុំបាយនៃអ្នកដែន, ដុំបាយជា
 របស់នៃអ្នកដែន ។ . **វាសី** ប្ប. អ្នកនៅក្នុងដែន, អ្នកមានកិ.នៅ
 ក្នុងដែនជាប្រក្រតី ។

វតិ គុ. ឬ កិ. [រវ+ត] ព្រេកអរហើយ, រីករាយហើយ ។

វត្ត គុ. [រញ្ជ+ត] ក្រហម, ពណ៌ក្រហម ។ . **កម្ពុល** ប្ប. សំពត់កម្ពុល
 មានពណ៌ក្រហម ។ . **កម្ពុលសទិស** គុ. ប្រាកដស្មើដោយសំពត់
 កម្ពុលមានពណ៌ក្រហម ។ . **កម្ពុលសោណិ** ឥ. រនាំង (រាំងនន) ជា
 ជារិការនៃសំពត់កម្ពុលមានពណ៌ក្រហម ។ . **ចន្ទនិ** ន.ប្ប. ចន្ទនី
 ក្រហម ។ . **វណ្ណតាយ** ព្រោះភាវៈនៃជើងជាអវយវៈមានពណ៌
 ក្រហម ។ . **វត្ត** ន.ប្ប. សំពត់មានពណ៌ក្រហម ។ . **វត្តនិវត្ត** គុ.
 ស្លៀកនូវសំពត់មានពណ៌ក្រហម, ឱ្យជាស្រីស្លៀកនូវ... ។
 . **សាខារុក្ខ** ប្ប. ដើមឈើមានមែក ក្រហម ។ . **សុវណ្ណនាវា**
 ឥ. ទូកជារិការនៃមាសឆ្អិន, នៃមាសមានពណ៌ក្រហម ។

វត្ត គុ. ឬ កិ. [រញ្ជ+ត] ព្រេកអរហើយ, រីករាយហើយ ។

វតិ ឥ. [រវ+តិ] សេចក្តីព្រេកអរ; វិ. រវណាំ> រកិ ។

វត្ត ឥ. [រញ្ជ+តិ] រាត្រី, យប់ (វិ. រញ្ជន្តិ ឯក្កភាគិ> វត្ត) ។ . **ដ្ឋាន**
 ន.ប្ប. ទីជាទីនៅក្នុងរាត្រី, ទីជាទីនៅក្នុងវេលាយប់ ។ . **ដ្ឋានទិវា**
 ដ្ឋាន ន.ប្ប. ទីជាទីនៅក្នុងវេលាយប់និងទីជាទីនៅក្នុងវេលាថ្ងៃ ។
 . **ភាគ** ប្ប. ចំណែកនៃរាត្រី ។

វត្តិនិវ័ ប៉ុ. [វត្តិ+ទិវ, ផ្លាស់និក្ខហិតជា ន>វត្តិនិវ័] យប់និងថ្ងៃ ។ . **បុព្វ-
ណ្ណាទិ** គុ. (កាល) មានយប់និងថ្ងៃ និងកាលជាខាងដើមនៃថ្ងៃជា
ដើម, មានយប់និងថ្ងៃ និងពេលព្រឹកជាដើម ។

វតនិ នប៉ុ. [វច+តន, លុច ម] វត្តជាមីព្រែកអរនៃជន (កែវ); វិ. **វមន្តិ
ងគ្គាភិ** > **វគនំ** ។ (<វតិ+តន+ណ, លុចតិ) ធម្មជាតិផ្សាយនូវ
សេចក្តីព្រែកអរ; វិ. **វភី ភនោភិភិ** > **វគនំ** ។ <តិ+ជន+
ណ = ធម្មជាតិញាំងសេចក្តីព្រែកអរឱ្យកើត; វិ. **វភី ជនោភិភិ** >
វគនំ ។ . **អគ្គិយកាព្ពានគ្គិយសទិស** គុ. ប្រាកដស្មើ
ដោយគ្រឿងបូជាជារិការនៃកែវ និងគ្រឿងបូជាជារិការនៃមាស ។
អគ្គិយ <អគ្ស+ណ្យ ឬឥយប្បឡ័យ = ប្រែថា បូជា, តម្លៃ; វិ.
អគ្សនំ បូជនំ > **អគ្សិយំ** ។ . **មកុល** នប៉ុ. ហត្ថក្រពុំ,
មួយគត់ ។ . **មណ្ឌប** ប៉ុ. មណ្ឌប (បារាំង) ជារិការនៃកែវ ។
រាសិ ប៉ុ. គំនរនៃកែវ ។ . **វស្ស** នប៉ុ. ភ្លៀងគីកែវ ។
. **វិមាន** នប៉ុ. វិមានជារិការនៃកែវ, វិមានគឺបុព្វកម្មធ្វើហើយ
ដោយកែវ ។

វតនមយ គុ. [វតន+មយ] ជារិការនៃកែវ, សម្រេចហើយដោយ
កែវ ។

វថ ប៉ុ. [វច+ថ] វថ, វទេ; (វិ. **វមភេ ភិឡភេ អនោភិ** >
វថា) ។ . **ចក្ក** នប៉ុ. កងនៃវថ ។ . **ផុរ** នប៉ុ. ទ្វកនៃវថ ។
. **បញ្ជាវ** ប៉ុ. ផ្ទះនៃវថ, រាងនៃវថ ។ . **សិស** នប៉ុ. ក្បាលនៃវថ,
ចន្ទោលនៃវថ ។

រន្ទ នថុំ. [រម+រណ+ធុ] រន្ទ, ប្រហោង, ទោស វិ. រមន្ទិ ឯក
សប្បាទយោគិ> រន្ទំ ។ . គិវេសិក គុ. អ្នកស្វែងរកនូវ
ទោស; វិ. រន្ទំ គមេសកិកិ> រន្ទគមេសកោ ។

រមណីយ កិ. [រម+អនិយ, ន>ណ] គឺបុគ្គលតប្បិទ្រេតកអរ; វិ. រម
កព្វន្ទិ> រមណីយំ ។ ប្រើជា រមណីយំ ក៏មាន ។

រមនិ នថុំ. [រម+យុ] សេចក្តីទ្រេតកអរ, សេចក្តីរិករាយ; វិ. រមិយ.
កេកិ> រមនំ ។

រមាបេត្វា អ. [រម+ណាចេ+ត្វា] ឱ្យទ្រេតកអរហើយ,.... ។

រមិស្សន្តិ កិ. [រម+អ+ឥ.រា.+ស្សន្តិ-ភ.] នឹងទ្រេតកអរ, នឹងរិករាយ ។

រវន្ត គុ. [រវ+អន្ត] កាលស្រែក, កំពុងស្រែក, កាលរងាវ ។

រវិ កិ. [រវ+អ+ល្ប.អជ្ជ] ស្រែកហើយ, រងាវហើយ ។

រវិត្វា អ. [រវ+ឥ.អា.+ត្វា] ស្រែកហើយ, រងាវហើយ ។

រស ថុំ. [រស+អ] (អាហារ) ជាទីទ្រេតកអរនៃសត្វ (រស); វិ. រសន្ទិ កំ
សក្កា អស្សារទេន្ទិកិ> រសោ ។ . ជានិនត្ថំ ដើម្បីកិ.ដឹង
នូវរស ។ . តណ្ហា ឥ. តណ្ហាក្នុងរស, តណ្ហាអាស្រ័យនូវរស ។
. បិណ្ណបាត ថុំ. បិណ្ណបាតប្រកបដោយរស ។ . បិណ្ណបាត.
ទាននិស្សន្ត ថុំ. វិបាកជាគ្រឿងហូរចេញនៃកិ.ឱ្យនូវបិណ្ណ
បាតប្រកបដោយរស, អានិសង្សនៃកិ.ឱ្យនូវ... ។ . ភោជនិ នថុំ.
ភោជនប្រកបដោយរស ។ . លោភិ ថុំ. សេចក្តីលោភក្នុងរស,

សេចក្តីជាប់ជំពាក់ក្នុងរស ។

រសោជា ឥ. [រស+ឱជា] ឱជាដែលកើតអំពីរស ។

រស្មី ឥ. [រស+មិ] រស្មី, ខ្សែ (ជាគ្រឿងត្រេកអរ, ជាគ្រឿងចង; វិ. រសន្តិ សក្កា ឯកាយាគិ> រស្មី) ។

រហទ ចុំ. [រហ+ទ] អន្លង់, អន្លង់ទឹក ។

រហស្សកម្ម នចុំ. [រហស្ស+កម្ម] កម្មមានក្នុងទីស្ងាត់, ទីកំបាំង; អំពើស្ងាត់កំបាំង ។ រហស្សប្រែថា " មានក្នុងទីស្ងាត់ "; វិ. រហសិ ភវំ ភម្មំ> រហស្សំ ។

រហិត គុ. [រហ+ឥ.អា.+ត] ប្រាសហើយ, វៀរហើយ ។

រហោ និ. កំបាំង, ស្ងាត់; ក្នុងទីកំបាំង, ក្នុងទីស្ងាត់ ។ . គិត គុ. នៅហើយក្នុងទីស្ងាត់, ទៅហើយក្នុងទីស្ងាត់ ។

រាគី ចុំ. [រញ្ជ+ណ] សេចក្តីត្រេកអរ, តម្រេក, រាគះ; វិ. រញ្ជនំ> រាគោ ។ . កិច្ចមាទិ គុ. (រក់) មានរក់គីរាគះជាដើម ។ . កន្តារាទិ គុ. (កន្តារះ) មានកន្តារះគីរាគះជាដើម ។ . អត្តិ ចុំ. ភ្លើងគីរាគះ ។ . តណ្ហា ឥ. តណ្ហាដ៏សម្បយុត្តដោយរាគះ ។ . មិរថៃ ចុំ. សេចក្តីក្រវល់ក្រវាយគីរាគះ, សេចក្តីក្រវល់ ក្រវាយដោយអំណាចនៃរាគះ ។ . ទោសមោហពន្លន នចុំ. ចំណងគឺ..., គ្រឿងចងគឺ... ។ . ទោសមោហមានទិដ្ឋិសង្គ ចុំ. ធម៌ជាគ្រឿងជំពាក់គឺ... ។ . បដិយាត គុ. កិ.បន្ថោបង់នូវរាគះ, កិ.កម្ចាត់បង់នូវ... ។ . រជាទិ គុ. (ធូលី) មានធូលីគីរាគះជា

រា

ដើម ។ . សង្ហាទិ គុ. (កិលេសជាគ្រឿងជំពាក់) មានកិលេសជា
គ្រឿងជំពាក់គឺរាគៈជាដើម ។

រាគាទិ គុ. [រាគ+អាទិ] មានរាគៈជាដើម ។ . កិលេសគហណោ នចុំ.
កិ.សុត្រស្មាញដោយកិលេសមានរាគៈជាដើម ។ . និមិត្ត នចុំ.
និមិត្តមានរាគៈជាដើម ។ . បណិធិ ចុំ. កិលេសជាគ្រឿងតាំង
នៅមានរាគៈជាដើម ។ . រោមិ គុ. ផ្សេងដោយកិលេសមានរាគៈ
ជាដើម ។ . វិគមនី នចុំ. ជាទីទៅប្រាសនៃកិលេសមានរាគៈជា
ដើម ។

រាគាភិភូត គុ. [រាគ+អភិភូត] គឺរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ ។

រាជ ចុំ. [រាជ+អ ឬរាជ+ណ] អ្នករុងរឿងដោយសម្បត្តិផ្សេងៗឬអ្នក
ញ៉ាំងមហាជនអោយត្រេកអរចំពោះខ្លួនដោយសង្គហវត្ថុយ៉ាង
(ព្រះរាជា, ស្តេច); វិ. នាណសម្បត្តិហិ រាជភិ ធិព្វភិ
ចិរោចភិភិ> រាជា, ចក្ខុហិ សទ្ធិហិ អក្កនិ
មហាជនំ រលោភិភិ វា> រាជា ។ . កកុដ្ឋិភណ្ឌ នចុំ.
ភណ្ឌៈដ៏ឧត្តមសមគួរដល់ព្រះរាជា, កកុដ្ឋិភណ្ឌសម្រាប់ព្រះរាជា ។
. កោដ្ឋាគារ ចុំ. ឃ្នាំងនៃព្រះរាជា ។ . អង្គណោ នចុំ. ព្រះលាន
នៃព្រះរាជា ។ . និវេសនី នចុំ. ព្រះរាជនិវេសន៍, ដំណាក់នៃព្រះ
រាជា ។ . បរិវេដ្ឋិ ឥ. កិ.វិលទៅជុំវិញនៃព្រះរាជា (វង្សនៃព្រះរា-
ជ) ។ . បីឡី នចុំ. កិ.បៀតបៀននៃព្រះរាជា, កិ.រឹបជាន់អំពីព្រះ
រាជា ។ . រាជី ចុំ. ជនដែលព្រះរាជាចិញ្ចឹមហើយ, អាមាត្យនៃព្រះ
រាជា ។ . រាវី ចុំ. រាវីនៃ...ជាព្រះរាជា ។ . មហាមត្ត ចុំ.

រា.វិ.រុ.

មហាមាត្រ្យនៃព្រះរាជា, អាមាត្រ្យធំនៃព្រះរាជា ។ - មាន ន. គ្រឿង
រាជ្យនៃព្រះរាជា, រដ្ឋាស័នៃព្រះរាជា ។ - មុទ្រា ឥ. ត្រានៃព្រះរាជា
(ព្រះរាជលញ្ឆករ) ។ - មុទ្រិកា ឥ. ព្រះទ័រងនៃព្រះរាជា, ចិញ្ចៀន
នៃព្រះរាជា ។ - យុវរាជសេនាបតិអាទិ គុ. (ឥស្សរជន) មាន
ព្រះរាជានិងព្រះយុវរាជនិងសេនាបតិជាដើម ។ - ហ័ស ចុំ. រាជ
ហង្ស, ស្តេចហង្ស ។

រាជាណា ឥ. [រាជ+រាណា] អាជ្ញានៃព្រះរាជា, អំណាចនៃព្រះរាជា ។

រាជាធិបតី ចុំ. [រាជ+អធិបតី] ព្រះរាជាទ្រង់ជាអធិបតី, ព្រះរាជាជាធំ ។

រាជាមច្ច ចុំ. [រាជ+អមច្ច] អមាត្រ្យនៃព្រះរាជា ។

រាជារហ គុ. [រាជ+អរហ] គួរដល់ព្រះរាជា ។

រាជិនី ឥ. [រាជ+នី] ព្រះរាជិនី, ស្តេចស្រី ។

រាជុបដ្ឋាន នចុំ. [រាជ+ឧបដ្ឋាន] ទីជាទីបម្រើនូវព្រះរាជា, ទីជាទីគាល់នូវ
ព្រះរាជា ។

រាសិ ចុំ. [រស+ស] គំនរ ។ - មត្តិកិ ចុំ. ទីបំផុតនៃគំនរ ។

រាហុគ្គហិត គុ. [រាហុ+គហិត] គឺរាហូចាប់ហើយ ។

រាហុល អ.ន. ព្រះរាជកុមារឈ្មោះរាហុល ។ - មាតា ឥ. មាតានៃព្រះ
រាហុល ។

រិត្តិ គុ. [រិច+ត] សូន្យ, ទទេ ។

រុក្ខិ ចុំ. [រុហ+ខ, ហ>ក] ឈើ, ដើមឈើ (វិ. រុហភិកិ> រុក្ខោ) ។

១

. ក្លិន ចុំ. ដើមនៃឈើ, គំនរនៃឈើ ។ . ចេត្យានិ នចុំ. ដើម
 ឈើជាចេតិយ ។ . ឆាយា ឥ. ម្លប់នៃឈើ, ស្រមោលនៃឈើ ។
 . តថាទិ គុ. រុក្ខាវយវៈមានសំបកនៃឈើជាដើម ។ . ទេវតា ឥ.
 ទេវតាអ្នកស្ថិតនៅព្រះដើមឈើ ។ . បណ្ណ នចុំ. ស្លឹកនៃឈើ ។
 . បទីវ នចុំ. រនាបជាវិការនៃឈើ (រនាបឈើ) ។ . មូល នចុំ.
 គល់ឈើ, មីជិតនៃឈើ ។ . សិខា ឥ. មែកនៃឈើ ។ . ស្សៈ
 សិវ ចុំ. ប្រហោងនៃឈើ ។

រុក្ខាឡក ចុំ. [រុក្ខ+អាឡក] ឃ្មាបជាវិការៈនៃឈើ, ឃ្មាបឈើ ។

រុច្ឆតិ កិ. [រុច+យ+តិ.វ.] គាប់ចិត្ត, ពេញចិត្ត; គី... គាប់ចិត្ត,... ។

រុច្ឆនិ នចុំ. [រុច+យ+យុ] ជាទីគាប់ចិត្ត (សេចក្តីគាប់ចិត្ត, វិ. រុច្ឆយ.
ភេកិ> រុច្ឆនំ) ។ . ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីគាប់ចិត្ត ។

រុចិ កិ. [រុច+អ+ល្អ.អជ្ជ.] គាប់ចិត្តហើយ, ពេញចិត្តហើយ ។ ន.ឥ.
 សេចក្តីគាប់ចិត្ត, សេចក្តីពេញចិត្ត; វិ. រុច្ឆនំ> រុចិ ។ ប្រែថា
 ពន្លឺ, រស្មី ក៏បាន ។

រុចិវ គុ. [រុច+វ] ល្អ, រុងរឿង (វិ. រោចកិកិ> រុចិវ) ។

រុជ្ជតិ កិ. [រុជ្ជ+យ+តិ.វ.] ចាក់, ចាក់ដោត, ឈឺចាប់ ។

រុជ្ជនកិ គុ. [រុជ្ជ+យុ+ក.សកត្ត] ចាក់ដោត, ឈឺចាប់ ។

រុទំ គុ. [រុទន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលយំ, កំពុងយំ ។

រុទន្ត គុ. [រុទ+អន្ត] កាលយំ, កំពុងយំ ។

រុ-វ-វេ

រុទមាន គុ. [រុទ+មាន] កាលយំ, កំពុងយំ ។

រុហតិ កិ. [រុហ+អ+តិ.វ.] ដុះ, ដុះឡើង,... ។

រុហិរុប្បាទកម្ម នប្បំ. [រុហិរ+ឧប្បាទ+កម្ម] កម្មតិកិ.ញ៉ាំងព្រះលោហិត
ឱ្យកើតឡើង ។

រូប នប្បំ. [រូប+អ] ធម្មជាតិដែលវិនាស (រូប); វិ. រុប្បក្កិកិ > រូបំ ។
- ក្លិន ប្បំ. កងនៃរូប, គំនរនៃរូប ។ - គិត គុ. ដល់ហើយនូវរូប ។
- គរុកិ គុ. អ្នកឆន់ក្នុងរូប ។ - តណ្ហា ឥ. តណ្ហាអាស្រ័យនូវ
រូប ។ - ប្បមាណិក គុ. អ្នកមានប្រមាណក្នុងរូប, ... ។
- មទនិម្មទន នប្បំ. កិ.ញ៉ាំងនូវសេចក្តីស្រវឹងក្នុងរូប ។ - មទ-
មត្តភាវំ ប្បំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកស្រវឹងហើយដោយ សេចក្តីស្រវឹង
ក្នុងរូប ។ - សម្បត្តិ ឥ. សម្បត្តិនៃរូប, កិ.ដល់ព្រមដោយរូប ។
- សម្បណ្ណ គុ. សម្បណ្ណដោយរូប, ពេញព្រមដោយរូប ។
- សិរិ ឥ. សិរិនៃរូប ។ - សោភគ្គប្បត្តិ គុ. ដល់ហើយនូវ
ភាវៈនៃ...ជាស្រីមានចំណែកល្អដោយរូប, ដល់ហើយនូវលំអនៃ
រូបដ៏លើស, ដ៏ប្រសើរ ។

រូបកិ នប្បំ. [រូប+ក] រូបតូច, រូបប្រៀប ។

រូបិ គុ. [រូប+ល្ប] មានរូប; វិ. រូបំ យស្ស អភ្កិកិ > រូបិ ។

វេ និ. វី, វីយ, អាកំហួត, មេកំហួត, អាចង្រែង, មេចង្រែង, ហិយអានេះ,
ហិយមេនេះ,... ។

វេណុ ប្បំ. ឬ នប្បំ. [វិ+ណុ, ឥ នៃវិ > ង] លំអង, ធ្នូលី (វិ. វេកិ បស្ស-

រោ

ភីភី> រោណ) ។

រោគី ចុំ. [រុជ+ណ, ជ>គ] សភាវៈតែងចាក់ដោត, .ឈឺចាប់ (រោគះ);

វិ. រុជ្ជភីភី> រោគោ ។ . ពិកិច្ចនិ នចុំ. កិ.រក្សានូវរោគ,
កិ.ព្យាបាលនូវរោគ ។ . និទ្ធិ គុ. លំនៅនៃរោគ, ជាលំនៅនៃ
រោគ ។ . ភិយ័ នចុំ. ភិយគីរោគ, ភិយអំពីរោគ ។

រោចេសិ កិ. [រុច+ណេ+សិ.វ.] ចាប់ចិត្ត, ពេញចិត្ត ។

រោទតិ កិ. [រុទ+អ+តិ.វ.] យំ, ទូញយំ ។

រោទាមិ កិ. [រុទ+អ+មិ.វ.] យំ, ទូញយំ ។

រោទន្ត គុ. [រុទ+អន្ត] កាលយំ, កំពុងយំ។

រោទន្តិ គុ. [រុទ+អន្ត,ចុះល្ប-ផ.] កាលយំ, កំពុងយំ ។

រោទនិ នចុំ. [រុទ+យុ] កិ.យំ; វិ. រុទិយកេភី> រោទនំ ។ . ប្បត្ត
គុ. ដល់ហើយនូវកិ.យំ ។ . បរាយនិ គុ. មានកិ.យំជាមីប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងខាងមុខ; វិ. រោទភិ ឯភ្នាក់> រោទនំ; រោទនំ
បរាយនំ អស្ស្វាភិ> រោទនបរាយនោ ។

រោបេតិ កិ. [រុច+ណេ+តិ.វ.] ដាំ, បណ្តុះ ។

រោបាបេន្តិ កិ. [រុច+ណាចេ+អន្តិ.វ.] ឱ្យដាំ, ឱ្យបណ្តុះ ។

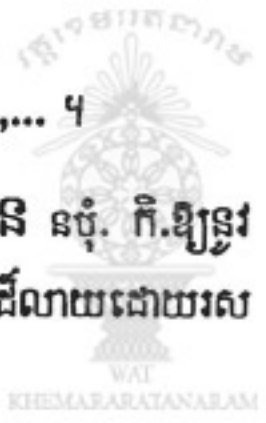
រោបេត្វា អ. [រុច+ណេ+ត្វា] ដាំហើយ, បណ្តុះហើយ ។

រោបិត កិ. [រុច+ស.អា.+ត] គឺ...ដាំហើយ, .បណ្តុះហើយ ។ . ត្វា
ព្រោះភាវៈនៃស្វាយនោះជាឈើគឺ...ដាំហើយ ។

រោ

រោសេន្ត គុ. [រុស+ណេ+អន្ត] កាលខឹង, កាលក្រោធ,... ។

រោហិតមច្ច ចុំ. [រោហិត+មច្ច] ត្រីឆ្អិន ។ រសទាន នចុំ. កិ.ឱ្យនូវ
រសនៃត្រីឆ្អិន ។ . រសរោជន នចុំ. រោជនដ៏លាយដោយរស
នៃត្រីឆ្អិន, រោជនប្រកបដោយរសនៃត្រីឆ្អិន ។

លក្ខ នប្បំ. [លក្ខ+អ] វត្ថុជាគ្រឿងកំណត់ (ខ្នាច់, គ្រឿងសម្គាល់, ស្នាម, គំនូស); វិ. លក្ខ្យកេ ឯកេនាភិ> លក្ខំ ។ យោគ្គ នប្បំ. កិ.ប្រកបនូវខ្នាច់ (យោគ្គ ប្រែថា យាន ក៏បាន) ។

លក្ខណ នប្បំ. [លក្ខ+ឃ្ម] ធម្មជាតិជាគ្រឿងកំណត់ (គ្រឿងសំគាល់, ស្នាម, គំនូស, លក្ខណៈ); វិ. លក្ខ្យកេ អនេនាភិ> លក្ខណំ ។ មន្តិ ប្បំ. មន្តសម្រាប់ទាយនូវលក្ខណៈ ។ មន្តិកុសលតាយ ព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាស្រីឈ្លាសក្នុងមន្តសម្រាប់ទាយនូវលក្ខណៈ ។ វិចិត្តិ វិចិត្រដោយលក្ខណៈ ។ សម្បន្តវចនមត្តិ គុ. អាការៈត្រឹមតែពាក្យដែលដល់ព្រមហើយដោយលក្ខណៈ ។

លក្ខណានុព្យញ្ជនប្បដិមណ្ឌិត គុ. [លក្ខណានុព្យញ្ជន+បដិមណ្ឌិត] ប្រដាប់ហើយ ដោយលក្ខណៈនិងអនុព្យញ្ជនៈ ។

លក្ខណាហិត គុ. [លក្ខណ+អាហិត] មានគ្រឿងសម្គាល់គឺបុគ្គល បៀតបៀនទូទៅហើយ, មានគ្រឿងសម្គាល់ត្រាទុកហើយ, ដៅទុកហើយ ។ អាហិត<អា+ហន+ត ។

លក្ខណុបនិដ្ឋាន នប្បំ. [លក្ខណ+ឧបនិដ្ឋាន] កិ.ចូលទៅសម្លឹងនូវលក្ខណៈ ។

លក្ខណ្ហក គុ. [លក្ខណ+អ, ចុះក.សកត្ថ] តឿ ។ ភិទ្ធិយតេវ ប្បំ. ព្រះថេរៈឈ្មោះលក្ខណ្ហកភិទ្ធិយៈ, ព្រះថេរៈឈ្មោះភិទ្ធិយៈតឿ ។

លក្ខ គុ. [លក្ខ+អ] ជាប់, ចំពាក់, ទើរ ។ ចិត្តិ គុ. មានចិត្តជាប់

ហើយ ។ - មានសី គុ. មានចិត្តជាប់នៅហើយ ។

លក្ខត្ត កិ. [លក្ខ+អ+ត្ត.ច] ត្រូវជាប់, ត្រូវមើរ,... ។

លក្ខន្តិ កិ. [លក្ខ+អ+អន្តិ.វ.] ជាប់, រមែងជាប់ ។

លក្ខាបេយ្យ កិ. [លក្ខ+ណាចេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យជាប់, គប្បី
ឱ្យជាប់ចំពាក់ ។

លក្ខិ កិ. [លក្ខ+អ+ល្អ្រ.អជ្ជ.] ជាប់ហើយ, មើរហើយ ។

លក្ខិត្វា អ. [លក្ខ+ឥ.អា. +ត្វា] ជាប់ហើយ, មើរហើយ,... ។

លច្ឆសិ កិ. [លក+អ+សិ.វ., ក>ច្ឆ] បាន ។

លច្ឆាមិ កិ. [លក+អ+ស្យាមិ.ក., ក>ច្ឆ, លុបស្យ] នឹងបាន ។

លជ្ជតិ កិ. [លជ្ជ+អច្ចលជ្ជ+យ+តិ.វ.] អៀន, ខ្មាស ។

លជ្ជា ឥ. [លជ្ជ+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីអៀន, សេចក្តីខ្មាស ។

លជ្ជាបិទិ គុ. [លជ្ជ+ណាចេ+ឥ.អា.+ទិ] ឱ្យខ្មាសហើយ, គឺ...ឱ្យខ្មាស
ហើយ ។

លជ្ជាបេសិ កិ. [លជ្ជ+ណាចេ+សិ.វ.] ឱ្យខ្មាស, ញ៉ាំង...ឱ្យខ្មាស ។

លជ្ជិតិ គុ. [លជ្ជ+ឥ.អា.+ទិ] គឺ...ខ្មាសហើយ, អៀនហើយ ។

លជ្ជិត្វា អ. [លជ្ជ+ឥ.អា.+ត្វា] ខ្មាសហើយ, អៀនហើយ ។

លជ្ជិត្យ កិ. [លជ្ជ+ឥ.អា.+ត្យ] គឺ...គប្បីខ្មាស, ... ។

ល

លដ្ឋី គុ. [លដ្ឋ+ឡ] អ្នកមានសេច្ឆិខ្មាស; វិ. លដ្ឋា យស្ស
អភ្នកិ > លដ្ឋី ។ ឥត្តិសិដ្ឋ លដ្ឋិនី ។

លញ្ច នប៉ុ. [លញ្ច+អ] សំណូក, កិ.សូក ។ . ការសមិស គុ. ប្រាកដ
ស្មើដោយកិ.ធ្វើនូវសំណូក ។

លញ្ចន្ត គុ. [លញ្ច+អន្ត] កាលប្រថាប់ (កាលបោះត្រា) ។

លញ្ចាបេត្វា អ. [លញ្ច+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំងរាជបុត្រឱ្យប្រថាប់ហើយ,
-ឱ្យបោះត្រាហើយ ។

លដ្ឋិវនុយ្យាន នប៉ុ. [លដ្ឋិ+វន+ឧយ្យាន] ឱទ្យានឈ្មោះលដ្ឋិវន,
ឱទ្យានប្រកបដោយព្រៃដីដេរដាសដោយដើមត្នោតជំទង់, .ត្នោត
សាវ (សួននៃព្រៃត្នោតជំទង់ ។

លដ្ឋិមធ្យក នប៉ុ. [លដ្ឋិ+មធ្យ+ក] ឈើអែម, ឈើអែមវល្លិ (បាលីខ្លះ
ថា យដ្ឋិមធ្យក) ។

លដ្ឋិកិកា ឥ. សត្វច្រៀបកប្បាស, សត្វប្រច្រៀត ។ . ជាតិក នប៉ុ.
ជាតកគីបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយសត្វច្រៀបកប្បាស ។

លណ្ឌ នប៉ុ. គូថ, លាមក, អាចម៍ ។

លតា ឥ. [លា+ត, លា>ល, ចុះអា.ឥ.] វល្លិ ។

លទ្ធិ កិ. [លភ+ត] គឺ...បានហើយ ។ . កហាបណិ ប៉ុ. កហា.
បណៈដែលខ្លួនបានហើយ ។ . កាល ប៉ុ. កាលនៃ...ដែលខ្លួន
បានហើយ ។ . គត្តបរិហារ គុ. មានបច្ច័យជាគ្រឿងរក្សានូវភកិ

បានហើយ ។ ចិវរសាដក ចុំ. សាដកដើម្បីចិវរគី...បាន
ហើយ ។ ល ។

លទ្ធព្វ កិ. [លភ+ព្វ] គី...គប្បីបាន ។ ល ។

លទ្ធាន អ. [លភ+ត្វ, ភ+ត្វ>យ>ត្វាន] បានហើយ ។ លទ្ធា,
លទ្ធាយ ចុះត្វាបច្ច័យដូចគ្នា ។

លទ្ធិ ឥ. [លភ+តិ] ដូចមិដ្ឋិ (វិ. លភនំ ជាននំ > លទ្ធិ) ។

លទ្ធិ អ. [លភ+តុំ, តុំ>ត្ថុំ, លុប ភ] ដើម្បីបាន, កិ.បាន ។

លទ្ធិបសម្បទ គុ. [លទ្ធិ+ឧបសម្បទ] អ្នកមានឧបសម្បទាបានហើយ
ឬអ្នកមានឧបសម្បទាបានហើយ; វិ. លទ្ធា ឧបសម្បទា យេន
សោ > លទ្ធិបសម្បទោ ។

លបន្តិ កិ. [លប+អ+អន្តិ.វ.] ពោល, និយាយ, ហៅរក ។

លបាបេន្តិ កិ. [លប+ណាបេ+អន្តិ.វ.] ឱ្យពោល, ឱ្យនិយាយ, ... ។

លភតិ កិ. [លភ+អ+តិ.វ.] បាន ។

លព្ពតិ កិ. [លភ+យ+តិ.វ.] គី...បាន, លំដៅ, លង្កេតយក ។

លព្ពា កិ. [លភ+យ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីបាន, គី... គប្បីបាន ។

លភន្តិ គុ. [លភ+អន្ត] កាលបាន, កំពុងបាន ។

លភនិ នចុំ. [លភ+យ្យ] កិ. បាន; វិ. លភិយកេកិ > លភនំ ។ ជា
មិបាន; លភកិ ឯភ្នាកិ > លភនំ ។ ដ្ឋាន នចុំ. មិជាមិ

ល.លា

បាន ។ . ភាវ័ ចុំ. ភាវៈគីកិ.បាន, ភាវៈនៃកិ.បាន ។

លភិតព្វ កិ. [លភ+ឥ.អា.+តព្វ] គឺ...គប្បីបាន, -ត្រូវបាន ។

លភិតពាលភិតព្វ គុ. [លភិតព្វ+អលភិតព្វ] គឺ... គប្បីបាននិងមិន
គប្បីបាន ។ . យុត្តាយុត្តដ្ឋាន នចុំ. មិដែលខ្លួនគប្បីនិងមិដែល
ខ្លួនមិនគប្បីបាន និងមិគួរនិងមិមិនគួរ ។

លភិត្តំ អ. [លភ+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីបាន, រីកិ.បាន ។

លភិស្សតិ កិ. [លភ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងបាន ។

លភេថ កិ. [លភ+អ+ឯថ.ស.] គប្បីបាន ។

លលាដី នចុំ. ថ្ងាស ។

លសី ឥ. ខ្វរក្នុងសន្លាក់ ។

លហុ, លហ្មំ គុ. ឬ កិ.វិ. ស្រាល, រហ័ស, ឆាប់ ។ . ចិត្តិ គុ. អ្នកមាន
ចិត្តរហ័ស ។ . បរិវត្តិក គុ. ប្រព្រឹត្តទៅរហ័ស, ប្រែប្រួល
រហ័ស ។ . ភាវ័ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជារបស់រហ័ស ។

លាជ ចុំ. [លាជ+អ] លាជ ។ . បញ្ចម គុ. មានលាជជាគម្រប់ប្រាំ ។
- បញ្ចមកប្បប្ប នចុំ. ផ្កាមានលាជជាគម្រប់ប្រាំ ។

លាបេស្សាមិ កិ. [លុ+ណាចេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងឱ្យច្រូត, -ឱ្យកាត់ ។

លាពុ, លាពុក, លាវុក នចុំ. [លម្ព+ឧ] ឃ្លោក, ផ្ទៃឃ្លោក ។

លាភ ចុំ. [លភ+ណ] ទេយ្យធម៌ដែលបុគ្គលតែងបាន (លាភ); វិ.

លក្ខកិ> លាភោ ។ កិ.ពាន; វិ. លកនំ> លាភោ ។

- អត្ថប្បត្ត គុ. ដល់ហើយនូវលាភដ៏លើស, មានលាភដ៏លើស

ដល់ហើយ, ដល់ហើយនូវភាវៈជាអ្នកលើសដោយលាភ ។ - អត្ថ-

យសត្ថប្បត្ត ដល់ហើយនូវលាភដ៏លើសនិងយសដ៏លើស, មាន

លាភដ៏លើសនិងយសដ៏លើសដល់ហើយ, ដល់ហើយនូវភាវៈជា

អ្នកលើសដោយលាភនិងភាវៈជាអ្នកលើសដោយយស។ - តណ្ហា

៧. សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងលាភ, តណ្ហាអាស្រ័យនូវលាភ ។ - សក្ការ

ចុំ. លាភនិងសក្ការៈ (សក្ការៈ< ស+ករ+ណ = ចញ្ជីយដែល

បុគ្គលធ្វើដោយប្រពៃ; វិ. សុដ្ឋ ករិយកិ> សក្ការោ) ។

- សក្ការាទិសុខ នចុំ. សុខដែលកើតអំពីវត្ថុមានលាភនិងសក្ការៈ

ជាដើម ។ - សក្ការាភិភូត គុ. គឺលាភនិងសក្ការៈគ្របសង្កត់

ហើយ ។ - សក្ការនិស្ស្រិត គុ. អាស្រ័យហើយនូវ... ។

- សក្ការហិត គុ. មានលាភនិងសក្ការៈក្នុងដៃ; វិ. លាភសក្ការ-

ោ ហេតុសុ យេសំ ភេ> លាភសក្ការហិតា ។

លាភាលាភ នចុំ. [លាភ+អលាភ] លាភនិងមិនមានលាភ ។

លាភុប្បាទក គុ. [លាភ+ឧ+បទ+ណុ] អ្នកញ៉ាំងលាភឱ្យកើតឡើង;

វិ. លាភំ ឧប្បាទេកិ> លាភុប្បាទេភោ ។

លាភុប្បាទនប្បដិទា ៧. [លាភ+ឧប្បាទន+បដិចទា] បដិចទាជាហេតុ

ញ៉ាំងលាភឱ្យកើតឡើង ។

លាភុបនិសា ៧. [លាភ+ឧបនិសា] បដិចទាជាទីចូលទៅអាស្រ័យនូវ

លាភ, បដិចទាដែលចូលទៅអាស្រ័យនូវលាភ, មានលាភជាដែន

លា.លិ

ចូលទៅរកស្រ័យ ។

លាមក គុ. [លា+មក ចូលម+ណុ] លាមក, ចោកទាច, អាក្រក់ វិ.
លាភិ គណ្ណាភិ ហិណកាចន្តិ > លាមកោ ។ ពីរ គុ.
លាមកជាង, លាមកវិសេស ។ ធម្ម ចុំ. ធម៌ដ៏លាមក; គុ. មាន
ធម៌ដ៏លាមក ។

លាយន ឆបុំ. [លុ+យុ] កិ.ច្រូត, កិ.កាត់, កាលជាទីច្រូត, កាលជា
ទីកាត់ ។

លាយនគ្គ គុ. [លាយន+អគ្គ] មានជាចំណែកគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាល
ជាទីច្រូត, មានដ៏ប្រសើរគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលជាទីច្រូត ។

លាយាបេស្សាមិ កិ. [លុ+ណាចេ+ស្សាមិ.ក.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យច្រូត ។

លាលោ ឥ. [លា+អល, ចុះអា.ឥ.] ទឹកមាត់ ។

លិក្ខាបេត្វា ឬ លិខាបេត្វា អ. [លិក្ខ ឬលិខ+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...
ឱ្យសរសេរហើយ, ឱ្យឆ្លាក់ហើយ ។

លិក្ខិត្វា ឬ លិខិត្វា អ. [លិក្ខឬលិខ+ឥ.អា.+ត្វា] សរសេរហើយ,
ឆ្លាក់ហើយ ។

លិច្ឆរី អ.ន. ស្តេចលិច្ឆរី, ព្រះចៅលិច្ឆរី (ពួកជនដែលមានស្បែកជិតស្និទ្ធ
ល្អព្រោះភាពជាអ្នកមានសម្បូរថ្លៃដ៏ល្អិត, វិ. សុខមច្ឆិកាយ
លីនា អប្បាកជា ឆវិយោ យេសំ កេ > លិច្ឆរី)

លិម្បតិឬលិប្បតិ កិ. [លិប+អ+តិ.វ., ចុះនិ.អា.] លាប, បូក, ជាប់,
ទើរ ។

លិ-លុ-លូ-លេ

លិម្បាបេសិ កិ. [លិច+ណាចេ+ញ្ញ្រ-អដ្ឋ., ចុះនិ..អា, +ស.អា.] ឱ្យ
លាចហើយ, ឱ្យចូកហើយ,... ។

លិម្បិត្វា អ. [លិច+ឥ.អា.+ត្វា, ចុះនិ.អា.] លាចហើយ, ចូកហើយ,... ។

លិទ្ធក្លា ឬលិទ្ធក្លា ឥ. កិ.យាងយាស, កិ.កែក្រាយ, លំនាំ (វេវ. លិលា) ។

លុត្តន្ត គុ. [លុត្ត+អន្ត] កាលដក, កាលចោល ។

លុត្តាបេត្តិ អ. [លុត្ត+ណាចេ+ត្តិ] កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យដក, ... ។

លុត្តិត្វា អ. [លុត្ត+ឥ.អា.+ត្វា] ដកហើយ,... ។

លុត្តិសុ កិ. [លុត្ត+អ+ខំ-អដ្ឋ.] ដកហើយ,... ។

លុទ្ធកិ ចុំ. [លុធ+ទ, ធ>ទ, ចុះក.ស.] អ្នកបៀតបៀន, ព្រាន, នាយ
ព្រាន ។ . និវាសនដ្ឋាន នចុំ. ទីជាទីនៅនៃព្រាន ។

លុទ្ធិ ចុំ., នចុំ. [លុភ+ត] អ្នកជាប់ជំពាក់, អ្នកឆ្មោក, អំពើអាក្រក់ ។

លូខ គុ. សៅហ្មង (អាក្រក់, ត្រដាបត្រដួស) ។ . ជីវិត នចុំ. ជីវិតដ៏
សៅហ្មង, កិ.រស់នៅដ៏សៅហ្មង ។ . ទាន នចុំ. ទានដ៏សៅហ្មង ។
. ប្បសន្និ គុ. អ្នកជ្រះថ្លាហើយក្នុងវត្តដ៏សៅហ្មង ។ . ប្បមា-
ណិកិ គុ. អ្នកមានប្រមាណក្នុងសេចក្តីសៅហ្មង, ប្រកបដោយ
ប្រមាណក្នុងវត្តដ៏សៅហ្មង ។ . បារុវណិ គុ. មានសំណត់សម្រាប់
ដណ្តប់ដ៏សៅហ្មង ។

លេខ្ពិ ចុំ. [លេខ្ព+ឧ] ដុំដី ។ . ទណ្ឌាទិ គុ. (បហរណវត្ត) មានដុំដី
និងកំណាត់ឈើ (ឬដំបង) ជាដើម ។

លេ-លោ

លេណបូលេន នចុំ. [លិ+យុ] (ឺ) ជាមីគូន, ជាមីជ្រនកោន,
លេណដាន, គុហា; វិ. និលយន្តិ អស្មិទ្ធិ > លេណាំ ។
- ទ្វារ នចុំ. ទ្វារនៃគុហា ។ - បញ្ជារ ចុំ. ញាកនៃគុហា ។

លោក ចុំ. [លុជ+ណ, ជ>កិ] សភាវៈតែងវិនាស (លោក); វិ. លុច្ច-
ភិកិ > លោកោ ។ - ខាណ្យ នចុំ. ដង្កត់នៃលោក ។ - គិវុ ចុំ.
អ្នកឆ្លងក្នុងលោក ។ - ជេដ្ឋី គុ. ទ្រង់ប្រសើរបំផុតក្នុងលោក,
- ជាចម្បងក្នុងលោក ។ - អត្ថចរិយា ឥ. កិ. ប្រព្រឹត្តិជា
ប្រយោជន៍ដល់លោក ។ - ធម្ម ចុំ. ធម៌ប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវលោក,
លោកធម៌ ។ - អន្តមិស្សី គុ. អ្នកមានកិ. ឃើញនូវទីបំផុតនៃ
លោកជាប្រក្រតី; វិ. លោកស្ស អន្តិ បស្សិកុំ សិលប-
ស្សាភិ > លោកន្តធស្សី ។ - និាថ គុ. ព្រះពុទ្ធជាទីពឹងនៃ
លោក ។ - និស្សរណសំខាតិ គុ. ពោលគឺធម៌ជាគ្រឿងរលាស់
ចេញចាកលោក ។ - និស្សិតិ គុ. អាស្រ័យហើយនូវលោក ។
- បាលី ចុំ. អ្នករក្សានូវលោក ។ - វឌ្ឍនិ គុ. អ្នកញ៉ាំងលោក
ឱ្យចម្រើន ។ - វោលោកិនិ នចុំ. កិ. រមិលមើលនូវលោក, កិ.
ត្រួតនូវលោក ។

លោកានុកម្សក គុ. [លោក+អនុកម្សក] អ្នកអនុគ្រោះនូវលោក,
- ដល់សត្វលោក ។

លោកាមិស ចុំ. [លោក+អាមិស] អាមិសៈក្នុងលោក ។

លោកិយ គុ. [លោក+ឥយ] កើតក្នុងលោក, មានក្នុងលោក, លោក
កិយ; វិ. លោកេ ថាភោ > លោកិយោ, លោកេ ភោ

លោ

ចា> លោភិយោ ។ . អភិញ្ញា ឥ. អភិញ្ញា ជាលោកិយ ។
 . កុដ្ឋិម្ព នចំ. សម្បត្តិ (ទ្រព្យ) ជាលោកិយ ។ . កុដ្ឋិម្ពស្សា-
 មិនិ គុ. ជាម្ចាស់នៃសម្បត្តិជាលោកិយ ។ . លោកុត្តរសម្បន្ន
 គុ. អ្នកដល់ព្រមហើយដោយប្រាជ្ញាជាលោកិយៈនិងលោកុត្តរៈ ។
 . លោកុត្តរវិសេស ចំ. គុណវិសេសជាលោកិយៈ និង
 លោកុត្តរៈ ។

លោកុត្តរ គុ. [លោក+ឧ+តរ+វរ, ត>ត្ត] (ធម៌) ឆ្លងឡើងចាកលោក ឬ
 ឆ្លងឡើងហើយចាកលោក; វិ. លោភកា ឧត្តរភិកិ>
 លោភុកុរោ, លោភកោ ឧត្តិណ្ណោភិ ចា>
 លោភុកុរោ ។ . ទាយជ្ជ នចំ. ទ្រព្យជាមតិកជាលោកុត្តរៈ,
 ភាវៈនៃ...ជាទាយាទនៃទ្រព្យជាលោកុត្តរៈ (ទាយជ្ជ<ទាយាទ
 +ណ្យ = ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវទ្រព្យជាមតិក, ភាវៈនៃ
 អ្នកកាន់យកនូវទ្រព្យដែលមាតានិងបិតាគប្បីឱ្យ; វិ. ធាយំ អាទ-
 ណភិកិ> ធាយាទោ, ធាយាទស្ស ភាវោ ធាយជ្ជំ) ។

លោណ នចំ. [លុ+យ] អំបិល, វត្ថុមានរសប្រៃ វិ. លុណភិ
 ចិករសភាចំ ចិនាសេភិ សុរសភាចំ ករោភិកិ>
 លោណំ) ។ . សក្ខិវា ឥ. ដុំនៃអំបិល ។ . អម្ពិលសេវនត្ត
 ចំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.សេពនូវវត្ថុមានរសប្រៃនិងវត្ថុមានរសជួរ ។

លោណាកាទិភេទ នចំ. [លោណាកាទិ+ភេទ] ផ្សេងដោយវត្ថុមានវត្ថុ
 មានរសប្រៃជាដើម; វិ. លោណាភំ អាទិ យស្ស កំ>
 លោណាកាទិ (វត្ថ) ។

លោ

លោភ ចុំ. [លុភ+ណ] កិ.ជាប់, កិ.ជំពាក់, លោភ; វិ. លុត្តនំ>

លោភោ ។ . ចោរ ចុំ. ចោរគីសេចក្តីលោភ ។ . ធម្ម ចុំ.

ធម៌គីសេចក្តីលោភ ។

លោភាទិក្តិលេសជ័យ ចុំ. [លោភ+អាទិ+កិលេស+ជ័យ] កិ.ឈ្នះ

នូវកិលេសមានលោភៈជាដើម ។

លោម ចុំ. ឬ នចុំ. [លុ+ម] រោម វិ. ចខ្យុចានានំ លុយកេភិ>

លោមោ ។ . គណិនា ឥ. កិ.រាប់នូវរោម ។ . ហដ្ឋជាត គុ.

មានកិ.ត្រីនៃរោមកើតហើយ ។ . ហិស ចុំ. កិ.ត្រីនៃរោម ។

លោហ នចុំ. [លុ+ហ] លោហៈ (ជាតិដែកជាដើម) វិ. លុនាភិ

ងកេនាភិ> លោហំ ។ . កុម្មី ឥ. ឆ្នាំងឬខ្លះជាវិការៈនៃ

លោហៈ, នរកឈ្មោះលោហកុម្មី ។ . គុម្ម ចុំ. ដុំនៃលោហៈ ។

. ជាលី នចុំ. បណ្តាញជាវិការៈនៃលោហៈ, បណ្តាញគីបុគ្គលធ្វើ

ហើយដោយលោហៈ ។ . នាម្បិ ឥ. នាម្បិបូចំពូយជាវិការៈនៃ

លោហៈ ។ . ភាជនសិទ្ធិ ចុំ. សួរនៃភាជនៈជាវិការៈនៃលោហៈ ។

លោហមយ គុ. [លោហ+មយ] ជាវិការៈនៃលោហៈ, គីបុគ្គលធ្វើ

ហើយដោយលោហៈ ។

លោហិត ន. ឬ គុ. [រុហ+ឥ.អា.+ត, រ>ល] ឈាម, ក្រហម វិ.

រុហភិ សរិវេ ក្សាបនវសេនាភិ> លោហិតំ ។ . គន្ធិ

ចុំ. ក្តិនៃឈាម ។ . ចន្ធិ នចុំ. ចន្ធិក្រហម ។ . ធារា ឥ.

ចនៃឈាម ។ . និមី ចុំ. មេទឹក (ស្ទឹង) គឺឈាម, ឈាមដូចជា

ស្ទឹង ។ . បក្ខន្តិកាពាធ ចុំ. អាពាធប្រកបដោយកិ.ស្មោះទៅនៃ

លោ

ឈាម (អាពាធដាក់ឈាម ឬចុះឈាម) ។ . ភិក្ខុ គុ. មានឈាម
ជាចំណី, .ជាភក្សាហារ ។ . មក្ខិតិ គុ. ប្រឡាក់ហើយដោយ
ឈាម ។

លោហិតក គុ. [លោហិត+ក] ពណ៌ក្រហម, មានពណ៌ក្រហម ។

លោឡុទាយី អ.ន. ព្រះថេរៈឈ្មោះលោឡុទាយី ។ . ត្ថេរវត្ថុ នប៉ុ.
រឿងនៃព្រះថេរៈលោឡុទាយី ។

WAT
KHEMARARATANARAM

៦

វេនិ និ. ពិត, មែន, តែប៉ុណ្ណោះ, គ្រាន់តែ, ត្រឹមតែ, ដដែល, ដូចដែល, តែម្យ៉ាង, ភ្លាម ។

វេក្កិ នប្ប. តម្រងបស្សាវៈ (តាមទម្លាប់ថា មាត) ។

វេក្កុលិ អ.ន. ភិក្ខុឈ្មោះវេក្កុលិ ។

វេក្កុន្តិ កិ. [វេ+អ+អន្តិ-វ, ច>ក] ពោល, និយាយ, ស្តី ។

វេក្ខាមិ កិ. [វេ+អ+ស្សាមិ-ភ., ច>ក, ស្សាមិ>មាមិ] និងពោល, និងនិយាយ, និងស្តី ។

វេក្កិ ប្ប. [វេ+គ] វេក្ក, ពួក, ក្រុម (វិ. វេក្កិ សម្បហក្កំ ភច្ឆក្កិ> វេក្កោ) ។

វេក្កនិ គុ. [វេ+អន្ត] កាលហើរ, កាលកញ្ជ្រៀវ ។

វេក្កពន្ធនិ នប្ប. [វេក្ក+ពន្ធន] កិ.ចង់គ្នាជាពួក, កិ.ចង់នូវពួក ។

វេក្កុគមិ គុ. [វេក្កុ+គម] មានវាចាដ៏ពិរោះ, ព្រះអង្គមានព្រះវាចាដ៏ពិរោះ ។

វេក្កុមុមាតិវិយ គុ. [វេក្កុមុមា+តិវ+វិយ] អ្នកនៅទៀបឆ្នេរនៃស្ទឹងឈ្មោះវេក្កុមុមា, វិ. វេក្កុមុមាភិវេ វេសន្តិកិ> វេក្កុមុមាភិវិយា ។

វេក្កុលិវេក្កុ គុ. [វេក្កុលិ+វេក្កុ] អ្នកមានវេក្កុដូចជាសត្វប្រដេវ្យវ, អ្នកមានវេក្កុដូចជាវេក្កុនៃសត្វប្រដេវ្យវ ។

វេង្គ គុ. [វេង្គ+អ] វៀច, កោង (វិ. វេង្គកិ>វេង្គោ ។ . គោ. បានសិវិនិទ្ធិ គុ. ចងត្របែងដោយបង្កង់ផ្ទះដីវៀច, ចងរឹតដោយ... ។ . សណ្ឋាន នប្ប. សណ្ឋានដីវៀច, ទ្រង់ទ្រាយដី

វៀច ១

វង្គន្ត អ.ន. ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះវង្គន្តៈ ១

វង្គសី អ.ន. ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះវង្គសីៈ ១

វច្ឆកុដិ ឥ. [វច្ឆ+កុដិ] កុដិសម្រាប់បន្ថែមវច្ឆៈ (លាមក, អាចម៍), បង្កន់ ១

វច្ឆក្រប ចុំ. [.+ក្រប] រណ្តៅនៃវច្ឆៈ, បង្កន់ ១

វច្ឆ ចុំ. កូនគោ ១

វច្ឆតវ ចុំ. កូនគោឈ្មោល ១

វច្ឆតវិ ឥ. កូនគោញី ១

វចនិ នចុំ. [វច+យុ] ពាក្យ, សម្តី (វិ. វច្ឆកេតិ> វចនំ, វច្ឆកិ ឯកេនាភិ> វចនំ, វច្ឆក្ខន្តិ> វចនំ) ។ . ក្លឹម ចុំ. លំដាប់នៃពាក្យ ។ . ក្លឹម ចុំ. កិ.អត់ធន់នូវពាក្យ ។ . ការិកា ឥ. អ្នកធ្វើនូវពាក្យ, អ្នកធ្វើតាមពាក្យ ។ . បដិវចនិ នចុំ. ពាក្យនិងពាក្យតប, ពាក្យតបនូវពាក្យ ។ . មត្តិ គុ ហេតុគ្រាន់តែពាក្យ, .សព្វបើពាក្យ ។ . សមនិស្តវ គុ. កាលជាលំដាប់ស្មើនៃពាក្យ ។

វចនាវសានិ នចុំ. [វចន+អវសាន] កាលជាមីបំផុតចុះនៃពាក្យ, .ជាមីចប់នៃពាក្យ, កាលជាមីអវសាននៃពាក្យ ។

វចិ ឥ. [វច+អ+ល្យ-ឥ.] វាចាជាហេតុគឺបុគ្គលពោល (វាចា, ពាក្យ, សំដី); វិ. វច្ឆកិ ឯកាយាភិ> វចិ ។ . ករណិមត្តិ គុ.

វ

ហេតុគ្រាន់តែកិ.ធ្វើនូវវាចា, នូវសំដី ។ ទុច្ចរិត នចុំ. កិ.
ប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ដោយវាចា ។ បកោប ចុំ. កិ. កម្រើកដោយវា-
ចា ។ សិទ្ធិ នចុំ. សេចក្តីពិតដោយវាចា ។ សុច្ចរិត នចុំ. កិ.
ប្រព្រឹត្តល្អដោយវាចា ។

វចោ ន. [វច+អំ.វិ.>វចោ] នូវពាក្យ, នូវសំដី(ចែបនេះមានប្រើ
ដោយតិច) ។

វជ ចុំ. [វជ+អ] ប្រទេសជាមីទៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់កិ.នៅ
អាស្រ័យនៃគោ (ក្រោល); វិ. ចលន្តិ យំ ភាវោ និវាស-
នគ្គាយាភិ> ចេថា ។ ទ្វារ ចុំ. ទ្វារនៃក្រោល ។ ទ្វារ-
មជ្ឈ គុ. កណ្តាលនៃទ្វារនៃក្រោល ។

វជន្តិ កិ. [វជ+អ+អន្តិ.វ.] ទៅ, ដល់ ។

វជាមិ កិ. [វជ+អ+មិ.វ.] ទៅ, ដល់ ។

វជាហិ កិ. [វជ+អ+ហិ.ច.] ចូរទៅ, ចូរដល់ ។

វជ្ជ នចុំ. ឬ ចុំ. [វជ្ជ+អ] អកុសលធម៌គឺបុគ្គលគប្បីវៀវ(ទោស), វិ.
ចល្លកញ្ជោភិ> ចេថា ។ វជ្ជ<វទ+អ, វទ>វជ្ជ = ប្រថា
«ពោល, និយាយ» វិ. ចនិយកេភិ> ចង្វំ ។ ទិស្សិ គុ. អ្នក
មានកិ.ឃើញនូវទោសជាប្រក្រតី, វិ. ចង្វំ ចស្សិកុ
សីលមស្សាភិ > ចង្វំស្សិ ។ មតិ គុ. អ្នកមានកិ. ដឹងនូវ
ទោស, អ្នកមានកិ.ដឹងថាមានទោស ។

វជ្ជន្តិ កិ. [វទ+អ+អន្តិ.វ., វទ>វជ្ជ] ពោល, និយាយ ។

វជានរូប គុ. [វជ្ជ+អន្ធរូប] ដ៏សមគួរដល់ទោស ។

វជ្ជាហិ កិ. [វ១+អ+ហិ.ច., វ១>វជ្ជ] ចូរពោល, ចូរនិយាយ ។

វជ្ជី អ.ន. ជនវជ្ជី, ដែនវជ្ជី ។ - បុត្តកិ នចុំ. កូននៃជនវជ្ជី ។ - វជ្ជី នចុំ. ដែនវជ្ជី ។

វជ្ជេត្វា អ. [វជ្ជ+អ+ត្វា] វៀរហើយ, ច្រៀសវាងហើយ ។

វជ្ជេតព្វ កិ. [វជ្ជ+អ+តព្វ] គឺ...គប្បីវៀរ,... ។ - យុត្តកិ គុ. គួរគឺ... គប្បីវៀរ ។

វជ្ជ្យប្បត្ត គុ. [វជ្ជ្យ+ប្បត្ត] ដល់ហើយនូវកិ. សម្លាប់, ដល់ហើយនូវទោស គឺបុគ្គលគប្បីសម្លាប់ (វជ្ជ្យ<ហន+ណ្យ, ហន>វធ, ធ>ឈ = វិ. ហន្តពោក> វជ្ជ្យ) ។

វជិវ នចុំ. ឬ ចុំ. [វជ+វ] (វតនៈ) មានដំណើរគឺអ្វីនិមួយកម្ចាត់មិន បាន (ពេជ្រ); វិ. វជិវេក ន បដិហញ្ញេក យស្ស ភមនំ កេនចិកិ> វជិវ ។ - អគ្គតិខិណព្វាណ គុ. មានញាណដ៏ មុតដូចជាចុងនៃពេជ្រ ។ - នាឡិ ឥ. នាឡិនៃពេជ្រ ។ - ផាល ចុំ. ផាលជាវិការៈនៃពេជ្រ ។ - ហិត្តិ គុ. មានពេជ្រ ក្នុងដៃ, វិ. វជិវ ហេតុ យស្ស សោ> វជិវហេត្វា ។

វញ្ជានចិត្ត នចុំ. [វញ្ជន+ចិត្ត] ចិត្តជាគ្រឿងលលួង, -ជាគ្រឿងបញ្ឆោត ។

វញ្ជិត គុ. [វញ្ជ+ឥ.អា.+ត] បញ្ឆោតហើយ, លួងលោមហើយ ។

វញ្ជិយមាន គុ. [វញ្ជ+ឥ.អា. +យ+មាន] គឺ...កាលបញ្ឆោត,...។

វ

វព្ពោត្វា អ. [វព្ព+អ+ត្វា] បព្ពោតហើយ,... ។

វព្ពោស្សាមិ កិ. [វព្ព+អ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងបព្ពោត,... ។

វញ្ញា គុ. [ហន+អ+អា.ផ., ហន>វធ, ធ>ឈ+និ.អា.] អា, ស្រីអា
ស្រីឥតកូន ។

វញ្ញវិធី ឥ. [វញ្ញា+វិធី] ស្រីអា ។

វដ្ឋី នចុំ. [វត្ត+អ, ត្ត>ដ្ឋ] ធម្មជាតិប្រព្រឹត្តទៅ (វិល, មូល, ស្បៀង, ចំណែក, មានជាចំណែក, ជ្រៃ, ឬជ្រៃក្រឹម, (វដ្ឋ:)); វិ. វត្ត-
ភិក្ខុ> វដ្ឋំ ។ . អទ្ធា ផ្លូវវែងគីវដ្ឋ:, ផ្លូវឆ្ងាយគីវដ្ឋ: ។ . ទុក្ខ
នចុំ. ទុក្ខក្នុងវដ្ឋ: ។ . មលិកិ គុ. មានវដ្ឋ:ជាមូល ។ . វុក្ខិ ចុំ.
ដើមជ្រៃក្រឹម ។ . សិវន្តិ ឥ. ទិត គីវដ្ឋ, តំណា គីវដ្ឋ: ។

វដ្ឋិកា ឥ. [វដ្ឋ+ណុ+អា.ផ.] សត្វចាប, សត្វក្រូច ។

វដ្ឋានុគត គុ. [វដ្ឋ+អនុគត] ទៅតាមហើយនូវវដ្ឋ: ។

វដ្ឋិ ឥ. [វដ្ឋ+ឥ.] ប្រឆេះ, កណ្តាប់, ខ្នាញ់ ។

វដ្ឋេតិ កិ. [វដ្ឋ+ណេ+តិ.វ.] ការ, មូរ, ឱ្យវិល ។

វដ្ឋេត្វា អ. [វដ្ឋ+ណេ+ត្វា] ការហើយ, មូរហើយ, ឱ្យវិលហើយ,... ។

វដ្ឋ្យកិ [វដ្ឋ្យ+ក+ក្យ] ជាងឈើ (វិ. វដ្ឋ្យយភិ វិដ្ឋ្យយភិកិ>
វដ្ឋ្យភិ) ។

វដ្ឋ្យតិ កិ. [វដ្ឋ្យ+អ+តិ.វ.] ចម្រើន, រុងរឿង ។

វឌ្ឍមាន គុ. [វឌ្ឍ+មាន] កាលចម្រើន, កំពុងចម្រើន ។ . កិច្ចាយាយ
ក្នុងវេលាមានស្រមោលកំពុងចម្រើន ។

វឌ្ឍយីសុ កិ. [វឌ្ឍ+ណយ+ឌំ-អដ្ឋ.] ចម្រើនហើយ, ឱ្យចម្រើនហើយ ។

វឌ្ឍិត គុ. [វឌ្ឍ+ឥ-អា.+ត] ចម្រើនហើយ, គឺ...ចម្រើនហើយ ។
. អត្តានំ គុ. មានខ្លួនចម្រើនហើយ, មានខ្លួនអប់រំហើយ ។ . ត្តា
ព្រោះភាវៈនៃចារកនោះជាអ្នកចម្រើនហើយ, ព្រោះភាវៈនៃ...ជា
អ្នកចម្រើនហើយ ។

វឌ្ឍេត្វា អ. [វឌ្ឍ+ណេ+ត្វា] ចម្រើនហើយ, ឱ្យចម្រើនហើយ ។

វឌ្ឍេយ្យ កិ. [វឌ្ឍ+ណេ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីចម្រើន, គប្បីឱ្យចម្រើន ។

វណ្ណ ចុំ. [វណ្ណ+អ] ដំបៅ; (វិ. សវ័រិ វណាយភិ វិច្ចុណ្ណភិ
និទ្ធាវច្ឆិដ្ឋំ ភរោភិភិ > វណោ) ។ . បដិកម្មត្តាយ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ដល់កិ.ធ្វើតបន្តដំបៅ, ដល់កិ.បំបាត់នូវដំបៅ ។

វណកាទិ គុ. [វណក+អាទិ] (ទោស) មានប្រជ្រុយជាដើម ។

វណ្ណ ឬ វណ្ណិក នចុំ. [វណ្ណ+ក, លុបក, ចុះនិ-អា.] ទង, សណ្តង់, ដង
(វិ. ពន្លិយេភ អនេនាភិ > វណ្ណំ) ។ . មាលាទិភេទ គុ.
ផ្សេងដោយផ្កាមានផ្កាកម្រងប្រកបដោយទងជាដើម ។

វណ្ណ ចុំ. [វណ្ណ+អ] ពណិ, សម្បុរ, គុណគីបុគ្គលគប្បីសរសើរ, គប្បី
ពណិនា, រស្មី, ភេទ, ត្រកូល, ជាតិ, អក្សរ ។ . គិន្ធិ ចុំ. ពណិនិង
ក្លិន ។ . គិន្ធិសម្បុរ គុ. ដល់ព្រមហើយដោយពណិនិងក្លិន ។
. ធាតុ ឥ. ធាតុគីរស្មី ។ . បោក្ខវតាយ ដោយភាវៈនៃ...ជា

វ

អ្នកមានសម្បុរដូចជាផ្កាឈូក, ដោយភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានសិរិះ
ប្រកបដោយវណ្ណៈ ។ . ភណ្ឌនអវណ្ណភណ្ឌនវស ចុំ.
អំណាចនៃកិ.ពោលនូវគុណគឺបុគ្គលគប្បីពណិនា និងកិ.ពោលនូវ
មោសគឺបុគ្គលមិនគប្បីពណិនា ។ . វោទី ចុំ. ប្រភេទនៃពណិ,
សេចក្តីផ្សេងនៃពណិ ។ . សណ្ឋានសម្បុរន្តអគន្ធកបុប្ផស-
មិសី គុ. ប្រាកដស្មើដោយផ្កាមិនមានក្លិនដែលបរិច្ចណិដោយពណិ
និងទ្រង់ទ្រាយ ។

វណ្ណយន្តិ កិ. [វណ្ណ+ណយ+អន្តិ.វ.] ពណិនា, សរសើរ ។

វណ្ណវន្តិ គុ. [វណ្ណ+វន្តិ] មានពណិ. វិ. ចន្លោ យស្ស អភ័កិ>
ចន្លាចន្ត ។

វណ្ណាទិ [វណ្ណ+អាទិ] ធម៌មានវណ្ណៈជាដើម, វិ. ចន្លោ អាទិ
យស្ស សោ> ចន្លាទិ (ធម្មា) ។ ពហុ. វិ. ចន្លោ អាទិ
យេសំ ភេ> ចន្លាទយោ (ធម្មា) ។

វណ្ណេត្វា អ. [វណ្ណ+ណេ+ត្វា] ពណិនាហើយ, រៀបរាប់ហើយ,
សរសើរហើយ ។

វណ្ណេន្តិ កិ. [វណ្ណ+អ ឬណេ+អន្តិ.វ.] ពណិនា, សរសើរ ។

វណិជ្ជា ឥ. [វណិជ+ណ្យ+អា..ឥ.] កម្ម ឬ ការងាររបស់ពាណិជ
(ព័ន្ធក, កិ.ជូញ), វិ. ចាណិជានំ កម្មំ> ចណិជ្ជា ។

វត ឱ. ឱ, ហ្មី, ឱហ្មី, យី, យីអើ, ទេតើ,... ។

វត្តិ នចុំ. [វត+ណ ឬវត្ត+អ] កិច្ច ឬសេចក្តីប្រតិប័ទដែលបុគ្គលគប្បី

ប្រព្រឹត្ត (វត្ត), វិ. ចក្កិកព្វន្តិ > ចក្កំ (ចជិចជ្ជនំ) ។ ករណ-
 កាល ចុំ. កាលជាមិធ្វើនូវវត្ត ។ . ប្បដិវត្តករណមត្ត គុ.
 គុណត្រឹមតែកិ.ធ្វើនូវវត្តនិងវត្តតប, នូវវត្តនិងវត្តអាស្រ័យ, នូវ
 វត្តនិងវត្តដ៏សមគួរ ។ . ប្បដិការក គុ. អ្នកធ្វើនូវ... ។ . ប្បដិ-
 វត្តបរិយត្តិមនសិការ គុ. កិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវវត្តនិងវត្តតបនិង
 បរិយត្តិ, វត្តនិងវត្តតបនិងបរិយត្តិ និងកិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ។ . បទ
 នចុំ. កុសលជាផ្លូវនៃវត្ត, បទនៃវត្ត, វត្តបទ ។ . សម្បជ្ជ គុ. អ្នក
 ដល់ព្រមហើយដោយវត្ត, អ្នកបរិច្ចណិហើយដោយវត្ត, អ្នកមាន
 វត្តដល់ព្រមហើយ; វិ. ចក្កេន សម្បជ្ជោ > ចក្កសម្បជ្ជោ,
 ចក្កំ សម្បជ្ជនំ យស្ស សោ > ចក្កសម្បជ្ជោ ។

វត្ត៧ កិ. [វទ+ត្ថ, ទ>ត] គឺ... គប្បីពោល ។

វត្ត៧តា គុ. [វត្ត៧+តា] ភាវៈនៃ...គឺ...គប្បីពោល; វិ. ចក្កព្វស្ស
 ភាវោ > ចក្កព្វភា ។

វត្តសិ កិ. [វត្ត+អ+សិ.វ.] ប្រព្រឹត្ត ។

វត្តា អ. [វទ+ត្ថា] ពោលហើយ ។

វត្តាមិ កិ. [វត្ត+អ+មិ.វ., អ>អា] រមែងប្រព្រឹត្ត ។

វត្តារោ គុ. [វត្ត+យោ.វិ, ឧ>អារ, យោ>ឌ] វិជនអ្នកពោលទាំងឡាយ ។

វត្តិត្ថំ អ. [វត្ត+ឥ.អា.+ត្ថំ] ដើម្បីប្រព្រឹត្ត, វិកិ.ប្រព្រឹត្តិ ។

វត្តិ អ. [វទ+ត្ថំ, ទ>ត] ដើម្បីពោល ។

វត្តកាយ គុ. [វត្ត+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីពោល, អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីពោល,

វិ. វត្តកាយេភិកិ > វត្តកាយេ ។

វត្តត្នា អ. [វត្ត+ណេ+ត្នា] ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

វត្តត្តំ អ. [វត្ត+ណេ+ត្តំ] ដើម្បីប្រព្រឹត្ត, ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅ ។

វត្តយ្យ កិ. [វត្ត+ណេ+យ្យ.ស.] គប្បីប្រព្រឹត្ត, គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ។

វត្ត នប្បំ. [វស+ថ, ស>ត] វត្តដែលបុគ្គលរមែងបិទបាំង ឬស្លៀកដណ្តប់ (សំពត់); វិ. វស្សុភេ អប្បាធិយភេភិ > វត្ត ។ . ប្រាទន-

ហិវញ្ញសុវណ្ណាទិ គុ. (វត្ត) មានវត្តជាគ្រឿងបិទបាំងគឺសំពត់ និងប្រាក់និងមាសជាដើម, មានវត្តជាគ្រឿងស្លៀកពាក់គឺសំពត់ និងប្រាក់និងមាសជាដើម ។ . ច្រមុដិកិ នប្បំ. ឈ្មួតជាវិការៈនៃសំពត់ ។ . តេលមធុជាណិតាទិ គុ. មានសំពត់និងប្រេងនិង

ទឹកឃ្មុំនិងទឹកអំពៅជាដើម ។ . មិសិ នប្បំ. ជាយនៃសំពត់ ។ . បុប្ផគន្ធារាវណ នប្បំ. សំពត់និងផ្កា និងគ្រឿងក្រអូបនិង

គ្រឿងអារាវណៈ, គ្រឿងប្រដាប់គឺសំពត់និងផ្កានិងគ្រឿងក្រអូប ។ . ភេសជ្ជៈបាណកាទិ គុ. មានសំពត់និងភេសជ្ជៈនិងទឹកបានជា

ដើម, មានសំពត់និងភេសជ្ជៈ និងទឹកគឺបុគ្គលគប្បីផឹកជាដើម ។ . ភេសជ្ជៈវិហិត្ត គុ. មានវត្តមានកំពត់និងភេសជ្ជៈជាដើមក្នុង

ដៃ, វិ. វត្តភេសជ្ជៈ អាធិ យស្ស កំ > វត្តភេសជ្ជៈ (វត្ត), វត្តភេសជ្ជៈ ហេតុសុ យេសំ ភេ > វត្តភេស-

ជ្ជៈហេតុ (មនុស្ស) ។ . ភោគ ប្បំ. កិ.បរិភោគ (ច្រើប្រាស់) នូវសំពត់ ។ . យានិច្ចត្តំ នប្បំ. សំពត់និងយាន និង

ឆត្រ ។

វត្តាភរណ នប្បំ. [វត្ត+អាភរណ] សំពត់និងគ្រឿងអាភរណៈ, គ្រឿង
អាភរណៈគឺសំពត់, គ្រឿងប្រដាប់គឺសំពត់ ។ . បដិមណ្ឌិត គុ.
ប្រដាប់ហើយដោយសំពត់និងគ្រឿងអាភរណៈ ។ . មាលា-
លង្ការាមិ គុ. មានគ្រឿងអាភរណៈគឺសំពត់និងគ្រឿងអលង្ការគឺ
ផ្កាកម្រងជាដើម ។

វត្ថុ នប្បំ. [វស+វត្ថុ] (ទី) ជាទីនៅ (ទីភូមិ, លំនៅ, រឿង, និទាន), វិ.
ចសន្តិ ងក្កាភិ> ចត្ថ ។ ខេត្តវត្ថុ កុំប្រែថា «ស្រែនិងចំការ»,
ត្រូវប្រែថា «ស្រែនិងទីភូមិ» ព្រោះចំការក៏សង្គ្រោះចូលក្នុង
ខេត្តដែរ ។

វត្ថុកាមក្កិលេសកាម ប្បំ. [វត្ថុកាម+កិលេសកាម] វត្ថុកាមនិងកិលេស
កាម ។

វតិ ឥ. របង ។

វទិ កិ. [វទ+អ+ហិ.ច., លុបហិ] ចូរពោល, ចូរនិយាយ ។

វទញ្ញ គុ. [វទ+ញ្ញ+រូ] អ្នកដឹងនូវពាក្យរបស់ស្នេហា, អ្នកដឹងនូវពាក្យ
ពោល; វិ. ហាចកានំ ចទំ ចចនំ ហានាកកិ> ចទញ្ញ ។

វទតិ កិ. [វទ+អ+តិ.វ.] ពោល, និយាយ, ស្តី, ថា ។

វទន្ត កិ. [វទ+អ+អន្ត.ច.] ចូរពោល, ចូរនិយាយ, ចូរស្តី ។

វទ្ធលកា ឥ. ភ្លៀងរលឹម, ភ្លៀងជញ្ជាំង ។

វទាបេត្តិ អ. [វទ+ណាបេ+ត្តំ] ដើម្បីញាំងបុគ្គលឱ្យពោល, ឱ្យហៅ ។

វ

វទិត្តា អ. [វទ+ឥ.អា.+ត្តា] ពោលហើយ ។

វទេតិ កិ. [វទ+ណេ ឬអ+តិ.វ.] ពោល ។

វទេយ្យាថ កិ. [វទ+អ+ឯយ្យាថ.ស.] គប្បីពោល ។

វធិ ចុំ. [ហន+ណ, ហន>វធិ] កិ.ចៀតចៀន, កិ.សម្លាប់ ។ . ពន្លឺ
កិ.សម្លាប់ និងកិ.ចង ។

វធិក ចុំ. [ហន+ណុ, ហន>វធិ, ណុ>អក] អ្នកចៀតចៀន, អ្នកសម្លាប់
(ពេជ្ឈយាត); វិ. ហនភកិ> ចធិកោ ។

វធិត្តា អ. [ហន+ឥ.អា+ត្តា, ហន>វធិ] សម្លាប់ហើយ ។

វធិស្យាមិ កិ. [ហន+អ+ឥ.អា.+ស្យាមិ.ភ.] នឹងសម្លាប់ ។

វនិ នចុំ. [វន+អ] (ឱ) ជាទីគប់រកនៃសត្វមានក្បោកនិងពារីជាដើម
(ព្រៃ), វិ. ចនន្តិ កំ ភជន្តិ មយ្ហរកោភិលាទយោ
សក្កាកិ> ចនំ ។ . កម្មិកបុរិសវេស ចុំ. រោទនៃបុរសអ្នក
ធ្វើនូវការងារក្នុងព្រៃ ។ . កុសុម នចុំ. ផ្កាលើក្នុងព្រៃ ។
. គហិន នចុំ. ស្បាតនៃព្រៃ, ទីចៀតស្បាតនៃព្រៃ ។ . ចរក
គុ. បុគ្គលអ្នកត្រាច់ទៅក្នុងព្រៃ (ព្រានព្រៃ); វិ. ចនេ ចរកិកិ>
ចនចរកោ ។ . ប្ប្រតិ ចុំ. ដើមឈើជាម្ចាស់នៃព្រៃ, ដើមឈើ
ជាធំក្នុងព្រៃ ។ . មជ្ឈ គុ. កណ្តាលនៃព្រៃ ។ . មុត្តិ គុ. ផុត
ហើយចាកព្រៃ ។ . មូលផលោផល នចុំ. បូសនិងផ្លែនិងផ្លែដី
ចម្រើនក្នុងព្រៃ, បូសឈើនិងផ្លែធំផ្លែតូចក្នុងព្រៃ (មូលសព្ទក្នុងទិ
នេះ ប្រែថា «មើម» ក៏បាន) ។ . វណ្ណ កិ. វិ. ពណ៌នានូវព្រៃ ។

វនាធិបុត្ត គុ. [វន+អធិបុត្ត] បង្ហោនចិត្តទៅហើយក្នុងព្រៃ, កាន់ព្រៃ ។

វន្ត គុ. [វច+ត, ច>ន] ក្នុងហើយ, ខ្នាក់ហើយ, ខ្នាក់ចោលហើយ ។

. **កាសាវ** គុ. មានទឹកចត់ខ្នាក់ចោលហើយ, មានទឹកចត់គី
កិលេសខ្នាក់ចោលហើយ ។ . **ទោស** គុ. មានទោសៈខ្នាក់

ចោលហើយ ។ . **មល** គុ. មានមន្ទិលខ្នាក់ចោលហើយ ។

. **លោកាមិស** គុ. មានអាមិសៈក្នុងលោកខ្នាក់ចោលហើយ ។

វន្តាស គុ. [វន្ត+អាសា] អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាខ្នាក់ចោលហើយ, វិ.

វន្តា អាសា យេន សោ > វន្តាសោ ។

វន្តថ្ម, វន្តដ្ឋ គុ. [វន+ថា+អ ឬវន+ថ] កិលេសដូចជាឈើបិតនៅក្នុង
ព្រៃ, ឆ្នកឈើដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃ, ឥណ្ឌា ។

វន្តតិ កិ. [វន្ត+អ+តិ.វ.] សំពះ, ថ្វាយបង្គំ ។

វន្តន្ត គុ. [វន្ត+អន្ត] កាលសំពះ, កាលថ្វាយបង្គំ ។

វន្តន នប្ប. [វន្ត+យ្យ] កិ.សំពះ, កិ.ថ្វាយបង្គំ, វិ. **វន្តិយភេតិ >**
វន្តនំ ។ . **កិច្ច** នប្ប. កិច្ចគីកិ.ថ្វាយបង្គំ ។ . **កាល** ប្ប. កាលជា
ទីថ្វាយបង្គំ ។ . **ភាវ** ប្ប. ភាវៈគីកិ.ថ្វាយបង្គំ, ភាវៈនៃកិ.ថ្វាយ
បង្គំ ។

វន្តាបនកាល ប្ប. [វន្តាបន+កាល] កាលជាទីញ៉ាំងបុគ្គលឱ្យថ្វាយបង្គំ ។

វន្តាបិពិ គុ. [វន្ត+ណាចេ+ស.អា.+ត] គឺ...ញ៉ាំងបុគ្គលឱ្យថ្វាយបង្គំហើយ ។

វន្តាបេសិ កិ. [វន្ត+ណាចេ+ស្ប.អជ្ជ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យថ្វាយបង្គំ

ហើយ ។

វន្តាមិ កិ. [វន្ត+អ+មិ.វ. បួច.] ថ្វាយចង្អុំ, សូមថ្វាយចង្អុំ ។

វន្តិតវន្តិតកាល ចុំ. [វន្តិត+វន្តិត+កាល] កាលនៃ...គឺ...ថ្វាយចង្អុំ

ហើយៗ ។

វន្តិ កិ. [វន្ត+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ថ្វាយចង្អុំហើយ ។

វន្តិត្វា អ. [វន្ត+ឥ.អា.+ត្វា] ថ្វាយចង្អុំហើយ ។

វបនកសក ចុំ. [វបន+កសក] អ្នកភ្ជួរដើម្បីកិ.ព្រោះ, - ដាំ, - សាច ។

វប្បមង្គល នចុំ. [វប្ប+មង្គល] មង្គលក្នុងកិ.ព្រោះ, មង្គលដើម្បីកិ. ព្រោះ ។ . កាល ចុំ. កាលជាទីធ្វើនូវវប្បមង្គល, កាលជាទីធ្វើនូវ មង្គលដើម្បីកិ.ព្រោះ ។

វបាបេសុំ កិ. [វប+ណាបេ+ខ្ញុំ-អដ្ឋ.] ឱ្យព្រោះហើយ, ឱ្យសាចហើយ, ឱ្យដាំហើយ ។

វបិត្វា អ. [វប+ឥ.អា.+ត្វា] ព្រោះហើយ, សាចហើយ, ដាំហើយ ។

វម្មិក ចុំ. [វម+ណុ+ឥ.អា.] ប្រទេសដែលពួកកណ្តៀវខ្នាក់ហើយ ។

(ដំបូក), វិ. ឧបចិកាហិ វន្តកោភិ > វម្មិកោ ។

វយ ចុំ. [វយ+អ.] វ័យ, ជំនាន់; (វិ. វយភិ បរិហានិ ភច្ចភិ > វយោ ។ . ប្បត្តិកាល ចុំ. កាលនៃធិតានោះដល់ហើយនូវវ័យ។

. កល្យាណ នចុំ. លក្ខណៈគឺចណ្ឌិតគប្បីរាប់នៃវ័យ, វ័យល្អ, លំអនៃវ័យ ។ . ប្បត្តិ គុ. ដល់ហើយនូវវ័យ, មានវ័យដល់

ហើយ ។ . ប្បទេស ចុំ. វ័យនិងប្រទេស ។

វ័យានុរូប គុ. [វ័យ+អន្ទរូប] ដ៏សមគួរដល់វ័យ ។

វ័យោគត គុ. [វ័យ+គត, អនៃយ>ឱ] ដល់ហើយនូវកិ.សូន្យ ។

វ័រកចោរកិ នចុំ. [វ័រក+ចោរក] ស្វយនិងពោត ។

វ័រ ចុំ. [វ័រ+អ] ធរ, គុ. ប្រសើរ ។ . មិស ធម៌. សាច់ប្រសើរ ។
. វារណ ចុំ. ដីប្រសើរ ។

វ័រតវ គុ. [វ័រ+តវ] ប្រសើរជាង, ប្រសើរវិសេស ។

វ័រត្ត នចុំ. [វ័រ+អ, អ>ត>ត្ត] ខ្សែជាគ្រឿងចង (ប្រ័ត្រ), វិ. ចរន្ត
អនេនាភិ> ចរក្កំ (យោក្កំ) ។

វ័រុណាកដ្ឋ នចុំ. [វ័រុណ+កដ្ឋ] ឈើថ្លាន់, ដើមថ្លាន់ ។

វ័លញ្ជិស្សាមិ កិ. [វ័លញ្ជ+អ+ឥ.វា.+ស្សាមិ.ភ.] នឹងប្រើប្រាស់ ។

វ័ល្លភ គុ. [វ័ល្ល+អភ] សិទ្ធិស្នាល, ជាមិស្រឡាញ់ (វិ. ចល្លភិ
សំចរេភិភិ> ចល្លភោ) ។ . វារី ចុំ. ភារៈនៃ...ជាអ្នកសិទ្ធិ
ស្នាល ។ . សុនិឱ ចុំ. ភ្នំដ៏សិទ្ធិស្នាល, សុនិឱជាមិសិទ្ធិស្នាល ។

វ័ល្លិ ឥ. [វ័ល្ល+ល្ល] ទល្លិ (ដូច លតា) ។

វ័លាហកិ ចុំ. [វារិ+វហ+ណុ, វារិ>វ, វហ>វាហ, វនៃវាហ>ល] អ្នកនាំនូវ
មីក, វលាហកៈ, ភ្លៀង (ឈ្មោះទេវតាអ្នកបង្ហូរភ្លៀង); វិ. ចារិ
ចហភិភិ> ចលាហភោ ។ . វិគម ចុំ. កិ.ទៅប្រាសនៃវលា
ហក, កិ.រាំងនៃភ្លៀង។ . វស្សរាជកុល នចុំ. ត្រកូលនៃសេះ

ជាស្តេចឈ្មោះវលាហក, ត្រកូលនៃស្តេចនៃសេះឈ្មោះវលាហក ។
- អន្តរ នចំ. ចន្លោះ ឬរវាងនៃវលាហក ។

វលិត្តច គុ. [វលិ+តច] មានស្បែកជ្រូកជ្រូកជ្រូក, មានស្បែករយ័ករយាក; វិ.
ចលិ សិចិលំ ចម្នំ កថោ យស្ស សោ> ចលិក្កថោ ។

វវត្ថុបេតិ កិ. [វិ+អវ+ថច+ណេ+តិ.វ.] កំណត់, កំណត់ចុះ, ស្នង់, ឱ្យ
កំណត់ ។

វវត្ថុបេត្តា អ. [វិ+អវ+ថច+ណេ+ត្តា] កំណត់ហើយ, ឱ្យកំណត់ហើយ ។

វវត្តាបិយមាន គុ. [វិ+អវ+ថច+ណេ+យ+មាន] គឺ...កាលកំណត់ចុះ,
គឺបណ្ឌិតកាលឱ្យកំណត់ចុះ, គឺ...កាលស្នង់ ។

វស បុំ. [វស+អ] អំណាច ។ ឥ. វសិ ខ្លាញ់ ។

វស កិ. [វស+អ+ហិ.ច., លុចហិ.ច.] ចូរនៅ ។

វសតិ កិ. [វស+អ+តិ.វ.] នៅ, រមែងនៅ ។

វសនិ នចំ. [វស+យុ] (ទី) ជាទីនៅ, វិ. ចសន្តិ ឯភ្នាភិ> ចសនំ ។
- ដ្ឋានិ នចំ. ទីជាទីនៅ ។ - កិច្ច នចំ. កិច្ចដោយកិ.នៅ ។ - គិព្ព
បុំ. បន្ទប់ជាទីនៅ ។ - ភិវ បុំ. ភាវៈនៃកិ.នៅ, ភាវៈគឺកិ.នៅ ។

វសមាន គុ. [វស+មាន] កាលនៅ, កំពុងនៅ ។

វសលិវាទ បុំ. [វសលិ+វាទ] វាទៈថាជាមនុស្សថោកទាប, មនុស្ស
ចង្រៃ, កិ.ពោលថា ជាមនុស្សថោកទាប ។

វសវត្តិ [វស+វត្ត+ណិ] អ្នកញ៉ាំងគេឱ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាចដោយ

ប្រក្រតី, មានឈ្មោះវសវត្តិ; វិ. វសេ វត្តេកិ សីលេនាភិ>
វសវត្តិ ។

វសានុគី គុ. [វស+អនុ+គម+កិ] ទៅតាមនូវអំណាច; វិ. វសំ
ឧបតច្ចកិភិ> វសានុគោ ។

វសាបេត្វា អ. [វស+ណាចេ+ត្វា] ឱ្យនៅហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យនៅហើយ ។

វសាបេន្តិ កិ. [វស+ណាចេ+អន្តិ.វ.] ឱ្យនៅ, ញ៉ាំង...ឱ្យនៅ ។

វសិ កិ. [វស+អ+ល្យ-អជ្ជ.] នៅហើយ ។

វសិតិ គុ. ឬ កិ. [វស+ឥ-អា+ត.] ដែលនៅហើយ ។

វសិតុកាម គុ. [វសិតុំ+កម+ណ] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីនៅ (វិ. ដូចវត្តកាម)។

វសិតុំ អ. [វស+ឥ-អា.+តុំ] ដើម្បីនៅ, វិកិ.នៅ ។

វសិស្សថ កិ. [វស+អ+ឥ-អា.+ស្សថ-ភ.] នឹងនៅ ។

វសិភូតិ កិ. [វសិ+ភូត] មានសេចក្តីស្អាត, មានសេចក្តីជាញ, មាន
សេចក្តីស្អាតកើតហើយ ។

វសុត្តម គុ. [វសុ+ឧត្តម] ថាជាកែវដ៏ឧត្តម, ថាជាកែវដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ (វសុ<
វស+ឧ = ប្រែថា វត្តជាគ្រឿងនៅជាសុខ (កែវ); វិ. សុខំ
វសន្តិ ឯភ្នាក់ភិ> វសុ ។

វសេយ្យំ កិ. [វស+អ+ឯយ្យំ-ស.] គប្បីនៅ ។

វស្ស ឧប្ប. [វស្ស+អ] ភ្លៀង, រដូវភ្លៀង, ឆ្នាំ (វិ. វស្សកិ សិល្ប.)

វ

ភិកិ > **ចស្សំ** ។ ទីខ្លះ វស្ស ប្រើជា ចុំ. ប្រែថា «ឆ្នាំ» វិ.
ចសន្តិ ឯក្កាភិ > **ចសេន្ទា** (ការលោ) ។ - កាល ចុំ. កាល
 នៃភ្លៀង ។ - អគ្គិ ចំណែកនៃឆ្នាំ, នៃវស្សា ។ - វុដ្ឋិ ឥ. គ្រាប់
 នៃភ្លៀង ។ - សិវិមត្តិ គុ. មានរយនៃឆ្នាំជាប្រមាណ, ត្រឹមតែ
 រយនៃឆ្នាំ ។ - បរិមាណ នចុំ. ប្រមាណនៃឆ្នាំ ។ - វលោហក
 ទេវបុត្រឈ្មោះវលោហកៈអ្នកបង្ហូរនូវភ្លៀង, ទេវបុត្រឈ្មោះ
 វលោហកៈ ។

វស្សតិ កិ. [វស+យ+តិ.វ, ស+យ>ស្ស] វស្សក, រងាវ ។

វស្សន្តិ គុ. [វស្ស+អន្ត] កាលបង្ហូរចុះ, កាលធ្លាក់ចុះ ។

វស្សាទិនិ គុ. [វស្សាទិ+យោ.វិ.] (រដូវទាំងឡាយ) មានរដូវភ្លៀងជា
 ដើម; វិ. **ចស្សំ អាទិ យេសំ កានិ** > **ចស្សាទិនិ** (ឧត្តនិ)។

វស្សាបយិស្ម កិ. [វស្ស+ណាបយ+ខំ.អដ្ឋ.] ឱ្យធ្លាក់ចុះហើយ, ឱ្យបង្ហូរចុះ
 ហើយ ។

វស្សាវត្ត គុ. [វស្ស+អាវត្ត] សម័យនៃភូមិភាគភ្លៀងឱ្យជោគជាំហើយ,
 សម័យមានភ្លៀងជោគជាំហើយ (អាវត្ត<អា+វត្ត+ត) ។

វស្សាបេត្តិ អ. [វស្ស+ណាបេ+ត្តិ] ដើម្បីបង្ហូរចុះ, ដើម្បីញ៉ាំងភ្លៀង
 ឱ្យធ្លាក់ចុះ ។

វស្សាវាស ចុំ. [វស្ស+វស+ណ, អនៃស្ស>អា, វនៃវស>វា, ខ្លះថាវស្ស+អា+
 វស+ណ] (សម័យឬកាល) ជាទីនៅចាំវស្សា; វិ. **ចស្សំ ចសភិ**
ឯក្កាភិ > **ចស្សាវាសោ** , **ចស្សំ អាចសភិ ឯក្កាភិ** ថា

> វស្សាវាសិត ៤

វស្សាវាសិត គុ. [វស្ស+វស+ណិក] ភិក្ខុអ្នកនៅចាំវស្សា, វិ. វស្សំ
 វស្សិក៌កិ> វស្សាវាសិកោ ៤ . សាដកី ចុំ. សាដកតី
 បុគ្គលគប្បីឱ្យដល់ភិក្ខុអ្នកនៅចាំវស្សា, វិ. វស្សាវាសិកស្ស-
 ណាកញោ សាដកោ> វស្សាវាសិកសាដកោ ៤
 . លាភិ ចុំ. លាភរបស់ភិក្ខុអ្នកនៅចាំវស្សា ៤

វស្សិក គុ. [វស្ស+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងរដូវភ្លៀង; វិ. វស្សេ វស្ស-
 ក៌កិ> វស្សិកោ (ភាសា) ៤

វស្សិកី, វស្សិកា ឥ. [វស្សិក+ល្អ-ឥ.] ម្លិះ, ផ្កាម្លិះ ៤

វស្សិ កិ. [វស្ស+អ+ល្អ-អជ្ជ.] បង្ករចុះហើយ, ធ្លាក់ចុះហើយ ៤

វស្សិញា អ. [វស្ស+ឥ-អា.+ញា] បង្ករចុះហើយ, ធ្លាក់ចុះហើយ ៤

វស្សិស្សតិ កិ. [វស្ស+អ+ឥ-អា.+ស្សតិ-ភ.] នឹងបង្ករចុះ...៤

វស្សុបគតិ គុ. [វស្ស+ឧប+គម+ត] ចូលទៅដល់នូវវស្សា, នៅចាំវស្សា,
 វិ. វស្សំ ឧបគច្ឆក៌កិ> វស្សុបគកោ ៤

វស្សុបគមនិ នចុំ. [វស្ស+ឧបគមន] កិ.ចូលទៅកាន់វស្សា, កិ.នៅចាំ
 វស្សា ៤

វស្សុបនាយិកាទិវស នចុំ. [វស្សុបនាយិកា+ទិវស] ថ្ងៃគីតិថីជាទី
 បង្ហោនចូលទៅជិតកាន់វស្សា, .កាន់រដូវភ្លៀង, វិ. វស្សំ ឧប-
 ណេកិ ឯក្កាភិ> វស្សុបនាយិកា (ភិថី) ៤

វ.វា

វហតិ កិ. [វហ+អ+តិ.វ.] នាំទៅ, ទាញទៅ, អូសទៅ ។

វហតោ [វហន្ត+ស.វិ., ន្ត+ស.វិ>តោ] កាលនាំទៅ,...។

វហិតុំ អ. [វហ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីនាំទៅ ។

វហិត្យាមិ កិ. [វហ+អ+ឥ.អា+ស្យាមិ.ភ.] នឹងនាំទៅ ។

វឡវ ចុ. សេះ, សេះឈ្មោល, លាឈ្មោល ។ ឥ. វឡវា សេះញី
មេលា ។

វា និ. ឬ, ក្តី, ខ្លះ,... ។

វាក្យ នចុ. [វច+ឈ្យ] ពាក្យគឺបុគ្គលគប្បីពោល (ពាក្យ); វិ.
ចក្កព្វន្តិ> ចាក្យ ។ . ករណិមត្តិ គុ. ហេតុត្រឹមតែកិ.ធ្វើនូវ
ពាក្យ, ហេតុគ្រាន់តែកិ.ធ្វើនូវពាក្យ ។

វាកិ ន. ក្រចៅ, ផ្ទៃ, សំបកឈើ ។

វាចសិក គុ. [វចសិ+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចា, វិ. ចចសិ ចក្ក-
ភិកិ> ចាចសិកំ ។

វាចា ឥ. [វច+អ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិដែលបុគ្គលតែងពោល (វាចា,
សម្តី), វិ. ចុច្ចកេកិ> ចាចា ។ ធម្មជាតិជាហេតុពោលនៃជន,
វិ. ចចកិ ឯកាយាភិ> ចាចា ។ . កិម្ម នចុ. កម្មគឺបុគ្គល
គប្បីធ្វើដោយវាចា ។ . សញ្ញតិ គុ. អ្នកសង្រួមដោយវាចា, អ្នក
មានវាចាសង្រួមហើយ ។

វាចានុរុក្ខិ គុ. [វាចា+អនុ+រុក្ខ+ណិ] អ្នករក្សាតាមនូវវាចា; វិ. ចាចំ

អនុភូតិកិ> ចាចានុភូតិ ។

វាចេត្តា អ. [វច+ណេ+ត្វា] ពោលហើយ, អានហើយ ។

វាចេថ កិ. [វច+ណេ+ថ.ថ.] ចូរពោល, ចូរបង្រៀន ។

វាចេន្ត គុ. [វច+ណេ+អន្ត] កាលពោល, កាលបង្រៀន ។

វាណិជ, វាណិជក ប៉ុ. [វណ+ជ, ក.សកត្ថ] ឈ្មួញ, អ្នកជួញ,
ពាណិជ ។

វាត ប៉ុ. [វា+ត] វាយោធាតុដែលបក់ផ្សាយទៅ (ខ្យល់); វិ. ចាយ.
ភិកិ> ចាកោ ។

វាតប្រាន ឧប៉ុ. [វាត+បា+យុ] (ធិ) ជាទីផឹកនូវខ្យល់(បង្ហូរ), វិ. ចាក់
ចិវតិ ឯភ្នាភិ> ចាកប្រានំ ។

វាតភក្ខ គុ. [វាត+ភក្ខ] មានខ្យល់ជាចំណី, ជាភក្សាហារ ។

វាតមិត ប៉ុ. [វាត+មិត] ម្រឹតស្មាន់ (វិ. គមនេន ចាកសមោ
មិគោ> ចាកមិគោ ។

វាតវុដ្ឋិវេត ប៉ុ. [វាត+វុដ្ឋិ+វេត] កម្លាំងនៃខ្យល់និងភ្លៀង, សន្ទុះនៃ...,
ល្បឿននៃ...។

វាតវេត ប៉ុ. [វាត+វេត] កម្លាំងនៃខ្យល់ ។

វាតាតប ប៉ុ. [វាត+អាតប] ខ្យល់និងកម្ដៅថ្ងៃ ។ . កិលន្ត គុ. លំបាក
ហើយដោយខ្យល់ និងកម្ដៅថ្ងៃ, នឿយហត់ហើយព្រោះខ្យល់ និង
កម្ដៅថ្ងៃ ។

វា

វាតាហតតាលបណ្ណ នចុំ. [វាតាហត+តាលបណ្ណ] ស្លឹកនៃត្នោត
ដែលខ្យល់បៀតបៀនទូទៅហើយ, ដែលខ្យល់ប៉ះច្រូតហើយ ។

វាទ ចុំ. [វទ+ណ] លទ្ធិជាគ្រឿងពោល, កិ.ពោល, វាទះ; វិ. **ចណ្ឌ**
ឯកាយាភិ > **ចារោ** (លទ្ធិ) ។ . ក្ខិត្តិ គុ. អ្នកមានវាទះបោះ
ទៅហើយ, អ្នកបោះទៅហើយនូវវាទះ ។ . **ប្បដិវាទវស** ចុំ.
អំណាចនៃកិ.ពោល និងកិ.ពោលតប, អំណាចនៃវាទះតបនូវវាទះ ។
. **វិមោចនត្ថំ** ដើម្បីកិ.ផុតស្រឡះចាកវាទះ, ដើម្បីកិ.ដោះ
ស្រាយនូវវាទះ ។

វាទិត កិ. ឬ គុ. [វទ+ត.អា.+ត] ដែលបុគ្គលប្រគំហើយ ។

វាទិវរ គុ. [វាទិ+វរ] អ្នកមានវាទះដ៏ប្រសើរ,..។

វានរ ចុំ. ពានរ, ស្វា (វិ. **នរោ វិយាភិ** > **ចានរោ**) ។

វាម គុ. [វា+ម] ឆ្វេង, ខាងឆ្វេង ។ . **អំក្ខិ** នចុំ. ភ្នែកខាងឆ្វេង ។
. **កណ្ណសោត** នចុំ. ប្រហោងនៃព្រះកាលិ (ត្រចៀក) ខាង
ឆ្វេង ។ . **នាសិកសោត** នចុំ. ប្រហោងនៃព្រះនាសិក (ច្រមុះ)
ខាងឆ្វេង ។ . **បស្ស្យ** នចុំ. ខាងឆ្វេង ឬចំហៀងខាងឆ្វេង ។
. **បាទតល** នចុំ. ផ្នែកនៃដើមខាងឆ្វេង ។ . **ពាហ្ម** ចុំ ឬ វ. ដើម
ដៃខាងឆ្វេង ។ . **ហត្ថតល** នចុំ. ផ្នែកនៃដៃខាងឆ្វេង ។ . **អំស**
ក្រដី ចុំ. ចង្កូយនៃស្នាខាងឆ្វេង ។ . **ឱរុ** នចុំ. ភ្លៅខាងឆ្វេង ។

វាយតិ កិ. [វា+យ+តិ.វ.] បក់ទៅ, ផ្សាយទៅ ។

វាយម កិ. [វាយម+អ+ហិ.ច., លុបហិ.ច.] ច្រូតព្យាយាម, ច្រូតប្រឹង

ប្រែង ១

- វាយមន្ត គុ. [វាយម+អន្ត] កាលព្យាយាម, កាលប្រឹងប្រែង ។
- វាយមាម កិ. [វាយម+អ+ម.វ.] ព្យាយាម, ប្រឹងប្រែង ។
- វាយមិ កិ. [វាយម+អ+ឡ-អដ្ឋ.] ព្យាយាមហើយ, ប្រឹងប្រែងហើយ ។
- វាយមិពុំ អ. [វាយម+ឥ.អា.+ពុំ.] ដើម្បីព្យាយាម, ដើម្បីប្រឹងប្រែង ។
- វាយស ចុំ. [វាយ>វាយ+អ+ស.សកត្តៈ] ក្អែក; (វិ. វាយភិ ភច្ច. ភិភិ> វាយសោ) ។
- វាយាម ចុំ. [វាយម+ណ] វិរយភាពជាគ្រឿងប្រឹងប្រែង, ព្យាយាម, សេចក្តីព្យាយាម; វិ. វាយន្តិ អនេនាភិ> វាយាមោ ។
- វាយាបេសិ កិ. [វិ+ណាចេ+ឡ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ឱ្យត្បាញហើយ, ញាំង...ឱ្យត្បាញហើយ ។
- វាយាបេត្វា អ. [វិ+ណាចេ+ត្វា] ឱ្យត្បាញហើយ, ញាំង...ឱ្យត្បាញហើយ ។
- វារក ចុំ. [វរ+ណ្យ] ដប, ខួច, ក្អម ។
- វារណលិទ្ធា ឥ. [វារណ+លិទ្ធា] កិ.យាងយាសនៃដីរិ, កិ.កែក្រាយនៃ... ។ វារណ<វរ+យ្យ ប្រែថា «ហាមនូវកម្លាំងនៃសត្វដទៃ» វិ. វារេភិ បរពលន្តិ> វារណោ ។
- វារប្បុត្ត គុ. [វារ+បត្ត] អ្នកដល់ហើយនូវវារះ, . នូវវេន ។
- វារាបេស្សាមិ កិ. [វរ+ណាចេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងឱ្យហាម, នឹងឱ្យយាត់,

នឹងឱ្យប្រាថ្នា ។

វារី នចុំ. [វរ+ណិ] ធម្មជាតិយាត់នូវសេចក្តីស្រេក (ទឹក); វិ. ចារ. យភិ ចិប្បាសន្តិ > ចារិ ។

វារិជ ចុំ. [វរិ+ជន+ក្វិ] សត្វដែលកើតក្នុងទឹក (ត្រី); វិ. ចារិម្ហិ ជា ភោគិ > ចារិហោ ។ នចុំ. ឈូក, ផ្កាឈូក ។

វារិយមាន គុ. [វរ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលហាម, កាលយាត់ ។

វារេត្វា អ. [វរ+ណេ+ត្វា] សូមហើយ, ប្រាថ្នាហើយ, ដណ្តើមហើយ ។

វារេតិ កិ. [វរ+ណេ+តិ.វ.] ហាម, យាត់ ។

វារេត្តំ អ. [វរ+ណេ+តុំ] ដើម្បីហាម, ដើម្បីយាត់ ។

វារេថ កិ. [វរ+ណេ+ថ.ថ.] ចូរហាម, ចូរយាត់ ។

វារេស្សាមិ កិ. [វរ+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងហាម, នឹងយាត់ ។

វាលគ្គមត្ត ចុំ. [វាល+អគ្គ+មត្ត] មានចុងនៃរោមទ្រាយជាប្រមាណ, មានចុងនៃសក់កន្ទុយជាប្រមាណ, ប៉ុនចុងនៃ...។

វាលមិត ចុំ. [វាល+មិត] ម្រឹកកាច, ម្រឹកសាហាវ ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជា ទីនៅនៃម្រឹកសាហាវ ។ - បរិបន្តនិវារណត្ថំ ដើម្បីកិ.រាវាំង (ហាម, យាត់, ការពារ) នូវអន្តរាយដែលកើតអំពីម្រឹកសាហាវ ។

វាលវិជ្ឈ្យនយោគ្គ គុ. [វាល+វិជ្ឈ្យន+យោគ្គ] គួរដល់កិ.បាញ់នូវសក់ កន្ទុយ ។

វាលវិជនី ឥ. [វាល+វិជនី] ផ្លិតដែលចុក្កលធ្វើហើយដោយសក់កន្ទុយ

(ផ្ដិតរោមសត្វ) ។

វាលិកា ឥ. [វល+លុ+អា.ឥ.] ខ្យាច់, ដីខ្យាច់ ។ . វាលិ ចុំ. គំនរនៃ ដីខ្យាច់ ។ . បុលិនី នចុំ. ជំនួរនៃដីខ្យាច់, ផ្នកនៃ... ។

វាលុកា, វាលុក ឥ. [វល+លុ+អា.ឥ.] វេវ. នឹង វាលិកា ។ . ក្រដ ចុំ. ក្រដដេញដោយដីខ្យាច់ ។ . បុដ ចុំ. កញ្ចប់នៃដីខ្យាច់, ក្រដដេញដោយខ្យាច់... ។ . បិដ្ឋ នចុំ. ខ្នងនៃដីខ្យាច់ ។ . វាលិ-អភិមុខ គុ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់គំនរនៃដីខ្យាច់ ។ . វាលិ-មត្តក ចុំ. ទីបំផុតនៃគំនរនៃដីខ្យាច់ ។

វាលោទក នចុំ. [វល+ឧទក] ទឹកដែលបុគ្គលត្រងហើយដោយ សម្បក ក្រចៅ (ទឹកលាប, ទឹកហាង); វិ. មកចិវាលេហិ បរិសទ្ធា-វិកំ ឧទកំ > វាលោទកំ ។ . ជាតិក នចុំ. ជាតកគីបណ្ឌិត កំណត់ហើយ ដោយទឹកដែលបុគ្គលត្រងហើយដោយសម្បក ក្រចៅ, .ដោយទឹកហាង ។

វាល ចុំ. [វស+ណ] គ្រឿងអប់, កិ.អប់, កិ.នៅ ។ . គិន្ទ ចុំ. ក្លិន នៃគ្រឿងអប់ ។

វាលយីសុ កិ. [វស+ណយ+ខំ.អជ្ជ.] ឱ្យនៅហើយ ។

វាលវ អ.ន. បពិត្រព្រះវាលវះ, បពិត្រព្រះឥន្ទ, (នាមរបស់ព្រះឥន្ទ); វិ. បុរិមក្កភាវេ អាវាសនានវសេន វាភិ បវក្កកិ > វាសវោ) ។

វាលាបេត្វា អ. [វស+ណាបេ+ត្វា] ឱ្យនៅហើយ, ញាំង...ឱ្យនៅ

វា

ហើយ ។

វាសិ, វាសី ឥ. [វស+ណិ] កាំបិត (កាំបិតតូចសម្រាប់កាត់ក្រចក ឬ កាំបិតកោរ); វិ. វសភិ វិន្ទភិ ឯកាយាភិ> វាសិ ។
- កណ្ណ ចុំ. ង្រៀងនៃកាំបិត, ចុងនៃកាំបិត ។

វាសិក គុ. [វស+ណិ+ក] អ្នកនៅ; វិ. វសភិកិ> វាសិ, វាសិ
ឯច> វាសិកោ ។

វាសិត គុ. [វស+ឥ.រា.+ត] អប់ហើយ, ដែលអប់ហើយ ។

វាសិផវសុ ចុំ. [វាសិ+ផវសុ] កាំបិតនិងពូថៅ ។ . វត្តាយ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ដល់កាំបិតនិងពូថៅ ។

វាសិយមាន គុ. [វស+ណេ+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យនៅ ។

វាសេសុំ កិ. [វស+ណេ+ខំ.អដ្ឋ.] ឱ្យនៅហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យនៅ
ហើយ ។

វាហាន, ណិ នចុំ. [វាហច្ឆវហ+យុ] វាហាន: ច្នាហាន; (វិ. វាហានិ
សទ្ធាវាជិសុ ភិច្ចេ ឱប្បន្តេ បយកន្តិ វិយំ ករោន្ត
ឯកេនាភិ> វាហាន) ។

វាហិតបាប គុ. [វាហិត+បាប] មានបាបបន្ទាត់ចោលហើយ,
បណ្តែតចោលហើយ; វិ. វាហិតំ បាបំ យេន សោ>
វាហិតបាបេ ។

វាហេត្វា ឥ. [វហ ឬវាហ+ណេ+ត្វា] បន្ទាត់ចោលហើយ, បណ្តែត

ហើយ ។

វិក្កមបោរិស នចុំ. [វិក្កម+បោរិស] ភាវៈនៃបុរសអ្នកអង់អាច, ភាវៈនៃ
បុរសអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីព្យាយាម (វិ. ចិក្កម <វិ+កម+អ
(ប្រែថា) សេចក្តីព្យាយាម, សេចក្តីអង់អាច; វិ. ចិក្កមនំ>
ចិក្កមោ ។ បោរិស . ស្ស្យ<បុរិស+ណ្យ = ភាវៈនៃបុរស; វិ.
បុរិសស្ស ភាវោ> បោរិសំ ឬ បោរិស្សំ) ។

វិក្កាយិកកណ្ឌិកា ន. [.+កណ្ឌិកា] ហោជាងគឺបុគ្គលគប្បីលក់ ។

វិក្កិណាតិ កិ. [វិ+កិ+នា+តិ.វ.] លក់, រមែងលក់ ។

វិក្កិណាវសេស គុ. [វិក្កិណា+អវសេស] ដ៏សេសចុះ ឬដ៏សេសអស់រំពិ
សត្វដែល...លក់ហើយ ។

វិក្កិណិត្វា អ. [វិ+កិ+ណា+ត្វា] លក់ហើយ, ដូរហើយ ។

វិក្កិណិយ គុ. [វិ+កិ+ណា+ណ្យ, ចុះឥ.អា.] (វត្ថុ) គឺបុគ្គលគប្បីលក់; វិ.
ចិក្កិណិកព្វនិ> ចិក្កិណិយំ ។ . ភិណ្ឌ នចុំ. ភណ្ណៈគឺបុគ្គល
គប្បីលក់ ។ . មិស នចុំ. សាច់គឺ...គប្បីលក់ ។

វិក្កម្មនិម្មត្តិ ន. [.+វិម្មត្តិ] កិ.ផុតវិសេសដោយអំណាចនៃកិ.សង្កត់
ទុក, កិ.រួចស្រឡះដោយអំណាចនៃកិ.រម្ងាប់ ។

វិក្កម្មិសុ កិ. [វិ+មក+អ+មិ.អជ្ជ., ចុះនិ.អា.] សង្កត់ហើយ, សង្កត់សង្កិន
ហើយ, រម្ងាប់ហើយ ។

វិក្កាលេត្វា អ. [វិ+មល+លោ+ត្វា] ខ្ពុរហើយ, ខ្ពុរមាត់ហើយ, ឱ្យខ្ពុរ

វិ

ហើយ, លាងហើយ, ជម្រះហើយ ។

វិកិត្ត គុ. [វិ+ឱច+ត] រាយមាយហើយ, ទាសទៅហើយ, ក្រឡក
ចិត្តហើយ,... ។ . ចិត្តត្តា ព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកមានចិត្តរាយ
មាយហើយ,... ។

វិក្ខេប ចុំ. [វិ+ឱច+ណ] កិ.រាយមាយ, សេចក្តីរាយមាយ, កិ.ទាសចិត្ត;
វិ. វិភ្លុបលំ > វិភ្លុបធ្លា ។

វិកត្តន្ត គុ. [វិ+កត្ត+អន្ត] កាលអួត, កាលនិយាយអួត, កាលសរសើរ ។

វិកត្តេយ្យ កិ. [វិ+កត្ត+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីអួត, គប្បីពោលអួត ។

វិកល នចុំ. [វិ+កល+អ] សេចក្តីខ្វះខាត ។ . ចិក្ខុ នចុំ. ភ្នែកខ្វះខាត,
ភ្នែកស្រលេវៀង ។ គុ. មានភ្នែកស្រលេវៀង ។

វិកសិត គុ. [វិ+កស+ឥ.អា.+ត] ដែលរីកហើយ ។ . បទុមសទិស
គុ. ប្រាកដស្មើដោយផ្តាល្លូកដែលរីកហើយ ។

វិការ ចុំ. [វិ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើឱ្យច្រែក; វិ. វិភរណំ > វិភារោ ។

វិកាល ចុំ. (វិកាល) កាលដែលឈានកន្លងហើយ, កាលខុស; វិ. វិភ្ក-
ន្តោ ភារលោ > វិភារលោ ។

វិកិរន្ត គុ. [វិ+កិរ+អន្ត] កាលរាយមាយ, .រាត់រាយ, .កញ្ចុះកញ្ចាយ ។

វិកិរិ កិ. [វិ+កិរ+អ+ល្យ-អជ្ជ.] រាយមាយហើយ,... ។

វិកិរិត្វា អ. [វិ+កិរ+ឥ.អា.+ត្វា] រោយរាយហើយ, បាចសាចហើយ ។

វិកិរិត្តំ អ. [វិ+កិរ+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីរោយរាយ, ដើម្បីជន់លិច ។

វិកិរិស្សន្តិ កិ. [វិ+កិរ+អ+ឥ.អា.+ស្សន្តិ.ភ.] និងរោយរាយ,...។

វិគ្គហា ប៉ុ. [វិ+គហ+អ] កិ.កាន់យកខុស, កិ.ប្រកាន់ខុស ។

វិគ្គតិ កិ. [វិ+គម+អ+តិ.វ., ម>ច្ច] ទៅប្រាស, ទៅបាត់, រាំង ។

វិគត គុ. [វិ+គម+ត] ទៅប្រាសហើយ, ទៅបាត់ហើយ, រាំងហើយ ។
- ច្នួនតាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានឆន្ទៈទៅប្រាសហើយ ។
- បដិយតាយ ព្រោះភាវៈនៃ... ជាអ្នកមានបដិយៈទៅប្រាសហើយ ។
- មលមឆ្នេរ គុ. មានសេចក្តីកំណាញ់ជាមន្ទិលទៅប្រាសហើយ ។
- វជ គុ. មានធ្ងល់ទៅប្រាសហើយ ។

វិគតិច្ច គុ. [វិគត+ឥច្ចា] មានសេចក្តីប្រាថ្នាទៅប្រាសហើយ; វិ. វិគតា
ឥច្ចា យស្ស សោ> វិគតិច្ចា ។

វិគម ប៉ុ. [វិ+គម+អ] កិ.ទៅប្រាស, កិ.ទៅបាត់, កិ.រាំង ។

វិគរហិត្តា អ. [វិ+គរហ+ឥ.អា.+ត្តា] ពិះដៀលហើយ ។

វិឃាត គុ. ឬ ប៉ុ. [វិ+ហន+ណ, ហន>យាត] កិ.ខ្លាំងខ្លប់, កិ.ចង្អៀតចង្អល់, កិ.ប៉ះទង្គិច ។

វិឃាសាទ ប៉ុ. [វិឃាស+អទ+ណ] អ្នកស៊ីនូវរោជនជាដែល, អ្នកស៊ីនូវវត្ថុជារបស់ដែល; វិ. វិឃាសំ អទកិកិ> វិឃាសាទោ ។
- ភាវី ប៉ុ. ភាវៈនៃ...អ្នកស៊ីនូវវត្ថុជារបស់ដែល ។

វិចក្ខណ គុ. [វិ+ចក្ខ+យុ] អ្នកមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងឃើញច្បាស់, អ្នកមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងពិចារណា ។

វិចរណ នប្ប. [វិ+ចរ+យ្យ] កិ.ត្រាច់ទៅ, ជាទីត្រាច់ទៅ; វិ.
វិចរិយកេភិ> **វិចរណំ**, **វិចរភិ** ឯភ្នាក់ ថា>
វិចរណំ ។ . ដ្ឋាន នប្ប. ទីជាទីត្រាច់ទៅ ។ . ការណ៍ នប្ប.
 ហេតុនៃកិ.ត្រាច់ទៅ, ជាហេតុនៃ... ។ . កាល ប្ប. កាលជាទី
 ត្រាច់ទៅ ។ . ភារី ប្ប. ភារៈនៃកិ.ត្រាច់..., ភារៈនៃ... ។ . មគ្គ
 ប្ប. ផ្លូវជាទីត្រាច់ទៅ ។

វិចរណាការ ប្ប. [វិចរណ+រាការ] អាការកិ.ត្រាច់ទៅ, អាការជាទី
 ត្រាច់ទៅ ។

វិចរិតិ កិ. [វិ+ចរ+អ+តិ.វ.] ត្រាច់ទៅ, ដើរទៅ, ប្រព្រឹត្តទៅ, ប្រព្រឹត្ត
 ទៅផ្សេងៗ ។

វិចរន្ត គុ. [វិ+ចរ+អ+រន្ត] កាលត្រាច់ទៅ,...។

វិចរន្ត កិ. [វិ+ចរ+អ+រន្ត-ច] ចូរត្រាច់ទៅ,...។

វិចរិ កិ. [វិ+ចរ+អ+ល្ប.រដ្ឋ.] ត្រាច់ទៅហើយ,...។

វិចរិត គុ. [វិ+ចរ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ត្រាច់ទៅហើយ, .ដើរទៅហើយ ។
 . ដ្ឋាន នប្ប. ទីគឺ...ត្រាច់ទៅហើយ ។ . មគ្គ ប្ប. ផ្លូវដែលខ្លួន
 ត្រាច់ទៅហើយ ។

វិចរិតំ អ. [វិ+ចរ+ឥ.អា.+តំ] ដើម្បីត្រាច់ទៅ, វិកិ.ត្រាច់ទៅ, ... ។

វិចរិស្សតិ កិ. [វិ+ចរ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងត្រាច់ទៅ, នឹង
 ប្រព្រឹត្ត, ... ។

វិចារី កិ. [វិ+ចរ+អ+តំ.អដ្ឋ.] ត្រាច់ទៅហើយ,... ។

វិចារណាត្ថ ចុំ. [វិចារណា+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ចាត់ចែង, ដល់កិ. លែលក ។

វិចារយិស្ស កិ. [វិ+ចរ+ណយ+ឱ.អដ្ឋ.] ពិចារណាហើយ, ចាត់ចែង ហើយ, លែលកហើយ, ត្រួតត្រាហើយ ។

វិចារេត្វា អ. [វិ+ចរ+ណេ+ត្វា] ពិចារណាហើយ, ចាត់ចែងហើយ, ឱ្យ ត្រាច់ទៅហើយ, ក្បែរទៅហើយ ។

វិចារេថ កិ. [វិ+ចរ+ណេ+ថ.ច.] ចូរត្រួតត្រា, ចូរចាត់ចែង,...។

វិចារេន្ត គុ. [វិ+ចរ+ណេ+អន្ត] កាលត្រាច់ទៅ, កាលត្រួតត្រា, កាល ក្បែរទៅ ។

វិចារេស្សាមិ កិ. [វិ+ចរ+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងពិចារណា, នឹងចាត់ ចែង, នឹងលែលក ។

វិចិកិច្ចានីវរណេ នចុំ. [.+នីវរណេ] ធម្មជាតិជាគ្រឿងរារាំងគឺវិចិកិច្ចា ។
វិចិកិច្ចា<វិ+ចិកិច្ច = ធម្មជាតិមានសេចក្តីកំណត់ ឬមានសេចក្តី ប្រាថ្នាទៅប្រាសហើយ (សេចក្តីសង្ស័យ); វិ. វិចិកា វិចិកិច្ចា ញាណាច្យុតិការោ ឯកាយាភិ> វិចិកិច្ចា ។ <វិចិ+កិត+ អ+អា.តំ., ត>ច = ធម្មជាតិជាហេតុលំបាកជ្រើសរើសនូវសភាព គឺសេចក្តីពិត (សេចក្តីសង្ស័យ, សេចក្តីឆ្ងល់); វិ. សភាចំ វិចិ. នន្តោ កាយ ភិច្ចតិ ភិលមភីភិ ថា> វិចិកិច្ចា ។

វិចិត្ត, វិចិត្រ គុ. [វិ+ចិ+ត] វិចិត្ត, រចនា, ផ្ទៃ ។ - ប្បច្ចត្តរណ្ណប.

វិ

ធានី នចុំ. កិ.ចូលទៅតាំងទុកនូវកម្រាលដីវិចិត្រ ។ . សាណិ ឥ.
រនាំងដីវិចិត្រ, រាំងននដីវិចិត្រ ។

វិចិត្តតិ កិ. [វិ+ចិត្ត+អ+តិ.វ.] គិតខុស, រមែងគិតខុស ។

វិចិន្ត គុ. [វិ+ចិ+នា+អន្ត] កាលជ្រើសរើស, កាលលែលក, កាល
ចេះ ។

វិចិន្ទ កិ. [វិ+ចិ+នា+ឧ.ប.] ចូរជ្រើសរើស, ចូរគន់រក, ចូរលែលក,
ចូរពិនិត្យមើល, ចូរកែកមើល, ចូររិះរក, ចូររិះរេ ។

វិចិនាតិ កិ. [វិ+ចិ+នា+តិ.វ.] ជ្រើសរក, គន់រក, លែលក, ...។

វិចិនិស្ស្រតិ កិ. [វិ+ចិ+នា+ស្ស្រតិ.ភ.] នឹងជ្រើសរើស, នឹងពិចារណា,
នឹងលែលក ។

វិចុណ្ណិត គុ. [វិ+ចុណ្ណ+ឥ.អា.+ត] ឱ្យល្អិតហើយ, ឱ្យល្អិតខ្ទេចហើយ,
ឱ្យខ្ទេចខ្ទីហើយ ។

វិចេយ្យ វ. [វិ+ចិ+ត្វា] ជ្រើសរើសហើយ, លែលកហើយ, ពិចារណា
ហើយ ។

វិជ្ជតិ កិ. [វិទ+យ+តិ.វ.] មាន, ដឹង ។

វិជ្ជមាន គុ. [វិទ+យ+មាន] កាលមាន, កាលដឹង ។ . ធីនី នចុំ. ទ្រព្យ
កាលមាន, ទ្រព្យកំពុងមាន ។

វិជ្ជា ឥ. [វិទ+យ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិរមែងចេះ, រមែងដឹង (ចំណេះ,
វិជ្ជា) វិ. វិន្ទុកិ ជានាភិកិ > វិជ្ជា ។

វិជ្ជាធរ គុ. [វិជ្ជា+ធរ+អ] អ្នកទ្រទ្រង់នូវវិជ្ជា, អ្នកចេះចាំនូវវិជ្ជា; វិ.
ចិជ្ជំ ចារកើតិ> ចិជ្ជាធរោ ។

វិជ្ជុលតា ឥ. [វិជ្ជុ+លតា] ផ្នែកបន្ទោរ ។

វិជ្ជុនកាល ចុំ. [វិជ្ជុន+កាល] កាលនៃកិ.ចោះ, កាលជាទីចាក់,
-ទំលុះ, -បាញ់, -មុត ។ វិជ្ជុន<វិធ+យ+យុ ។

វិជ្ជុន្ត គុ. [វិធ+យ+អន្ត] កាលចាក់, -ចោះ, -ទំលុះ, -បាញ់, -មុត ។

វិជ្ជុន្តិ កិ. [វិធ+យ+អន្តិ.វ] ចាក់, ចោះ, ទំលុះ, បាញ់ ។

វិជ្ជុយសុ កិ. [វិ+ឈេ+អ+ខ្ញុំ.អដ្ឋ.] រលត់ហើយ,...។

វិជ្ជិ កិ. [វិធ+យ+ល្ប.អដ្ឋ.] ចាក់ហើយ, ចោះហើយ, មុតហើយ, ...។

វិជ្ជិត្វា អ. [វិធ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ចាក់ហើយ,...។

វិជ្ជិយមាន គុ. [វិធ+យ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលចាក់,...។

វិជ្ជដេត្វា អ. [វិ+ជដ+អ+ត្វា] ត្រដោះហើយ,...។

វិជ្ជម្ពតិ កិ. [វិ+ជភ+អ+តិ.វ.+និ.អា.] មិតពត់, ពត់ខ្លួន ។

វិជ្ជម្ពិត្វា អ. [វិ+ជភ+ឥ.អា.+ត្វា+និ.អា.] មិតពត់ហើយ, ពត់ខ្លួនហើយ ។

វិជ្ជហតិ កិ. [វិ+ហា.ហា+អ+តិ.វ., ផ្លាស់ហនៃអក្កាស>ជ, រស្សៈអានៃ
អក្កាស>អ, រស្សៈអានៃធាតុ>អ, លុបអបច្ច័យ] លះ, លះបង់ ។

វិជ្ជហិត្វា អ. [វិ+ហា.ហា+ត្វា] លះហើយ, លះបង់ហើយ ។

វិ

វិជាតិ គុ. [វិ+ជន+ត, ជន>ជា] កើតហើយ, ចង្អើតហើយ, សម្រាល
ហើយ, សម្រាលកូនហើយ ។ . ទិវស ចុំ. ចូនចុំ. ថ្ងៃនៃ...
សម្រាលហើយ ។ . មាតុយា ឥ. នៃមាតាចង្អើត, នៃម្តាយ
ចង្អើត ។ . វណ្ណ ចុំ. ភេទនៃស្ត្រីសម្រាលកូនហើយ, ភេទដូចជា
ភេទនៃស្ត្រីសម្រាលកូនហើយ ។ . វិជាតកាល ចុំ. កាលនៃ...
សម្រាលកូនហើយ ។

វិជានតំ គុ. [វិ+ជានន្ត+នំ.វិ., ន្ត+នំ.វិ>តំ] កាលដឹងច្បាស់, កាលដឹង
ជាក់ ។

វិជានាតិ គិ. [វិ+ញា+នា+តិ.វ.] ដឹងច្បាស់, រមែងដឹងច្បាស់ ។

វិជានេយ្យ គិ. [វិ+ញា+នា+ឯយ្យ.ស.] គប្បីដឹងច្បាស់ ។

វិជាយិ គិ. [វិ+ជន+យ+ល្យ.អដ្ឋ., ជន>ជា] កើតហើយ, សម្រាល
ហើយ ។

វិជាយិនី ឥ. [វិ+ជន+យ+ណិ, ចុះឥនិ] ស្ត្រីអ្នកសម្រាលកូន, ស្ត្រីអ្នក
ញ៉ាំងកូនឱ្យកើត; វិ. វិជាយិកិកិ> វិជាយិនី ។

វិជិត គុ. [វិ+ជិ+ត] គឺ...ឈ្នះវិសេសហើយ, ផ្តាញ់ហើយ, ដែន ។
ភូមិប្បទេស ចុំ. ប្រទេសនៃដែនដីដែល...ឈ្នះហើយ,
ដែលឈ្នះវិសេសហើយ ។

វិជិតាវិ គុ. អ្នកឈ្នះ, អ្នកមានកិ.ឈ្នះជាប្រក្រតី ។

វិជេស្សតិ គិ. [វិ+ញា+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងដឹងច្បាស់,... ។

វិញ្ញាតិ ឥ. [វិ+ញា+តិ] កិ.ញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឱ្យដឹងច្បាស់, កិ.សូម; វិ. វិញ្ញាបន៍ > វិញ្ញាតិ ។ វាជាហេតុញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឱ្យដឹងច្បាស់; វិ. វិញ្ញាបេកិ ឯកាយាភិ > វិញ្ញាតិ ។

វិញ្ញាណដ្ឋិតិ ឥ. [វិញ្ញាណ+ថិតិ] កិ.តាំងនៅនៃវិញ្ញាណ, ភូមិជាមីតាំងនៃវិញ្ញាណ ។

វិញ្ញាត កិ. ឬ គុ. [វិ+ញា+ត] គឺ...ដឹងច្បាស់ហើយ ។

វិញ្ញាបនី គុ. [វិ+ញា+ណាបេ+ណិ] អ្នកញ៉ាំងបុគ្គលឱ្យដឹងច្បាស់ ។

វិញ្ញាបេត្វា អ. [វិ+ញា+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដឹងច្បាស់ហើយ, ឱ្យសូមហើយ ។

វិញ្ញាយ អ. [វិ+ញា+ត្វា] ដឹងច្បាស់ហើយ ។

វិញ្ញ គុ. [វិ+ញា+វ] អ្នកដឹងវិសេស, អ្នកដឹងច្បាស់ (អ្នកប្រាជ្ញ); វិ. វិញ្ញាភិ > វិញ្ញ ។

វិដបន្តរ ឥ. [វិដប+ន្តរ] ចន្លោះនៃប្រគាប ។

វិឌ្ឍឌភិ អ.ន. កុមារឈ្មោះវិឌ្ឍឌភៈ ។

វិតក្ក ចុំ. [វិ+តក្ក+អ] ធម៌ដែលត្រិះរិះនូវអារម្មណ៍ (វិតក្កៈ); វិ. អារម្មណ៍ វិតក្កភិ > វិតក្កោ ។ សេចក្តីត្រិះរិះ, សេចក្តីគិត; វិ. វិតក្កនំ > វិតក្កោ ។ មថិតិ គុ. គឺវិតក្កៈញ៉ាំងហើយ ។

វិតក្កបសម ចុំ. [វិតក្ក+បស+សម+អ] ធម៌ជាមីចូលទៅរម្ងាប់នូវវិតក្កៈ ។

វិ

វិតក្កេស្សតិ កិ. [វិ+តក្ក+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងត្រិះរិះ, នឹងរិះរក ។

វិត្ត នប្បុ. [វិទ+ត] វត្តជាគ្រឿងបាននូវបីតិទៃនៃជន (ទ្រព្យ, សម្បត្តិ); វិ.
ចិន្តកិ ចកិ ឯកេនាកិ > ចិត្ត ។

វិត្តត គុ. ឬ កិ. [វិ+ថវ+ ឬតនុ+ត] ផ្សាយទៅហើយ, ចណ្តាយ ។

វិត្តារ ប្បុ. [វិ+ថវ+ណ] កិ.ផ្សាយទៅផ្សេងៗ, សេចក្តីពិស្តារ; វិ.
ចិត្តរណំ > ចិត្តារោ ។ កិថា អ. វាចាជាគ្រឿងពោលដោយ
ពិស្តារ ។

វិត្តារិត គុ. [វិ+ថវ+ណេ+ត] គឺ...ឱ្យពិស្តារហើយ ។

វិត្តារេត្នា អ. [វិ+ថវ+ណេ+ត្នា] ឱ្យពិស្តារហើយ ។

វិតាន នប្បុ. [វិ+តន+ ឬតនុ+ណ] វត្តដែលគេត្រដាងក្នុងទីមានកំដៅ
ថ្ងៃដ៏កាច (ពិពាន); វិ. ចណ្តារកេច ចិកន្យកេកិ > ចិកានំ ។
ចិកនោក្យថយថេកិ ថា > ចិកានំ ។

វិតិណ្ណា គុ. [វិ+តវ+ត, ត>ឥណ្ណ, លុប្បវ] ឆ្លងផុតហើយ, កន្លងហើយ,
កន្លងចង់ហើយ ។ កិដ្ឋ គុ. មានសេចក្តីសង្ស័យកន្លងចង់
ហើយ ។ បវលោកិ គុ. មានបរលោកកន្លងចង់ហើយ ។

វិតុទំ គុ. [វិតុន្ត+សិ.វិ, ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលចោះ, កាលទំលុះ ។

វិទតិប្បមាណ, វិទតិមត្ត គុ. [វិទតិ+បមាណ] មានចំរាមជាប្រមាណ,
មានប្រមាណមួយចំរាម ។

វិទ្ធការ ប្បុ. [វិទ្ធ+ភាវ] ភាវៈនៃ...គឺសរមុតហើយ ។ វិទ្ធិ < វិធ+ត ។

វិទ្ធិសេត្តា អ. [វិ+ធន+ណេ+ត្វា] កំចាត់ហើយ, កំចាយហើយ,
កំចាត់កំចាយហើយ, បោចរោយហើយ ។

វិទ្ធិសេតិ កិ. [វិ+ធន+ណេ, ឬ អ+តិ.វ.] កំចាត់, កំចាយ, កំចាត់
កំចាយ, កំចាត់បង់ ។

វិទ្ធិសេត្តិ អ. [វិ+ធន+ណេ+ត្តិ] ដើម្បីកំចាត់, កំចាត់បង់, ដើម្បី
កំចាយ ។

វិទេសមញ្ជា បុ. [វិទេស+មញ្ជា] វិគ្រដែលបុគ្គលចាក់ហើយដោយផ្ដៅ,
វិគ្រផ្ដៅ ។

វិទាលិត គុ. ឬ កិ. [វិ+ទេស+ស.អា.+ត] គឺដីរំលាយហើយ, ជាន់
កំទេចហើយ, បំបែកហើយ ។

វិទិត្តា អ. [វិទ+ស.អា.+ត្វា] ដឹងហើយ, ជ្រាបហើយ ។

វិទិត គុ. [វិទ+ស.អា.+ត] គឺ...ដឹងហើយ ។ . សព្វចតុភូមិកធម្ម គុ.
មានធម៌ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភូមិទាំងបួនដឹងហើយ ។

វិទេស បុ. [វិ+ទេស] ប្រទេសផ្សេង ។

វិធមនត្ថ បុ. [វិធមន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.កំចាត់បង់, ត្រូវការដល់កិ.
កំចាត់បង់ ។ (វិធមន<វិ+ធម+យ) ។

វិធមិត្តា អ. [វិ+ធម+ស.អា.+ត្វា] កំចាត់បង់ហើយ ។

វិទ្ធិស្តចម្ម គុ. [វិទ្ធិស្ត+ចម្ម] មានស្បែករបករលោចហើយ, មានស្បែក
រលើកចេញហើយ ។

វិ

វិន្ទុតិ កិ. [វិទ+អ+តិ.វ.-ចុះនិ.អា.] បាន, ប្រសព្វ, ប្រទះ ។

វិន្ទាមិ កិ. [វិទ+អ+មិ.វ., ចុះនិ.អា.] បាន, ប្រសព្វ, ប្រទះ ។

វិនមតិ កិ. [វិ+នម+អ+តិ.វ.] បង្ហោនទៅផ្សេងៗ, ពត់ខ្លួន, បង្ហោនខ្លួន ។

វិនយ ចុំ. [វិ+និ+អ] ទូន្មាន, ដឹកនាំនូវកាយនិងវាចា (វិន័យ, ច្បាប់); វិ. ភាយក្ក ចាចក្ក ចិនេភិកិ > ចិនយោ ។ . កិថា ឥ. កថាប្រារព្ធនូវវិន័យ ។

វិនយធរ ចុំ. [វិនយ+ធរ+អ] អ្នកទ្រទ្រង់នូវវិន័យ(វិន័យធរ); វិ. ចិនយំ ធរេភិកិ > ចិនយធរោ ។ . បញ្ចម គុ. មានភិក្ខុជាវិន័យធរ ជាគំរប់៥ ។

វិនស្សតិ កិ. [វិ+នស+យ+តិ.វ., ស+យ>ស្ស] វិនាស, ខូច, បាត់, លាញ ។

វិនស្សយ្យ កិ. [វិ+នស+យ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីវិនាស, -បាត់, -ខូច, -បាត់, -លាញ ។

វិនា ឱ. វៀរ, វៀរលែង, លើកលែង ។

វិនាសន្តត្ត ចុំ. [វិនាសន+អត្ត] អត្តថា កិ.ញ៉ាំងសត្វឱ្យវិនាស ។

វិនាសយិត្ត កិ. [វិ+នស+ណយ+ឥ.អា.+ត្ត.អដ្ឋ.] ឱ្យវិនាសហើយ ។

វិនាស ចុំ. [វិ+នស+ណ] សេចក្តីវិនាស, សេចក្តីខូច, សេចក្តីរន្តរាយ; វិ. ចិនស្សនំ > ចិនាសោ ។

វិនាសាហរណ ឆចុំ. [វិនាស+អាហរណ] កិ.នាំមកនូវសេចក្តីវិនាស ។

វិនាសេតិ កិ. [វិ+នស+ណេ+តិ.វ.] ឱ្យវិនាស, ឱ្យខូច, ឱ្យបាត់ ។

វិនាសេស្សតិ កិ. [វិ+នស+ណេ+ស្សតិ.ភ.] នឹងឱ្យវិនាស,...។

វិនិច្ឆ័យ ចុំ. [វិនិ+ចិ+អ, ឥនៃ>ចិ>ឯ, ឯ>អយ, ច>ឆ, តម្រួតចលើឆ]
សេចក្តីដែលបុគ្គលវិនិច្ឆ័យ, សេចក្តីវិនិច្ឆ័យ; វិ. ចិនិច្ឆ័យកេ
អវចារិយកេកិ> ចិនិច្ឆ័យោ ។ . កាល ចុំ. កាលនៃកិ.
វិនិច្ឆ័យ ។ . ធម្ម ចុំ. ធម៌ជាគ្រឿងវិនិច្ឆ័យ ។ . មហាមត្ត ចុំ.
មហាមាត្រអ្នកធ្វើនូវកិ.វិនិច្ឆ័យ, មហាមាត្រអ្នកវិនិច្ឆ័យ ។
សាលា ឥ. សាលាជាទិវិនិច្ឆ័យ ។

វិនិច្ឆ័ត្ត កិ. [វិនិ+ចិ+ត្ត] គឺ...គប្បីវិនិច្ឆ័យ ។

វិនិច្ឆ័ន្ទ កិ. [វិនិ+ចិ+នា+ច.ប.] ចូរវិនិច្ឆ័យ, ចូរកាត់សេចក្តី ។

វិនិច្ឆ័តិ ន. ឬ គុ. [វិនិ+ចិ+ត] កិ.វិនិច្ឆ័យ, គឺ...វិនិច្ឆ័យហើយ ។

វិនិច្ឆ័យ្យ កិ. [វិនិ+ចិ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីវិនិច្ឆ័យ, គប្បីកាត់សេចក្តី ។

វិនិបាតេន្ត គុ. [វិ+និ+បត+ណេ+អន្ត] កាលឱ្យធ្លាក់ចុះដោយមិនសល់,
កាលឱ្យវិនាស, កាលផ្តាច់បង់ ។

វិនិម្ពសេ កិ. [វិ+និ+អ+ម្ពសេ.ហិ.] នាំទៅហើយ, ប្តូរហើយ ។

វិនិវត្តិតា អ. [វិ+និ+វត្ត+ឥ.អា.+តា] វិលត្រឡប់ហើយ, ត្រឡប់វិញ
ហើយ ។

វិនិវត្តេន្ត គុ. [វិ+និ+វត្ត+ណេ+អន្ត] កាលផ្លាស់ប្តូរ, កាលឱ្យវិល
ត្រឡប់ ។

វិ

វិនិវ្យាតិ កិ. [វិ+និ+វិធ+យ+តិ.វ.] មុតធ្លុះ, ចាក់ធ្លុះមិនសល់ដោយ
វិសេស ។

វិនិវ្យាតា អ. [វិ+និ+វិធ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] មុតធ្លុះហើយ, ចាក់ធ្លុះ
ហើយ ។

វិនិត គុ. [វិ+និ+ត] គឺ...នាំទៅឱ្យវិសេសហើយ, ទូន្មានហើយ ។

វិនេសិ កិ. [វិ+និ+អ+ល្យ.អដ្ឋ., ចុះស.អា.] ដឹកនាំហើយ, ទូន្មានហើយ ។

វិនោទេត្វា អ. [វិ+នុទ+ណេ+ត្វា] បន្ថោបង់ហើយ ។

វិនោទេតិ កិ. [វិ+នុទ+ណេ+តិ.វ.] បន្ថោបង់, រមែងបន្ថោបង់ ។

វិបក្ខុសេវក គុ. [វិបក្ខុ+សិប្បសេវ+ណ្ណ] អ្នកសេពគប់នូវភិក្ខុអ្នកមាន
ចំណែកខុស, អ្នកគប់រកនូវភិក្ខុមានពួកផ្សេង, នូវពួកផ្សេង
(វិបក្ខុ<វិរុទ្ធ+បក្ខ>វិបក្ខ) ។

វិបច្ចតិ កិ. [វិ+បច+យ+តិ.វ.] រមែងឆ្អិនវិសេស, រមែងឱ្យផល ។

វិបច្ចមាន គុ. [វិ+បច+យ+មាន] កាលឆ្អិនវិសេស, កាលនេះ, កាល
ឱ្យផល ។

វិបច្ចិស្សតិ កិ. [វិ+បច+យ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងឆ្អិនវិសេស, នឹងនេះ
នឹងឱ្យផល ។

វិបដ្ឋិសុ កិ. [វិ+បទ+យ+ឱ.អដ្ឋ.] ដល់ហើយនូវសេចក្តីវិនាស, ខូច
ហើយ, វិនាសហើយ ។

វិបន្តញ្ញាណតា ឥ. [វិបន្តញ្ញាណ+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានញ្ញាណវិបត្តិ

ហើយ, .មានញាណដល់ហើយនូវសេចក្តីវិនាស; វិ. **វិបន្តំ**
ញាណំ យស្ស សោ> **វិបន្តញាណោ, កស្ស ភា**
នោ> **វិបន្តញាណកា** ។

វិបន្តទិដ្ឋិក គុ. [វិបន្ត+ទិដ្ឋិ+ក] អ្នកមានទិដ្ឋិវិបត្តិហើយ, អ្នកមានទិដ្ឋិដល់
ហើយនូវសេចក្តីវិនាស; វិ. **វិបន្តា ទិដ្ឋិ យេសំ កេ**> **វិបន្ត-**
ទិដ្ឋិកា ។

វិប្បកត គុ. [វិ+ប+ករ+ត] គឺ...ធ្វើឱ្យប្លែកហើយ, -បញ្ឈប់, -ផ្អាក
ហើយ ។

វិប្បការ ចុំ. [វិ+បការ] បការៈប្លែក, បការៈគឺបណ្ឌិតគប្បីខ្ពើម ។
- ប្បត្តិ គុ. ដល់ហើយនូវវិប្បការៈ, -នូវបការៈប្លែក, -នូវបការៈ
គឺបណ្ឌិតគប្បីខ្ពើម ។

វិប្បកិណ្ណ គុ. [វិ+ប+កិរ+ត,>តណ្ហា, លុប្វរ] រោយរាយហើយ, រាត់
រាយហើយ, កញ្ជះកញ្ជាយហើយ, បាចសាចហើយ ។ - **តិា ឥ.**
ភាវៈនៃ...រោយរាយហើយ ។ - **ភាវំ** ចុំ. **ភាវៈនៃ...រោយរាយ**
ហើយ ។

វិប្បកិរិ កិ. [វិ+ប+កិរ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] រោយរាយហើយ, រាត់រាយហើយ,
ខ្ចាត់ខ្ចាយហើយ, កញ្ជះកញ្ជាយហើយ, បាចសាចហើយ ។

វិប្បដហិត្វា អ. [វិ+ប+ហា.ហា+ត្វា] លះហើយ, លះបង់ហើយ ។

វិប្បហាយ អ. [វិ+ប+ហា+ត្វា] លះហើយ, លះបង់ហើយ ។

វិប្បដិបដ្ឋិ កិ. [វិ+បដិ+បទ+យ+ល្អ-អជ្ជ.] ប្រតិប័ទ្ធខុសហើយ ។

វិ

វិប្បដិសារ ចុំ. [វិ+បដិ+សរ+ណ] សេចក្តីរលឹកអាស្រ័យនូវកម្មគឺ
បណ្ឌិតគប្បីខ្លើម, សេចក្តីក្តៅក្រហាយ, សេចក្តីស្តាយក្រោយ ។

វិប្បដិសារី គុ. [វិប្បដិសារ+ន្ត្រ] អ្នកមានកិ.រលឹកអាស្រ័យនូវកម្មគឺ
បណ្ឌិតគប្បីខ្លើម, អ្នកមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ, អ្នកមានសេចក្តី
ស្តាយក្រោយ; វិ. វិប្បដិសារោ យស្ស អភ័កិ> វិប្បដិ-
សារី ។

វិប្បជ័ហោយ្យ កិ. [វិ+ប+ហា.ហា+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីលះ, គប្បីលះ
បង់ ។

វិប្បមុត្ត គុ. [វិ+ប+មុត+ត] ផុតស្រឡះហើយ, រួចស្រឡះហើយ ។

វិប្បលបសិ កិ. [វិ+ប+លប+អ+សិ.វ.] ត្អូញត្អែរ, រងើរវាយ ។

វិប្បវាស ចុំ. [វិ+ប+វស+ណ] កិ.នៅប្រាស, កិ.នៅប្រាត់ប្រាស ។

វិប្បសន្ត គុ. [វិ+ប+សទ+ត] ជ្រះថ្លាហើយ, ដែលជ្រះថ្លាហើយ, ថ្លា; វិ.
វិប្បសន្តិភាគិ> វិប្បសន្តោ, -សន្តា, -សន្តំ ។ . ចិត្ត
គុ. មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ។

វិប្បសិទ្ធី កិ. [វិ+ប+សទ+អ+អន្តិ.វ., សទ>សិទ] ជ្រះថ្លា, ថ្លា ។

វិប្បន្តតិ កិ. [វិ+ផទ+អ+តិ.វ., ផុះនិ.អា.] ញាប់ញ័រ, អន្ទះសា ។

វិប្បន្តមាន គុ. [វិ+ផទ+មាន, ផុះនិ.អា.] កាលញាប់ញ័រ, កាលអន្ទះសា ។

វិបរិត គុ. [វិ+បរិ+ត+ត] វិបរិត, ខុស, ផ្ទុយ ។

វិបស្សតិ កិ. [វិ+វិស+អ+តិ.វ., វិស>បស្ស] ឃើញច្បាស់, ពិចារណា ។

វិបស្សនា ឥ. [វិ+វិស+យ+អា.ឥ., វិស>បស្ស] បញ្ញាជាគ្រឿងឃើញ
ច្បាស់, វិបស្សនា; វិ. វិបស្សកិ ឯកាយាភិ> វិបស្សនា ។
- ចិត្តិ នប្បុ. ចិត្តជ័សម្បយុត្តដោយវិបស្សនា ។ - ផ្សំ នប្បុ.
វិបស្សនាធុរៈ, ធុរៈគិវិបស្សនា ។ - បរិវាសត្ត ប្បុ. ប្រយោជន៍
ដល់កិ.អបរិវាសវិបស្សនា ។ - មគ្គផលសំខាត គុ. ពោលគឺ
វិបស្សនា និងមគ្គនិងផល ។

វិបស្សនាមយ គុ. [.+មយ] សម្រេចហើយដោយវិបស្សនា ។

វិបាក ប្បុ. [វិ+បច+ណ, ប>បា, ច>ក] កិ.ឆ្លិនដោយវិសេស, វិបាក,
ផល; វិ. វិបច្ចនំ> វិបាកោ ។ - តប្ប្រិ នប្បុ. កិ.ក្តៅព្រោះ
វិបាក ។ - ទាយកិ គុ. ដែលឱ្យនូវវិបាក ។ - ទានដ្ឋាន មិជាមិឱ្យ
នូវវិបាក ។ - ទុក្ខវិស ប្បុ. អំណាចនៃទុក្ខជាវិបាក ។ - នន្តន
នប្បុ. សេចក្តីព្រេកអរព្រោះវិបាក ។ - ផ្សំសនា ឥ. កិ.ពាល់ត្រូវ
ដោយវិបាក ។ - សោចនិ នប្បុ. សេចក្តីសោកព្រោះវិបាក ។

វិបាកវិសេស ប្បុ. [វិបាក+អវិសេស] កិ.សេសចុះនៃវិបាក, កិ.សេស
សល់នៃវិបាក, វិបាកជាចំណែកដ៏សេសចុះ ។

វិបាតយំ គុ. [វិបាតយន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលឱ្យធ្លាក់ចុះ, កាល
បំផ្លាញ ។

វិបុល គុ. [វិ+បុល+អ] ធំដោយវិសេស (ធំ, ទូលាយ, ដ៏ទូលំទូលាយ)
វិ. វិសេសេន បុលកិកិ> វិបុលំ ។

វិ

វិញ្ញន្តក គុ. [វិ+ភម+ត+កសកត្ថ] អ្នកវិលទៅខុស, អ្នកសឹកហើយ, ដែលសឹកហើយ ។

វិញ្ញមិត្តា អ. [វិ+ភម+ឥ.អា.+ត្វា] វិលខុសហើយ, សឹកហើយ ។

វិញ្ញមិត្តុំ អ. [វិ+ភម+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីសឹក ។

វិភជ្ជន្ត គុ. [វិ+ភជ+អន្ត] កាលចែក, កាលរំលែក ។

វិភជ្ជិត្តា អ. [វិ+ភជ+ឥ.អា.+ត្វា] ចែកហើយ, រំលែកហើយ ។

វិភវំ ចុំ. [វិ+ភូ+អ] ភោគៈជាគ្រឿងសោយនៃជន ឬភោគៈគឺ បុគ្គលគប្បីសោយ(សម្បត្តិ); វិ. វិភវន្តិ បភវន្តិ អនេ. នាភិ > វិភវោ ។ . ជាតិ នចុំ. សម្បត្តិ, សម្បត្តិគឺបុគ្គល គប្បីសោយ (ជាត ចុះមកជាសកត្ថៈ មិនបាច់ប្រែក៏បាន) ។ វិភវំ សព្ទនេះប្រែថា សេចក្តីវិនាស, សេចក្តីសាបសូន្យក៏បាន ។

វិភាត គុ. [វិ+ភា+ត] ភ្លឺហើយ, ភ្លឺច្បាស់ហើយ, ស្វាងហើយ ។
- ក្ខណ៍ ចុំ. ខណៈនៃភាគភ្លឺហើយ, ភ្លឺច្បាស់ហើយ ។

វិភាវិត គិ. [វិ+ភូ+ឥ.អា.+ត] សម្តែងហើយ, គឺ...សម្តែងហើយ, ប្រកាសហើយ ។

វិភាវេត្តា អ. [វិ+ភូ+ណេ+ត្វា] សម្តែងហើយ ។

វិភូសិត គុ ឬកិ. [វិ+ភុស+ឥ.អា.+ត] ប្រដាប់ហើយ, ស្អិតស្អាងហើយ ។

វិមល គុ. [វិគត+មល] មានមន្ទិលទៅប្រាសហើយ, មិនមានមន្ទិល ។
- ចន្ទមណ្ឌល នចុំ. មណ្ឌលនៃព្រះចន្ទមានមន្ទិលទៅប្រាស

ហើយ ។ . សលិលសម្បន្ន គុ. ដល់ព្រមហើយដោយទឹកមាន
មន្ទិលទៅប្រាសហើយ ។

វិមាន នចំ. [វិ+មា+យុ] វិមាន ។ . សាមិក គុ. ម្ចាស់នៃវិមាន ។

វិមុត្តិសុ កិ. [វិ+មុត+យ+ខំ-អដ្ឋ.] ផុតវិសេសហើយ, ផុតស្រឡះ
ហើយ ។

វិមុត្ត គុ. ឬ កិ. [វិ+មុត+ត] ផុតវិសេសហើយ, ផុតស្រឡះហើយ,
រួចស្រឡះហើយ ។ . ចិត្តតា ឥ. ព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកមានចិត្ត
ផុតស្រឡះហើយ ។ . មានសី គុ. មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ។

វិមុត្តិ ឥ. [វិ+មុត+តិ] កិ.រួចស្រឡះ; វិ. វិមុត្តិ > វិមុត្តិ ។ ធម្ម
ជាតិជាហេតុរួចស្រឡះ; វិ. វិមុត្តិ ឯកាយាគិ > វិមុត្តិ ។
. សិវ ចំ. ធម៌ជាសារះគឺវិមុត្តិ ។ . សុខ នចំ. សុខកើតរវិ
វិមុត្តិ ។

វិមោក្ខ ចំ. [វិ+មោក្ខ+អ ឬវិ+មុត+ណ] ធម៌ជាគ្រឿងរួចស្រឡះចាក
កិលេស (កិ.រួចស្រឡះចាកកិលេស, វិមោក្ខ); វិ. កិលេសេហិ
វិមុត្តិ ឯកោភិ > វិមោក្ខ ។

វិមោចនត្ត ចំ. [វិមោចន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ផុតស្រឡះ, រួច
ស្រឡះ ។

វិយ និ. ដូចជា, បីដូច, បីដូចជា ។

វិយុត្ត គុ. [វិ+យុត+ត] ប្រកបប្រាសហើយ, មិនប្រកបហើយ ។

វិយូហិតា អ. [វិ+យូហ+ស.អា.+ត្វា] កកាយហើយ ។

វិ

វិយោគ ចុ. [វិ+យុជ+ណ] កិ.ប្រាត់ប្រាស; វិ. វិយុជ្ជនំ > វិយោ
គោ ។

វិយោជិត្តំ អ. [វិ+យុជ+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីប្រាត់ប្រាស ។

វិរជំ គុ. [វិ+តត+រជ] មានធ្វើលើទៅប្រាសហើយ ។

វិរដ្ឋមាន គុ. [វិ+រជ+យ+មាន] កាលនឿយណាយ, កាលធុញទ្រាន់ ។

វិរដ្ឋិ កិ. [វិ+រជ+យ+ល្អ-អដ្ឋ.] នឿយណាយហើយ, រអាហើយ ។

វិរដ្ឋិត្តា អ. [វិ+រជ+យ+ឥ.អា.+ត្តា] ភ្លាត់ហើយ, ខុសហើយ ។

វិរត្ត គុ. [វិ+រម+ត] នឿយណាយហើយ, ធុញទ្រាន់ ។ ចិត្ត គុ.
មានចិត្តនឿយណាយហើយ ។

វិរមស្សុ កិ. [វិ+រម+អ+ស្សុ-ច.] ចូរវៀរ ។

វិរលច្ឆន្ត គុ. [វិរល+ឆន្ត] គឺបុគ្គលប្រក់រង្វើលហើយ ។

វិរវន្ត គុ. [វិ+រវ+អន្ត] កាលស្រែក, កាលកញ្ជ្រៀវ ។

វិរវិ កិ. [វិ+រវ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ស្រែកហើយ, កញ្ជ្រៀវហើយ ។

វិរហិត គុ. [វិ+រហ+ឥ.អា.+ត] វៀរហើយ, ប្រាសហើយ ។

វិរាត ចុ. [វិ+រជ+ណ] កិ.នឿយណាយ, សេចក្តីនឿយណាយ, កិ.
ប្រាសចាកតម្រេក; វិ. វិរជ្ជនំ > វិរាតោ ។ ធម៌ជាគ្រឿង
ប្រាសចាកតម្រេក, ធម៌ជាគ្រឿងនឿយណាយ; វិ. វិរជ្ជកិ
ឯកោភិ > វិរាតោ ។

វិរាជេត្តា អ. [វិ+រជ+ណេ+ត្វា] ឱ្យណាយហើយ, ឱ្យនឿយណាយ
ហើយ, ឱ្យរអាហើយ ។

វិរុជ្ឈតិ កិ. [វិ+រុធឈ+យ+តិ.វ.] ខឹង, ក្រោធ, ខុស ។

វិរុទ្ធ គុ. [វិ+រុធឈ+ត] បុគ្គលអ្នកក្រោធហើយ, . ខឹងហើយ, ខុស ។

វិរុហន្ត គុ. [វិ+រុហ+អន្ត] កាលដុះ, កាលដុះឡើង, .លូត, .លាស់ ។

វិរុទ្ធ គុ. [វិ+រុហ+ត] ដុះហើយ ។ . តិណ្ឌ គុ. មានស្មៅដុះហើយ ។

វិរោចតិ កិ. [វិ+រុច+អ+តិ.វ.] រុងរឿង ។

វិរោចនា ឥ. [វិ+រុច+យុ+អាឥ.] កិ.រុងរឿង ។

វិរោចមាន គុ. [វិ+រុច+មាន] កាលរុងរឿង ។

វិលជ្ជតិ កិ. [វិ+លស+យ+តិ.វ.] សម្លឹង, សម្លឹងកាយ ។

វិលបន្ត គុ. [វិ+លច+អន្ត] កាលត្អូញត្អែរ, កាលរង្វើរវាយ ។

វិលបន្តិ កិ. [វិ+លច+អ+អន្តិ.វ.] ត្អូញត្អែរ, រង្វើរវាយ ។

វិលម្ពមាន គុ. [វិ+លចិ ចូលម្ព+មាន, ចុះនិ.អា.] កាលគន់មើល, កាល
គយគន់, កាលឃ្នាំមើល ។

វិលយ នប្បុ. [វិ+លិ+អ] កិ.រលួយ, កិ.រលាយ ។

វិលសតិ កិ. [វិ+លស+អ+តិ.វ.] កែក្រាយ, ក្តិចខ្លាំង ។

វិលសិត ន. ឬ គុ. [វិ+លស+ឥ.អា+ត] កិ.កែក្រាយ, ... ។

វិ

វិលិខតិ កិ. [វិ+លិខ+អ+តិ.វ.] គូស, គូសវាស ។

វិលិខន្ត គុ. [វិ+លិខ+អន្ត] កាលគូស, កាលគូសវាស ។

វិលិម្បិត្តំ អ. [វិ+លិច+ឥ.អា.+ត្តំ, ចុះនិ.អា.] គប្បីលាច, បូក ។

វិលិម្បិស្សាមិ កិ. [វិ+លិច+អ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ., ចុះនិ.អា.] នឹង
លាច, នឹងបូក ។

វិលីនសុវណ្ណ ឧប្ប. [វិលីន+សុវណ្ណ] មាសដែលរលាយ ។

វិលីយន្តិ កិ. [វិលិ+យ+អន្តិ.វ.] រលាយ, រលួយ ។

វិលុម្បន្ត គុ. [វិ+លុច+អន្ត, ចុះនិ.អា.] កាលជំព្វេង, កាលប្លន់ ។

វិលុម្បិត្វា អ. [វិ+លុច+ឥ.អា.+ត្វា, ចុះនិ.អា.] ជំព្វេងហើយ, ប្លន់
ហើយ ។

វិលុម្បិសុ កិ. [វិ+លុច+អ+ឱ.អជ្ជ., ចុះនិ.អា.] ជំព្វេងគ្នាហើយ, ប្លន់
ហើយ, ជណ្តើមហើយ ។

វិលុម្បិស្សាមិ កិ. [វិ+លុច+អ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ., ចុះនិ.អា.] នឹង
ជំព្វេង, នឹងប្លន់ ។

វិលេខិត គុ. [វិ+លិខ+ឥ.អា.+ត] គឺ...គូសហើយ, ដៅហើយ ។

វិលេបនិ ឧប្ប. [វិ+លិច+យ] កិ.លាច, ត្រៀងលាច; វិ. វិលេបិយ.
កេកិ> វិលេបនំ ។

វិលោកេត្វា អ. [វិ+លុក+ណា+ត្វា] ក្រឡេកមើលហើយ, មៀងមើល

ហើយ ។

វិលោម គុ. [វិ+លោម] ពាក្យមានរោមទៅប្រាសហើយ, ពាក្យទ្រគោរ, ពាក្យអ.ប្រ. , ពាក្យជាហេតុកាត់នូវសេចក្តី

វិវដ្តិត គុ. [វិ+វដ្ឋ+ឥ.អា.+ត] គឺ...វៀរហើយ, ឈ្ងុយ

វិវដ្តិតា អ. [វិ+វដ្ឋ+ណេ+តា] វៀរហើយ, វៀរស្រឡះហើយ ។

វិវដ្ឋ គុ. [វិ+វ+ត, ត>ដ, លុចរ] គឺ...បើកហើយ, របើកហើយ, ច្រហ, ហា; វិ. វិវដ្ឋិកាតិ> វិវដ្ឋ ។ . ច្រូ គុ. មានកិលេស ដូចជាដំបូលបើកហើយ, មានកិលេសដូចជាគ្រឿងប្រក់បើក ហើយ ។ . ទ្វិវ នចុំ. មានទ្វារបើកហើយ ។ . និក្ខត្តិ នចុំ. នក្ខត្តច្បក្សបើកហើយ ។ . និក្ខត្តិទិវស ចុំ. ឬ នចុំ. ថ្លៃមាននក្ខត្ត ច្បក្សបើកហើយ ។ . មត្ត គុ. គ្រាន់តែគឺ...បើកហើយ ។ . មុខភាជន ភាជនៈមានមាត់ដែលចុក្តលបើកហើយ, ភាជនៈមានមាត់បើកហើយ, មានមាត់ច្រហ ។

វិវដ្ឋ គុ. [វិ+វដ្ឋ] (និព្វាន) មានវដ្តៈទៅប្រាសហើយ, មានគ្រឿងវិល ទៅប្រាសហើយ ។

វិវទថ កិ. [វិ+វទ+អ+ថ.ច.] ច្រូដទៅ ច្រូដទៅ ។

វិវទន្តិ កិ. [វិ+វទ+អ+អន្តិ.វ.] វិវាទ, មាស់ទែងគ្នា, ប្រកាសគ្នា ។

វិវទិតា អ. [វិ+វទ+ឥ.អា.+តា] ទែងកហើយ, មាស់ទែងហើយ ។

វិវរ នចុំ. [វិ+វ+អ] ប្រហោង, ទោស, កំហុស វិ. វិវរកោ វរោ

វិ

ចារណាមស្សាភិ> ចិច្ចវ) ។ - ទិស្សិ គុ. អ្នកមានកិ.យើង
នូវទោសជាប្រក្រតី; វិ. ចិច្ចវ ចស្ស័កុំ សីលមស្សាភិ>
ចិច្ចរណស្សិ ។

វិវរមាន គុ. [វិ+វរ+មាន] កាលបើក ។

វិវរាបេត្តា អ. [វិ+វរ+ណាចេ+ត្តា] ញាំង...ឱ្យបើកហើយ ។

វិវរិត្តា អ. [វិ+វរ+ត.អា.+ត្តា] បើកហើយ ។

វិវរិសុ កិ. [វិ+វរ+អ+ខំ.អជ្ជ.] បើកហើយ ។

វិវរេសុំ កិ. [វិ+វរ+អ+ខំ.អជ្ជ., ចុះស.អា.] បែងហើយ, បែងចែក
ហើយ ។

វិវាទ ចុំ. [វិ+វទ+ណ] ការវិវាទ, កិ.ជជែក, កិ.ទាស់ទែង, កិ.ឈ្លោះ
គ្នា; វិ. ចិច្ចានំ> ចិច្ចាទោ ។ វាទៈជាគ្រឿងទាស់ទែង; វិ.
ចិច្ចន្តិ ឯកេនាភិ> ចិច្ចាទោ ។

វិវាទាបន្ត គុ. [វិវាទ+អាបន្ត] ដល់ហើយនូវកិ.ជជែកគ្នា, -នូវកិ.
ទាស់ទែងគ្នា, -នូវកិ.ឈ្លោះគ្នា ។

វិវាហទិវស ន. [វិវាហ+ទិវស] ថ្ងៃជាទីធ្វើនូវវិវាហៈ, -នូវវិហមង្គល ។

វិវិច្ច អ. [វិ+វិច+ត្តា] ស្ងាត់ហើយ ។

វិវិត្ត គុ. [វិ+វិច ឬជន+ត] ស្ងាត់, ដែលស្ងាត់ហើយ ។ - វនសណ្ឋ
ចុំ. ដងនៃព្រៃដ៏ស្ងាត់ ។ - សិយនិ នចុំ. ទីជាទីដេកដ៏ស្ងាត់ ។

វិវិត្តាកាល ចុំ. [វិវិត្ត+ឱកាល] ឱកាលដ៏ស្ងាត់ ។

វិវិធ គុ. [វិ+វិធ] មានប្រការផ្សេងៗ, មានយ៉ាងផ្សេង; វិ. វិធា-
បកាវា យស្ស កំ > វិវិធំ ។

វិវេក ចុំ. [វិ+វិច+ណ, ច>ក] សេចក្តីស្ងាត់, កិ.ស្ងាត់, កិ.ស្ងប់ស្ងាត់ ។

វិស្សជ្ជន, -នា នចុំ. ឬ ឥ. [វិ+សជ+យ+យុ] កិ.លះ, កិ.លះបង់,
កិ.ដោះស្រាយ; វិ. វិស្សជ្ជយកេកិ > វិស្សជ្ជនំ ។

វិស្សជ្ជមត្ត គុ. [វិស្សជ្ជ+មត្ត] ប្រមាណក្នុងកិ.លះបង់ ។

វិស្សជ្ជាបេសិ កិ. [វិ+សជ+យ+ណាបេ+ញ្ច-អជ្ជ.ចុះស..អា.] ឱ្យលះ
ហើយ, ឱ្យលះបង់ហើយ, ឱ្យលែងហើយ ។

វិស្សជ្ជិ កិ. [វិ+សជ+យ+ញ្ច-អជ្ជ.] លះហើយ, លែងហើយ, ព្រួយទៅ
ហើយ, បាញ់ហើយ ។

វិស្សជ្ជិត គុ. [វិ+សជ+យ+ឥ.អា.+ត] គឺ...លះបង់ហើយ,
លែងចោលហើយ, ព្រួយទៅហើយ ។

វិស្សជ្ជេត្វា អ. [វិ+សជ+យ+អ+ត្វា] ដោះស្រាយហើយ,
លះបង់ហើយ, ព្រួយទៅហើយ ។

វិស្សជ្ជេសិ កិ. [វិ+សជ+យ+អ+ញ្ច-ជ្ជ, ចុះស..អា.] លះហើយ, លះ
បង់ហើយ, លែងហើយ, ដោះស្រាយហើយ ។

វិស្សជ្ជេន្តិ កិ. [វិ+សជ+យ+អ+អន្តិ-វ.] លះបង់, ដោះស្រាយ ។

វិស្សជ្ជី គុ. [វិ+សជ+ត] គឺ...លះបង់ហើយ, ស្ម័គ្រស្មាល ។ . កិម្ម-
ដ្ឋាន គុ. មានកម្មដ្ឋានលះបង់ហើយ ។ . បរលោកិ គុ. មាន

វិ

បរលោកលះចង់ហើយ ។

វិសត្តាបនតា ឥ. [វិសត្តាបន+តា] ភាវៈនៃកិ. ញ៉ាំង...ឱ្យផ្សាយទៅក្នុង
អារម្មណ៍ផ្សេងៗ ។

វិសត្តិក គុ. [វិ+សរ+តិ+កសកត្ថ] ផ្សាយទៅ, ផ្សាយទៅក្នុងអារម្មណ៍
ផ្សេងៗ (វិ. សព្វគ្រ វិសកា បក្កជាតិ > វិសត្តិកា) ។

វិសត្តិតា ឥ. [វិសត្តិ+តា] ភាវៈនៃ...ជាធម្មជាតិផ្សាយទៅក្នុងអារម្មណ៍
ផ្សេងៗ ។

វិស នប៉ុ. [វិស+អ] ពិស ។ . បក្ខិបនបាបកម្ម នប៉ុ. បាបកម្មគីកិ.
បង់នូវថ្នាំពិស ។ . បរិភោគតាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជាធម្មជាតិ
ដូចជាគ្រឿងបរិភោគដ៏លាយដោយថ្នាំពិស ។ . បានកិ នប៉ុ. ទឹកគី
បុគ្គលគប្បីផឹកដ៏លាយដោយថ្នាំពិស ។ . បីតិ គុ. គីថ្នាំពិសផឹក
ហើយ, លាបដោយថ្នាំពិស ។ . ផលតាយ ព្រោះភាវៈនៃ...ជា
ធម្មជាតិដូចជាផ្លែឈើដ៏លាយដោយថ្នាំពិស ។

វិសភាគ គុ. [វិសម+ភាគ] មានចំណែកស្មើប្រាស, មានចំណែកមិន
ស្មើគ្នា ។

វិសមចក្ខុក គុ. [វិសម+ចក្ក+ក] មានចក្ខុមិនស្មើគ្នា, មានភ្នែក
ស្រលៀង ។

វិសមដ្ឋានចារ ប៉ុ. [វិសមដ្ឋាន+ចរ+ណ] កិ. ត្រាច់ទៅកាន់ទីមិនស្មើ ។

វិសមូល គុ. [វិស+មូល] មានពិសជាបូស ។

វិសយ ប៉ុ. [វិ+សិ+អ] វិស័យ, អារម្មណ៍; (វិ. វិសិលោកិ ពន្ធគិ

ឥន្ទ្រិយានិកិ > ចិនយោ) ។

វិសបុប្ផតា ឥ. [វិសបុប្ផ+តា] ភាវៈនៃ...ជាធម្មជាតិដូចជាផ្កាលើដី
លាយដោយថ្នាំពិស ។

វិស្សមនសាលា ឥ. [វិស្សមន+សាលា] សាលា (រោង) ជាមីសម្រាក,
សាលាសម្រាប់សម្រាក ។

វិស្សមិត្តា អ. [វិ+សម+ឥ.អា.+ត្វា] សម្រាកហើយ ។

វិស្សសេ កិ. [វិ+សស+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីស្ម័គ្រស្មាល ។

វិស្សាស ចុំ. [វិ+សស+ណ] សេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល, សេចក្តីជិតជិត ។
- បរិម គុ. មានសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាលយ៉ាងក្រៃលែង ។ - មិត្ត គុ.
ត្រឹមតែសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល ។ - សិទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយ
សេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល ។

វិស្សាសិ កិ. [វិ+សស+អ+ឡ.អដ្ឋ.] ស្ម័គ្រស្មាលហើយ ។

វិស្សាសិក គុ. [វិស្សាស+ណិក] មានសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល, ប្រកបដោយ
សេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. មីមានសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល, មី
ប្រកបដោយសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាល ។

វិសហិ កិ. [វិ+សហ+អ+ឡ.អដ្ឋ.] អាចហើយ, ហ៊ានហើយ ។

វិសំខត គុ. [វិ+សំ+ករ+ត] គឺ...កម្ចាត់បង់ហើយ ។

វិសង្ខារ គុ. [វិ+សង្ខារ] ធម៌មានសង្ខារទៅប្រាសហើយ, និព្វានមាន
សង្ខារទៅប្រាសហើយ ។

វិ

វិសំយុត្ត គុ. [វិ+សំ+យុជ+ត] ប្រកបព្រមប្រាសហើយ, មិនប្រកបព្រមហើយ ។

វិសាខ, ខា អ.ន. ឧបាសកឈ្មោះវិសាខៈ, ឧបាសិកាឈ្មោះវិសាខា, ខែពិសាខ ។ . បុណ្ណមិទិវសំ នថុ. ថ្ងៃគីតិវិមានព្រះចន្ទពេញរង់ប្រកបដោយវិសាខបូក្ស, ថ្ងៃពេញបូរមីនៃខែពិសាខ ។

វិសាណ ថុ. [វិស+ណ] ស្មែង (ដូច សិង្គ) ។

វិសាហារតា ឥ. [វិសាហារ+តា] ភាវៈនៃ...ជាធម្មជាតិដូចជាអាហារដ៏លាយដោយថ្នាំពិស ។

វិសារទ ថុ. [វិគត+សារទ] មានសេចក្តីរញ្ជាទៅប្រាសហើយ, មានសេចក្តីញញើតទៅប្រាសហើយ (ភ្លៀវភ្លា, សេចក្តីភ្លៀវភ្លា); វិ. វិគតោ សារទោ ឯកស្វាភិ> វិសារទោ ។

វិសិព្វេតុកាម គុ. [វិសិព្វេតុ+កម+ណ] ប្រាថ្នាដើម្បីអាំង, ចង់ដើម្បីអាំង; វិ. វិសិព្វេតុំ កាមេភិភិ> វិសិព្វេតុកាមោ ។

វិសិព្វេត្វា អ. [វិ+សិវ+ណេ+ត្វា] អាំងហើយ, ឆ្អើរហើយ ។

វិសិមន្តិ កិ. [វិ+សម+អ+អន្តិ.វ., សម>សិម] លិចចុះ ។

វិសុំ ន. ផ្សេងគ្នា, មួយផ្នែក, ដោយខ្សែក ។

វិសិដ្ឋ គុ. [វិ+សិស+ត] វិសេសបំផុត, ប្រសើរបំផុត ។

វិសុទ្ធ គុ. [វិ+សុធរ+ត] ស្អាតវិសេស, ហ្មត់ចត់វិសេស, បរិសុទ្ធ ។
- អត្ថាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីស្អាតវិសេស ។

វិស្សជ្ឈតិ កិ. [វិ+សុធា+យ+តិ.វ.] ស្អាតវិសេស, ហ្មត់ចត់វិសេស,
បរិសុទ្ធ ។

វិសុទ្ធិ គ. [វិ+សុធា+តិ] សេចក្តីហ្មត់ចត់, សេចក្តីស្អាត ។

វិសេស គុ. ឬ ចុំ. [វិ+សិស+ណ] វិសេស, ច្រើក, គុណវិសេស ។
- ការណ៍ នចុំ. ហេតុនៃសេចក្តីច្រើកគ្នា ។

វិសេសោធិគម ចុំ. [វិសេស+អធិគម] កិ.លុះនូវគុណវិសេស, កិ.បាន
នូវ..., កិ.ត្រាស់ដឹង...។

វិសេសេត្វា អ. [វិ+សេស+ណេ+ត្វា] ឱ្យវិសេសហើយ, ឱ្យច្រើក
ហើយ ។

វិសោក គុ. [វិគត+សោក] មានសេចក្តីសោកទៅប្រាសហើយ; វិ.
វិគតោ សោកោ ឯកស្វាគិ > វិសោកោ ។

វិសោធជយិ កិ. [វិ+សុធា+ណាយ+ល្អ-អជ្ជ.] ហ្មត់ចត់ហើយ, ឱ្យស្អាត
ហើយ, ជម្រះហើយ ។

វិសោធចេត្វា អ. [វិ+សុធា+ណេ+ត្វា] ឱ្យស្អាតវិសេសហើយ, ជម្រះ
ហើយ ។

វិសោធចេតិ កិ. [វិ+សុធា+ណេ+តិ.វ.] ឱ្យស្អាតវិសេស, ឱ្យហ្មត់ចត់,
ជម្រះ, សម្អាត ។

វិសោធជយេ កិ. [វិ+សុធា+ណាយ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីឱ្យហ្មត់ចត់វិសេស,
គប្បីជម្រះ, គប្បីសម្អាត ។

វិ

វិហដខណ្ឌកណ្តក គុ. [វិហដ+ខណ្ឌកណ្តក] ឱ្យមានដង្កត់និងបន្ទាត់ បុគ្គលនាំទៅប្រាសហើយ ។ វិហដ<វិ+ហរ+ត ។

វិហញ្ញតិ កិ. [វិ+ហន+យ+តិ.វ.] ចៀសចៀន, ខ្លាំងខ្លប់, ក្តៅក្រហាយ, លំបាក ។

វិហតត្តាម គុ. [វិហត+តាម] មានកម្លាំងគឺជាកម្លាំងចង់ហើយ ។

វិហរតិ កិ. [វិ+ហរ+អ+តិ.វ.] នៅ (នៅអាស្រ័យ) ។

វិហរិសុ កិ. [វិ+ហរ+អ+ខំ.អដ្ឋ.] នៅហើយ, សម្រាកហើយ ។

វិហារ ចុំ. [វិ+ហរ+ណ] ប្រទេសជាទីនៅនៃបព្វជិត (អាវាស ឬ វត្ត ទាំងមូលក្តីកុដិទ្ធក្តីហៅថា វិហារ ដូចគ្នា); វិ. វិហារន្តិ ឯក្ខរ- ភិ> វិហារោ ។ . បោក្ខរណីតិវ នចុំ. ឆ្នេរនៃស្រះបោក្ខរណី ក្នុងវត្ត, .ជិតវត្ត ។ . មជ្ឈតិ គុ. ដែលទៅហើយត្រង់កណ្តាល នៃវិហារ ។ . មហិ ន. កិ.ឆ្នងនូវវិហារ ។ . បដិជត្តិ គុ. អ្នក ថែទាំនូវវិហារ, អ្នកសម្អាតនូវវិហារ, អ្នកទំនុកបម្រុងនូវវិហារ ។ . បរិយន្ត ចុំ. ទីចំផុតជុំវិញនៃវិហារ ។ . ចារិក នចុំ. ទីជាទី ត្រាច់ទៅក្នុងវិហារ, ចារិកនៃវិហារ ។ ធម៌ជាគ្រឿងនៅ; វិ. វិហ- រន្តិ ឯក្ខរភិ> វិហារោ ។

វិហាសិ កិ. [វិ+ហរ+អ+ស្យ-អដ្ឋ., ចុះស.អា.] នៅហើយ ។

វិហេថិយមាន គុ. [វិ+ហិថ+ស.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលចៀន ចៀន ។

វិហោថេត្វា អ. [វិ+ហិថ+ណេ+ត្វា] ចៀតចៀនហើយ ។

វិហោស ឧ. [វិ+ហិស+ណ] សេចក្តីសំបាក ។

វិជតិ កិ. [វិជ+អ+តិ.វ.] ចក់, រមែងចក់ ។

វិជន្តិ គុ. [វិជ+អន្ត+ន្យ-ន.] កាលចក់, កំពុងចក់ ។

វិជមាន គុ. [វិជ+មាន] កាលចក់, កំពុងចក់ ។

វិជនិ ឧ. [វិជ+យុ+ន្យ-ន.] ផ្ចិត (វិ. វិជនិ វាយុនា យោជយន្តិ យាយ សា> វិជនិ) ។ - បត្តិកិ ចុំ. ស្លាបនៃផ្ចិត ។

វិជភត្ត ឧចុំ. [វិជ+ភត្ត] ភត្ត (បាយ) ជាពូជ ។

វិជិ កិ. [វិជ+អ+ន្យ-អដ្ឋ.] ចក់ហើយ ។

វិជិយមាន គុ. [វិជ+ន.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលចក់ ។

វិជ្ជទ្ធវណ ឧចុំ. [វិជ+ឧទ្ធវណ] កិ.រើឡើងនូវពូជ, កិ.ដកឡើងនូវពូជ ។

វិណា ឧ. [វិ+ន+អា.ន., ន>ណ, ន>ន្យ] ពិណ (វិ. វិយភិកិ> វិណា ។ - វិទ្ធិ ឧចុំ. ប្រហោងនៃពិណ ។

វិពិ គុ. [វិ+ព+ត] ទៅប្រាសហើយ ។ - អច្ឆិតង្គាវ គុ. មានអណ្តាត ភ្លើងនិងរងើកភ្លើងទៅប្រាសហើយ, មានរងើកភ្លើង ប្រកបដោយ អណ្តាតភ្លើងទៅប្រាសហើយ ។ - តណ្ហា គុ. មានតណ្ហាទៅ ប្រាសហើយ ។ - ម្លូវ គុ. មានសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយទៅប្រាស ហើយ ។ - ទោស គុ. មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។

១

វិចន នត្ថំ. [វិ+តិក្កម+វិចន] ពាក្យឈានកន្លង, ពាក្យប្រព្រឹត្តកន្លង,
ពាក្យឆ្លើស (វិ+តិក្កម<វិ+អតិ+កម+ណ) ។

វិទិត្តមិទ្ធិ អ. [វិ+អតិ+កម+ឥ.អា.+ទ្ធិ] ដើម្បីឈានកន្លង, -ប្រព្រឹត្ត
កន្លង ។

វិទិនាមេត្វា អ. [វិ+អតិ+នម+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យបង្ហោនទៅហើយ,
- ឱ្យឱនទៅហើយ, ឱ្យប្រព្រឹត្តកន្លងទៅហើយ ។

វិទិនាមេសិ កិ. [វិ+អតិ+នម+ណេ+ស្យ-អជ្ជ., ចុះស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យ
បង្ហោនទៅហើយ, -ឱ្យប្រព្រឹត្តកន្លងទៅហើយ ។

វិទិនាមេស្សាម កិ. [វិ+អតិ+នម+ណេ+ស្សាម.ក.] នឹងញ៉ាំង...ឱ្យ
បង្ហោនទៅ, -ឱ្យប្រព្រឹត្តកន្លងទៅ ។

វិទិបតន្តិ កិ. [វិ+អតិ+បត+អ+អន្តិ.វ.] រមែងធ្លាក់ចុះកន្លង ។

វិទិវត្ត គុ. [វិ+អតិ+វត្ត+អ] ប្រព្រឹត្តកន្លងហើយ, ប្រព្រឹត្តកន្លងទៅ
ហើយ ។

វិទិវត្តស្ស កិ. [វិ+អតិ+វត្ត+អ+ស្ស.ច.] ចូរប្រព្រឹត្តកន្លង ។

វិទិ ឥ. [វិ+ទិ] មីជាមីដើរទៅនៃជន (ថ្មល់, វិទិ); វិ. វិភិ ភប្បភិ
ឯភ្នាក់> វិទិ ។ . ចតុក្កសិយាដកសម្បន្ន គុ. ដល់ព្រម
ហើយដោយថ្មល់និងផ្លូវបែកមានប្រមាណ៤, ឱ្យជាគនរថវិបូណិ
ដោយ... ។ . សិយាដកាមិ គុ. (មី) មានថ្មល់និងផ្លូវបែក (ផ្លូវ
ត្រឡែងកែង) ជាដើម ។

វិមំសន្ត ប៉ុ. [វិមំសន+អន្ត] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ល្បងមើល, ដល់កិ. ពិចារណា ។

វិមំសន្ត គុ. [មា.មាន+ស+អន្ត, មនៃអព្ភាស:>វ, វនៃអព្ភាស:>ត ច្បង, មាន>មំ] កាលពិចារណា, កាលល្បង ។ ប្រើជា វិមំសន្តោ ក៏មាន ។

វិមំសិត្វា អ. [មា.មាន+ត.វា.+ត្វា] ពិចារណាហើយ, ល្បងហើយ ។

វិមំសិតុកាម គុ. [វិមំសិតុំ+កម+ណ] ប្រាថ្នាដើម្បីពិចារណា, ល្បង មើល ។

វិវ អា.ន. បពិត្រព្រះអង្គអ្នកភ្ញៀវក្លា, បពិត្រព្រះអង្គអ្នកមានព្យាយាម ។

វិវក ប៉ុ. ក្អែកឈ្មោះវិវកះ, ក្អែកទឹក ។

វិវណ ឧប៉ុ. ស្ទូរអណ្តាស ។ - តិម្ពកិ អ.ន. ឈ្មោះវិវណត្ថម្ពកះ ។
- តិណិ ឧប៉ុ. ស្មៅគីស្ទូរអណ្តាស ។

វិវិយ ឧប៉ុ. [វិវ+ណិយ] ភាវៈនៃសេចក្តីអង់អាច, ភាវៈនៃសេចក្តីខ្ចី ឃ្មាត (ព្យាយាម, សេចក្តីព្យាយាម); វិ. វិស្ស ភាវោ> វិវិយំ ។ - ករណិវិហិត គុ. ដែលប្រាសហើយចាកកិ.ធ្វើនូវ សេចក្តីព្យាយាម ។ - សម្បត្តិ ឧ. កិ.ដល់ព្រមដោយសេចក្តី ព្យាយាម ។ - សម្បន្ន គុ. អ្នកដល់ព្រមដោយសេចក្តីព្យាយាម ។ ប្រើជា វិវិយ ក៏មាន ។

វិសតិ, វិស ច.សំ. [វិស+តិ] ថ្ងៃ (២០) ។ - ឧសភដ្ឋាន ឧប៉ុ. មីមានឧសភ ២០ ជាប្រមាណ ។ - យោជនសតមគ្គ ប៉ុ. ផ្លូវ

វិ-វ្យ

មានរយនៃយោជន៍ក្រែលែងដោយយោជន៍ ២០ ជាប្រមាណ ។

- វស្សសតិក គុ. មានរយនៃឆ្នាំដីក្រែលែងដោយ ២០ ជាប្រមាណ, ប្រកបដោយរយនៃឆ្នាំដីក្រែលែងដោយ២០ ។ . វស្សទ្វេសិក គុ. ប្រកបដោយកិ.សម្តែងឡើងថាមានឆ្នាំ ១៦ ។

- សហស្សខីណាសវបរិវត គុ. គឺព្រះខីណាស្រពមានពាន់ម៉ែជាប្រមាណចោមរោមហើយ ។ . សហស្សភិក្ខុបរិវារ គុ. មានភិក្ខុមានពាន់ម៉ែជាប្រមាណជាបរិវារ ។

វិហិ ចុំ. [វហ+ត, អនែវ>ត>ញ] ស្រូវ (វិ. វហតិ រូពហតិ សក្កានំ ជីវិតនិ > វិហិ) ។ . ប្បហរណកាល ចុំ. កាលជាទីបុកនូវស្រូវ, ។ . បិដកិ នចុំ. ល្អិនៃស្រូវ, ល្អិដាក់នូវស្រូវ, ល្អិដីពេញដោយស្រូវ ។

វុច្ចតិ កិ. [វច+យ+តិ-វ., អនែវ>ឧ, ច+យ>ច្ច] គឺ...ពោល, -ហៅ, ល្អី,-និយាយ, -ថា ។

វុច្ចនិ កិ. [វច+យ+អនិ-វ.] (ពាក្យប្រែដូច វុច្ចតិ) ។

វុច្ចវេ កិ. [វច+យ+តិ ឬអនិ-វ., ផ្លាស់តិ ឬអនិ>វេ] (ពាក្យប្រែដូច វុច្ចតិ) ។

វុច្ចមាន គុ. [វច+យ+មាន] គឺ...កាលពោល,..។

វុដ្ឋ កិ. ឬ គុ. [វស្ស+ត, អនែវ>ឧ, ស្ស+ត>ដ្ឋ] គឺភ្លៀងបង្ករចុះហើយ ។ . ការណិ នចុំ. ហេតុនៃភ្លៀងធ្លាក់ចុះហើយ, -បង្ករចុះហើយ ។

វុដ្ឋ កិ. ឬ គុ. [វស+ត] គឺ...នៅហើយ, ចេញហើយ ។ . ដ្ឋានិ នចុំ.

ទិវនៃ...នៅហើយ ។

វុជ្ជហិ កិ. [វិ+ឧ+ថា+ឡ-អជ្ជ., ចុះហ.អា.] ក្រោកឡើងហើយ, ចេញហើយ ។

វុជ្ជហិស្សន្តិ កិ. [វិ+ឧ+ថា+អ+ឥ.អា.+ស្សន្តិ.ភ., ចុះហ.អា.] នឹងក្រោកឡើង, នឹងចេញ ។

វុជ្ជាតព្វដ្ឋាន នចុំ. [វុជ្ជាតព្វ+ថាន] មីដៃលខ្លួនគប្បីក្រោកឡើង ។

វុជ្ជាបេសុំ កិ. [វិ+ឧ+ថា+ណកថេ+ខំ.អជ្ជ., ចុះស.អា.] ឱ្យក្រោកឡើងហើយ ។

វុជ្ជាយ អ. [វិ+ឧ+ថា+ត្វា] ក្រោកឡើងហើយ, ចេញហើយ ។

វុជ្ជិតិ គុ. [វិ+ឧ+ថា+តិ] ក្រោកហើយ, ចេញហើយ ។ . ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ចេញហើយ ។ . មត្តិ គុ. គ្រាន់តែចេញហើយ ។

វុជ្ជិ ឥ. [វស្ស+តិ] កិ.បង្កូរចុះ, កិ.ធ្លាក់ចុះ (ភ្លៀង); វិ. ចស្សនំ > ចុជ្ជិ ។

វុជ្ជ្យ គុ. [វុជ្ជ្យ+អ, អនៃវ>ឧ] ចម្រើនហើយ ។ . ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃវ័យនោះជាសភាពចម្រើនហើយ ។

វុជ្ជិ ឥ. [វុជ្ជ្យ+ឥ, អនៃវ>ឧ] សេចក្តីចម្រើន; វិ. ចុជ្ជនំ > ចុជ្ជិ ។ . កាមតា ចុំ. ភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកប្រាថ្នានូវសេចក្តីចម្រើន ។ . ប្បត្តិ គុ. ដល់ហើយនូវសេចក្តីចម្រើន ។

វុត្តិ គុ. [វត+ត, អនៃវ>ឧ] គឺ...ពោលហើយ; វិ. ចុច្ចុក្កាភិ > ចុក្កោ ។ . និយាម ចុំ. ទំនងគឺ...ពោលហើយ, និយាមគឺ...ពោលហើយ ។

វ្រុ

វ្រុជិបាជិ ចុំ. លំដាប់នៃគី...ពោលហើយ ។ - មត្ត គុ. គ្រាន់
តែគី...ពោលហើយ ។ ល ។

វ្រុតានុកុម ចុំ. [វ្រុត+អនុកុម] លំដាប់នៃពាក្យដែល...ពោលហើយ ។

វ្រុតានុសារ ចុំ. [វ្រុត+អនុសារ] កិ.ទៅតាមនូវពាក្យដែល...ពោលហើយ,
លំអាននៃពាក្យគី...ពោលហើយ ។

វ្រុត កិ. [វស+ត, អនែវ>ឧ] នៅហើយ, គី...នៅហើយ ។ - ត្នា ព្រោះ
ភាវៈនៃ...ជាអ្នកនៅហើយ ។ - បុព្វតាម ចុំ. ស្រុកដែលព្រះថេរៈ
ធ្លាប់នៅហើយ ។ - វស្ស គុ. មានវស្សានៅរួចហើយ; វិ. ចុំ
ចស្សំ យេន សោ> ចុំ ចស្សំ ។ ល ។

វ្រុយ្ហតិ កិ. [វហ+យ+តិ.វ., អនែវ>ឧ] គីមិកបន្សាត់ហើយ, គី...ចណ្តែត
ទៅ ។

វ្រុយ្ហតុ កិ. [វហ+យ+តុ.ច., អនែវ>ឧ] គី...ចូរបន្សាត់ទៅ ។

វ្រុសិត កិ. [វស+ស.អា.+ត, អនែវ>ឧ] នៅហើយ, គី...នៅហើយ ។
- វោសានិ គុ. ព្រហ្មចរិយៈជាគ្រឿងនៅនៅហើយ, .នៅចប់
ហើយ ។

វ្រុទ្ធ គុ. [វហ+ត, អនែវ>ឧ] គី...ចន្សាត់ទៅហើយ, .ចណ្តែតហើយ ។

វ្រុបកដ្ឋ គុ. [វិ+ឧច+កណ្ឌ ឬកស+ណ, កណ្ឌ>កដ្ឋ] ច្រៀសចេញហើយ,
គេចចេញហើយ ។ - កាយ គុ. មានកាយច្រៀសចេញហើយ ។

វ្រុបសន្ត គុ. [វិ+ឧច+សម+ត] ចូលទៅរម្ងាប់ហើយ, ស្ងប់ហើយ, ស្ងប់
ស្ងាត់ហើយ ។

រ៉ូបសម ចុំ. [វិ+ឧប+សម+អ] កិ.ចូលទៅរម្ងាប់; វិ. ចូបសមនំ> ចូបសមោ ។

រ៉ូបសមនិ នចុំ. [វិ+ឧប+សម+យុ] កិ.ចូលទៅរម្ងាប់, ជាទីចូលទៅ រម្ងាប់; វិ. ចូបសមិយកេកិ> ចូបសមនំ, ចូបសម្មតិ ឯក្កាកិ> ចូបសមនំ ។

រ៉ូបសម្មតិ កិ. [វិ+ឧប+សម+យ+តិ.វ.] ចូលទៅរម្ងាប់, ស្ងប់, ស្ងប់ ស្ងាត់ ។

រ៉ូបសមមាន គុ. [វិ+ឧប+សម+មាន] កាលចូលទៅរម្ងាប់,...។

រ៉ូបសមិ កិ. [វិ+ឧប+សម+អ+ល្ប.អជ្ជ.] ចូលទៅរម្ងាប់ហើយ,...។

រ៉ូបសមិស្សន្តិ កិ. [វិ+ឧប+សម+អ+ត.រា.+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងចូលទៅ រម្ងាប់ ។

រ៉ូបសមេត្វា អ. [វិ+ឧប+សម+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យចូលទៅរម្ងាប់ ហើយ, ឱ្យរម្ងាប់ស្ងាត់ហើយ ។

វ៉ែ និ. ពិត, ដោយពិត (កន្លែងខ្លះគ្រាន់តែចុះមកជា «បទបូរណបំពេញ បទ» មិនបាច់ប្រែក៏បាន) ។

វ៉ែកល្ល ឆុំ. [វិកល+ណ្យ] ភាវៈនៃសេចក្តីខ្លះខាត, ភាវៈនៃវិកល (សេចក្តីខ្លះខាត, កិ.វិកល); វិ. វិកលស្ស ភាវោ> វេ. កល្លំ ។

វ៉ែតិ ចុំ. [វេ+អ, អនៃវ>ជ, ជ>ត] កម្លាំងជាគ្រឿងដល់នូវទីដែលខ្លួន ប្រាថ្នា (សន្ទុះ, កម្លាំង, ល្បឿន, ប្រញាប់, ប្រញាប់ប្រញាល់,

វេ

ឆាប់); វិ. ឥច្ឆិកដ្ឋានំ ថលន្តិ បាបុណានិ ឯកេនាភិ>
ថេតោ ។

វេជ្ជ ចុំ. [វិទ+ណ] អ្នកដឹងនូវវិជ្ជាពោលគឺវេទនៃអាយុ (ពេទ្យ); វិ.
អាយុពេទ្ធសំខាកំ ថិច្ចំ ជានាភិកិ> ថេជ្ជោ ។ មួយយ៉ាង
ទៀត (វិទ+ណ្យ = អ្នកដឹង, អ្នកចូលចិត្ត; វិ. ថិន្នភិកិ> ថេ.
ជ្ជោ) ។ - កិម្មំ នចុំ. ការងាររបស់ពេទ្យ ។ - កម្មាទិវស ចុំ.
អំណាចនៃកម្មមានវេជ្ជកម្មជាដើម ។

វេជយន្ត អ.ន. ឈ្មោះវេជយន្ត ។ - វិថី ចុំ. រថឈ្មោះវេជយន្ត ។

វេជ្ជទិបក អ.ន. ឈ្មោះវេជ្ជទិបក: ។ - វិជ្ជំ នចុំ. ដែនឈ្មោះវេជ្ជទិបក: ។

វេថនិ នចុំ. [វេថ+យុ] សំពត់សំរាប់រ៉ូ, -ជួត, ឈ្នួត, សំពត់ឈ្នួត; វិ.
ថេថេភិ ឯកេនាភិ> ថេថនំ ។

វេថនាលង្ការវិហិត គុ. [វេថន+អលង្ការ+វិហិត] វៀរហើយចាក
សំពត់ឈ្នួតនិងគ្រឿងអលង្ការ ។ - ត្តិា ព្រោះភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នក
ប្រាសហើយចាកសំពត់ឈ្នួតនិងគ្រឿងអលង្ការ ។

វេថេត្វា អ. [វេថ+ណេ+ត្វា] រ៉ូហើយ, ត័ទ្ធហើយ, ត័ន្ធត័ទ្ធហើយ
ត្របែងហើយ ។

វេថេន្ត គុ. [វេថ+ណេ+អន្ត] កាលរ៉ូ, កាលចង,...។

វេថេត្ថំ អ. [វេថ+ណេ+ត្ថំ] ដើមរ៉ូ, ដើមរ៉ូត័ទ្ធហើយ,...។

វេណិករណ នចុំ. [វេណិ+ករណ] កិ.ធ្វើនូវចំណង, - នូវខ្លួន, -នូវ

ផ្ទៀងសាត់ ។

វេណិត្ត គុ. [វេណិ+អត្ត] មានជាចំណែកគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលជាទី
ធ្វើនូវចំណង, មានដ៏ប្រសើរគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលជាទីធ្វើនូវ
ខ្ញុំ ។

វេណុ នប៉ុ. [វិ+ឧ, ចុះន.អា., ន>ណ] ឫស្សី, ដើមឫស្សី, វិ. ថេភិ
បចក្កភិកិ> ថេណុ ។ គុំម្ហ ចុំ. គុំម្ហនៃឫស្សី ។

វេតន នប៉ុ. [វិ+តន] វត្តជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តទៅ (ការឃ្នាល, ថ្លៃឃ្នាល),
វិ. ថេភិ បចក្កភិ ឯកេនាភិ> ថេកនំ ។

វេទនា ឥ. [វិទ+យុ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិពែងដឹងគឺពែងសោយនូវវសនៃ
អារម្មណ៍ (វេទនា); វិ. ថេទយភិ អារម្មណាវសំ អនុភថ-
ភិកិ> ថេទនា ។ ខិន្ទ ចុំ. ខន្ធគឺវេទនា ។ បត្តិ គុ. អ្នក
ដល់ហើយនូវវេទនា ។ បរិគ្គហិកម្មដ្ឋាន នប៉ុ. កម្មដ្ឋានមានកិ.
កំណត់យកនូវវេទនាជាអារម្មណ៍ ។

វេទនានុវត្តិ គុ. [វេទនា+អនុ+វត្ត+ណិ] អ្នកប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវ
វេទនា ។

វេទនាភិភូត គុ. [វេទនា+អភិភូត] គឺវេទនាគ្របសង្កត់ហើយ ។

វេទយន្តិ កិ. [វិទ+ណយ+អន្តិ.វ.] ដឹង, សោយ ។

វេទយិត នប៉ុ. [វិទ+ណយ+ឥ.អា.+ត] កិ.ដឹង, កិ.សោយ (នូវអារម្មណ៍),
វិ. ថេទនា អារម្មណាស្ស អនុភថនំ> ថេទយិកំ ។

វេទយិ កិ. [វិទ+អ+ញ្ញ.អដ្ឋ.] ដឹងហើយ, សោយហើយ ។

វេ

វេទិត្ត កិ. [វិទ+ត.អា.+ត្ត] គឺ...គប្បីដឹង, .គប្បីប្រាប់ ។

វេធាតិ កិ. [វេធា+អ+តិ.វ.] ញាប់ញ័រ,...។

វេនេយ្យពន្លូវ ចុំ. [វេនេយ្យ+ពន្លូវ] សត្វជាផោពង្សនៃសត្វដែលព្រះ
អង្គគប្បីខ្មាន (វេនេយ្យ<វិ+នី+ណេយ្យ = វិ. វិនិកេយ្យ-
កិ> វេនេយ្យា) ។

វេបចិត្តិ អ.ន. អសុរឈ្មោះវេបចិត្តិ ។

វេភារាទិក គុ. [វេភារ+អាទិ+ក] មានភ្នំឈ្មោះវេភារៈជាដើម ។

វេមកោដិ ឥ. [វេម+កោដិ] ទីបំផុតនៃផ្សំ, ចុងនៃផ្សំ (វេម<វេ+ម
គ្រឿងត្បាញ, វិ. វេយន្តិ ឯកេនាភិ> វេមោ) ។

វេមតិក គុ. [វិមតិ+ណិក] អ្នកមានសេចក្តីដឹងខុស, .យល់ខុស, មាន
សេចក្តីសង្ស័យ ។

វេយ្យគ្យបញ្ចម គុ. [វេយ្យគ្យ+បញ្ចម] (និវរណបញ្ចកៈ) មានវិចិ-
កិត្តានិវរណៈ ដូចជាផ្លូវ គឺខ្លាធំត្រាច់ទៅតាមជាគំរប់៥ ។

វេយ្យាវច្ឆ ឧចុំ. [វេយ្យាវដ+ណ្យ] ភារៈនៃកិ.ខ្វល់ខ្វាយ, ភារៈនៃកិ.
បម្រើ; វិ. វេយ្យាវដស្ស ភាវោ> វេយ្យាវច្ឆំ ។
- កិវ ចុំ. អ្នកធ្វើនូវភារៈនៃកិ.បម្រើ, វេយ្យាវច្ឆករ ។

វេរញ្ច ឧ. ព្រហ្មណ៍ឈ្មោះវេរញ្ចៈ, ព្រហ្មណ៍នៅក្នុងក្រុងឈ្មោះវេរញ្ច ។

វេរម្ពវាត ចុំ. [វេរម្ព+វាត] ខ្យល់កំបុតត្បូង ។

វេវ ឧចុំ. [វិវ ឬវេវ+អ] កម្មវមែងប្រព្រឹត្តទៅដោយសភាពដ៏ប្លែក (ពៀវ);

វិ. ចិរុបេន អរកិ តច្ចុភិកិ> ថេរំ ។ រូបសមនសំខាត
 គុ. ពោលគីកិ.ចូលទៅរម្ងាប់នូវព្យោ ។ វេគសមុស្ស្យាហិត
 គុ. គីកម្នាំងនៃព្យោឱ្យប្រឹងប្រែងព្រមហើយ ។ មណីសិ-
 ក្ខាបទិ នប្តុ. សិក្ខាបទគឺចេតនាជាហេតុបណ្តេញនូវព្យោ, សិក្ខា-
 បទគឺចេតនាជាហេតុព្យោ ។ បដិវេរ នប្តុ. ព្យោនិងព្យោរតប,
 ព្យោរតបនូវព្យោ ។ វិចនិ នប្តុ. ពាក្យជាព្យោ ។ សំសិគ្គសំ-
 សិដ្ឋិ គុ. ច្របូកច្របល់ហើយដោយកិ.ច្របូកច្របល់ដោយព្យោ,
 ច្រឡំបល់ដោយកិ.ជាប់ជំពាក់ដោយព្យោ ។

វេរិយរ នប្តុ. [វេរិ+យរ] ផ្ទះនៃបុគ្គលអ្នកមានព្យោ ។

វេរិដ្ឋាន នប្តុ. [វេរិ+ថាន] ទីនៃបុគ្គលអ្នកមានព្យោ ។

វេរិ គុ. [វេរ+ញ] អ្នកមានព្យោ; វិ. ថេរំ យស្ស អភិកិ> ថេរិ ។

វេលោ ឥ. [វិ+លោ+ភិ] វេលា, ពេល, ព្រាំង (វិ. វិនាសំ លាភិកិ>
 វេលា) ។

វេលាមកាល ប្តុ. [វេលាម+កាល] កាលនៃតថាគតជាព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះ
 វេលាមៈ ។

វេសិ ប្តុ. [វិស+ណ] ភេទ ។

វេសាលិកិ គុ. [វេសាលី+ណិក] អ្នកនៅក្នុងក្រុងវេសាលី; វិ. វេសា-
 លិយំ វសន្តិកិ> វេសាលិកា ។

វេសាលី អ.ន. ក្រុងឈ្មោះវេសាលី (ភិក្ខុកំ វិសាលិភូកក្កា>
 វេសាលី ឈ្មោះថាក្រុងវេសាលី ព្រោះភាវៈនៃទីនោះជាវាជធានី

វេ.វោ

ដ៏មូលំមូលាយអស់វារៈពាលើក) ។ . គីមនី នចុំ. កិ.ទៅកាន់ក្រុង
ឈ្មោះវេសាលី ។

វេសិយា ឥ. [វិ+ឥស+ណ្យ] ស្រ្តីដែលបុរសតែងស្វែងរកដោយវិសេស
(ស្រីពេស្យា); វិ. វិសេសន ឯសិយកេកិ> វេសិយា ។
. គោចរាទិភេទ ចុំ. ផ្សេងដោយអគោចរមានវេសិយាគោចរ
ជាដើម ។

វេហាស ចុំ. [វិ+ហយ+ណ, យ>ស] ប្រទេសជាទីនៅក្នុងទីទាំងពួង
ដោយវិសេស (អាកាស); វិ. វិសេសន ហយកិ ភច្ឆកិ
សព្វក្យកិ> វេហាសោ ។

វេឡុបរម្យា ន. [វេឡុ+បរម្យា] កិ.ព្រះនៃដើមបូស្សី ។

វេឡុរិយាមយ គុ. [វេឡុរិយា+មយ] សម្រេចហើយដោយកែវតៃ.
ឡូរ ។

វេឡុវន នចុំ. [វេឡុ+វន] ព្រៃបូស្សី, វិហារឈ្មោះវេឡុវន ។ . វណ្ណ-
ប្បដិសំយុត្ត គុ. ប្រកបព្រមចំពោះហើយដោយកិ.ពណិនានូវ
ឧទ្យានឈ្មោះវេឡុវន, -នូវវត្តវេឡុវន ។

វោទាបន នចុំ. [វិ+អវ+ទា+ណាចេ+យ្យ] កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យផ្ទុរផង ។

វោទានត្ថ ចុំ. [វោទាន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.ផ្ទុរផង, ប្រយោជន៍ដល់
កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យផ្ទុរផង ។

វោទាបេយ្យ កិ. [វិ+អវ+ទា+ណាចេ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីឱ្យផ្ទុរផង ។

វោរោបនដ្ឋាន នចុំ. [វោរោបន+ឋាន] ទីជាទីដាក់ចុះ, ទីជាទីធ្វើឱ្យ

វោ

វិនាស, មីជាមីកោរ ។

វោរោបិយមាន គុ. [វិ+អវ+រុច+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលដាក់ចុះ,
កាលផ្តាច់ផ្តិល ។

វោរោបេស្សាមិ កិ. [វិ+អវ+រុច+ណេ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងដាក់ចុះ, នឹងឱ្យ
វិនាស, នឹងផ្តាច់ផ្តិល ។

វោរោបេសិ កិ. [វិ+អវ+រុច+ណេ+ល្ប-អជ្ជ., ចុះស.អា.] ដាក់ចុះ
ហើយ, ឱ្យវិនាសហើយ, ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ។

វោលោកេន្ត គុ. [វិ+អវ+លោក+ឯ+អន្ត] កាលសម្លឹងមើល, កាល
ក្រឡេកមើល, កាលរមិលមើល, កាលប្រមើលមើល ។

វោស្សត្ត ចុំ. [វិ+អវ+សជ+ណ ច្នឌិ+សជ+ណ+វ.អា.] កិ.លះ, កិ.លះ
បង់, កិ.រលាស់ចោល ។ - វតិ គុ. ព្រេកអរហើយក្នុងកិ.លះបង់,
ក្នុងកិ.រលាស់ចោល ។

វោសាន នចុំ. [វិ+អវ+សា+ឃុ] សេចក្តីរសាយចិត្ត, កិ.រសាយ
ព្យាយាម, សេចក្តីរាយមាយ ។

វោសិត គុ. [វស+ឥ.អា.+ត, អនៃវ>ឌ] នៅរួចហើយ, មានព្រហ្មធិរិយៈ
នៅរួចហើយ ។

វោហារេយ្យ កិ. [វិ+អវ+ហរ+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីពោល, គប្បីថ្លែង ។

វោហារ ចុំ. [វិ+អវ+ហរ+ណ] កិ.ពោល, កិ.ថ្លែង, វោហារ; វិ.
វោហារិយភេតិ > វោហារោ ។

វោហារុបជីវី គុ. [វោហារ+ឌប+ជីវ+ណិ] អ្នកមានកិ.ចូលទៅជិតរស់

៖

នៅដោយរោហារជាប្រក្រតី, អ្នកមានកិ.រស់នៅចូលទៅអាស្រ័យ
ដោយការលក់ដូរជាប្រក្រតី (អ្នកជំនួញ); វិ. ចោហារទេន
ឧបជីវិកុំ សីលមស្សាភិ> ចោហារុបជីវិ ។

វិសមត្តក ចុំ. ឬ នចុំ. [វិស+មត្តក] មីចំផុតនៃព្រ័ត្រ, នៃស្នូរ ។

វិសានុរក្ខក គុ. [វិស+អនុ+រក្ខ+ណុ] អ្នករក្សាតាមនូវវង្ស; វិ. ចំសំ
អនុរក្ខកិ> ចំសានុរក្ខកោ ។

វិសាលង្ការភូត គុ. [វិស+អលង្ការ+ភូត] ជាគ្រឿងប្រដាប់នៃវង្ស, ជា
គ្រឿងអលង្ការនៃវង្សកើតហើយ (ភូតសព្ទនេះ មិនបាច់ប្រែក៏
បាន) ។

ស

សឧត្តរិកង្គ គុ. [សហ+ឧត្តរិកង្គ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្វើដោយសម្ម
 ឈ្មោះឧត្តរិកង្គះ, ដោយសម្មកាច់បង់នូវសដីក្រៃលែង (មើល
 ឧត្តរិកង្គ ភាគទី១); វិ. **សហ ឧត្តរិកង្គោន យោ វត្តកកិ>**
សឧត្តរិកង្គោ ។

សកំ ន. ឬ គុ. [ស+ក] ខ្លួន, របស់ខ្លួន, ជារបស់ខ្លួន (វិ. **សស្ស**
អក្កនោ យំ> សក) ។ (នយខ្លះថា ផ្កាស អក្ក>ស ឬ
 សក) ។ . **សកដ្ឋាន** ន. ចុំ. មីជារបស់ខ្លួនរបស់ខ្លួន ។ . **និ-**
វេសន ន. ចុំ. ផ្ទះជាមីនៅអាស្រ័យនៃខ្លួន, លំនៅនៃខ្លួន ។

សកដំ ន. ចុំ. [សក+រដ] រថអាចនាំទៅនូវភារៈ (រទេះ); វិ. **សក្កោភ**
ភារំ វហិកុនិ> សកដំ ។ . **ធ្វ្រ** ន. ចុំ. នឹមនៃរទេះ, ម្នាក់នៃ
 រទេះ ។ . **ជេដ្ឋកិ** គុ. ជនជាច្បងក្នុងរទេះ (នាយរទេះ)។ . **ដ្ឋាន**
 ន. ចុំ. មីជាមីចតនៃរទេះ, មីជាមីតាំងនៃរទេះ ។ . **បរិវត្តន** ន. ចុំ. កិ.
 ត្រឡប់នៃរទេះ, កិ.បង្វិលនៃរទេះ ។ ល ។

សកល គុ. [សក+អល] ទាំងអស់, ទាំងមូល, ទាំងស្រុង ។ . **កប្ប**
 ន. ចុំ. កប្បទាំងអស់ ។ . **វិហារ** ចុំ. វិហារទាំងមូល ។ . **អម្ពវន**
 ន. ចុំ. វិហារឈ្មោះអម្ពវនទាំងមូល ។ល។

សក្កិ អ.ន. ទេវរាជឈ្មោះសក្កៈ (នាមរបស់ព្រះឥន្ទ្រ មានន័យឱ្យប្រែបាន
 ច្រើនយ៉ាងទៅតាមដំណើរការណ៍ដែលព្រះឥន្ទ្របានធ្វើ ប៉ុន្តែ
 ក្នុងមីនេះលើកយកតែវិគ្គហៈមួយមកជាតួយ៉ាង); វិ. **សក្កច្ចំ ទានំ**
អទាសិកិ> សក្កោ ។ . **កិវណិ** ន. ចុំ. ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើនូវ
 ភារៈនៃខ្លួនជាទេវរាជឈ្មោះសក្កៈ, កិ.ធ្វើនូវខ្លួនជាព្រះឥន្ទ្រ ។

ស

ស្បង្សិរូបក គុ. ជា រូបប្រៀបនៃព្រះឥន្ទ្រ, មានរូបដូចជា រូបប្រៀបនៃព្រះឥន្ទ្រ ។

សក្កុទ្ធិ និ. [ស+ករ+ត, រ+ត>ត្ថ, ក>ក្ក] គោរព, ដោយគោរព, ដោយប្តូរតំណ ។

សក្កុរោន្តិ កិ. [ស+ករ+ឱ+អន្តិ.វ.] ធ្វើគោរព, ធ្វើសួរ, ធ្វើដោយប្រពៃ ។

សក្កា អ. គឺ...អាច, -ហ៊ាន ។

សក្កាយ ចុំ. [ស+កាយ] កាយកាលមាន, ឬកាយនៃខ្លួន; វិ. សន្តោការយោ> សក្កាយោ, អក្កនោ ថា ការយោ> សក្កាយោ ។ - មិដ្ឋិតិវ នចុំ. ត្រើយគឺសក្កាយមិដ្ឋិ ។

សក្ការ ចុំ. [ស+ករ+ណ] (ឬជាវិសេស) ដែលបុគ្គលធ្វើដោយប្រពៃ (សក្ការៈ, គ្រឿងសក្ការៈ); វិ. សង្ឃ ភរិយភិកិ> សក្ការោ (ឬជាវិសេសោ) ។ - សម្មានិ ន. សក្ការៈនិងសេចក្តីរាប់អាន ។

សក្កុណោយ្យំ កិ. [សក ឬសក្ក+ឧណា+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីអាច, គប្បីហ៊ាន ។

សក្កោតិ កិ. [សក+ ឬសក្ក+ឱ+តិ.វ.] អាច, ហ៊ាន ។

សក្កិវ ចុំ. ឬ ឥ. [ស+ឱវ+អ] ក្រស, សួរ, ដុំ វិ. សហ ខរេនចក្កភិកិ> សក្កិវោ ។ - បិនិកិ នចុំ. គ្រឿងផឹកគឺបុគ្គលធ្វើដោយសួរ, មីកគឺបុគ្គលគប្បីផឹកដែលគេធ្វើដោយសួរ ។

ពហុល គុ. ច្រើនដោយក្រសួល, មានក្រសួលច្រើន ។ សិទ្ធិ ចំ.
សួរនៃក្រសួល ។

សក្ខិស្សតិ កិ. [សក+ឧ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងអាច, នឹងហ៊ាន ។

សក្ខី គុ. [សក្ខ+ឡ] ជាសាក្សី, ជាបន្ទាល់ ។

សកទាគាមិមគ្គ ចំ. [.+មគ្គ] សកទាគាមិមគ្គ ។

សកទាគាមី ចំ. [សកិ+អា+តម+ណី, ចុះទ.អា., ត>តា] អរិយបុគ្គល
អ្នកមក (កាន់ភពនេះ) មួយដងទៀត; វិ. សក អាគច្ឆកិ>
សកទាគាមី ។

សកលោភ ចំ. [សក+លោភ] លោភរបស់ខ្លួន ។

សកសមយ ចំ. [សក+សមយ] លទ្ធិរបស់ខ្លួន ។ សមយន្ត-
រតហានជ្ឈោតាហានសមត្ថ គុ. អ្នកអាចក្នុងកិ.ឈានចុះកាន់
សេចក្តីប្រកាន់នូវលទ្ធិរបស់ខ្លួននិងលទ្ធិដទៃ, អ្នកអាចឈានចុះសិប
ក្នុងសេចក្តីដ៏ស្មុគ្រស្មាញគឺលទ្ធិរបស់ខ្លួននិងលទ្ធិដទៃ ។

សកាលស្សវ និ. [សកាលស្ស+ងវ] អំពីសម័យប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើ
ដោយកាលមែនពិត, អំពីព្រឹកមែនពិត, អំពីព្រលឹមមែនពិត ។

សកាល គុ. [សហ+កាល] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយកាល, ប្រកប
ដោយកាល ។

សកិច្ចប្បសុតតា ឥ. [សកិច្ចប្បសុត+តា] ភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយ
ក្នុងកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

ស

សកិញ្ជាន គុ. [សហ+កិញ្ជាន] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្វើដោយកិលេសជា គ្រឿងកង្វល់ ។

សកិ ឱ. អស់វារៈមួយដង, មួយគ្រា, មួយលើក ។

សកិវិជាត គុ. [សកិ+វិជាត] សម្រាលហើយអស់វារៈមួយដង, សម្រាលកូនហើយអស់វារៈមួយលើក ។ វិជាត<វិ+ជន+ត ។

សកុណ ចុំ. [សក+ឧន, ន>ណ] សត្វស្លាប, សត្វបក្សី; (វិ. សក្កោភិ ឧទ្ទំ គន្ធិ បដ្ឋខ្លាធមោ ច មារេកុន្តិ> សកុណោ) ។
- លុទ្ធកិ ចុំ. ព្រានសត្វស្លាប ។ - ច្រៀប ចុំ. កូននៃសត្វស្លាប ។
- អណ្ណិក ឧចុំ. ពងនៃសត្វស្លាប ។ ឥ. សកុណិកា មេសត្វ ស្លាប ។

សខិលសម្ពាស គុ. [សខិល+សម្ពាស] វាចាជាគ្រឿងពោលនាំមកនូវ ភាវៈជាសំឡាញ់ ។ អ្នកមានវាចាជាគ្រឿងពោលនាំមកនូវភាវៈនៃ ចុក្កលជាសំឡាញ់ ។

សត្ត ចុំ. [សុដ្ឋ+អត្ត] សូតិ, ឋានសូតិ; (វិ. ទូបាទិហិ បក្ខហិ ភាវគុណាហិ សុដ្ឋ អក្កោភិ> សត្តោ) ។ - មត្ត ចុំ. ផ្លូវ នៃសូតិ, ផ្លូវជាទីទៅកាន់ឋានសូតិ ។ - តាមិ គុ. អ្នកទៅកាន់ឋាន សូតិ ។

សតន្តិក គុ. [សហ+តន្ត+ក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្វើដោយក្លិន ។

សតារវ គុ. [សហ+តារវ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្វើដោយសេចក្តីគោរព; វិ. សហ ភារវេន ចក្កកិកិ> សភារវោ ។

ស

សង្កប្ប ចុំ. [សំ+កប្ប+ណ] សេចក្តីត្រិះរិះព្រម, សេចក្តីត្រិះរិះ, តម្រិះ ។

សង្កប្ប្រតិ គុ. ឬ កិ. [សំ+កប្ប+ឥ.អា.+ត] គឺ...ត្រិះរិះព្រមហើយ, ប្រាថ្នាហើយ ។

សង្ការ ចុំ. [សំ+ករ+ណ] សម្រាម (វិ. នានាវិចេហិ ភិណាវិ-
ហិ សំភរិយកេ មិស្សិភរិយកេកិ> សទ្ធារោ) ។ . ក្នុង
ចុំ. គំនរនៃសម្រាម, កំពូលនៃ... ។ . ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីតាំងនៃ
សម្រាម។ . ធានិ ន. ទីជាទីតម្កល់នៃសម្រាម, គំនរនៃសម្រាម ។
- ភ្ន្រិ គុ. ដូចជាគំនរនៃសម្រាម, ដូចជាសម្រាមកើតហើយ ។

សង្ក ចុំ. [សង្ក+ឧ] កង្វេរ (វិ. សទ្ធិយភិកិ> សទ្ធា) ។

សង្កោបិតបុព្វ គុ. [សង្កោបិត+បុព្វ] គឺ...ធ្លាប់ឱ្យកម្រើកព្រមហើយ ។

សង្ខបណាវាទិសទ្ធិ ចុំ. [សង្ខបណាវាទិ+សទ្ធិ] សួរនៃតន្ត្រីមានស័ង្ខនិង
សួរជាដើម, មានស័ង្ខនិងរនាតជាដើម ។

សង្ខារ ចុំ. [សំ+ករ+ណ, ករ>ឲរ] ធម៌ដែលបច្ច័យតាក់តែង (សង្ខារ);
វិ. សទ្ធិយភិកិ> សទ្ធារោ ។

សង្ខិបិត្តា អ. [សំ+ឱប+ឥ.អា.+ត្តា] ចំប្រព្វហើយ, បង្រួញហើយ ។

សង្ខិភិ កិ. [សំ+ឌុក+អ+ឡ-អជ្ជ.] កម្រើកហើយ, កម្រើករំពើក
ហើយ ។

សង្ខិភិត្តា អ. [សំ+ឌុក+ឥ.អា.+ត្តា] កម្រើកហើយ, កម្រើករំពើក
ហើយ ។

ស

សង្ករ នុំ. កិ.បណ្តោះបណ្តែ, កិ.តស៊ូ ។

សង្កហ ចុំ. [សំ+គហ+អ] កិ.សង្ក្រាន្ត, សេចក្តីសង្ក្រាន្ត ។
- ការណ៍ នុំ. ហេតុនៃសេចក្តីសង្ក្រាន្ត ។

សង្កណ្ឌិស្សាមិ កិ. [សំ+គហ+ណ្ឌ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងសង្ក្រាន្ត, នឹង
គប់រក, នឹងស្រោចស្រង់ ។

សង្ក ចុំ. [សង ឬសញ្ញ+ណ] កិលេសជាគ្រឿងជាប់, -ជាគ្រឿងចំ
ពាក់; វិ. សង្កតិ ឯកេនាភិ> សង្កោ ។

សង្កាតិត គុ. [សង្ក+អតិត] ប្រព្រឹត្តកន្លងហើយនូវធម៌ជាគ្រឿង
ជំពាក់ ។

សង្កាម ចុំ. [សង្កាម+អ ឬសំ+គម+ណ] កិ.ច្បាំង, សង្ក្រាម ។
- សីសយោធា ចុំ. យោធាជាប្រធានក្នុងសង្ក្រាម, មហានជា
កំពូលក្នុងសង្ក្រាម ។ - ជុំត្រឹម គុ. អ្នកខ្ពស់ចំផុតជាងជនអ្នកឈ្នះ
នូវសង្ក្រាម ។

សង្ស ចុំ. [សំ+ហន+អ, ហន>យ] សង្ស, ពួក, ក្រុម, បន; (វិ.
សីលធម៌សាមញ្ញន សំហកោ យជិកោភិ> សង្ខោ,
សម្មទេវ កិលេសទរេថ ហនភិភិ ថា> សង្ខោ) ។
- ករណីយ គុ. (កិច្ច) គឺសង្សគប្បីធ្វើ ។ - កិម្ម នុំ. សង្ស
កម្ម, កម្មរបស់សង្ស ។ - គិត គុ. ទៅហើយក្នុងសង្ស, តម្កល់នៅ
ក្នុងសង្ស ។ - ត្រូវកោដិ ឥ. មិច្ឆុតនៃ... ។ - នវកោដិ មិ
ច្ឆុតនៃភិក្ខុថ្មីក្នុងសង្ស, ខាងចុងនៃភិក្ខុថ្មីក្នុងសង្ស ។ - នវកិ គុ.

ថ្មីក្នុងសង្ឃ, ភិក្ខុថ្មីក្នុងសង្ឃ ។ - ភិក្ខុ នបុ. ភត្តដើម្បីសង្ឃ ។
 - ភោទិ កិ.ទំលាយនូវសង្ឃ កិ.បំបែកនូវសង្ឃ ។ - មាមកិ គុ.
 អ្នករាប់អាននូវព្រះសង្ឃ; វិ. សង្ឃំ មមាយភិកិ> សង្ឃ-
 មាមកោ ។

សង្ឃាដិ ឥ. សង្ឃាដិ (សំពត់ឃ្មាប) ។ - កណ្ណិ ចុ. មុមនៃសង្ឃាដិ
 (កណ្ណិ ស័ព្ទ នេះប្រែថា ង្រៀង ក៏បាន) ។ - បត្តិចិវរធវ គុ.
 អ្នកទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដិនិងបាត្រនិងចិវរ ។

សង្ឃានុស្សតិ ឥ. [សង្ឃ+អនុស្សតិ] កិ.រព្វករឿយៗនូវព្រះសង្ឃ,
 កម្មដ្ឋានមានសង្ឃានុស្សតិជាអារម្មណ៍ ។ អនុស្សតិ<អនុ+សរ+
 តិ = វិ. អនុស្សរណាំ> អនុស្សតិ ។

សង្ឃិក គុ. [សង្ឃ+ណិក] ជារបស់នៃសង្ឃ; វិ. សង្ឃស្ស
 សន្តកំ> សង្ឃិកំ ។

សង្ឃ័ជ្ជ គុ. [សំ+យុស+ត] គឺ...ឱ្យគឺកកងព្រមហើយ, -យោសនា
 ហើយ, -ប្រកាសប្រាប់ហើយ ។

សចក្ខុកិ គុ. [សហ+ចក្ខុ+ក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយចក្ខុ; វិ.
 សហ ចក្ខុនា ចក្ខុភិកិ> សចក្ខុកោ ។

សចក្ខុកាល ចុ. [សចក្ខុ+កាល] កាលនៃខ្លួនប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើ
 ដោយចក្ខុ ។

សច្ចវាច គុ. [សច្ច+វាចា] អ្នកមានវាចាពិត, អ្នកមានសំដីពិត; វិ.
 សច្ចំ ចាចា យស្ស សោ> សច្ចចាចោ ។

ស

សច្ចកិរិយា ឥ. [សច្ច+កិរិយា] កិ.ធ្វើនូវសេចក្តីពិត ។

សច្ចិករោតិ កិ. [សច្ចិ+ករ+ឱ+តិ.វ.] ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់, រមែងធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ ។

សច្ចិកាតព្វ កិ. [សច្ចិ+ករ+តព្វ] គឺ...គប្បីធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ ។

សច្ចិកតនិព្វាន [សច្ចិកត+និព្វាន] មាននិព្វានគឺ...ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ, មាននិព្វានធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

សច្ចិកតត្តា ឥ. [សច្ចិកត+ត្តា] ព្រោះភាវៈនៃ...ជា...គឺ...ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

សច្ចិកត្វា អ. [សច្ចិ+ករ+ត្វា] ធ្វើឱ្យច្បាស់, ធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

សចិត្តកិ គុ. [សហ+ចិត្ត+ក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្វើដោយចិត្ត; វិ. សហ ចិក្កន ចក្កកិកិ > សចិត្តកំ ។

សចេ និ. បើ, បើថា, ប្រសិនបើ, បើទុកជា ។

សជ្ជ ឥ. [សជ្ជ+អ] កិ.ចាត់ចែង, កិ.ត្រៀម, កិ.រៀបចំ, អ្នកចាត់ចែង ។

សជ្ជយីសុ កិ. [សជ្ជ+ណយ+ឱ.អជ្ជ.] ចាត់ចែងហើយ, រៀបចំហើយ, ប្រុងប្រៀបហើយ, ជាប់ហើយ ។

សជ្ជសិ កិ. [សជ្ជ+អ+ស្ស.អជ្ជ., ចុះស.អា.] ចាត់ចែងហើយ, រៀបចំហើយ ។

សជ្ជិតិ កិ. [សជ្ជ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ចាត់ចែងហើយ, រៀបចំហើយ,

ត្រៀមហើយ ។

សង្កេតា អ. [សង្ក+ណេ+តា] ចាត់ចែងហើយ, រៀបចំហើយ, ច្រុងច្រៀបហើយ ។

សង្កាបេតា អ. [សង្ក+ណាបេ+តា] ឱ្យចាត់ចែងហើយ, ឱ្យរៀបចំហើយ, ឱ្យត្រៀមហើយ ។

សង្កុខិរ ន.បុ. [សង្កុ+ខិរ] ទឹកដោះដែលបុគ្គលរឹតហើយក្នុងថ្ងៃនោះ, ទឹកដោះមានក្នុងថ្ងៃនោះ(ទឹកដោះសុទ្ធ) ។

សង្កាយកម្មដ្ឋានមនសិកាវាទិ គុ. [សង្កាយ+កម្មដ្ឋាន+មនសិការ+វាទិ] (កិច្ច) មានកិ.ស្វាឡាយនិងកិ.ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវកម្មដ្ឋានជាដើម ។

សង្កាយតិ កិ. [សំ+អធិ+ឥ+អ+តិ..វ., លុចនិ., អធិ>អជ្ឈ, ឥ>ឯ>អយ>អាយ] ស្វាឡាយ, សិក្សា, រៀន, សូឡ ។

សដីវកកុក្កដ បុ. [សដីវក+កុក្កដ] មាន់ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយជីវិត, មាន់ទាំងរស់ ។

សញ្ចណិត គុ. [សំ+តុណ្ណ+ឥ.វា.+ត] គឺ...ឱ្យល្អិតព្រមហើយ, -ឱ្យល្អិតខ្លួនឱ្យហើយ, -ឱ្យល្អិតហួតហើយ ។

សញ្ញន្ត គុ. [សំ+នទ+ត] ដេរដាសហើយ, ព្រោងព្រាតហើយ ។

សញ្ញិនិស្សាមិ កិ. [សំ+និទ+អ+ឥ.វា., ចុះនិ..វា] នឹងកាត់ព្រម, នឹងផ្តាច់បង់ ។

សញ្ញាយ អ.ន. បរិប្បាជកឈ្មោះសញ្ញាយៈ ។

សញ្ញាតិ គុ. [សំ+ជន+ត] កើតព្រមហើយ ។ . **សំវេគី** គុ. មានសេចក្តីសង្វេគកើតព្រមហើយ ។ . **ឆាតកទុក្ខ** គុ. មានទុក្ខគឺសេចក្តីឃ្នានកើតព្រមហើយ ។ . **ពលវទោមនស្ស** គុ. មានទោមនស្សមានកម្លាំងកើតព្រមហើយ ។ . **សិនេហិ** គុ. មានសេចក្តីស្រឡាញ់កើតព្រមហើយ, មានសេចក្តីស្នេហាកើតព្រមហើយ ។ . **គណ្ណ** គុ. មានពកកើតព្រមហើយ ។

សញ្ញានិ កិ. [សំ+ញា+នា+ន្យ-អដ្ឋ., ញា>ជា] ស្គាល់ច្បាស់ហើយ, ស្គាល់ជាក់ហើយ, ចាំបានហើយ ។

សញ្ញានិត្តា អ. [សំ+ញា+នា+ត្តា] ស្គាល់ច្បាស់ហើយ, ចាំបានហើយ ។

សញ្ញាត គុ. [សំ+យម+ត] សង្រួមហើយ, ប្រយ័ត្នហើយ ។ . **ចារិ** គុ. អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តសង្រួមជាប្រក្រតី ។ . **អត្តម** គុ. មានខ្លួនសង្រួមហើយ ។ . **អត្តភាវ** គុ. មានអត្តភាពសង្រួមហើយ ។

សញ្ញាម ប៉ុ. [សំ+យម+អ] កិ.សង្រួម, កិ.រវាង ។

សញ្ញាមេស្សន្តិ កិ. [សំ+យម+ណេ+ស្សន្តិ-ភ.] នឹងសង្រួម, ... ។

សញ្ញា ឥ. [សំ+ញា+ត្វិ] កិ.ដឹងព្រម, កិ.ចាំបាន; វិ. **សញ្ញាននំ**> **សញ្ញា** ។ ធម្មជាតិជាគ្រឿងចាំបាន; វិ. **សញ្ញានាភិ ឯកាយាភិ**> **សញ្ញា** ។

សញ្ញាបេត្តា អ. [សំ+ញា+ណាចេ+ត្តា] ឱ្យដឹងព្រមហើយ, ឱ្យយល់ព្រមហើយ, ឱ្យចាំបានហើយ, ឱ្យចូលចិត្តហើយ ។

សញ្ញាណ ន.បុ. [ស ច្នស់+ញ+យ្យ] ញាណរបស់ខ្លួន, សេចក្តីដឹង
ព្រម, គ្រឿងសម្គាល់, គ្រឿងចំណាំ ។

សញ្ញា គុ. [សញ្ញា+ន្យ] មានសញ្ញា, មានសេចក្តីសម្គាល់; វិ. សញ្ញា
យស្ស អភិកិ > សញ្ញា ។

សង្ឃី ច.សំ. ហុបសិច (៦០) ។ . ឧទកយដ័តណ្ណនិក គុ. ទទួលនូវ
ក្នុងនៃទឹក៦០ (ចំណុះទឹក៦០ក្នុង) ។ . កិលាប បុ. បាច់ ៦០ ។
- ក្នុងប្រែត បុ. សង្ឃីក្នុងប្រេត, ប្រេតមានសិសៈគឺញាញ់៦០
សំពងហើយ ។ . យោជនាយាម គុ. មានបណ្តោយនៃ
ដោយន័៦០, មានយោជន័៦០ជាចំណែកបណ្តោយ ។ . យោ-
ជនិក ប្រកបដោយយោជន័៦០ ។ . សកដ័ភាវលង្ការ-
ប្បដិមណ្ឌិត គុ. ប្រដាប់ហើយដោយគ្រឿងអលង្ការមានភារៈ
នៃរទេះ៦០ជាប្រមាណ ។ ស ។

សឋ បុ. [សឋ+អ] អ្នកអួត, អ្នកពោលអួត, បុគ្គលអ្នកអួតអាង ។

សណិកំ កិ.វ. តិច១, សន្សឹម, សំរៀម១ ។

សណ្ឋបេត្តា អ. [សំ+បេ+ណេ+ត្តា] ឱ្យតាំងនៅព្រមហើយ, ទុកដាក់
ហើយ, រៀបចំហើយ ។

សណ្ឋាគារ ន. [សណ្ឋ+អគារ] រោងជាទីតាំងព្រម, សណ្ឋាគារ (ផ្ទះ
ទទួលភ្ញៀវ) ។

សណ្ឋាតិ កិ. [សំ+ថា+អ+តិ.វ.] តាំងនៅព្រម, បិទនៅព្រម, មើរ
នៅ ។

ស

សណ្ឋាន ចុំ. [សំ+ង៉ា+យុ] កិ.តាំងនៅព្រម, សណ្ឋាន, ម្រង់ម្រាយ ។

សណ្ឋាបេសិ កិ. [សំ+បេ+ណេ ឬ ង៉ា+ណាបេ+ន្យ-អដ្ឋ., ចុះសេ.អា.]
ឱ្យតាំងនៅព្រមហើយ, ឱ្យតាំងទុកហើយ, ឱ្យកំណត់ទុកហើយ ។

សណ្ឋាបេត្វា អ. [សំ+បេ+ណេ+ត្វា] ឱ្យតាំងនៅព្រមហើយ, ...។

សណ្ឋាតុំ អ. [សំ+ង៉ា+តុំ] ដើម្បីតាំងនៅព្រម,...។

សណ្ឋិត គុ. [សំ+ង៉ា+ត] តាំងនៅព្រមហើយ, តំកល់នៅហើយ, បិទ
នៅព្រមហើយ, សណ្ឋិតហើយ ។

សណ្ឋឆាយ គុ. [សណ្ឋ+ឆាយា] មានម្លប់ដ៏ជិត, មានម្លប់ដ៏ជិតស្និទ្ធ,
មានម្លប់សន្តិ ។

សណ្ឋ គុ. [សា+ណ្ហ] ល្អិត, គ្មាន, ទន់, ផ្អែម (វិ. សីយភិ កនុក-
រិយភិកិ> សណ្ហា) ។ - សុខុ គុ. ដ៏ល្អិតទន់, ដ៏ល្អិតនិង
សុខុម ។ - វាច គុ. មានវាចាដ៏ទន់, ដ៏ផ្អែម ។

សត័តិ កិ.ន. [សំ+តតុ+ត] ជាប់តត្តា ឬដិតតត្តាដោយជុំវិញ (រឿយៗ,
ញយៗ); វិ. សមណ្ឌកោ កនោភិកិ> សកកំ ។

សត្តិ ចុំ. [សដ ឬសញ្ច+ត] អ្នកជាប់នៅក្នុងអារម្មណ៍មានរូបារម្មណ៍
ជាដើម (សត្ត); វិ. វុប្បាជិសុ សញ្ចកិកិ> សកោ ។

សត្តិ ប.សំ. ប្រាំពីរ (៧) ។ - យោជនិមត្តក ន. ទីបំផុតនៃយោជន៍
ប្រាំពីរ ។ - យោជនិសតុព្វេធ គុ. មានកំពស់មានរយនៃ
យោជន៍ប្រាំពីរជាប្រមាណ, មានរយនៃយោជន៍ប្រាំពីរជាចំណែក

ខ្ពស់ ។ - ភូមិកិ គុ. ប្រកបដោយជាន់ប្រាំពីរ, មានជាន់ប្រាំពីរ ។
 - វិស្សក មានផ្ទាំងប្រាំពីរ, ប្រកបដោយផ្ទាំងប្រាំពីរ ។ - វិស្សក-
 កាល ចុំ. កាលនៃខ្លួនមានផ្ទាំងប្រាំពីរ ។ - វិស្សព្រួន្ត ឆុំ. ខាង
 ក្នុងនៃវស្សាប្រាំពីរ ។ - វសហរណីសហស្ស ច.សំ. ពាន់នៃ
 សរសៃសម្រាប់ទទួលនូវវសប្រាំពីរ ។ - វតនយដ្ឋី ឆ. ដងជាវិការៈ
 នៃរតនៈប្រាំពីរ ។ - វតនធិជ ចុំ. ទងជាវិការៈនៃកែវប្រាំពីរ ។
 - វតនធិនិ ឆុំ. ទ្រព្យគីរតនៈប្រាំពីរ ។ - ទ្វារកោដ្ឋកយុត្ត គុ.
 ប្រកបហើយដោយក្លោងនៃទ្វារប្រាំពីរ ។ - វសវគ្គិយ គុ. ប្រព្រឹត្ត
 ទៅក្នុងពួកនៃភិក្ខុ ១៧រូប ។ - វសវោជនិ ឆុំ. វោជនមានវស
 ប្រាំពីរ, -ប្រកបដោយវសប្រាំពីរ ។

សត្តវិធ គុ. [សត្ត+វិធ] មានប្រការៈប្រាំពីរ, មានប្រាំពីរយ៉ាង; វិ. សក្ក
 វិធា បក្ការា យស្ស សោ > សក្កវិធោ ។ - អរិយធន
 ឆុំ. អរិយទ្រព្យមានប្រាំពីរយ៉ាង ។

សត្តុជា [សត្ត+ជា] ដោយចំណែកប្រាំពីរ; វិ. សក្កហិ វិកា-
 ភេហិ > សក្កុជា ។

សត្តុម ច.សំ. [សត្ត+ម] (ជន) ជាមិត្តនៃជនប្រាំពីរនាក់ (មីប្រាំពីរ,
 គំរប់ប្រាប់ពីរ); វិ. សក្កន្នំ បូរណោ > សក្កុមោ ។

សត្តុសហស្សាធិកិ គុ. [សត្តុសហស្ស+អធិក] ដីក្រែលែង, ឬដីលើស
 ដោយពាន់ប្រាំពីរ (ប្រាំពីរពាន់) ។

សត្តាហ ឆុំ. [សត្ត+អហ] ថ្ងៃប្រាំពីរ, ប្រាំពីរថ្ងៃ, សត្តាហៈ ឬ
 សត្តាហ៍ ។

ស

សត្តាធីវចន នប្បំ. [សត្ត+អធីវចន] ជាពាក្យជាគ្រឿងពោលសង្កត់នៃ
សត្ត, ជាឈ្មោះនៃសត្ត ។

សតិ ឥ. [សរ+តិ] ធម្មជាតិជាគ្រឿងរព្វក; វិ. សភិ ឯកាយាភិ>
សភិ ។ សេចក្តីរព្វក; វិ. សរណំ> សភិ ។ អវិប្បវាស
ប្បំ. កិ.មិនទៅប្រាសចាកសតិ, កិ.មិនទៅប្រាសនៃសតិ ។ ជាគ.
វិយាភាវំ ប្បំ. កិ.មិនមាននៃធម៌ជាគ្រឿងភ្ជាក់រព្វកគឺសតិ ។ វេ.
បុល្លប្បត្ត គុ. ដល់ហើយនូវភាវៈនៃកិ.ពេញលេញដោយសតិ ។
វេបុល្លជាគិរិយ គុ. ធម៌ជាគ្រឿងភ្ជាក់គឺភាវៈនៃកិ.ពេញ
លេញដោយសតិ ។ វោស្សត្ត ប្បំ. កិ.លះចង់នូវសតិ, កិ.
បណ្តោយនូវសតិ ។

សតិមា គុ. [សតិ+មន្ត] អ្នកមានសតិ; វិ. សភិ យស្ស អភិភិ>
សភិមា ។

សត្តិ ឥ. [សសុ+តិ] គ្រឿងបៀតបៀន (លំពែង) ។ ប្បហារ ប្បំ.
កិ.ប្រហារដោយលំពែង ។

សត្តិ ឥ. [សក+តិ] សេចក្តីអាច, សេចក្តីអង់អាច ។

សទ្ធិ ប្បំ. [សទ្ធិ+អ] អារម្មណ៍ដែលចុក្កលពោល (សំឡេង, សូរ); វិ.
សទ្ធិយភិ ភថិយភិភិ> សទ្ធា ។

សទ្ធិហតិ កិ. [សំ+ធា+អ+តិ.វ.] ជឿ ។

សទ្ធិហាបេសិ កិ. [សំ+ធា+ណាបេ+ឡ្យ-អជ្ជ., ចុះស.អា.] ឱ្យជឿ
ហើយ ។

ស

សទ្ធម្ម ចុំ. [សន្ត+ធម្ម] ធម៌របស់សច្ចរស, ធម៌របស់បុគ្គលអ្នកស្ងប់,
 ព្រះសទ្ធម្ម; វិ. សកំ ធម្មោ> សទ្ធម្មោ ។ . បណ្ឌិត ន. ឬ
 គុ. ប្រមិចដ៍ភិទ្ធិទៅគឺព្រះសទ្ធម្ម ។ . ដ្ឋិតិកាម គុ. អ្នកប្រាថ្នា
 ដើម្បីកិ.តាំងនៅនៃព្រះសទ្ធម្ម ។ . ដ្ឋិតិកាមតា ឥ. ភាវៈនៃបុគ្គល
 អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីកិ.តាំងនៅនៃព្រះសទ្ធម្ម, .ដើម្បីកិ.ញ៉ាំងព្រះសទ្ធម្ម
 ឱ្យតាំងនៅ ។ . ស្សវនិ នចុំ. កិ.ស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម; វិ. សុយ្យ-
 ភេកិ> សចនំ, សទ្ធម្មស្ស សចនំ> សទ្ធម្មស្សចនំ ។

សទ្ធា ឥ. [សំ+ធា+អ] ធម្មជាតិជាហេតុជឿ; វិ. សទ្ធាហានិ
 ឯកាយានិ> សទ្ធា ។ . បព្វជិត គុ. ដែលបួសហើយដោយ
 សទ្ធា ។ . ទេយ្យ នចុំ. វត្ថុគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យដោយសទ្ធា ។

សទ្ធាន្ទរូប គុ. [សទ្ធា+អន្ទរូប] ដ៏សមគួរដល់សទ្ធា, ប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវ
 សទ្ធា ។

សទ្ធាធិមុត្ត គុ. [សទ្ធា+អធិមុត្ត] បង្ហោនចិត្តទៅហើយដោយសទ្ធា ។

សទ្ធិចរ គុ. [សទ្ធិ+ចរ+អ] អ្នកត្រាច់ទៅជាមួយ ។

សទ្ធិវិហារិក ចុំ. [សទ្ធិ+វិ+ហារ+ណិ+ក] អ្នកនៅជាមួយ; វិ. សទ្ធិ
 វិហារិកិ> សទ្ធិវិហារី , សោ ឯច> សទ្ធិវិហា
 រិកោ ។

សទ្ធិ និ. មួយអន្លើ, ជាមួយ ។

សទ្វា និ. [សព្វ+ទា] ក្នុងកាលទាំងពួង, សព្វកាល ។

សទិស គុ. [សមាន+ទិស+ក្រិ, សមាន>ស] ប្រាកដស្មើ, ប្រហែល, ដូច, ស្រដៀង ។ (វិ. សមាណំ ភក្ខា នំ បស្សកិកិ> សទិសោ) ។

សទេវក គុ. [សហ+ទេវ+ក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយទេវលោក, ដោយទេវតា ។

សន្ត គុ. [សម+ត] ស្ងប់, រម្ងាប់, រម្ងាប់ហើយ ។

សន្តកិ គុ. [សហ+អន្ត+ក.ស.] របស់, ជារបស់ ។

សន្តិក គុ. [សហ+អន្ត+តក] ទីជិត, សំណាក់ (វិ. អន្តនសមិបេន សហាភិ> សន្តិកំ) ។

សន្តិកោដ្ឋាស ចុំ. [សន្តិ+កោដ្ឋាស] ចំណែកនៃធម៌ជាគ្រឿងស្ងប់ ។

សន្តិស្រ្តិយ គុ. [សន្ត+ស្រ្តិយ] មានស្រ្តិយរម្ងាប់ហើយ ។

សន្តដ្ឋ គុ. [សំ+តុស+ត] អ្នកច្រកអរព្រមហើយ, អ្នកសន្តោសហើយ ។

សន្តដ្ឋិ ឥ. [សំ+តុស+តិ] សេចក្តីច្រកអរដោយវត្ថុជារបស់ខ្លួន, សេចក្តីច្រកអរព្រម, សេចក្តីសន្តោស ។

សន្តស្ស្រតិ កិ. [សំ+តុស+យ+តិ.វ.] ច្រកអរព្រម ។

សន្តសិត គុ. [សំ+តុស+ស.អា.+ត] ច្រកអរព្រមហើយ ។

សន្តម្មិតា អ. [សំ+ថម្ម+ស.អា.+ត្វា] សង្កត់ហើយ,... ។

សន្តតិ គុ. [សំ+ថរ+ត] គឺ...ក្រាលហើយ, ណាហើយ, ...។

សន្តវិត្វា អ. [សំ+ថរ+ឥ.អា.+ត្វា] ណាតហើយ, ណាហើយ, ត្រដាងហើយ, ក្រាលហើយ ។

សន្តវៃ ចុំ. [សំ+ថុ+ណ] សេចក្តីរីករាយ, សេចក្តីត្រេកអរ, សន្តវៈ ។
- ករណីភាយ នចុំ. សេចក្តីខ្លាចអំពីកិ.ធ្វើនូវសន្តវៈ ។

សន្តិដ្ឋិ គុ. [សំ+ទិស+ត] បុគ្គលដែលគេធ្លាប់ឃើញគ្នាមួយដងមួយកាល (សន្តិដ្ឋមិត្រ); វិ. ភក្ខិ ភាលំ ទិដ្ឋបុញ្ញោកិ>
សន្តិដ្ឋោ ។ - សិម្ពត្តិ គុ. បុគ្គលដែលធ្លាប់ជួបគ្នាមួយដងមួយកាល និងបុគ្គលដែលធ្លាប់រាប់រកគ្នាមួយដងមួយកាល, សន្តិដ្ឋមិត្រនិងសម្ពត្តមិត្រ ។ សិម្ពត្តិ<សំ+ភជ+ត ។

សន្តិមំ គុ. [សន្តមន្ត+សិ.វិ., ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលត, កាលបង្កាត់ ។

សន្តាតិ គុ. [សំ+ធា+ត] ទ្រទ្រង់ព្រមហើយ, ទល់ទ្រ, ទ្រទុក, តត្វា ។

សន្តានិ នចុំ. [សំ+ធា+យុ] មិត, កិ.តភ្ជាប់, តំណ ។

សន្តាយ អ. [សំ+ធា+ត្វា] អាស្រ័យហើយ, សំដៅហើយ ។

សន្តាវេត្តំ អ. [សំ+ធរ+ណេ+ត្តំ] ដើម្បីទ្រទ្រង់ព្រម, ទប់, ទប់ទល់ ។

សន្តាវិ កិ. [សំ+ធាវ+អ+ល្យ-អដ្ឋ.] ស្តុះទៅព្រមហើយ, លឿនទៅព្រមហើយ, អន្តោលទៅហើយ ។

សន្តាវិស្សំ កិ. [សំ+ធាវ+អ+ឥ.អា+ស្សំ.កា.] នឹងស្តុះទៅព្រមហើយ, នឹងអន្តោលទៅហើយ ។

ស

សន្តិ ន. [សំ+ធា+ត] ទីត, កិ.ត, វិ. **សន្តានំ** > **សន្តិ** ។ ពន្លឺ
គុ. ទីតនិងគ្រឿងចង ។ ច្រើនបន្ថយាតកមនុស្សយាតក
គុ. អ្នកកាត់នូវទីត និងអ្នកសម្លាប់នូវជនក្នុងផ្លូវ និងអ្នកសម្លាប់
នូវមនុស្ស ។ ច្រើនទាទឹកម្នី នប៉ុ. កម្មមានកិ.កាត់នូវទីតជា
ដើម ។ ច្រើន ប៉ុ. កិ.កាត់នូវទីត ។

សន្តិស្តិ គុ. [សនំ+តន] មានក្នុងកាលមុន, មានហើយក្នុងកាលមុន
(ធ្លាប់មានមកហើយតាំងអំពីច្បារណា); វិ. **សនំ ចុរេ ភថោ**>
សនន្តនោ ។

សន្តិទ្ធិ គុ. [សំ+នហ+ត] ចងព្រមហើយ, មានគ្រឿងក្រោះសឹក
ស្បៀតហើយ, ទ្រង់គ្រឿងហើយ ។

សន្តិយ្ហ័ច កិ. [សំ+នហ+យ+ច.ប.] ចូរចងព្រម, ចូរត្របែង, ចូរសឹក
ស្បៀត ។

សន្តិយ្ហ័ត្វា អ. [ស+នហ+យ+ត.អា.+ត្វា] ចងព្រមហើយ, ត្របែង
ហើយ,...។

សន្តិហ ន. [សំ+នហ+ណ] វត្ថុជាគ្រឿងចងព្រម, វត្ថុជាគ្រឿងសឹក
ស្បៀត ។

សន្តិបតតិ កិ. [សំ+និ+បត+អ+តិ.វ.] ប្រជុំ, ប្រជុំគ្នា, ផ្គុំគ្នា ។

សន្តិបាត ប៉ុ. [សំ+និ+បត+ណ] កិ.ប្រជុំ, កិ.ប្រជុំគ្នា, កិ.ជួបជុំ,
សន្តិបាត ។

សន្តិចយ ប៉ុ. [សំ+និ+ចិ+អ] កិ.សន្សំ, ការសន្សំទុក ។

សន្និចិត្តរជ្ជ គុ. [សន្និចិត្ត+រជ្ជ] មានធូលីសន្សំហើយ ។

សន្និធិការ ប៉ុ. [សន្និធិ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំ, (សន្និធិ<សំ
+និ+ធា+ន) ។

សន្និដ្ឋាន នប៉ុ. [សំ+និ+ឋា+យ] សេចក្តីសន្និដ្ឋាន, សេចក្តីចូលចិត្ត;
វិ. សន្និដ្ឋិយកេកិ> សន្និដ្ឋានំ ។

សន្និវាស ប៉ុ. [សំ+និ+វស+ណ] កិ.នៅរួមគ្នា, កិ.នៅអាស្រ័យរួម
គ្នា ។

សន្និសិន្ន គុ. [សំ+និ+សម+ត, ត>តន្ន, សុបទ] ប្រជុំគ្នាហើយ, អង្គុយ
ប្រជុំគ្នាហើយ ។

សបជាបតិក គុ. [សហ+បជាបតិ+ក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយ
ប្រពន្ធ, -ដោយភរិយា ។

សបតិ ឬ សបត្តិ ឥ. ឬ គុ. [សហ+បដិប្បសប+តិ] ស្រីប្រព្រឹត្តមួយ
អន្លើដោយប្តី, ស្រីរួមប្តី ។

សបទាន នប៉ុ. [សហ+អបទាន] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយកិ.
ប្រាសចាកកិ.ដាច់, លំដាប់នៃផ្ទះ, លំដាប់នៃច្រក ។

សប្បញ្ញ គុ. [សហ+បញ្ញ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយប្រាជ្ញា ។

សប្បដិភាយ គុ. [សហ+បដិភាយ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយភ័យ
ពច, - ដោយភ័យដ៏ពន្លឹក ។

សប្ប ប៉ុ. [សប្ប+អ] ពស់ (វិ. សប្បកិ តប្បកិកិ> សប្បោ) ។

ស

យោនិ ឥ. កំណើតនៃពស់ ។

សច្ចាយ [ស+ច+ឥ+អ] សច្ចាយ, សេចក្តីសច្ចាយ, ជាទីសច្ចាយ ។ . រោជនិ នចុំ. រោជនជាទីសច្ចាយ ។ ល ។

សច្ចិ នចុំ. [សច+ឥ] ទឹកដោះថ្នាំ, សច្ចិ; វិ. យោ នំ ចរិកុញ្ចុកិ កស្ស ពលាយុចឡនក្កំ សច្ចិកិ គច្ចិកិ ចចក្កកិកិ> សច្ចិ ។ . ករណ្តិក នចុំ. ខ្លួនដាក់នូវសច្ចិ (ករណ្តិក ប្រែបានច្រើនយ៉ាង, ខ្លួន, ដប, កំប៉ុង, កំសៀវ, ពោង, កំសួលមង) ។

. ចាដី ឥ. ភាជនៈ (ឬពាង) ដ៏ពេញដោយទឹកដោះថ្នាំ ។ . ប្តូរ គុ. ដ៏ពេញដោយទឹកដោះថ្នាំ ។ . មធ្យកដុករាណ្តិមិ គុ. (វត្ថុ) មានសច្ចិ និងមធ្យ (ទឹកដោះថ្នាំនិងទឹកដោះជួរ) និងរាណ្តៈគឺត្រៀងហើរជាដើម ។ . មធ្យសក្ករាមិ គុ. (វត្ថុ) មានទឹកដោះថ្នាំ និងទឹកឃ្មុំ និងស្ករជាដើម ។ ល ។

សច្ចុរិស ចុំ. [សន្ត+ចុរិស] បុរសអ្នកស្ងប់, សច្ចុរស; វិ. សន្តោ ចុរិសោ> សច្ចុរិសោ ។

សបរិវារ គុ. [សហ+ចរិវារ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយបរិវារ; វិ. សហ ចរិវារេន យោ ចក្កកិកិ> សបរិវារោ ។

សបុត្តទារ គុ. [សហ+បុត្តទារ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយកូននិងប្រពន្ធ (វិគ្គហៈដូច សបរិវារោ) ។

សម្ពុសិត្តំ ឥ. [សំ+ផុស+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីពាល់ត្រូវព្រម, ដើម្បីប៉ះពាល់ ។

សព្វ សព្វ. ទាំងពួង, ទាំងអស់, ទាំងស្រុង, ទាំងមូល ។ . កាមទទ គុ. ដែលឱ្យនូវសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួង, ដែលឱ្យនូវសម្បត្តិគឺបុគ្គលគប្បីប្រាថ្នាទាំងពួង ។ . កាមសមិទ្ធិ អ្នកញ៉ាំងសម្បត្តិគឺបុគ្គលគប្បីប្រាថ្នាទាំងពួងឱ្យសម្រេច, អ្នកញ៉ាំងកាមទាំងពួងឱ្យសម្រេច, អ្នកសម្រេចនូវកាមទាំងពួង ។ . កិច្ចសមត្ថ គុ. ជាអ្នកអាចក្នុងកិច្ចទាំងពួង ។ . កុណិប នប្ប. សាកសពទាំងពួង ។ . កោដ្ឋី ចុំ. ជង្រុកទាំងពួង ។ . គន្ថប្បហិន អ្នកមានកិលេសជាគ្រឿងដោតក្រុងទាំងពួងលះបង់ហើយ ។ . គន្ថ នប្ប. គម្ពីរទាំងពួង, កិលេសជាគ្រឿងដោតក្រុងទាំងពួង ។ . ចតុក្កិ គុ. មានប្រមាណ៤នៃវត្ថុទាំងពួង ។ . ញ្ចហិ គុ. អ្នកលះបង់នូវធម៌ទាំងពួង ។ . ញ្ចតិញ្ចាណប្បដិវេធ ចុំ. កិ.ចាក់ផ្ទុះចំពោះ នូវសព្វញ្ចតញ្ចណ, កិ. ត្រាស់ដឹងនូវ... ។ . អដ្ឋកិ គុ. ប្រមាណ៨នៃវត្ថុទាំងពួង ។ . អត្តកមហាមត្ត ចុំ. អាមាត្យធំអ្នកញ៉ាំងរាជកិច្ចទាំងពួងឱ្យសម្រេច ។ . អត្តិកិ គុ. ជាប្រយោជន៍ក្នុងទីទាំងពួង ។ . ថាម នប្ប. កម្លាំងទាំងពួង ។ . ទុព្វល គុ. មានកម្លាំង៤យជាង...ទាំងពួង, មានកម្លាំងគឺទោសប្រមូលហើយជាង...ទាំងពួង ។ . នវកិ គុ. ថ្មីជាង...ទាំងពួង ។ . បច្ឆតោ ខាងក្រោយនៃទូតទាំងពួង ។ . បច្ឆិមកិ គុ. មានក្នុងខាងក្រោយនៃកុមារទាំងពួង ។ . បច្ឆា និ. ក្នុងខាងក្រោយនៃគោទាំងពួង ។ . បបញ្ច គុ. ធម៌ជាគ្រឿងញ៉ាំងសត្វឱ្យយឺតយូរទាំងពួង, ធម៌ដ៏ញ៉ាំងសត្វឱ្យយឺតយូរទាំងពួង ។ . ប្បវេមិ កិ. វិ. មុនជាង...ទាំងពួង ។ . បរិ-ទ្យាហិ ចុំ. សេចក្តីក្តៅក្រហាយទាំងពួង, សេចក្តីរោលរាលទាំង

ស

ពួង ។ . លោកាភិភូ គុ. អ្នកគ្របសង្កត់នូវលោកទាំងពួង ។
 . វិទ្ធិ គុ. អ្នកដឹងនូវធម៌ទាំងពួង ។ . វោសិតវោសាន គុ. អ្នក
 មានព្រហ្មធិរិយៈជាគ្រឿងនៅចប់ហើយទាំងពួង ។ . សំយោ-
 ជនក្លាយ ចុំ. ធម៌ជាទីអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំងពួង ។ . សង្ហា-
 ហិកិ គុ. អ្នកសង្គ្រោះនូវជនទាំងពួង, អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ
 ដល់ជនទាំងពួង ។ . សិប្បិកិ គុ. អ្នកមានសិល្បៈទាំងពួង,
 អ្នកប្រកបដោយសិល្បៈទាំងពួង, អ្នកចេះនូវសិល្បៈទាំងពួង ។
 . សេតិ គុ. មានអរយវៈទាំងអស់ដ៏ស, ដ៏សសុទ្ធ ។ . សោទ្យ-
 សិកិ គុ. ប្រមាណ ១៦នៃវត្ថុទាំងពួង ។

សព្វទា និ. [សព្វ+ទា] ក្នុងកាលទាំងពួង សព្វកាល ។

សព្វាសា ឥ. [សព្វ+អាសា] សេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួង, ចំណង់ទាំងពួង ។

សព្វិ ន. [សន្ត+ហិ.វិ., សន្ត>ស, ហិ>ភិ] ដោយសច្ចរសទាំងឡាយ
 ដោយចុក្កលអ្នកស្ងប់ទាំងឡាយ ។

សភាវ ចុំ. [ស+ភាវ] ភាពនៃខ្លួន, សភាវៈ, សភាព, ធម្មតា (វិ.
 ភវនំ> ភាវោ , សស្ស អក្កនោ ភាវោ> សភា-
 វោ) ។ . សណ្ឌិតិ គុ. អ្នកតាំងនៅព្រមដោយភាពនៃខ្លួន, អ្នក
 បិតនៅព្រមដោយធម្មតា ។

សមគ្គសំវាស ចុំ. [សមគ្គ+សំវាស] កិ.នៅរួមដោយសេចក្តីព្រម
 ច្រៀងគ្នា, មានសំវាសព្រមច្រៀងគ្នា ។

សមចារី គុ. [សម+ចរ+ណី] អ្នកប្រព្រឹត្តស្មើ, អ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ស្មើ,

អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិវេទមិដ្ឋស្មើដោយប្រក្រតី ។ កត្តរថ., កត្តរថ.
តស្សីល ។

សមចិត្ត គុ. [សម+ចិត្ត] អ្នកមានចិត្តស្មើគ្នា ។ ពហុធ្វើហិ. ។

សមជ្ជា ឥ. [សំ+អជ+អ+អា.ឥ.] មហោស្រព (វិ. សមជ្ជន្តិ សំ.
ភច្ឆន្តិ មីលន្សស្សន្តិ > សមជ្ជា) ។

សមជាតិក គុ. [សម+ជាតិ+ក] មានជាតិស្មើគ្នា ។ ពហុធ្វើហិ. ។

សមណ ប៉ុ. [សម+យ] អ្នករម្ងាប់, អ្នកស្ងប់, សមណៈ, វិ. សមេ.
ភីភី > សមណោ ។ ប៉ាប គុ. ជាសមណៈលាមក, ជា
សមណៈបាប ។ ភាវី គុ. ភាវៈ...នៃ...ជាសមណៈ ។

សមត្ថ គុ. [សំ+អស+ត] ចប់ហើយ, ចរិបូណិហើយ ។

សមត្ថ គុ. [សមត្ថ+អ] អាច, អ្នកអាច, ដែលអាច; វិ. សមត្ថេ.
ភីភី > សមត្ថោ ។ កាល ប៉ុ. កាលនៃ...ជាអ្នកអាច ។

សមតល នប៉ុ. [សម+តល] ផ្ទៃស្មើ ។ គុ. មានផ្ទៃស្មើ ។

សមតិវិជ្ឈតិ កិ. [សំ+អតិ+វិធជ+យ+តិ.វ.] ចាក់ផ្ទះកន្លងព្រម, លិច
ស្រោច, ... ។

សមត្ថិស ប.សំ. សាមសិច (៣០) ។

សមថ ប៉ុ. [សម+ថ] ធម៌រម្ងាប់នូវកាមច្នន្ទៈ (សមថៈ); វិ. កាមច្នន្ទៈ
សមេភីភី > សមថោ ។

សមន្ត, សមន្តា និ. ជុំវិញ, ដោយជុំវិញ, ជិតខាង ។

ស

សមន្តាគត គុ. [សំ+អនុ+អា+គម+ត] មកតាមព្រមហើយ, ប្រកប
ហើយ ។

សមន្ទេសតិ កិ. [សំ+អនុ+ឥស+ ប្បឯស+អ+តិ.វ.] ស្វែងរក, ស្វះ
ស្វែងរក, តាមស្វែងរក ។

សមនុបស្សាមិ កិ. [សំ+អនុ+មិស+អ+មិ.វ.] ឃើញច្បាស់,
ពិចារណាឃើញច្បាស់ ។

សម្បជ្ជតិ កិ. [សំ+បទ+យ+តិ.វ.] ដល់ព្រម, សម្រេច ។

សម្បជ្ជលិត គុ. [សំ+ប+ជល+ឥ.អា.+ត] ឱ្យរុងរឿងទូទៅព្រម
ហើយ, ឱ្យរុងរឿងព្រមហើយ, ឱ្យសន្តោសន្តោហើយ ។

សម្បជានិ គុ. [សំ+ប+ញា+យុ] អ្នកដឹងច្បាស់ ។

សម្បដិច្ចតិ កិ. [សំ+បដិ+ឥស+អ+តិ.វ.] ទទួលព្រម ។

សម្បត្តិ គុ. [សំ+បទ+ត] ដល់ព្រមហើយ, ដែលដល់ព្រមហើយ,
ប្រជុំគ្នាហើយ ។ . ភាវៈ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកដល់ព្រមហើយ ។

សម្បត្តិ ឥ. [សំ+បទ+តិ] កិ.ដល់ព្រម, ធម្មជាតិជាហេតុដល់ព្រម
(សម្បត្តិ); វិ. សម្បជ្ជនំ> សម្បត្តិ, សម្បជ្ជតិ ឯកា-
យោគិ> សម្បត្តិ ។

សម្បទា ឥ. [សំ+បទ+អ+អា.ឥ.] កិ.ដល់ព្រម, ធម្មជាតិជាហេតុ
ដល់ព្រម (សម្បទ, សម្បទា); វិ. សម្បជ្ជនំ> សម្បទា,
សម្បជ្ជតិ ឯកាយោគិ> សម្បទា ។

សម្បន្ន គុ. [សំ+ចម+ត, ត>អន្ន, លុចម] ដល់ព្រមហើយ, ដែលដល់
 ព្រមហើយ, ចរិច្ចណិហើយ ។ - **សម្បម្មបទ** គុ. មានចមតិព្រះ
 សម្បម្មដល់ព្រមហើយ, មានចំណែកគឺព្រះសម្បម្មដល់ព្រមហើយ ។
 - **វក្ខី** គុ. មានកិ.រក្សាដល់ព្រមហើយ ។ - **វុត្តិតិ** ឥ. ភាវៈនៃ...ជា
 អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិដល់ព្រមហើយ ។

សម្បយាតិ គុ. [សំ+ច+យា+ត] ទៅព្រមហើយ, ត្រូវមព្រមហើយ,
 រៀបចំដំណើរនឹងទៅហើយ ។

សម្បរាយ ចុំ. [សំ+ចរ+ត+អ] សភាវៈដែលគេចប្រើទៅក្នុងខាងមុខ
 (ចរលោក); វិ. **សម្បរេកញោភិ** > **សម្បរាយោ** ។

សម្បរាយិកិ គុ. [សម្បរាយ+ណិក] សភាវៈប្រព្រឹត្តទៅហើយក្នុង
 ចរលោក, មានក្នុងចរលោក; វិ. **សម្បរាយេ** - **បចក្កោ** >
សម្បរាយិកោ ។

សម្បរិវត្តតិ កិ. [សំ+ចរិ+វត្ត+អ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តទៅព្រម, ចម្រុះ
 នន្យេល, ប្រកាច់ ។

សម្បរិវត្តសាយី គុ. [សម្បរិវត្ត+សិ+ណិ] អ្នកដេកចម្រុះនន្យេល, អ្នក
 មានកិ.ដេកចម្រុះនន្យេលជាប្រក្រតី ។

សម្បរិវត្តិតិ គុ. [សំ+ចរិ+វត្ត+ឥ.អា+ត] ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅព្រមហើយ,
 ប្រែប្រួលហើយ,..។

សម្បស្សមានិ គុ. [សំ+មិស+អ+មាន] កាលឃើញព្រម, កាល
 ឃើញច្បាស់ ។

ស

សម្បុរ្យណិ កិ. [សំ+ច+អាច+ឧណា+ន្យ-អដ្ឋ.] ដល់ព្រមហើយ, មាន
ហើយ ។

សម្បុរ្យទិត គុ. [សំ+ចទ+ណេ+ត] គឺ...ឱ្យដល់ព្រមហើយ, ពាក់តែង
ហើយ ។

សម្បុរ្យទេថ កិ. [សំ+ចទ+ណេ+ថ-ច.] ចូរដល់ព្រម, ចូរពាក់តែង ។

សម្បិណ្ណនត្ត គុ. [សម្បិណ្ណន+អត្ថ] មានកិ.ប្រមូលមកជាអត្ថ ។

សម្បិណ្ណេតិ កិ. [សំ+ចិណ្ណច្ចចិម+ណេ+តិ-វ.] ប្រមូល, ប្រមូល
មក ។

សម្បិយាយមាន គុ. [សំ+ចិយ+អាយ+មាន] កាលប្រព្រឹត្ត
ស្រឡាញ់, កាលប្រព្រឹត្តស្រឡាញ់ព្រម ។

សម្បដ្ឋ គុ. [សំ+ផុស+ត] គឺ...ពាល់ត្រូវហើយ, ពាល់ត្រូវព្រម
ហើយ ។ មត្តោវ គុ. គ្រាន់តែគឺ...ពាល់ត្រូវហើយភ្លាម ។

សម្បស្ស្យតិ កិ. [សំ+ផុស+យ+តិ-វ.] ពាល់ត្រូវ, ប៉ះពាល់ ។

សម្បហុល គុ. [សំ+ច+ហុ+ល, ច>ព] ចំនួនច្រើន, ច្រើនគ្នា (វិ. សំ.
បហោភិកិ> សម្បហុល) ។

សម្បន្ត ប៉ុ. [សំ+ពន្ធ+អ] កិ.ចងព្រម, កិ.ចងភ្ជាប់ ។

សម្បន្តិត្តា វ. [សំ+ពន្ធ+ត-អា.+ត្តា] ចងព្រមហើយ, ចងភ្ជាប់
ហើយ ។

សម្បាធិ កិ. [សំ+ពាធិ+អ] ជាមីបៀតបៀន, (ចង្កៀត, មីដីចង្កៀត)

វិ. សម្ពាធកេ អស្មិន្តិ > សម្ពាធលោ ។

សម្ពាហនាទិ គុ. [សម្ពាហន+អាទិ] (កិច្ច) មានកិ.ត្របាច់ជាដើម, មានកិ.ន្ទតជាដើម ។

សម្ពាហិត្វា អ. [សំ+ពហ+ឥ.អា.+ត្វា] ត្របាច់ហើយ, ន្ទតហើយ ។

សម្ពោធិ ឥ. [សំ+ពុធ+ឥ] ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងព្រម, សម្ពោធិ. ញាណ; វិ. សម្ពុជ្ជកិ ឯកាយាភិ > សម្ពោធិ ។

សម្ពុញ្ញមាន គុ. [សំ+ភជប្បភញ្ញ+មាន] កាលបំបាក់ព្រម, កាលបាក់ ព្រម ។

សម្ពាវន ឥ. [សំ+ភូ+យុ] សេចក្តីសរសើរ ។

សម្ពោតិ ចុំ. [សំ+ភុជ+ណ, ជ>ត] កិ.បរិភោគរួម, កិ.គប់រក ។

សម្ម អា.ន. ម្នាលសំឡាញ់, នៃសំឡាញ់មានធុរៈស្មើគ្នា ។

សម្មជ្ជនិ ឥ. [សំ+មជ្ជ+យុ] កិ.បោស, ជាទីបោស; វិ. សម្ពុជ្ជកិ ឯកាយាភិ > សម្មជ្ជនិ ។ ដ្ឋានិ ឥ. ទីជាទីបោស ។

សម្មជ្ជិ កិ. [សំ+មជ្ជ+អ+ញ្ញ-អជ្ជ.] បោសហើយ ។

សម្មជ្ជនី ឥ.ន. [សំ+មជ្ជ+យុ+ញ្ញ-ន.] (វត្ថុ) ជាគ្រឿងបោស (អំបោស); វិ. សម្ពុជ្ជកិ ឯកាយាភិ > សម្មជ្ជនិ ។ សម្ម ចុំ. សួរនៃអំបោស ។ ប្បហារ ចុំ. កិ.ប្រហារដោយអំបោស ។

សម្មជ្ជតិ កិ. [សំ+មជ្ជ+អ+តិ-វ.] បោស ។

សម្មតិ កិ. [សម+យ+តិ-វ., ម+យ>ត្ម] រម្ងាប់, ស្ងប់ ។

ស

សម្មតិ កិ. [សំបុសម្មា+មន+តិ] កិ.ដឹងព្រម, កិ.ដឹងដោយប្រពៃ,
កិ.សម្មតិ, កិ.សន្មតិ ។ សិទ្ធិ ចុំ. សេចក្តីពិតដោយការសម្មតិ ។

សម្មទក្ខាត គុ. [សម្មា+អា+ខាច្ចឡា+ត, ចុះម.អា.] ដែល...ពោល
ហើយដោយល្អ, ដោយប្រពៃ ។

សម្មទញ្ញា អ. [សម្មា+អញ្ញា, ចុះម.អា.] ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ។

សម្មន្តនិ នចុំ. [សំ+មន្ត+យុ] កិ.ប្រឹក្សាគ្នា, កិ.ពិភាក្សាគ្នា ។ មត្ត
គុ. អាការត្រឹមតែកិ.ប្រឹក្សាគ្នា។

សម្មប្បជានិ គុ. [សម្មា+ប+ញ្ញា+អាន] កាលដឹងដោយប្រពៃ ។

សម្មប្បជានិ នចុំ. [សម្មា+ប+ធា+យុ] ព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងទុក
ដោយប្រពៃ ។ វិរិយ នចុំ. ព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងទុកដោយ
ប្រពៃ ។

សម្មសតិ កិ. [សំ+មស+អ+តិ.វ.] ពិចារណា ។

សម្មសិក្ខា អ. [សំ+មស+ឥ.អា.+ត្វា] ពិចារណាហើយ ។

សម្មានិ នចុំ. [សំ+មាទ+អ] កិ.រាប់អាន, កិ.រាប់រក ។

សម្មាទស្សនិ នចុំ. [សម្មា+មិស+យុ] កិ.ឃើញដោយប្រពៃ ។

សម្មាទិដ្ឋិ ឥ. [សម្មា+មិស+តិ] កិ.ឃើញត្រូវ, កិ.ឃើញដោយប្រពៃ;
វិ. សម្មា ទស្សនំ > សម្មាទិដ្ឋិ ។ សមាទានិ គុ. ជាអ្នក
កាន់យកព្រមនូវសម្មាទិដ្ឋិ ។

សម្មាទិដ្ឋិក គុ. [សម្មា+មិស+តិ+ក] ចុក្កលអ្នកឃើញដោយប្រពៃ,

អ្នកសម្មាទិដ្ឋិ; វិ. សម្មា ចស្សក្កិកិ> សម្មទិដ្ឋិ, សម្មាទិដ្ឋិ
ឯច> សម្មាទិដ្ឋិកោ ។

សម្មានេសិ កិ. [សំ+មាន+អ+ល្អៗ-អដ្ឋ., ចុះស-អា.] រាប់អានហើយ ។

សម្មាបដិបត្តិ ឥ. [សម្មា+បដិបត្តិ] សេចក្តីប្រតិបត្តិដោយប្រដៃ ។
បដិបត្តិ<បដិ+បថ+តិ ។

សម្មាបណិហិត គុ. [សម្មា+បណិហិត] ដែលចុកលតាំងទុកហើយ
ដោយប្រដៃ, ដែលចុកលតម្កល់ទុកត្រូវហើយ ។ បណិហិត<
ប+និ+ជា+ឥ-អា.+ត, ន>ណ, ធ>ហ ។

សម្មាសង្កប្បគោចរ គុ. [សម្មាសង្កប្ប+គោចរ] មានសេចក្តីត្រិះរិះ
ត្រូវជាគោចរ, -ជាអារម្មណ៍ ។

សមមានសំ គុ. [សម+មានស] មានចិត្តស្មើគ្នា, មានសេចក្តីប្រាថ្នា
ក្នុងចិត្តស្មើគ្នា ។

សម្មិញ្ញិត្តា អ. [សំ+មិញ្ញូបមិដ+ឥ-អា.+ត្វា] បត់ចូលហើយ, ផ្ទុចូល
ហើយ ។

សម្មុខា និ. ក្នុងទីចំពោះមុខ, ក្នុងទីព្រមមុខ ។ - ឥត គុ.
(<សម្មុខា+អាគត ឬគត) មកហើយក្នុងទីចំពោះមុខ, ទៅហើយ
ក្នុងទីចំពោះមុខ ។ - ដ្ឋានិ នប៉ុ. ទីចំពោះមុខ ។

សម្មុខិ គុ. [សម្មុខា+ល្អៗ] មានក្នុងទីចំពោះមុខ ។ - ភាវំ ប៉ុ. ភាវៈ
នៃ...មានក្នុងទីចំពោះមុខ, ភាវៈជាអ្នកមានក្នុងទីចំពោះមុខ ។
- ភូតត្តា ន. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានក្នុងទីចំពោះមុខ (កើតហើយ)

ស

ភូតិ ស័ព្ទនេះប្រែក៏បាន ទេក៏បាន ។

សមុយ្ហាមិ កិ. [សំ+មុហ+យ+មិ.វ.] វង្វេងព្រម, ងងងោង ។

សម្មោហនភាវំ ន. [សម្មោហន+ភាវំ] ភាវៈគីកិ.វង្វេងព្រម
(សម្មោហន<សំ+មុហ+យ) ។

សម្មោទមាន គុ. [សំ+មុទ+មាន] កាលវិករាយព្រម, កាលព្រេកអរ
ព្រម ។

សមភាគិយ គុ. [សមភាគ+តិយ] មានចំណែកស្មើ (អត្ថិត្តិ) ។

សមយំ បុំ. [ស+ត+អ] កាលប្រព្រឹត្តទៅរឿយៗ (សម័យ); វិ. សំ
ចុនច្បុនំ ឯភិកិ> សមយោ ។

សមវិបាកី គុ. [សមវិបាក+ភី] មានវិបាកស្មើគ្នា (អត្ថិត្តិ) ។

សមស្សាសេត្វា អ. [សំ+អា+សស+ណេ+ត្វា] ឱ្យដកដង្ហើមចេញ
ស្រួលហើយ, ឱ្យឆ្ងរចិត្តហើយ, ល្ងង់លោមហើយ ។

សមាគញ្ជិ កិ. [សំ+អា+គម+អ+ញ្ជ-អជ្ជ.] មកព្រមហើយ, គប់រក
ហើយ ។

សមាគធូយ្យ កិ. [សំ+អា+គម+អ+ធូយ្យ-ស.] គប់រកព្រម ។

សមាគម បុំ. [សំ+អា+គម+អ] កិ.មកព្រម, កិ.ប្រជុំ, កិ.ជួបជុំ, ទី
ប្រជុំ, សមាគម ។

សមាតាបិទិក គុ. [សហ+មាតាបិទុ+ក, ឧនៃតុ>ត] ប្រព្រឹត្តទៅមួយ
អន្លើដោយមាតានិងបិតា ។

សមានបក ចុំ. [សំ+អា+មា+ណាចេ+ណុ] អ្នកដឹកនាំ, អ្នកចបូល; វិ.
សមាទបេកិកិ > សមាទបកោ ។

សមានបន នចុំ. [សំ+អា+មា+ណាចេ+យុ] កិ.ដឹកនាំ, កិ.ចបូល ។

សមានបិត គុ. [សំ+អា+មា+ណាចេ+ត] គឺ...ដឹកនាំហើយ, .ចបូល
ហើយ ។

សមានបេតិ កិ. [សំ+អា+មា+ណាចេ+តិ.វ.] ដឹកនាំ, ចបូល ។

សមាទាយ អ. [សំ+អា+មា+ត្វា] កាន់យកព្រមហើយ, សមាទាន
ហើយ ។

សមាទយីសុ កិ. [សំ+អា+មា+ណាយ+ខំ.អដ្ឋ.] កាន់យកព្រមហើយ,
សមាទានហើយ ។

សមាធិ ចុំ. [សំ+អា+ធា+ឥ] កិ.តាំងចិត្តនឹងល្អ, កិ.តម្កល់ចិត្តដោយ
ប្រពៃ; វិ. **សំ សុដ្ឋុ អារាធានិ > សមាធិ ។**

សមាន គុ. [សម+យុ] ស្មើ, ស្មើគ្នា ។ <អស+មាន, លុបអ = កាល
មាន ។

សមាបដ្ឋិ កិ. [សំ+អា+បទ+យ+ល្អៗ-អដ្ឋ.] ដល់ព្រមហើយ, ចូល
ហើយ ។

សមាបត្តិ ន. [សំ+អា+បទ+តិ] ធម្មជាតិគឺ...គប្បីចូល (សមាបត្តិ); វិ.
សមាបថ្វិកញ្ចកិ > សមាបត្តិ ។ - វុដ្ឋិតិ គុ. ដែលចេញ
ហើយចាកសមាបត្តិ, .អំពីសមាបត្តិ ។

ស

សមាបន្ត គុ. [សំ+អា+បទ+ត] ដល់ព្រមហើយ, ចូលហើយ ។

សមាហរថ កិ. [សំ+អា+ហរ+អ+ថ.ប.] ចូរនាំមកព្រម, ចូរប្រមូល,
ចូររួបរួម ។

សមិជ្ឈតិ កិ. [សំ+ឥធា+យ+តិ.វ.] សម្រេច, រមែងសម្រេច ។

សមិជ្ឈនិ នប្ប. [សំ+ឥធា+យ+យុ] កិ.សម្រេច, សេចក្តីសម្រេច ។

សមិទ្ធិ គុ. [សំ+ឥធា+ត] ដែលសម្រេចហើយ ។

សមិទ្ធិ ឥ. [សំ+ឥធា+តិ] សេចក្តីសម្រេច, កិ.សម្រេច; វិ.
សមិជ្ឈនំ > សមិទ្ធិ ។

សមិតគមនិ នប្ប. [សមិត+គមន] កិ.ទៅនៃបុគ្គលអ្នករម្ងាប់ហើយ ។

សមិតិ ឥ. [សំ+ឥ+តិ] ទីប្រជុំ, (វិ. សមយន្តិ មលន្តស្សន្តិ >
សមិតិ ។

សមីប ឥប្ប. [សំ+អាប, អា > ប្ប] ជិត, ទីជិត ។

សមីរតិ កិ. [សំ+ល្បរ+អ+តិ.វ.] រមៀល, រសាត់ ។

សមុច្ឆេទិ ប្ប. [សំ+ឧ+ឆិទ+ណ] កិ.កាត់ឡើងព្រម, កិ.កាត់ផ្តាច់ ។

សមុដ្ឋាយ អ. [សំ+ឧ+ថា+ព្វ] តាំងឡើងព្រមហើយ, ក្រោកឡើង
ព្រមហើយ, កើតហើយ, ខ្លះខ្លែងហើយ ។

សមុដ្ឋាយេស្មំ កិ. [សំ+ឧ+ថា+ណាចេ+ឌំ.អជ្ជ.] ឱ្យតាំងឡើងព្រម
ហើយ ។

សម្មជិត គុ. [សំ+ឧ+ថា+ឥ.អា.+ត] តាំងឡើងព្រមហើយ ។

សម្មទិ ចុំ. [សម+ឧទ+ទ] សម្មទ្រ, (វិ. សម្ម ឧទកេន លោកណ៍
ឯភ្នាក់> សម្មទ្វេ) ។

សម្មទាចរតិ កិ. [សំ+ឧ+អា+ចរ+អ+តិ.វ., ចុះទ.អា.] ប្រព្រឹត្តឡើង
ព្រម, ហោរក, ពុះពោរឡើង, ដាលឡើង ។

សម្មទាចារ ចុំ. [សំ+ឧ+អា+ចរ+ណ, ចុះទ.អា.] កិ.ប្រព្រឹត្តឡើង
ព្រម, កិ.ពុះពោរ, កិ.ហោរក, កិ.ដាលឡើង ។

សម្មស្សាហិតមានស គុ. [សម្មស្សាហិត+មានស] មានចិត្ត...ឱ្យ
ឧស្សាហ៍ព្រមហើយ, -ឱ្យប្រឹងប្រែងព្រមហើយ ។

សម្មល្លចមាន គុ. [សំ+ឧ+លច+មាន] កាលចរចា, កាលនិយាយ
ឆ្លើយឆ្លង ។

សមោធាន នចុំ. [សំ+អវ+ធា+យ] កិ.ប្រជុំ ។

សមោធានេត្វា អ. [សំ+អវ+ធា+នា+ត្វា] ប្រជុំហើយ ។

សមោសវិត្វា អ. [សំ+អវ+សវ+ឥ.អា.+ត្វា] ប្រជុំហើយ, ប្រជុំគ្នា
ហើយ

សយតិ កិ. [សិ+អ+តិ.វ.] ដេក, រមែងដេក ។

សយនិ នចុំ. [សិ+យ] កិ.ដេក, ជាមីដេក, សម្រាប់ដេក ។ . គិត
គុ. ទៅហើយកាន់មីជាមីដេក ។ . ដ្ឋានិ ន. មីជាមីដេក ។
. យរសទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយផ្ទះជាមីដេក ។ . បិដ្ឋ ន.

ស

បន្ទប់ជាទីជេក, ខាងក្រោយនៃទីជាទីជេក ។

សយំ និ. ខ្លួនឯង, ដោយខ្លួនឯង, ។ . មតិមច្ឆក ចុំ. ត្រឹមត្រូវដែល
ស្លាប់ខ្លួនឯង ។

សវ នចុំ. [សរ+អ] ស្រះ, ស្រះ, សំឡេង, ព្រួញ, សរ ។ - តុណ្ណ
ន. ចុងនៃព្រួញ, ចំពុះនៃព្រួញ ។ - ទណ្ណក៏ នចុំ. ដងនៃសរ ។
- ភាណ ន. កិ.ពោលដោយសំឡេង ។

សរណ នចុំ. [សរ+យ] កិ.រលឹក, ជាទិរលឹក, ជាទិធិង, ជាទិជំនាក់ ។

សរភញ្ញ នចុំ. [សរ+ភាណ+ណ្យ] កិ.ពោលដោយស្រះ, កិ.សូធុរ
ដោយសំឡេង ។

សរន្ត គុ. [សរ+អន្ត] កាលរលឹក, កាលនឹកឃើញ ។

សរាជិក គុ. [សហ+រាជ+ក+ឥ.អា.] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយ
ព្រះរាជា ។

សរិវ នចុំ. [សរ+វ្យា] សរិវៈ (រាងកាយ); វិ. សរកិ តប្បកិកិ>
សរិវ ។ - និក្ខេប ចុំ. កិ.ដាក់ចុះនូវសរិវៈ, កិ.ដាក់នូវសរិវៈ ។
- បដិជគ្គន នចុំ. កិ.ជម្រះនូវសរិវៈ, កិ.ថែទាំនូវ... ។ - ប្បរា
ឥ. រស្មីនៃសរិវៈ, ពន្លឺនៃ... ។ - និប្បត្តិ ឥ. កិ.សម្រេចនៃសរិវៈ ។
- វលញ្ញ នចុំ. វលញ្ញៈ (លាមក) ក្នុងសរិវៈ ។ - សណ្ឋាន នចុំ.
សណ្ឋាននៃសរិវៈ, ទ្រង់ទ្រាយនៃ... ។

សល្លក្ខេម កិ. [សំ+លក្ខ+អ+ឥ.ប.] ចូរកំណត់ព្រម, ចូរកំណត់ ។

សល្លកី ន. ដើមអំពៅព្រៃ ។

សល្លបេន្ត គុ. [សំ+លប+ឯ+អន្ត] កាលចរចា, កាលនិយាយ
ឆ្លើយឆ្លង ។

សល្លហុក គុ. [សំ+លំយ+ក, យ>ហ, អនៃហ>ឧ] ស្រាល, ស្រាល
ព្រម ។ - ស្រ្តី ន. អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិស្រាល ។ - សិរិវ គុ. អ្នក
មានសិរិះស្រាល ។

សល្លសត្តនិ នប្បំ. [សល្ល+សត្តន] (ផ្លូវ) ជាទីរលាស់ចោលនូវសរ, ជា
ទីញ៉ាំញីនូវសរ ។

សលោកយាគុ ឥ. [សលោក+យាគុ] យាគុ (បឋវ) គឺបុគ្គលគប្បីឱ្យ
ដោយស្លាក ។

សវនិ នប្បំ. [សុ+យុ] កិ.ស្តាប់, កិ.ឮ, ជាទីស្តាប់, ជាទីឮ ។

ស្វាក្ខាត គុ. [សុ+អា+ខា+ត] ដែល...ពោលហើយដោយប្រពៃ ។
សាសនា ន. ចាកសាសនាដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ល្អ
ហើយ ។

សវិយាត គុ. [សហ+វិយាត] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយសេចក្តី
ចង្អៀតចង្អល់ ។

សវិញ្ញាណកវិញ្ញាណក គុ. [សហ+វិញ្ញាណក+វិញ្ញាណក] ប្រព្រឹត្ត
ទៅមួយអន្លើដោយទ្រព្យមានវិញ្ញាណនិងទ្រព្យមិនមានវិញ្ញាណ ។

សវិដ្ឋក ចុំ. ក្អែកឈ្មោះសវិដ្ឋកៈ (ក្អែកគោក) ។

សស្ស នប្បំ. [សស+ស] សំទូង; វិ. សសន្តិ ជីវន្តិ ឯកេនាភិ>
សសន្តំ) ។ - បរិបាកសមយ ចុំ. សម័យជាទីចាស់ជុំវិញនៃ

ស

សំឡុង ១

សស្សតិ គុ. [សស្ស+ត] ទៀង, ទៀងមាត់, រឿយៗ (វិ. សធា
សាន្តិ ភច្ចកិកិ> សស្សកោ) ។

សសាវកសង្ឃ គុ. [សហ+សាវកសង្ឃ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយ
សង្ឃជាសាវ័ក ។

សស្សាមិកិ គុ. [សហ+សាមិក] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយស្សាមិ,
ដោយម្ចាស់ ។

សស្សុវ ចុំ. [សស+ឧវ] ឪពុកក្មេកឬអាពុកក្មេក (វិ. សសភិកិ>
សស្សុកោ) ។

សស្សុ ឥ. [សស+សុ] ម្តាយក្មេក ។

សហ និ. ដូច សទ្ធិ ។

សហត្ថា ន. [សហត្ថ+នា.វិ., នា.វិ.>អា] ដោយដៃនៃខ្លួន ។

សហនិ នចុំ. [សហ+យុ] កិ.អត់ធន់, សេចក្តីអត់ទ្រាំ ។

សហាយក ឬសហាយ ចុំ. [សហ+អយ+ណុ] អ្នកប្រព្រឹត្តទៅជា
មួយគ្នាក្នុងកិច្ច (សំឡាញ់); វិ. សហ អយកិ កិច្ចស្នកិ>
សហាយកោ ។ ឥ. សហាយិកា ។

សហាយតា ន. [សហាយ+តា] ភាវៈនៃ...ជាសំឡាញ់, សហាយតា
គុណ ។

សហស្ស ប.សំ. ពាន់ (១.០០០) ។ អិក្ខិ ន. ឈ្មោះសហស្សក្កៈ

ស.សា

(ឈ្មោះព្រះឥន្ទ្រ) មានភ្នែកច្រើន, មានភ្នែកមួយពាន់ ។ ថាម-
ធិន្តិ នបុំ. ធូទ្រទ្រង់នូវកម្លាំងនៃបុរសមួយពាន់នាក់ ។ ថវិកា
ន. ថង់ដីពេញដោយពាន់នៃកហាបណៈ ។ ក្នុងគោរពបរិវារ គុ.
មានផ្ទះប្រកបដោយកំពូលមួយពាន់ជាបរិវារ ។

សហសា និ. ដោយរហ័ស, ដោយប្រញាប់ ។

សហសានុបិទ្ធិតិ គុ. [សហសា+អនុបិទ្ធិត] គឺកែងតាមបៀតបៀន
ដោយរហ័ស (ឆ្លងកែង) ។

សហិតិ គុ. [សហ+ហិត] (ពុទ្ធវចនៈ) ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយ
ប្រយោជន៍ ។

សា បុំ. [សុប្បសុន+រា, ឧនៃសុ>អ, លុបន] ដូច សុនខ, កុក្ករ (វិ.
សាមិកស្ស ចចនំ សង្ខំ ថា សុណាភិកិ> សា) ។

សា សព្ទ. ឥ. [ត>ស+សិ.វិ.>សា] នោះ ។

សាកិ បុំ. [សា+ណុ] របស់ដែលគេចម្អិន (អន្តក់បន្លែ); វិ. សាយភិ
ចចយភិកិ> សាកោ ។ សាក្យៈ ក៏បាន ។

សាកច្ឆា ឥ. [សហ+កថ+ត, ថ>ច, ត>ឆ] កិ.សាកសួរ (វិ. សហ
សម្មា ថា អវិរោចន ភថា> សាកច្ឆា) ។

សាកដិកិ គុ. [សកដ+ណិក] អ្នកត្រាច់ទៅដោយរទេះ, អ្នកបររទេះ;
នាយរទេះ; វិ. សកដេន ចរភិកិ> សាកដិកោ ។

សាកិយ, សាក្យ ន. សាក្យៈ, ជនសាក្យៈ ។

សា

សាកុណិក គុ. [សកុណ+ណិក] អ្នកសម្លាប់នូវសត្វស្លាប់ហើយរស់នៅ (ប្រាសសត្វស្លាប់); វិ. សកុណោ ហន្វា ជីវកិកិ> សាកុណិកោ ។

សាកេតវាសី គុ. [សាកេត+វស+ណី] អ្នកនៅក្នុងក្រុងសាកេត ។

សាខា ឥ. [សខ+អ+រា.ឥ.] មែក, មែកឈើ ។ . រាង ឥ. រុក្ខវ័យវៈតីបុគ្គលតប្បិកាចតីមែកឈើ, មែកឈើបាក់ ។ . វិដប. បលាស ឥ. មែកនិងប្រគាបនិងស្លឹក ។

សាខានុសាខា ឥ. [សាខា+អនុសាខា] មែកតូចនិងមែកធំ, មែកនិងមែកជាលំដាប់ ។

សាដកយុគ ឥ. [សាដក+យុគ] គូនៃសាដក ។

សាដ្ឋកថ គុ. [សហ+អដ្ឋកថា] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយអដ្ឋកថា ។

សាណ ឥ. [សា+យ] ផ្ទៃ, សំពត់ផ្ទៃ, សំពត់តីបុគ្គលធ្វើដោយផ្ទៃ ។

សាណិ ឥ. រនាំង, រាំងនន ។ . កណ្ត ចុំ. ដាយនៃរនាំង, មុមនៃ... ។ . បាការ ចុំ. កំពែងគីរនាំង។

សាតច្ច ឥ. [សតត+ណ្យ] ភាវៈនៃសេចក្តីព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅរឿយៗ, កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅរឿយៗ; វិ. សកកស្ស ភាថោ> សាកច្ចំ, សកកំ ឯថ ថា> សាកច្ចំ ។ . កិរិយាវស ចុំ. អំណាចនៃកិ.ធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅរឿយៗ ។

សាតតិក គុ. [សតត+ណិក] មានព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅរឿយៗ ។

សាតសិត គុ. [សាត+សិត] អាស្រ័យនូវសេចក្តីត្រេកអរ, (សាត<សម+អ, ម>ត, ស>សា = វិ. សាធិយកិ អស្សាធិយកិកិ>សារកំ ។

សាធម្មេយ្យ នចំ. [សធម៌+ណេយ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកអូតអាង ។

សាទាន គុ. [សហ+អាទាន] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្លើដោយសេចក្តីប្រកាន់មាំ, ប្រកបដោយសេចក្តីប្រកាន់ ។

សាទិយន្តិ កិ. [សទ+ឥ.អា.+យ+អន្តិ.វ.] ត្រេកអរ ។

សាធរយតិ កិ. [សាធម៌+ណេយ្យ+តិ.វ.] ឱ្យសម្រេច, រមែងឱ្យសម្រេច ។

សាធារណ នចំ. [សម+អា+ធារ+យ្យ, សម>ស] ទូទៅ, សាធារណៈ, សាធារណ៍; (វិ. សមំ សាធារិយន្តិ កស្មិន្តិ> សាធារណំ) ។

សាធុ នចំ. [សាធម៌+ឧ] (កម្ម) ញ៉ាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច; វិ. អក្កំ សាធមកិកិ> សាធុ ។ គុ. ប្រពៃហើយ, ស្រួលហើយ, ល្អហើយ ។ ប្រើជា សាធុ, សាធុកំ ក៏មាន ។ - ការ ចុំ. សំឡេងជាគ្រឿងធ្វើថា សាធុ, កិ.ធ្វើនូវសំឡេងថាសាធុ ។ - វិសិ ចុំ. រសដ៏ល្អ, រសដ៏ឆ្ងាញ់ ។ - រូប គុ. មានសភាពដ៏ល្អ, មានសភាពញ៉ាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច ។ - វិហារី គុ. អ្នកនៅដោយកម្មញ៉ាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច, មានកិ.នៅស្រួលជាប្រក្រតី ។

សា

សាធម្មយ្យ កិ. [សាធរ+ណេ+ធម្មយ្យ-ស.] គប្បីឱ្យសម្រេច ។

សានិ គុ. [ស+យោ.វិ.>សានិ] របស់ខ្លួន, ជារបស់ខ្លួន (អត្ត>ស) ។

សានុចរ គុ. [សហ+អនុចរ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្កើដោយបុរសអ្នក
ត្រាច់ទៅតាម, ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្កើដោយ នន្តិភាគៈដូចជាបុរស
អ្នកដើរតាម ។

សាបតេយ្យ នប្បុ. [ស+បតិ+ណ្យ] ទ្រព្យជាប្រយោជន៍ដល់ជនជា
ម្ចាស់នៃទ្រព្យ (ទ្រព្យ, សម្បត្តិ); វិ. សស្ស ធនស្ស បកិ>
សបកិ, សបកិនោ ហិកំ> សាបតេយ្យំ ។

សាប, សបថ ប្បុ. [សប+ណ] សម្បថ, សេចក្តីស្បថ, ពាក្យ
សម្បថ ។

សាមគ្គី ឥ. [សមគ្គ+ភ្នំ] ភាវៈនៃសេចក្តីព្រមព្រៀង; វិ. សមេ
គប្បកិ បចក្កកិ> សមគ្គោ, សមគ្គស្ស ភាវោ>
សាមគ្គី ។ ចុះណិបច្ចយ ។

សាមញ្ញ នប្បុ. [សមណ+ណ្យ] ភាវៈនៃសមណៈ, ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នក
ស្ងប់, សាមញ្ញគុណ, ធម្មតា; វិ. សមណស្ស ភាវោ>
សាមញ្ញំ ។ ខ្លះថា សមាណ+ណ្យ = វិ. សមាណំ ឯច>
សាមញ្ញំ ។

សាមញ្ញតា ឥ. [សាមញ្ញ+តា] សេចក្តីប្រតិបត្តិជាប្រយោជន៍ដល់
សមណៈ; វិ. សមណានំ ហិកា (បដិបក្កិ)> សាមញ្ញំ ,
សាមញ្ញំ ឯច> សាមញ្ញតា ។

សាមន្ត, -តា គុ. [សំ+អន្ត, និគ្គហិត>ម, ស>សា] ជុំវិញ, ជិតខាង ។
- រាជា ន. ព្រះរាជាជិតខាង ។

សាមណេរ ចុំ. [សមណ+ណេរ] បច្ចុជិតជាកូនចៅនៃសមណៈ
(សាមណេរ); វិ. សមណស្ស អបច្ចំ > សាមណេរោ ។
ឥ. ចុះឡូ > សាមណេរី ។

សាមី និ. ឯង, ខ្លួនឯង ។ ន. ឆ្នាំ (ដូច សំវ័ច្ឆរ) ។

សាមាកនិវារ ចុំ. [សាមាក+និវារ] ស្រងែនិងស្នួយ ឬស្រងែនិងស្លៅ ។

សាមាយិក គុ. [សមយ+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសម័យ, កើតក្នុង
សម័យ; វិ. សមយេ ចក្កកិកិ > សាមាយិកោ (កា
នោ) ។

សាមាវតីបមុខ គុ. [សាមាវតី+បមុខ] មានព្រះនាងសាមាវតីជា
ប្រមុខ, -ជាប្រធាន ។

សាមិ អា.ន. បពិត្រម្ចាស់, បពិត្រអ្នកជាម្ចាស់, បពិត្រស្វាមី ។

សាមិក ចុំ. [សំ+អាមិ+ក.ស.] ម្ចាស់, ជនជាម្ចាស់, ស្វាមី, ថ្មី ។

សាមិចិមត្ត គុ. [សាមិចិ+មត្ត] (កម្ម ឬកិច្ច) ត្រឹមតែសេចក្តីកោត
ក្រែង ។

សាយ, សាយី ន. ឬ និ. [សា+យ] (កាល) ជាមិញ្ចាំងថ្ងៃឱ្យ
អស់ (វេលាណ្ទាច, ថ្ងៃណ្ទាច, ថ្ងៃរសៀល); វិ. សាយភិ ជិនំ
អចសាយភិ ឯក្កាភិ > សាយោ ។ - ប្រាតិ និ. ក្នុងវេលា

សា

ល្ងាចនិងក្នុងវេលាព្រឹក, ទាំងល្ងាចទាំងព្រឹក ។

សាយណ្ណ ន. [សាយ័+អហ] កាលជាទីអស់ទៅនៃថ្ងៃ (វេលាល្ងាច, វេលារសៀល); វិ. អហស្ស សាយោ > សាយណ្ណា ។
សមយ ចុំ. សម័យជាទីអស់ទៅនៃថ្ងៃ, សម័យនៃថ្ងៃរសៀល ។

សាយមាស នចុំ. [សាយ័+អស+អ] ភោជនគឺបុគ្គលគប្បីបរិភោគក្នុងវេលាល្ងាច; វិ. សាយំ អសិកព្វន្តិ > សាយមាសំ ។

សារគន្ធិ ចុំ. [សារ+គន្ធិ] ក្តិនៃខ្លឹម ។ សារិវ <សរ+ណ ។

សារជីវិតតា ន. [សារជីវិត+តា] ភាវៈនៃ...មានជីវិតជាខ្លឹម ។

សារត្ត គុ. [សុដ្ឋ+រញ្ជ+ត] ព្រេកអរខ្លាំង, ដែលព្រេកអរខ្លាំង ។ វត្តិគុ. អ្នកព្រេកអរដោយសេចក្តីព្រេកអរខ្លាំង (អ្នកព្រេកអរខ្លាំងក្រៃលែង) ។

សារថិ ចុំ. [សរ+ថិ, ស>សា] ជនអ្នកទៅមួយអន្លើដោយរថ (នាយសារថិ); វិ. រថេន សហ សរភិ ភច្ចក៌កិ > សារថិ ។ សារេភិកិ ថា > សារថិ ។

សារទិក គុ. [សរទ+ណិក] ដែលកើតក្នុងសរទកាល (កាលជាទីព្រេកអរនៃសុន្តរ); សរទកាលេ និព្វកំ > សារទិកំ ។

សារទិដ្ឋិ គុ. [សារ+ទិដ្ឋិ] អ្នកមានសេចក្តីយល់ឃើញថាធម៌មានខ្លឹម ។

សារមតិ គុ. [សារ+មតិ] អ្នកមានសេចក្តីចូលចិត្តថាធម៌មានខ្លឹម ។

សារម្ព គុ. [សហ+អារម្ម] វាចៈប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្កើដោយសេចក្តី
ប្រណាំងប្រជែង; វិ. សហ អារម្មេន ចក្កភិកិ> សា
រម្មោ ។

សារាណិយ កិ. [សរ+អនិយ, ន>ណ] គឺ...គប្បីរលឹក; វិ. សរិ-
កត្តន្តិ> សារាណិយំ ។

សារេត្វា អ. [សរ+ណេ+ត្វា] ឱ្យរលឹកហើយ, រំលឹកហើយ ។

សាលមហា ប៉ុ. [សាលា+មហា] កិ.ឆ្លងនូវសាលា, កិ.បូជានូវសាលា ។

សាលវន្ត នប៉ុ. [សាល+វន្ត] សាលវន្ត, ព្រៃដីដេរដាសដោយ
សាលព្រឹក្ស, ព្រៃនៃសាលព្រឹក្ស ។

សាលិកបោតក ប៉ុ. [សាលិក+បោតក] កូននៃសត្វសាលិក ។

សាលិ ប៉ុ. ស្រូវសាលិ ។ . កេត្តបាលិកា ឥ. អ្នករក្សានូវស្រែនៃស្រូវ
សាលិ ។ . គិញ្ច ប៉ុ. គភីនៃស្រូវសាលិ ។ . តណ្ហាលបុរ គុ. ដី
ពេញដោយអង្ករនៃស្រូវសាលិ ។ . មិសភោជនីសុខសទិស
គុ. ប្រាកដស្មើដោយសុខដែលកើតអំពីកិ.បរិភោគនូវបាយសាលិ
និងសាច់ ។ . សិសិ នប៉ុ. កូននៃស្រូវសាលិ ។

សាវក ប៉ុ. [សុ+ណុ] អ្នកស្តាប់, សាវ័ក; វិ. សុណាភិកិ> សាវ-
កោ ។ . ត្តិ នប៉ុ. ភាវៈនៃ...ជាសាវក ។ . យុតិ នប៉ុ. គូនៃ
សាវក ។ ឥ. សាវិកា ។

សាវជ្ជ គុ. [សហ+អវជ្ជ] ប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្កើដោយទោស, .ដោយ

សា.សិ

ទោសគីបុគ្គលគប្បីវៀរ; វិ. សហ អចជ្ជេន ចក្កភិកិ>
សាវជ្ជោ ។ អ. អាគម ។

សាវិត គុ. [សុ+ណេ+ត] គឺ...ឱ្យឮហើយ ។

សាវេតុំ អ. [សុ+ណេ+តុំ] ដើម្បីឱ្យឮ, ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យឮ ។

សាសន, -នា នប្ប. ឬ ឥ. [សាស+យុ] ពាក្យជាគ្រឿងប្រៀបប្រដៅ
(ពាក្យបណ្តាំ, សំបុត្រ, សាសនា); វិ. សាសភិ ឯកេនាភិ>
សាសនំ ។

សាសប ប្ប. [សាស+អច] គ្រាប់ស្លែ ។ - វីជំ នប្ប. ពូជនៃគ្រាប់
ស្លែ ។

សាហុ ន. ឬ និ. [សាធា+ឧ, ធា>ហ] ពាក្យប្រែដូចសាធុ ។

សាហស ន. [សហ+ណ, តុះស] រប័ស, អំពើដីរប័ស, ប្រញាប់
ប្រញាល់, កំហែង ។

សាហសិក គុ. [សាហស+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅដោយរប័ស, (មាន
ហន់) ។

សិក្កា ឥ. [សក+អ+អា.ឥ., ក>ក្ក, អនៃស>ឥ] សង្រ្គេក ។

សិក្ខតិ កិ. [សិក្ខ+អ+តិ.វ.] សិក្សា, រៀន ។

សិក្ខា [សិក្ខ+អ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិគីបុគ្គលគប្បីសិក្សា, -គប្បីរៀន
(ការសិក្សា); វិ. សិក្ខិត្វាភិ> សិក្ខា ។

សិក្ខាបេតិ គុ. [សិក្ខ+ណាបេ+តិ.វ.] ឱ្យសិក្សា, ញ៉ាំង...ឱ្យរៀន ។

សិក្ខិតហត្ថ គុ. [សិក្ខិត+ហត្ថ] មានដៃសិក្សាហើយ ។

សិខរ នប្ប. [សិ+ខរ] កំពូល ។ ថ្ងៃបិយោ ន. ចុងនៃកំពូលទាំង
ឡាយ ។

សិខី ប្ប. [សិខា+ឡ] ក្លោក, ភ្លើង (វិ. សិខា អស្ស អភ្និកិ>
សិខី) ។

សិង្កធនុ នប្ប. [សិង្ក+ធនុ] ធ្វើដោយស្មែង, ដោយភ្នក ។

សិង្កាល ឬ សិគាល ប្ប. ចចក ឬផ្កែចចក ។

សិង្កិលសកុណ ប្ប. [សិង្កិល+សកុណ] សត្វស្លាបគ្រលោង
គ្រលោង, សត្វគ្រលោងគ្រលោង ។

សិញ្ញា កិ. [សិច+អ+ហិ.ប., ចុះនិ..អា.] ចូរស្រោច, ចូរបាច, ចូរស្តារ ។

សិពិ គុ. [ហស+ឥ.អា.+ត, ហុបហ] ញញឹម, កិ.ញញឹម ។ ការណ៍
នប្ប. ហេតុនៃកិ.ញញឹម ។ បាតុកម្ម នប្ប. ធ្វើនូវកិ.ញញឹមឱ្យ
ប្រាកដ, ធ្វើឱ្យប្រាកដនូវកិ.ញញឹម ។ សិពិ<សិ+ត = អាស្រ័យ
ហើយ ។

សិពា ន. អាចបំណះទាំងឡាយ ។

សិព្ពិ គុ. [សិច+ត] គឺ...ស្តារហើយ, បាចហើយ ។

សិព្ពគណនា ន. [សិព្ព+គណនា] កិ.រាប់នូវគ្រាប់ ។

សិចិល គុ. ធ្ងរ, ដ៏ធ្ងរ ។ គាហិ ប្ប. កិ.ចាប់ដ៏ធ្ងរ, កិ.កាន់យកដ៏ធ្ងរ ។

សិ

សិន្ទុវ ចុំ. [សិន្ទុ+ណ] សេះ, សេះសិន្ទុវះ; សេះកើតក្នុងជនបទ
ឈ្មោះសិន្ទុ (វិ. សិន្ទុនំ អន្ទរភាវោ ជនបទោ > សិន្ទុ
ក្សក ភវោ > សន្ទវោ) ។ . កុល ឆុំ. ត្រកូលនៃសេះ
សិន្ទុវះ ។ . វដ្ត ឆុំ. ដែនឈ្មោះសិន្ទុវះ ។

សិនិទ្ធ គុ. [សិនិហ+ធរ, ហ>ទ] ស្និទ្ធ, ស្និទ្ធជិត, ឆ្ងាញ់ ។ . យាគុ ឆ.
បបរដ៏ស្និទ្ធ, បបរគ្រឿង ។

សិនេរុ អ.ន. ភ្នំឈ្មោះសិនេរុ ។ . បាទ ចុំ. ជើងនៃភ្នំឈ្មោះសិនេរុ ។
មត្តកិ ឆ. កំពូលនៃភ្នំសិនេរុ ។

សិនេហា ចុំ. [សិនិហ+ណ] សេចក្តីស្រឡាញ់, សេចក្តីស្នេហា; វិ.
សិនិហិយកេភិ > សិនេហោ ។ . ប្បវាវ គុ. មានសេចក្តី
ស្រឡាញ់ជាដែនកើតមុន ។ . មត្ត គុ. គ្រាន់តែសេចក្តីស្នេហា ។
សត្តិ ចុំ. សត្វមានសេចក្តីស្រឡាញ់, ជាប់ដោយ... ។

សិនេហិត គុ. [សិនេហ+ត+ត] ប្រព្រឹត្តទៅដោយសេចក្តីស្នេហា,
ដល់ហើយនូវសេចក្តីស្នេហា ។

សិប្ប ឆុំ. [សិ+ប្ប] សិប្បៈ ឬសិល្បៈ (វិ. អក្កនោ ហិក-
មិច្ឆន្តោហិ សេវិយកេភិ > សិប្បំ ។ . មស្សនិ ឆុំ. កិ.
សម្តែងនូវសិល្បៈ) ។

សិប្បិយ គុ. [សិប្ប+យ] អ្នកមានសិល្បៈ; វិ. សិប្បំ យស្ស
អភិភិ > សិប្បិយោ ។

សិម្ពលីវនិ ឆុំ. [សិម្ពលី+វន] ព្រៃរកា, ព្រៃដ៏ជេរដាសដោយដើម

រកា ១

សិយា កិ. [អស+អ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីមាន, គប្បីជា... ។

សិយ្យំ កិ. [អស+អ+ឯយ្យំ-ស.] គប្បីមាន, គប្បីជា... ។

សិរី ឥ. [សិ+រ+ឡ] សិរិ (វិ. កកបុស្លោហិ សេវិយកេកិ > សិរិ ។ - វិភវំ ចុំ. សម្មត្តិប្រកបដោយសិរិ, ភោគៈគីបុគ្គលគប្បីសោយប្រកបដោយ... ។ - សិយនិ នចុំ. ទីជាទីដេកប្រកបដោយសិរិ ។ - សោភភិ គុ. មានចំណែកដ៏ល្អប្រកបដោយសិរិ, ដ៏លើសដោយលំអនៃសិរិ, មានលំអនៃសិរិដ៏ប្រសើរ (សោភភិ <សោភ+អត្ត) ។

សិរិត្ត ចុំ. [សិរិ+ត្ត] បន្តចំបូល្យងប្រកបដោយសិរិ ។

សិលា ឥ. [សិល+អ+អា.ឥ. ឬសិ+ល] ឬ (វិ. សក្កេហិ សេវិយកេកិ > សិលា) ។ - ថ្មី ចុំ. សសរថ្ម, សសរជាវិការៈនៃថ្ម ។

សិលិដ្ឋក គុ. [សិលិស+ត+កស] ស្រឡះស្រឡំ, ស្រួល ។

សិលុច្ឆយ ចុំ. [សិលា+ឧច្ឆយ] ប្រមេសជាទីសន្សំនូវថ្ម, ភ្នំ ។

សិរិកា ឥ. [សិ+ណុ, ចុះវ.អា., អនៃវ>ឥ] វ, អង្រឹងស្មែង, ព្រៃស្មែង (វិ. សុខភិកេហិ សេវិយកេកិ > សិរិកា) ។

សិរិយ គុ. [សិ+យ] ឆាប់, រហ័ស, លឿន, រួសរាន់ ។

សិរិយស្ស ចុំ. [សិរិយ+អស្ស] សេះលឿន ។

សិរិយជវស្ស ចុំ. [សិរិយ+ជវ+អស្ស] សេះមានសន្ទុះដ៏រហ័ស, សេះ

សី

មានល្បឿនដ៏រហ័ស ។

សីតី គុ. [សី+ត] ត្រជាក់, រងា ។ - កាល ចុំ. កាលនៃរដូវត្រជាក់ ។
- បីទ្វីត គុ. គឺត្រជាក់ចៀតចៀនហើយ ។ - វាតបរិត្តាណ
ចុំ. ជាគ្រឿងការពារត្រជាក់និងខ្យល់ ។

សីតល គុ. [សីត+លា+អ] ត្រជាក់, (វិ. សីតំ តុលំ លាភិកិ>
សីតលំ) ។

សីតុណ្ហាទិវស ន. [សីតុណ្ហាទិ+វស] អំណាចនៃបច្ច័យមានត្រជាក់
និងក្តៅជាដើម ។

សីតូទក នចុំ. [សីត+ឧទក] ទឹកត្រជាក់ ។

សីល នចុំ. [សិ+ល ឬសីល+អ] សីល, ប្រក្រតិ (វិ. សីលោភិ
ពន្ធកិ ចិក្កមេកេនាភិ> សីលំ) ។ - គិន្ធិ ចុំ. ក្លិននៃ
សីល ។ - តៃជី ចុំ. តេជះនៃសីល ។ - ព្រតិមត្តិ គុ. អាការត្រឹម
តែសីលនិងវត្ត ។ - ហិទិ ចុំ. កិ.បែកនៃសីល, កិ.ញាយនៃសីល ។
- វក្ខិទិ គុ. អ្នករក្សានូវសីល ។ - សម្បន្និ គុ. ផល់ច្រមហើយ
ដោយសីល, បរិច្ចណិដោយសីល ។

សីលវន្ត គុ. [សីល+វន្ត] អ្នកមានសីល; វិ. សីលំ យេសមភ្នកិ>
សីលវន្តោ ។

សីលវា គុ. [សីល+វន្ត] អ្នកមានសីល; វិ. សីលំ យេសវ
អភ្នកិ> សីលវា ។

សីលវតំ គុ. [សីលវន្ត+និ.វិ., ន្ត+និ>តំ] នៃបុគ្គលអ្នកមានសីលទាំង

ឡាយ ។

សីលាចារជ្ជវមទ្ធាទិគុណសមុទយសមុទិត គុ. [សីល+អាចារ
+អាជ្ជវ+មទ្ធា+អាទិ+គុណសមុទយ+សមុទិត] អ្នកមានគុណ
សមុទ័យមានសីលនិងអាចារៈ និងរាវៈនៃអ្នកស្មោះត្រង់ និងរាវៈ
នៃអ្នកទន់ភ្លន់ជាដើមឱ្យកើតឡើងហើយ, ឱ្យតាំងឡើង
ហើយ ។

សីសី នចុំ. ឬ ចុំ. [សិច្ចសី+ស] សីសៈ, ក្បាល; (វិ. សិទ្ធាភិ ពន្ធកិ
ភេសេ មោលិករណាចសេន ឯភ្នាក់> សីសំ, សយន្តិ
ឯគ្គ ឧភាយោភិ> សីសំ) ។ . បរម្យ្យា ន. កិ.៣១គ្នានៃ
ក្បាល ។ . មក្ខនាទិ គុ. កិច្ចមានកិ.លាបនូវក្បាលជាដើម ។
មុណ្ណនាទិមត្ត គុ. ហេតុត្រឹមតែកិ.រលឹងនៃក្បាលជាដើម,
.កិ.ត្រងោលនៃក្បាលជាដើម ។ . រោគាទិភោទ ចុំ. ផ្សេង
ដោយរោគមានរោគក្នុងក្បាលជាដើម ។ . វេសនិ ឬ វេជ្ជនិ
នចុំ. សំពត់សម្រាប់ជួតក្បាល, ឈ្មួតនៃសីសៈ ។

សីហិ ចុំ. [សសុ+ញ្ញ្យហ] សត្វតែងបៀតបៀននូវម្រឹត (សីហៈ); វិ.
មិគេ ហិសភិភិ> សីហោ ។ . នាទិ ចុំ. កិ. បន្តិដូចជាសត្វ
សីហៈ, បន្តិដូចជាកិ.បន្តិនៃសីហៈ, សីហនាម ។ . បញ្ជាវ នចុំ.
សីហាបញ្ជាវ, រាងនៃសត្វសីហៈ, បង្អួចមានសណ្ឋានដូចជារាងនៃ
សត្វសីហៈ, កិ.ដេកនៃសីហៈ ។

សុអញ្ញានអក្ខិ នចុំ. [សុ+អញ្ញន+អក្ខិ] ភ្នែកដែលបន្តក់ល្អហើយ,
.ដែលបន្តក់ដោយល្អ ។

សុ

សុកត គុ. [សុ+ករ+ត] ដែល...ធ្វើល្អហើយ; វិ. សុដ្ឋ ភរិយ-
ភារកិ> សុភកោ ។ . ករណវិនាសនលក្ខណ គុ. មានកិ.
ញ៉ាំងអំពើដែលបុគ្គលធ្វើល្អហើយឱ្យវិនាសជាលក្ខណៈ ។

សុករ គុ. [សុ+ករ+ម] គឺបុគ្គលធ្វើបានដោយងាយ, ដែលងាយធ្វើ;
វិ. សុខេន ភរិយភេកិ> សុករំ ។

សុក្ក គុ. [សុច+អ, ច>ក>ក្ក] ស, ពណិស ។

សុក្កស បុ. [សុក្ក+អំស] ចំណែកនៃធម៌ដ៏ស ។

សុកថិត កិ. [សុ+កថ+ត.អា.+ត] គឺ...ពោលល្អហើយ ។

សុក្ខ គុ. [សុស+ត, ត>ក្ខ, លុចស] ស្ងួត, ក្រៀម ។ . កដ្ឋទណ្ឌក
នបុ. កំណាត់នៃឈើស្ងួត ។ . មារុ នបុ. ឈើស្ងួត, ឧសស្ងួត ។

សុក្ខាបេសិ កិ. [សុក្ខ+ណាចេ+ល្ប.អដ្ឋ, .ចុះស.អា.] ឱ្យស្ងួត
ហើយ ។

សុខ នបុ. [សុ+ខន ឬខម+រ] សុខ, ស្រួល, ងាយ (វិ. សុដ្ឋ ទុក្ខំ
ខនកិកិ> សុខំ, សុខេន ខមិយកិកិ> សុខំ) ។ . កាំម គុ.
អ្នកប្រាថ្នានូវសេចក្តីសុខ ។ . ប្បត្តិ គុ. អ្នកដល់ហើយនូវ
សេចក្តីសុខ ។ . បរិយេសិ គុ. អ្នកស្វែងរកនូវសុខ ។
. យានិកិ យានតូចជាសុខ, យានតូចនាំមកនូវសុខ ។ . សម្មាស
គុ. មានកិ.ពោលនាំមកនូវសេចក្តីសុខ, មានសេចក្តីសម្មាសនាំមក
នូវសេចក្តីសុខ ។ . សើយ្យ ន. កិ.ដេកជាសុខ, កិ.ដេកនាំមកនូវ
សុខ ។

សុ

សុខានុភវនដ្ឋាន នចំ. [សុខ+អនុភវន+ឋាន] ទីជាទីសោយនូវសេចក្តីសុខ, ទីជាទីមូលនូវ... ។

សុខាវហា គុ. [សុខ+អាវហ] នាំមកនូវ..., ជាទីនាំមកនូវ... ។

សុខិត គុ. [សុខ+ត+ត] ដល់ហើយនូវសេចក្តីសុខ, ប្រព្រឹត្តទៅហើយដោយសេចក្តីសុខ; វិ. សុខំ សុខេន ចា គកោ បចក្កោភិ> សុខិកោ ។

សុខុទ្រយ គុ. [សុខ+ឧទ្រយ] មានសុខជាកម្រៃ, ចម្រើនដោយសុខ, ជាទីញ៉ាំងសុខឱ្យចម្រើន ។

សុខុម គុ. [សុខ+ឧម] សុខុម, ស្អិត, ឆ្មារ ។ . វត្ថុនិវត្ត គុ. ស្លៀកហើយនូវសំពត់មានសាច់ស្អិត ។

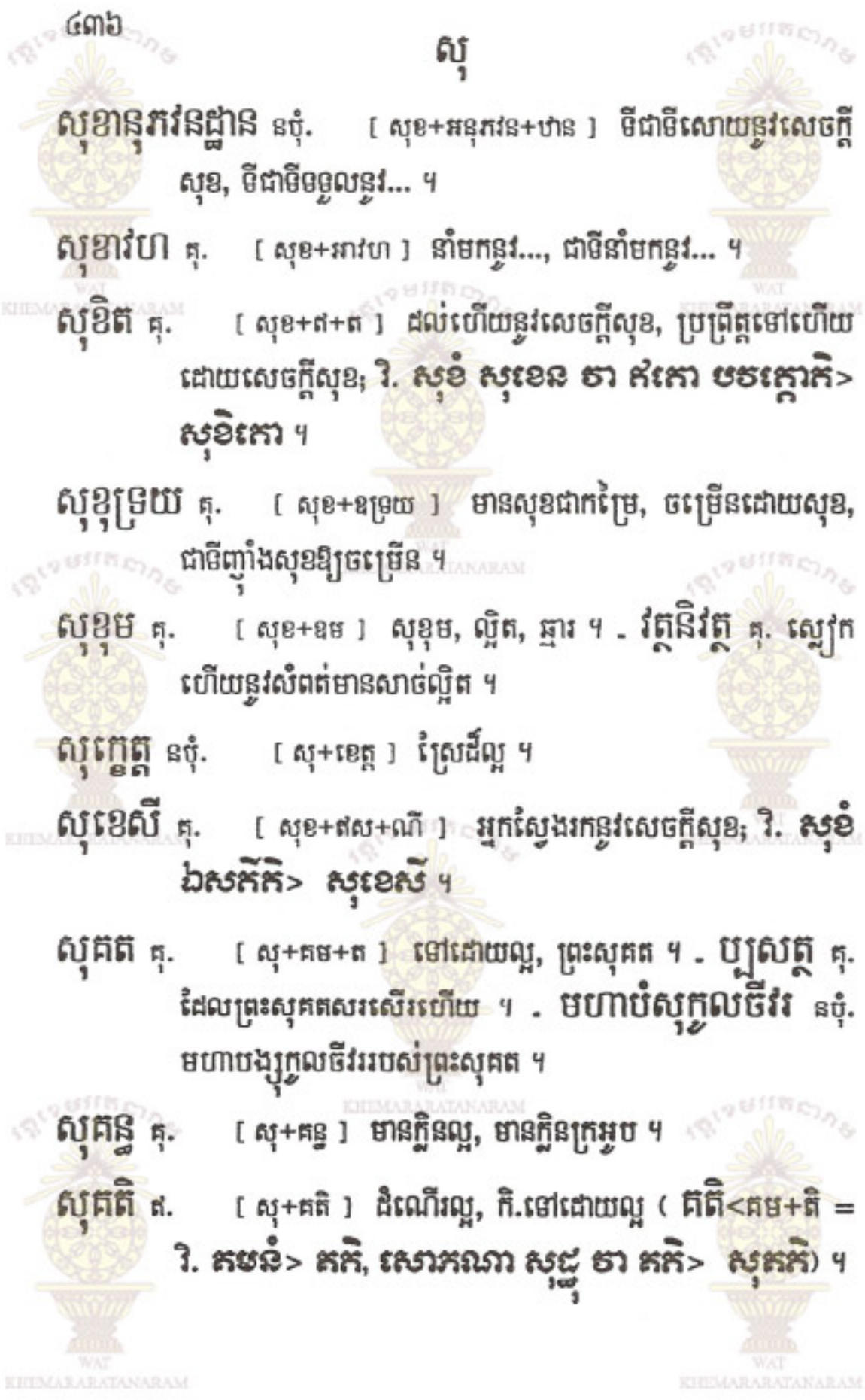
សុខ្មេត្ត នចំ. [សុ+ខេត្ត] រំស្រីដ៏ល្អ ។

សុខេសី គុ. [សុខ+ឥស+ណី] អ្នកស្វែងរកនូវសេចក្តីសុខ; វិ. សុខំ ងសភិភិ> សុខេសី ។

សុគតិ គុ. [សុ+គម+ត] ទៅដោយល្អ, ព្រះសុគត ។ . ប្បស្ថិត គុ. ដែលព្រះសុគតសរសើរហើយ ។ . មហាបំសុក្ខលចីវរ នចំ. មហាបង្សក្ខលចីវរបស់ព្រះសុគត ។

សុគន្ធិ គុ. [សុ+គន្ធ] មានក្តិនល្អ, មានក្តិនក្រអូច ។

សុគតិ ឆ. [សុ+គតិ] ដំណើរល្អ, កិ.ទៅដោយល្អ (ពិពិ<គម+តិ = វិ. ភមនំ> ភកិ, សោភណា សុដ្ឋ ចា ភកិ> សុភកិ) ។

សុ

សុវត្ថុនិក គុ. ប្រកបក្នុងកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅព្រមដើម្បីសុគតិ, ប្រកបក្នុងកិ.ញ៉ាំងសត្វឱ្យប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីសុគតិ ។

សុគហិត គុ. [សុ+គហ+ឥ.អា.+ត] ដែលខ្លួនកាន់យកល្អហើយ,... ។

សុគោបិត គុ. [សុ+គុប+ឥ.អា.+ត] ដែលខ្លួនគ្រប់គ្រងល្អហើយ ។

សុដ្ឋ ចំ. [សុំក+អ] សួយ, អាករ (វិ. សុំភកិ យេន សោ> សុខ្លោ) ។

សុចិ ឥ. [សុច+ឥ] សេចក្តីស្អាត, របស់ស្អាត ។ - កិម្មី គុ. អ្នកមាន ការងារដ៏ស្អាត ។ - គិវេសី គុ. អ្នកស្វែងរកនូវសេចក្តីស្អាត ។ - គិន្ធិ មានក្លិនក្រអូប ។ - មិស្វបសេចនិ ន. ដែលលាយ ដោយសាច់ដ៏ស្អាត ។

សុចិណ្ណ គុ. [សុ+ចរ+ត ត>ឥណ្ណ, សុច រ] គឺ...ប្រព្រឹត្តល្អហើយ ។ <សុ+ចិ+ត = គឺ...សន្សំល្អហើយ ។

សុគន្ធិ គុ. [សុ+គម+ត, ត>គន្ធិ, សុច ម] ដែលចុក្កលបិទបាំងល្អ ហើយ, -ប្រក់ល្អហើយ ។

សុជម្បតិ អ.ន. ទេវរាជឈ្មោះសុជម្បតិ (ព្រោះព្រះឥន្ទជាប្តីនៃនាង សុជា ឬសុជាតា) ។

សុជាត គុ. [សុ+ជន>ជា+ត] កើតល្អហើយ ។

សុដីវ ចំ. [សុ+ដីវ] រស់នៅដោយងាយ, កិ.រស់នៅដោយស្រួល ។

សុញ្ញ គុ. [សុន+យ, ន+យ>ញ>ញ] សូន្យ, ស្ងាត់, ទទេ (វិ. សុនកិ

សុ

កុច្ឆភាវំ កុច្ឆភិកិ > សុញ្ញំ ។

សុញ្ញាគារ ន.ប្ប. [សុញ្ញ+អាគារ] ផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ។

សុដ្ឋី និ. ដោយល្អ, ដោយស្រួល, ដោយប្រពៃ ។ . ពីរ គុ. ល្អជាង, ស្រួលជាង, ល្អដោយវិសេស ។ . សមាហិត គុ. មានចិត្តតាំងមាំ ហើយដោយល្អ ។

សុណាតិ កិ. [សុ+ណា+តិ.វ.] ស្តាប់, ឮ ។

សុណាបិត កិ. [សុ+ណាចេ+ត] គឺ...ឱ្យស្តាប់ហើយ, -ឱ្យឮហើយ ។

សុណិសា ឬ សុណ្ណា ឥ. [សុ+ណិស+អា.ឥ.] កូនប្រសាស្រី; វិ. សុណារកិ > សុណិសា ។

សុតិ កិ. ឬ គុ. [សុ+ត] គឺ...ឮហើយ, -ស្តាប់ហើយ; វិ. សុយ្យ- ភេតិ > សុភោ ។ ន. កិ.ឮ, កិ.ស្តាប់ ។ . កិច្ច ន. កិច្ចគីកិ. ស្តាប់, កិច្ចដោយពាក្យដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ ។ . គន្ធិធារណ- គន្ធបដិបត្តិគន្ធិ បុ. ក្លិនគីកិ.ស្តាប់ និងក្លិនគីកិ.ទ្រទ្រង់ទុក និង ក្លិនគីសេចក្តីប្រតិបត្តិ, ក្លិនគីពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ និងក្លិន គីកិ.ទ្រទ្រង់ និងក្លិនគីសេចក្តីប្រតិបត្តិ ។ . បុព្វ គុ. ដែល...ធ្លាប់ ស្តាប់ហើយ ។

សុត្តិ កិ. ឬ គុ. [សុច ឬសូច+ត] ដែលដេកលក់ហើយ, ដោតក្រង ហើយ ។ . ប្បពុទ្ធនិយ ដូចជាបុគ្គលដេកលក់ហើយភ្ញាក់ ឡើង ។ . ប្បមត្តិ ន. ភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកដេកលក់ហើយប្រមាទ ហើយ ។ . វត្តកោសេយ្យវត្តបូរ គុ. ដ៏ពេញដោយសំពត់

សុ

អំបោះ និងសំពត់សូត្រ; ដំណេញដោយសំពត់គីបុគ្គលធ្វើដោយ
អំបោះ និងសំពត់គីបុគ្គលធ្វើដោយសូត្រ ។

សុត្វា អ. [សុ+ត្វា] ឮហើយ, ស្តាប់ហើយ ។

សុទ្ធិ និ. ឮថា, បានឮថា (ដូចកិរ,ខលុ) ។

សុទឃ្ម គុ. [សុ+ទហ+ត] ដែលភ្លើងឆេះល្អ, ឆេះសុសហើយ ។

សុទន្ត គុ. [សុ+ទម+ត] ទូន្មានល្អហើយ, ចង្អាតល្អហើយ ។

សុទស្ស គុ. [សុ+ទិស+អ] គីបុគ្គលឃើញបានដោយងាយ ។

សុទិដ្ឋ គុ. [សុ+ទិស+ត] គីបុគ្គលឃើញល្អហើយ, សម្តែងល្អ
ហើយ ។

សុទិន្ទ គុ. [សុ+ទា+ត] ដែល...ឱ្យល្អហើយ ។ . ទាន នចុ. ទាន
ដែលបុគ្គលឱ្យល្អហើយ ។

សុទុត្តរ គុ. [សុ+ទុ+តរ+អ] ដែលបុគ្គលឆ្លងបានដោយសំបាកក្រៃ
លែង ។

សុទុទ្ធស គុ. [សុ+ទុ+ទិស+អ] ដែលបុគ្គលឃើញបានដោយសំបាក
ក្រៃលែង ។

សុទេសិត កិ. [សុ+ទិស+ត.អា.+ត] ដែល...សម្តែងល្អហើយ,
សម្តែងហើយដោយល្អ ។

សុទ្ធ គុ. [សុ+ត+ត] ស្អាត, បរិសុទ្ធ, សុទ្ធ ។ . សាលិតណ្ហល.
នាឡិ ន. នាឡិនៃអង្ករនៃស្រូវសាលីដ៏ស្អាត, ដ៏សុទ្ធ ។

សុ

សុធម្មា អ.ន. នាងសុធម្មា ។ ទេវសភាសទិស គុ. ប្រាកដស្មើ
ដោយទេវសភាឈ្មោះសុធម្មា ។

សុធា ឥ. [សុធា+អ+អា.ឥ.] កំបោរ, បាយអរ; គុ. ស្អាត ។ បរិ-
កម្មកត គុ. មានបរិកម្មដោយបាយអរធ្វើហើយ ។ មត្តិក-
លេបន ឥ. លាបបូកដោយបាយអរនិងដីស្អិត, បូកដោយ
បាយអរ ។ ភោជនវស ចុំ. រសនៃសុធាភោជន, រសនៃភោជន
ដីស្អាត ។

សុធាតិ គុ. [សុ+ធុ+ត] ដែលបូកលខាត់ល្អហើយ, លាងល្អ
ហើយ ។ មណិខណ្ឌមិវ ឥ. ដូចជាដុំកែវមណីដែលបូកល
ខាត់ល្អហើយ ។

សុនខ ចុំ. សុនខ, ឆ្កែ ។ បរិវុត គុ. គឺឆ្កែចោមរោមហើយ ។
លុទ្ធកិ ចុំ. ព្រានអ្នកបណ្តើរនូវឆ្កែ, ព្រានអ្នកលែងនូវឆ្កែ,
ព្រានឆ្កែ ។ ឥ. សុនខី ។

សុន្ទរ គុ. [សុ+ទរ+អ] ល្អ ។ តិវ គុ. ល្អជាង, ល្អវិសេស ។

សុនិទ្ធិដ្ឋ គុ. [សុ+និ+ទិស+ត] ដែលព្រះអង្គសម្តែងល្អហើយ ។

សុនិបុណ្ណ គុ. [សុ+និ+បុណ្ណ+អ] ល្អិតល្អ, ល្អិតផង់, ល្អិតណាស់ ។

សុនិមល គុ. [សុ+និ+មល] មានមន្ទិលចេញហើយដោយល្អ, ប្រាស
ចាកមន្ទិលដោយល្អ ។

សុបគ្គហិត គុ. [សុ+ប+គហ+ឥ.អា.+ត] ដែលខ្លួនផ្តងល្អហើយ ។

សុ

សុបញ្ញត្តិ គុ. [សុ+ច+ញ្ញ+ត] ដែល... ពាក់តែងល្អហើយ, -ក្រាល
ល្អហើយ ។

សុបដិជគ្គិត គុ. [សុ+ចដិ+ជគ្គ+ត.អា.+ត] ដែល... ថែទាំល្អហើយ,
-ទំនុកចម្រុងល្អហើយ, -សម្អាតល្អហើយ, -បោសសម្អាតល្អ
ហើយ ។

សុបដិបន្ត គុ. [សុ+ចដិ+បន+ត] ប្រតិបត្តិល្អហើយ, ប្រតិបត្តិហើយ
ដោយប្រពៃ ។

សុបណ្ណ ចុំ. គ្រុឌ (ដូច គុរុទ្យ, វេនតេយ្យ) ។

សុបតិ កិ. [សុ+ច+អ+តិ.វ.] ដេក, ដេកលក់ ។

សុបន ឆបុំ. [សុ+ច+យ] កិ.ដេកលក់ ។

សុប្បពុទ្ធ គុ. [សុ+ច+ពុ+ត] ភ្នាក់ល្អហើយ, ភ្នាក់ហើយដោយ
ប្រពៃ ។ អ.ន. សាក្យៈឈ្មោះសុប្បពុទ្ធ ។ - ក្ស័ដ្ឋី គុ. បុរសមាន
រោគយូរឈ្មោះសុប្បពុទ្ធ ។

សុប្បម្ភសលាទិ គុ. [សុ+ច+ម្ភសល+អាទិ] (គ្រឿងឧបករណ៍) មាន
ចង្កើនិងអង្រែជាដើម ។

សុបរិសំរុត គុ. [សុ+ចរិ+សំ+រុ+ត] សង្រួមល្អហើយ ។

សុប្បសន្តិ គុ. [សុ+ច+សន+ត] ជ្រះថ្លាល្អហើយ ។

សុប្បារកបដ្ឋន ឆបុំ. [សុ+ច្បារក+បដ្ឋន] កំពង់ឈ្មោះសុប្បារកៈ ។

សុបិន ឆបុំ. [សុ+ច+ន] កិ.យល់សប្តិ, សេចក្តីយល់សប្តិ; វិ. សុបនំ

សុ

> សុបិនំ , សុបិយកេកិ ចា> សុបិនំ ។

សុបិហិតទ្វារ គុ. [សុបិហិត+ទ្វារ] មានទ្វារបិទល្អហើយ ។

សុបុប្ផិត គុ. [សុ+បុប្ផ+ឥ.អា.+ត] ដែលរីកល្អហើយ ។

សុបោថិត គុ. [សុ+បោថ ឬបុថ+ឥ.អា.+ត] ដែល...វាយល្អហើយ,
..វាយខ្លាំងហើយ, ..វាយដំណាំហើយ ។

សុផុស្សិត គុ. [សុ+ផុស+យ+ឥ.អា.+ត] ដែលជិតល្អហើយ, ដែល
ស្និទ្ធជិត ។

សុព្វច គុ. [សុ+វច+ខ] ដែលគេប្រដៅបានដោយងាយ, ដែលគេស្តីថា
បានដោយងាយ; វិ. សុដ្ឋ ច្នុច្នកិកិ> សុព្វចោ ឬ សុច-
ចោ ។

សុព្វដ្ឋិ ឥ. [សុ+វដ្ឋិ] ភ្លៀងស្រួល, ភ្លៀងល្អ ។ - ទុព្វដ្ឋិភាវំ ចុំ.
ភាវៈនៃភ្លៀងស្រួលនិងភ្លៀងមិនស្រួល ។

សុភិ គុ. [សុភ+អ] ល្អ, ស្អាត ។

សុភានុបស្សិ គុ. [សុភ+អនុ+មិស+ណី] អ្នកមានកិ.ឃើញរឿយៗ
នូវអារម្មណ៍ថាល្អជាប្រក្រតី; វិ. សុភំ អនុបស្សិកុំ
សិលមស្សាកិ> សុភានុបស្សិ ។

សុភាវិត កិ. [សុ+ភាវ+ឥ.អា.+ត] ដែល...ចម្រើនល្អហើយ, ..អប់រំ
ល្អហើយ ។

សុភាសិត កិ. [សុ+ភាស+ឥ.អា.+ត] ដែល...សម្តែងល្អហើយ ។

សុ

សុភិក្ខា ន. [សុ+ភិក្ខា] ភិក្ខា (បាយ) គឺបុគ្គលបានដោយងាយ; វិ. សុលភា ភិក្ខា > សុភិក្ខា ។ គុ. មានបាយគឺបុគ្គលបានដោយងាយ; វិ. សុលភា ភិក្ខា យេន សោ > សុភិក្ខោ ។

សុមនបុប្ផ នប្បំ. [សុមន+បុប្ផ] ផ្កាម្លិះ ។

សុមនមកុល នប្បំ. [សុមន+មកុល] ផ្កាម្លិះក្រពុំ, ផ្កាម្លិះនោប ។

សុយុត្ត គុ. [សុ+យុជ+ត] ដែលបុគ្គលប្រកបល្អហើយ ។

សុវ គុ. [សុ+វ] ញ្ជ្រវែក្កា, អង់អាច ។

សុវត្តទុបដ្ឋី នប្បំ. [សុវត្ត+ទុបដ្ឋ] សំពត់មានជាន់ពីរដែលបុគ្គលជ្រលក់ល្អហើយ (សុវត្តិ < សុ+វត្ត+ត) ។

សុវភិគន្ធវាសិត គុ. [សុវភិ+គន្ធវាសិត] ដែលបុគ្គលអប់ហើយដោយគ្រឿងមានក្លិនក្រអូប ។

សុវា ន. [សុ+វ+អា.ន.] សុវា, ស្រា ។ - ឆណិ ប្បំ. មហោស្រពគឺបុគ្គលគប្បីលេងព្រោះសុវា ។ - បានដ្ឋាន នប្បំ. ទីជាទីដឹកនូវសុវា ។ - បុណ្ណ គុ. ដ៏ពេញហើយដោយសុវា ។ - មទមត្ត គុ. អ្នកស្រវឹងហើយដោយសេចក្តីស្រវឹងព្រោះសុវា ។

សុវិយ ប្បំ. [សុវ+វិយ] ព្រះអាទិត្យ (វិ. លោកានំ សុវកានំ ជនេភិកិ > សុវិយោ) ។

សុវិយុគ្គមន នប្បំ. [សុវិយ+ឧគ្គមន] កិ.រះឡើងនៃព្រះអាទិត្យ, ជាទីរះឡើងនៃព្រះអាទិត្យ ។

សុ

សុលទ្ធិ គុ. [សុ+លភ+ត] គឺ...បានហើយដោយល្អ ។

សុលភ គុ. [សុ+លភ+អ] ដែល...បានហើយដោយល្អ, .គប្បីបាន
ដោយល្អ ។

សុវ, សុវក ចុំ. [សុ+អ, ឧនៃសុ>ឧវ] សេក (វិ. សុណាកកិ>
សុថោ) ។

សុវច គុ. [សុ+វច+ខ] ដែលបុគ្គលប្រដៅបានដោយងាយ, .ស្តីថាបាន
ដោយងាយ; វិ. សុដ្ឋ ចុំចកកិ> សុថោ ។

សុវណ្ណ នចុំ. [សុ+វណ្ណ] មាស; គុ. មានពណ៌ល្អ, មានសម្បុរល្អ ។
- កដ្ឋច្ឋ នចុំ. វែកដែលគេធ្វើដោយមាស, វែកមាស ។ - ការ
ន. បុគ្គលអ្នកធ្វើនូវមាស, ជាងមាស ។ - កេយ្យវ ន. សង្វាជា
វិការៈនៃមាស ។ - កោសកិ ន. ស្រោមជាវិការៈនៃមាស ។
- យដ្ឋី ន. ដងជាវិការៈនៃមាស ។ - ឱចិត្ត គុ. ដែលវិចិត្រ
ដោយមាស ។ ល ។

សុវិភត្ត គុ. [សុ+វិ+ភជ+ត] ដែលបុគ្គលចែកល្អហើយ, .ចែកហើយ
ដោយល្អ ។

សុវិហិន គុ. [សុ+វិ+ហា+ត] សាចសូន្យហើយ, សូន្យហើយ ។

សុសញ្ញត គុ. [សុ+សំ+យម+ត] ដែល... សង្រួមល្អហើយ ។

សុសមារទ្ធិ គុ. [សុ+សំ+អា+រភ+ត] ដែលប្រារព្ធល្អហើយ ។

សុសមាហិត គុ. [សុ+សំ+អា+ធា+ត] អ្នកមានចិត្តតាំងមាំហើយ

សុ

តម្កល់មាំហើយ ។

សុស្សវនីយ គុ. [សុ+សុ+អនីយ] គឺ...គប្បីស្តាប់បានដោយងាយ ។

សុសិវិហិត គុ. [សុ+សិ+វិ+ហិត] ដែល...ចាត់ចែងល្អហើយ ។

សុសំរុត គុ. [សុ+សំ+រុ+ត] អ្នកសង្រួមល្អហើយ ។

សុសាន ន. គុ. [ឆវ+សយន, ឆវ>សុ, សយន>សាន] ទីជាទីដេកនៃ
សត (ស្មសាន, ព្រៃស្មសាន) ។ . គោបិកា គុ. អ្នក គ្រប់គ្រងនូវ
ព្រៃស្មសាន, អ្នកថែរក្សានូវទីស្មសាន ។ ឆ. សុសានគោបិកា ។
. សាមន្ត ន. ទីជិតនៃ... ។

សុស្សិត្វា អ. [សុសុ+យ+ត.អា.+ត្វា] ស្តមហើយ, ស្តាំងស្តមហើយ,
ស្នូតហើយ, រឹងហើយ ។

សុសិវ គុ. [សុសិ+វ] មានប្រហោង, មានរន្ធ; វិ. សុសិ យស្ស
អភិកិ> សុសិរោ (រុក្ខោ) ។

សុស្វយន្ត គុ. [សុសុ+អាយ+អន្ត] កាលប្រព្រឹត្តនូវសំឡេងថាសុសុ ។

សុស្សោណិ អា. ន. គុ. [សុ+សោណិ] (ស្រ្តី) អ្នកមានត្រពាកល្អ,
អ្នកមានត្រពោកល្អ (ពាក្យថាត្រពោកគឺសាច់ថ្កាស់ដូចទាំងសងខាង
ឬប្រែថាអ្នកមានត្រពាករីកសាយក៏បាន); វិ. សុន្តរា សោណិ
យស្សា សា> សុស្សោណិ ។

សុហិជ្ជ ន. គុ. [សុហមយ+ណ្យ] ភាវៈនៃចុក្កលអ្នកមានហិច្ឆម័យល្អ
(សំឡាញ់); វិ. សុហមយស្ស ភាវោ> សុហិជ្ជ ។

សុ-ស្វ

សុហិត គុ. មានប្រយោជន៍ដោយល្អ, ឆ្អែតហើយ, ស្តាប់ស្តល់ហើយ ។

សុហុជ្ជ គុ. [សុ+ឧជ្ជ, ចុះហ.អា.] អ្នកមានចិត្តត្រង់, អ្នកមានចិត្តស្អាត
ត្រង់ ។

ស្វករ ចុំ. ជ្រូក ។ . **បោតិក** ចុំ. កូននៃជ្រូក ។ ឥ. **បោតិកា** ។ . វវ
ន. សម្រែកនៃជ្រូក, សម្រែកដូចជាសម្រែកនៃជ្រូក ។

ស្វករិក ន. [ស្វករ+ណិក] ព្រានជ្រូក (វិ. **ស្វករេ ហន្ធា ជីវ-
ភិកិ** > **ស្វករិកោ**) ។

ស្វចិ ឥ. [សុច+ឥ] ម្ពុល (វិ. **ស្វចេភិ បភាសេភិ គកមគ្គនិ** >
ស្វចិ) ។ . កិម្មី នចុំ. កម្មតិបុគ្គលធ្វើដោយម្ពុល ។ . បាសិកី ន.
អន្តាក់នៃម្ពុល, ច្រោះនៃម្ពុល ។

ស្វបិ ចុំ. ឬ នចុំ. [សុ+ប] ឈ្មោះស្វបៈព្រោះជាបស់គឺគេតប្បវិធិក
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីសុខ (សម្ពុទិក ឬម្ពុបទិក); វិ. **សុខ-
ក្លាយ ធាកព្វកោ** > **ស្វបោ**, **សវភិ រុចិ ជនេភិកិ** >
ស្វបោ ។ . ព្យញ្ញនី នចុំ. សម្ពុទិកនិងសម្ពុគោក (សម្ពុណា
គោកៗ ឬក្រៀមគ្មានទឹកហៅថាព្យញ្ញនៈទាំងអស់) ។ . វិកតិ ឥ.
កិ.ធ្វើឱ្យច្នែកនៃសម្ពុ, សម្ពុដែលបុគ្គលធ្វើឱ្យច្នែក, សម្ពុមួយ
បែប ។

ស្វបេយ្យ នចុំ. [ស្វប+ឯយ្យ ឬណេយ្យ] វត្ថុជាប្រយោជន៍ដល់សម្ពុ
(គ្រឿងសម្ពុ); វិ. **ស្វបស្ស ហិកំ** > **ស្វបេយ្យំ** ។

ស្វយិត កិ. [សុ+ណយ+ឥ.អា.+ត្ថ.អាជ្ជ.] ឮហើយ ។

ស្វ-សេ

ស្វរ គុ. [សួរ+អ] ភ្ញៀវវក្ខា, អង់អាច ។ . កាកិ ចុំ. ភ្ញៀវភ្ញៀវវក្ខា ។
- តិដ្ឋិតិ គុ. ដែលមនុស្សភ្ញៀវវក្ខាគំរាមហើយ ។

ស្វល នចុំ. [ស្វល+អ] ឈើអណ្តោត, ដែកអណ្តោត; ចម្រូង
ឬចម្រូងដែក; ឈើស្វល ឬឈើស្វល៍ ។ . កោដិ ឥ. ចុងនៃ... ។
- អត្ថិ ចុងនៃ... ។

សេក្ខិ ចុំ. [សិក្ខ+ណ] អ្នកសិក្សានូវសិក្ខា ៣ (សេក្ខបុគ្គល); វិ.
កិសេត្វា សិក្ខា សិក្ខន្តិកិ> សេក្ខា ។ ប្រើជា សេខា
ក៏មាន ។

សេដ្ឋិ គុ. [បសត្ត+ឥដ្ឋ, បសត្ត>ស] ប្រសើរ, ប្រសើរបំផុត; វិ.
អយមេកេសំ អកិសយេន បសក្ខោកិ> សេដ្ឋោ ។
- ត្ថិ ន. ព្រោះភាវៈនៃព្រះនិព្វាននោះជាធម្មជាតិប្រសើរ ។

សេដ្ឋិ ចុំ. សេដ្ឋិ, មនុស្សអ្នកមានទ្រព្យ ។ . ដ្ឋាន នចុំ. ទីនៃសេដ្ឋិ,
តំណែងនៃសេដ្ឋិ ។

សេតិ ឬ សេតិកិ គុ. ស, មានពណ៌ស ។ . ថ្មត្ថិ នចុំ. ឆត្រស, ស្ងោត
ឆត្រ ។

សេតិ កិ. [សិ+អ+តិ.វ.] ដេក, រមែងដេក ។

សេត្ថិ នចុំ. [សិ+តុ] ស្ពាន (វិ. សិនោកិ ភច្ចកិ បារិមកិ
ឯកេនាភិ> សេតុ) ។ . ហាតវស ចុំ. អំណាចនៃកិ.សម្លាប់
នូវបាបធម៌ដោយស្ពានគឺអរិយមគ្គ ។

សេទិ ចុំ. [សេ+ត, ត>ទ] ញើស (វិ. សេកិ បច្ចកិកិ> សេទោ) ។

សេ

កិលិន្ទ គុ. សៅហ្មងហើយដោយញើស ។ . តិន្ទ គុ. ទឹក
ដោយញើស ។

សេនិ ចុំ. [សេ ឬសិ+ន] សត្វខ្លែង ។

សេនាសន្តដ៏ គុ. [សេន+អសន្តដ៏] អ្នកមិនត្រេកអរព្រមហើយដោយ
រាជសម្បត្តិជារបស់ខ្លួន ។ សេនិ<ស+នា.វិ. ។

សេនាសនិ នចុំ. [សេន+អាសន] ទីជាទីដេកនិងទីជាទីអង្គុយ
(សេនិ<សី+យុ = វិ. សេភិ ឯភ្នាក់> សេនំ ។ អាសនិ
<អាស+យុ = វិ. អាសភិ ឯភ្នាក់> អាសនំ) ។

សេបណ្ឌិ ឥ. ដើមចំបក់ ។

សេយ្យ គុ. [បសត្ត+ឥយ, បសត្ត>ស] ប្រសើរ, ប្រសើរដោយ
វិសេស (វិ. ដូច សេដ្ឋោ) ។

សេយ្យថា និ. ដូចជា, ប្រៀបដូចជា, យ៉ាងណា, យ៉ាងណាមិញ,... ។

សេយ្យសិ កិ. [សេយ្យ+អ+សិ.វ.] រោយចុះ, ជម្រុះ ។

សេយ្យា ឥ. [សី+យ] កិ.ដេក, មីដេក, ជាមីដេក (វិ. សយន្តិ
អស្សន្តិ> សេយ្យា) ។

សេល ចុំ. [សិលា+ណ] គំនរនៃថ្ម (ភ្នំ); វិ. សិលានំ ភាសិ>
សេលោ ។

សេវកិ គុ. [សេវ+ណុ] អ្នកសេព, អ្នកសេពគប់; វិ. សេវកិកិ>
សេវកោ ។

សេវន្តិ កិ. [សេវ+អ+អន្តិ-វ.] សេព, សេពគប់, គប់រក ។

សេវាល ចុំ. [សី+អល] សារាយ, បាយទា វិ. ឧទកំ
សេចក្តី > សេចារណា) ។ . បរិយោនទ្ធិ គុ. គឺសារាយ
រូបរិតហើយ, ព័ន្ធព័ន្ធហើយ ។

សេស គុ. [សិស+ណ] សេស, សល់ ។ . កាល ន. កាលដី
សេស ។

សេសេត្វា អ. [សិស+ណ+ត្វា] ឱ្យសេសហើយ, ឱ្យសល់ហើយ ។

សេហិ កិ. [សី+អ+ហិ-ច.] ចូរដេក ។

សោក ចុំ. [សុច+ណ] សេចក្តីសោក, កិ.សោក; វិ. សុចនំ >
សោកោ ។ . បរិវេតិ គុ. គឺសេចក្តីសោកគ្របសង្កត់ហើយ ។
បរិវេតិ < បរ+វ+ត = ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។

សោចតិ កិ. [សុច+អ+តិ-វ.] សោក, សោយសោក, សៅសោក,
សោកស្តាយ ។

សោចនិ នចុំ. [សុច+យុ] កិ.សោក, ជាមីសោក, ជាមីសោយ
សោក ។

សោណ្ណ ចុំ. [សោណ+ឌ] អ្នកលេង, រោងសុរា, ប្រមោយដីវ ។

សោណ្ណិ ឥ. [សោណ+ឌ+ន្យ] ត្រពាំង, ត្រពាំងថ្ម ។

សោតិ នចុំ. [សុ+ត] អរយវៈជាគ្រឿងស្លាប់ (ត្រចៀក, ក្រសែ,
ខ្សែ; វិ. សុណារកិ ឯកេនារកិ > សោកំ ។

សោតាបន្ន គុ. [សោត+អាចន្ន] អ្នកដល់ហើយនូវសោតៈ ។

សោត្តិ ន. សូត្តិ, សេចក្តីសូត្តិ ។ - ភាវី ន. ភាវៈនៃសូត្តិ, នៃអ្នក
មានសូត្តិ ។

សោធននិ នប្បុ. [សុធរ+យុ] កិ.ជម្រះ, កិ.សម្អាត ។

សោធន្តិ កិ. [សុធរ+ណេ+អន្តិ.វ.] ជម្រះ, សម្អាត, ឱ្យស្អាត ។

សោបាណ ប្បុ. ជណ្តើរ ។ - បាទម្វល ន. ប្រទេសជាទីតាំងនៃជើង
នៃជណ្តើរ, ទីជិតនៃជើងនៃជណ្តើរ ។

សោភគ្គប្បត្តិ គុ. [សោភគ្គ+បត្ត] ដល់ហើយនូវចំណែកដ៏ល្អ, ដល់
ហើយនូវលំអដ៏លើស, ដ៏ប្រសើរ ។

សោភតិ កិ. [សុភ+អ+តិ.វ.] ល្អ, សម ។

សោមនស្ស នប្បុ. [សុមន+ណ្យ] ភាវៈនៃចុក្កលមានចិត្តល្អ ឬភាវៈ
នៃចិត្តល្អ; វិ. សុមនស្ស ភាវោ > សោមនស្សំ ។
- សហិតិ គុ. ទៅមួយអន្លើដោយសោមនស្ស, ប្រព្រឹត្តទៅមួយ
អន្លើដោយ..., ប្រកបដោយ... ។

សោវតិ គុ. [សុ+វម+ត] ជាអ្នកព្រេកអរក្នុងកម្មដ៏ល្អ, ជាអ្នក
ស្ងៀម ។

សោវណ្ណមយ គុ. [សុវណ្ណ+មយ] ជាវិការៈនៃមាស, គឺចុក្កលធ្វើ
ហើយដោយមាស, សម្រេចហើយដោយមាស (វិការតម្ពិត,
បកតតម្ពិត, និច្ចន្តតម្ពិត) ។

សោ.សំ

សោស្ស្រាម កិ. [សុ+អ+ស្ស្រាម.ភ.] នឹងស្តាប់, នឹងឮ ។

សោសានិក គុ. [សុសាន+ណិក] អ្នកនៅក្នុងព្រៃស្នួសាន; វិ.
សុសានេ ចសភិកិ > សោសានិកោ ។

សោឡុស ច.សំ. ដប់ប្រាំមួយ (១៦) ។ - អង្គលិកណ្ឌក ន. មាន
បន្ទាមានផ្ទាប់១៦ជាប្រមាណ, មានបន្ទាប្រក់បដោយផ្ទាប់១៦ ។

សំយិក ឬ សង្ឃិក គុ. [សំយ+ណិក] ជារបស់នៃសង្ឃ; វិ.
សំយស្ស សន្តកំ > សំយិកំ ។

សំយម កិ. [សំ+យម+អ+ហិ.ច., លុចហិ.ច.] ច្រវសង្រួម,... ។

សំយុត្ត គុ. [សំ+យុជ+ត] ប្រកបព្រមហើយ ។

សំយោគ ចុំ. [សំ+យុជ+ណ] កិលេសជាគ្រឿងប្រកបព្រម; វិ.
សំយោជេភិ ឯកេនាភិ > សំយោគោ ។

សំយោជន ឆុំ. [សំ+យុជ+យុ] កិលេសជាតជាគ្រឿងប្រកបព្រម;
វិ. **សំយោជេភិ ឯកេនាភិ > សំយោជនំ ។** - សំសត្ត-
សត្តិ គុ. អ្នកជាប់នៅហើយក្នុងសំយោជនធម៌និងសំសត្តធម៌ ។

សំវច្ឆរ ចុំ. ឬ ឆុំ. [សំ+វស+អរ] ផ្តាំ (វិ. **សំវសន្តិ ឯក្កាភិ >**
សំវច្ឆរោ) ។

សំវង្ស គុ. [សំ+វង្ស+អ] ចម្រើនព្រមហើយ ។

សំវត្តិ កិ. [សំ+វត្ត+អ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តទៅព្រម ។

សំវរ ចុំ. [សំ+វរ+អ] កិ.សង្រួម, កិ.រវាង; វិ. **សំវរណំ >**

សំចរោ ។ ករណី នប៉ុ. កិ.ធ្វើនូវសេចក្តីសង្រួម ។

សំវាស ប៉ុ. [សំ+វស+ណ] កិ.នៅរួម; វិ. សំចសនំ > សំចាសោ ។

សិវិត្តមានស គុ. [សិវិត្ត+មានស] មានចិត្តស្អាតហើយ, មានចិត្តតក់ស្អុតហើយ (សិវិត្ត<សំ+វិជ+អ) ។

សិវិជ្ជន្តិ កិ. [សំ+វិជ+យ+អន្តិ.វ.] មានព្រម, រមែងមានព្រម ។

សិវិទហិ កិ. [សំ+វិ+ធា+អ+ឡ.អជ្ជ.] ចាត់ចែងហើយ ។

សិវិភាគ នប៉ុ. [សំ+វិ+ភត+ណ] កិ.បែងចែក, កិ.ចែករំលែក ។

សំវេតិ ប៉ុ. [សំ+វិជ+ណ] សេចក្តីសង្វេគ, សេចក្តីតក់ស្អុត ។
- ជាតិ គុ. មានសេចក្តីសង្វេគកើតហើយ ។

សំវេតី គុ. [សំវេត+ឡ] អ្នកមានសេចក្តីសង្វេគ ។

សំវេជេត្វា អ. [សំ+វិជ+ណេ+ត្វា] ឱ្យសង្វេគហើយ, ឱ្យតក់ស្អុតហើយ ។

សំសេត្ត នប៉ុ. [សំ+សេ+អ] កិ.ជាប់ជំពាក់, កិ.លេសជាគ្រឿងជាប់ជំពាក់; វិ. សំសេជ្ជនំ > សំសេត្តោ ។

សំសេដ្ឋ គុ. [សំ+សេ+អ] ច្រឡំហើយ, ច្រឡូកច្រឡំហើយ, ច្រឡំចល់ហើយ, លាយឡំហើយ ។

សំសេវន្ត គុ. [សំ+សេ+វ+អន្ត] កាលអន្តោលទៅ ។

សំសេវិត្វា អ. [សំ+សេ+វ+អ.អា.+ត្វា] អន្តោលទៅហើយ ។

សំ

សំសន្តោត្តា អ. [សំ+សន្ត+អ+ត្តា] សន្តនាគ្នាហើយ, ប្រៀបធៀប
ហើយ, ធ្មេវងធ្មាត់ហើយ ។

សំសារ ចុំ. [សំ+សរ+ណ] លោកជាមីអន្តោលទៅនៃសត្វ (សង្សារ);
វិ. សំសរន្តិ ឯក្កាភិ > សំសារោ ។ - វដ្តី ន. វដ្តៈគី
សង្សារ ។

សំសិព្វន្តិ កិ. [សំ+សិវ+យ+អន្តិ-វ.] ដេរព្រម, ចាក់ស្រែះ ។

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

ហ

ហញ្ញតិ កិ. [ហន+យ+តិ.វ., ន+យ>ញ] ចៀតចៀន, ក្តៅក្រហាយ ។

ហដ្ឋ គុ. [ហស+ត] វិករាយហើយ ។ . ត្មដ្ឋ គុ. វិករាយហើយ,
ត្រេកអរហើយ ។

ហតចក្ខុ គុ. [ហត+ចក្ក] មានចក្កសាចស្នូនហើយ, មានចក្កគឺរោគ
កំចាត់ចង់ហើយ ។

ហត្ថកម្ម នប្ប. [ហត្ថ+កម្ម] កម្មគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើដោយដៃ, ហត្ថកម្ម ។
. មូល នប្ប. ជាតម្លៃនៃហត្ថកម្ម ។

ហត្ថកិច្ចាបនាទិ គុ. [ហត្ថ+កិច្ចាបន+អាទិ] (វិការៈ) មានកិ.
ញ៉ាំង...ឱ្យលេងដោយដៃជាដើម ។

ហត្ថគតិ គុ. [ហត្ថ+គត] ទៅហើយក្នុងដៃ, (នៅក្នុងដៃ, នៅក្នុង
កណ្តាប់ដៃ) ។

ហត្ថាជានិយ ប្ប. [ហត្ថ+អាជានិយ] ដីរអាជានេយ្យ (ច្រើនជា
ហត្ថាជានេយ្យ ក៏មាន) ។

ហតិ ប្ប. [ហត្ថ+ត្ប] សត្វមានដៃ (ដីរ); វិ. ហកោ យស្ស
អភ្នកិ> ហភ្ន ។ ឥ. ចុះឥន្ទិមកទៀតជា ហតិធិ ដីរញ្ជី ឬ
មេដីរ ។ . កន្តវិណា ឥ. ពិណជាទីត្រេកអរនៃដីរ, ពិណជាទី
ញ៉ាំងដីរឱ្យត្រេកអរ ។ . កិលភិ ប្ប. ដីរស្មារ ។ . កន្តវរគត គុ.
នៅហើយលើ . កនៃដីរដ៏ប្រសើរ, បិតនៅលើ.កនៃ... ។ . ច្បាប់
ប្ប. កូនដីរ ។ . ជេដ្ឋកិ គុ. ដីរជាធំ, ដីរជាច្បង ។ . នាគិ ប្ប.
នាគដីរ, ដីរដ៏ប្រសើរ ។ . បោតកិ ប្ប. កូននៃដីរ ។ . រូប នប្ប.

ហ

រូបនៃដី, រូបប្រៀបនៃដី ។ . លណ្ណ ន. គូថនៃដី, អាចម៍នៃដី ។ . លិង្គសកុណា ចុំ. សត្វស្លាបហត្ថិលិង្គ, សត្វស្លាបមានរោមដូចជារោមនៃដី ។ . វាហនិ នចុំ. វាហនៈគីដី ។

ហតាវកាស គុ. [ហត+អវកាស] អ្នកមានឱកាសសាបសូន្យហើយ,... ។

ហទយនិស្សិត គុ. [ហទយ+និស្សិត] អាស្រ័យហើយនូវហ្វូទ័យ ។

ហនា អ. [ហន+ត្វា] សម្លាប់ហើយ ។

ហនិ កិ. [ហន+អ+តិ.វ.] ចៀតចៀន, សម្លាប់ ។ ប្រើជា ហនិតិក៏បាន ។

ហន្ថ ន. ហ៍, ចើដូច្នោះ,... ។

ហនាបេយ្យ កិ. [ហន+ណាចេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីឱ្យចៀតចៀន, -ឱ្យសម្លាប់ ។

ហនុកដ្ឋិក ន. [ហនុក+អដ្ឋិ+ក] ផ្ចឹងនៃចង្កា ។

ហនេយ្យ កិ. [ហន+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីចៀតចៀន, គប្បីសម្លាប់ ។

ហយ ចុំ. [ហយ+អ] សេ: (វិ. ហយកិ សិយំ ភច្ចកិកិ> ហយោ ។

ហវ កិ. [ហវ+អ+ហិ.ច., លុចហិ.ច.] ចូរនាំទៅ ។

ហវតិ កិ. [ហវ+អ+តិ.វ.] នាំទៅ, រមែងនាំទៅ ។

ហរាបេយ្យាសិ កិ. [ហរ+ណាបេ+ឯយ្យាសិ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យនាំ
ទៅ, គប្បីបន្ថយ ។

ហរាយន្ត គុ. [ហរេ+រាយ+អន្ត, ឯនៃរេ>រាយ] កាលអៀនខ្នាស ។

ហរាហិ គុ. [ហរ+អ+ហិ.ច.] ចូរនាំទៅ, ចូរបន្ថយ, ចូរជញ្ជូនទៅ ។

ហរិចន្តនុស្សទ គុ. [ហរិចន្តន+ឧស្សទ] មានកិ.ប្រោះព្រំដោយខ្លឹម
ចន្តន៍លឿង, មានខ្លួនប្រោះព្រំដោយ... ។ ហរិចន្តន៍ ខ្លះថា
ខ្លឹមចន្តន៍ក្រហម, ចន្តន៍ទេស ។

ហរិតបត្តិ គុ. [ហរិត+បត្ត] មានស្លឹកខៀវ ។

ហរិត្វា អ. [ហរ+ឥ.អា.+ត្វា] នាំទៅហើយ ។

ហរិតព្វ កិ. [ហរ+ឥ.អា.+ព្វ] គឺ...គប្បីនាំទៅ ។ - យុត្តិក គុ. គួរ
គឺខ្លួនគប្បីនាំទៅ ។

ហរិតាលមនោសិលា ឥ. [ហរិតាល+មនោសិលា] ថ្មហរិតាលនិង
មនោសិលា (បាលីទាំងពីរនេះជាឈ្មោះថ្មមានសាច់មន់ផ្ទុយ
មានពណ៌លឿង, ពណ៌សខ្ចី) ។

ហរិតុបលិត្តិ គុ. [ហរិត+ឧបលិត្ត] ដែលចូលទៅលាបហើយដោយវត្ថុ
មានពណ៌ខៀវ ។ ឧបលិត្តិ<ឧប+លិច+ត ។

ហរិយន្តិ កិ. [ហរ+ឥ.អា.+យ+អន្តិ.វ.] គឺ...នាំទៅ ។

ហលាហល គុ. [ហល+អហល] ក្ដានិងក្ដាដ៏ខ្លាំង, ដ៏ខ្លាំងក្លាក្រៃលែង,
ដ៏សាហាវក្រៃលែង ។

ហ-ហា

ហាវេ និ. ដោយពិត... ។ និបាតនេះច្រើនចុះមកជាបទបូរណៈមិនបាច់
ប្រែក៏បាន ។

ហាសនកេឡិ ន. [ហាសន+កេឡិ] កិ.ចំអកដោយកិ.សើច ឬកិ.សើច
និងកិ.ចំអក, កិ.សើចចំអក ។

ហាសន្តិ កិ. [ហាស+អ+អន្តិ-វ.] សើច, ញញឹម ។

ហាសិ កិ. [ហាស+អ+ស្យ-អដ្ឋ.] សើចហើយ, ញញឹមហើយ ។

ហាសិត គុ. [ហាស+ស.អា.+ត] កិ.សើចគឺ...សើចហើយ ។ . គឺត-
និច្ចាទិ គុ. មានកិ.សើច និងកិ.ច្រៀង និងកិ.រាំជាដើម ។
មត្តការណ៍ ន. ព្រោះហេតុគ្រាន់តែកិ.សើច ។

ហានិ ឥ. [ហា+និ] សេចក្តីសាបសូន្យ; វិ. ហ័យកេតិ > ហានិ ។

ហាបយេ កិ. [ហា+ណាបយ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីឱ្យសាបសូន្យ ។

ហាបេតព្វ កិ. [ហា+ណាបេ+តព្វ] គឺ...គប្បីឱ្យសាបសូន្យ ។

ហាយតុ កិ. [ហា+ណាយ+តុ] ចូរសាបសូន្យ ។

ហារេត្វា អ. [ហរ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យនាំទៅហើយ, -ឱ្យបន្ថយ
ចេញហើយ ។

ហាស ថុ. [ហាស+ណ] កិ.សើច, កិ.រីករាយ; វិ. ហាសនំ >
ហាសោ ។

ហាសយស្ស កិ. [ហាស+ណាយ+ស្ស-ច.] ចូរឱ្យរីករាយ ។

ហា.ហិ

ហាសយាមិ កិ. [ហស+ណយ+ស្យាមិ.ភ.] នឹងឱ្យរីករាយ ។

ហាសយិត្តា អ. [ហស+ណយ+ឥ.អា.+ត្វា] ឱ្យរីករាយហើយ ។

ហាស្យំ កិ. [ហរ+អ+ស្យំ.ភ.] នឹងនាំទៅ ។

ហាសេតិ កិ. [ហស+ណេ+តិ.វ.] ឱ្យរីករាយ ។

ហិ និ. ពិត, មែនពិត,... ។

ហិតិ គុ. ឬ ន. [ហិ+តិ] ផលដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមសមត្ថរដល់ហេតុ (ប្រយោជន៍, សេចក្តីមិនកុបម្រុង, អម្រស់អម្រម); វិ. ការណ៍-
ន្ទ្របំ ហិណោភិ បចក្កភិកិ> ហិកំ ។ . កិម្ម ន. កម្មជា
ប្រយោជន៍ ។ . កិមិ គុ. អ្នកប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ ។ . សម្បទ
គុ. ដែលញ៉ាំងប្រយោជន៍ឱ្យដល់ព្រម, -ឱ្យសម្រេច ។

ហិត្វា អ. [ហា+ត្វា, អាណេហា>ត] លះបង់ហើយ ។

ហិមវន្ត ន. [ហិម+វន្ត] ព្រៃហិមវន្ត ឬហិមពាន្ត (ប្រទេស ឬព្រៃមាន
ទឹកសន្សើម) ។

ហិយេរ្យា និ. ថ្លៃម្សិល, ក្នុងថ្លៃម្សិល ។

ហិរញ្ញ នប្បំ. [ហា+អញ្ញ, ហា>ហិរ] ប្រាក់ (វិ. ឧហាភិ សក្កានំ
ហិកន្តិ> ហិរញ្ញំ ។

ហិរាហិរ គុ. [ហិរ+អហិរ] ឱ្យជាចម្រៀកតូចនិងចម្រៀកធំ, -បំណែក
តូចនិងបំណែកធំ ។

ហិ.ហី.ហិ.ហុ

ហិរិ ឥ. [ហិរិ+ឥ] សេចក្តីខ្មាស, សេចក្តីខ្ពើម វិ. **កាយទុច្ចរិត-
ធិហិ ហិរិយភិកិ> ហិរិ** ។

ហិរិនិសេធ គុ. [ហិរិ+និសេធ] អ្នកយាត់នូវអកុសលវិតក្កៈដោយ
ហិរិ ។

ហិរិមា គុ. [ហិរិ+មន្ត] អ្នកមានហិរិ, អ្នកមានសេចក្តីខ្មាស; វិ. **ហិរិ
យស្ស អភិកិ> ហិរិមា** ។

ហិនិ គុ. [ហា+និ, ឥ>ល្អ ឬហិ+និ] ថោកទាប, ដែលថយថោក ។

ហិយោ និ. (ចូរមើល ហិយោ) ។

ហិឡេតិ កិ. [ហិឡ+ណេ+តិ.វ.] មើលងាយ, នឿយណាយ ។

ហិតុតុណ្ណ ឥ. [ហិតុ+តុណ្ណ] លំអិតនៃដើមហិង្កុ, នៃជាតិហិង្កុ ។

ហិសមន ចុំ. [ហិស+មន] ចិត្តដែលបៀតបៀន ។

ហិសតិ កិ. [ហិស+អ+តិ.វ.] បៀតបៀន ។

ហិសិត គុ. [ហិស+ឥ.អា.+ត] គឺ...បៀតបៀនហើយ ។

ហិសេយ្យ កិ. [ហិស+អ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីបៀតបៀន ។

ហុត្តា អ. [ហុ+ត្តា] មាន, ជា... ។

ហុតិ កិ. ឬ គុ. [ហុ+ត] (យញ្ញៈ) ដែលចុក្កលឬជាហើយ ។

ហុរិ និ. កាន់លោកដទៃ, ភពដទៃ ។

ហុ-ហេ-ហោ-ហាំ

ហុរាហុរំ ន. [ហុរ+អហុរ] កាន់រាជតួចនិងរាជធំ ។

ហេដ្ឋា ន. ខាងក្រោម, ក្នុងខាងក្រោម ។ . អបាយសម្បារបក គុ. ដែលញ៉ាំងសត្វឱ្យដល់ព្រមនូវ អបាយក្នុងខាងក្រោម ។ . ឱត្រណកាល ន. កាលជាទីចុះក្នុងខាងក្រោម ។ . បាសាម ន. ក្នុងខាងក្រោមនៃប្រាសាទ ។ . ភាគី ន. ចំណែកក្នុងខាងក្រោម ។

ហេដ្ឋាភិមុខ គុ. [ហេដ្ឋា+អភិមុខ] មានមុខឆ្ពោះទៅក្នុងខាងក្រោម ។

ហេដ្ឋិម គុ. [ហេដ្ឋា+ឥម] មានក្នុងខាងក្រោម ឬប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងក្រោម; វិ. ហេដ្ឋា ភថោ បថកោ ថា> ហេដ្ឋិមោ ។ . កាយ ន. កាយមានក្នុងខាងក្រោម ។

ហេតុ ប៉ុ. [ហិ+តុ] (សភាវៈ) ជាទីតាំងនៃផល ឬជាទីប្រព្រឹត្តទៅនៃផល (ហេតុ); វិ. ហិណោភិ បភិដ្ឋា ផលមេត្តាកិ> ហេតុ , ហិណោភិ បភក្កិ ផលមេត្តាកិ ថា> ហេតុ ។ . ប្បវាវ គុ. មានហេតុជាដែនកើតមុន ។ . សម្បន្ន គុ. អ្នកដល់ព្រមហើយដោយហេតុ, អ្នកបរិច្ចណិដោយហេតុ ។

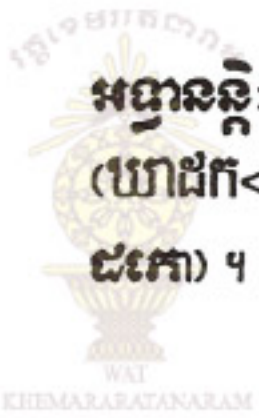
ហេស្សំ កិ. [ហុ+អ+ស្សំ-ភ., ឧនៃហុ>ង] នឹងមាន, នឹងជា... ។

ហោតិ កិ. [ហុ+អ+តិ-វ.] មាន, ជា... ។

ហោន្ត គុ. [ហុ+អន្ត] កាលមាន, កំពុងមាន, កាលជា... ។

ហាំស ប៉ុ. [ហន+ស] សត្វហើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ (ហង្ស); វិ. ហន្តិ

អប្បនិច្ច័ > ចាំសោ ។ . ហោដីក គុ. អ្នកសម្លាប់នូវហង្ស
 (ហោដីក<ហន+ណ្យ = វិ. ចាំសំ ហនភីភី> ចាំសយា
 ជេតា) ។ . បោតិក ចុំ. កូននៃហង្ស ។

បទពន្ធគ្រូមគម្ពបទ

ភាគទី៣

ប-ឡ

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ឆ.ស. ២៥៣៨ គ. ស. ១៩៩៤